

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

Distins
cu premiul
RITA 2013

SARAH MACLEAN

*O soție potrivită
pentru un marchiz*

BOURNE

Londra

Iama, 1822

Optul de caro îl ruină. Dacă ar fi fost șase, poate că s-ar fi salvat. Dacă ar fi fost șapte, și-ar fi triplat câștigurile. Dar a fost opt.

Tânărul marchiz de Boume privi cartea zburând peste postavul de un verde aprins și alunecând la locul său, lângă șaptele de treflă, care stătea pe masă cu fața în sus, parcă tachinându-1. Ochii lui dădeau să se închidă, iar el se chinui să respire, simțind că aerul se năpustește afară din încăperea într-o singură rafală, de nesuportat.

Douăzeci și doi. Cu unu mai mult decât *douăzeci și unu* pe care pariase. Pe care pariase totul.

În cameră se auzi un murmur colectiv, în timp ce el oprea cartea cu vârful degetului și toți cei prezenți priveau groaznicul deznodământ, cu plăcerea vinovată a celui care scăpase ca prin urechile acului de la distrugere. Atunci începură comentariile.

-A pariat totul?

-Tot ce nu moștenise.

- E prea tânăr ca să-și dea seama.

-Acum e destul de matur; nimic nu te maturizează mai repede decât asta.

- Chiar a pierdut tot?

-Tot.

Deschise ochii, uitându-se fix la bărbatul din fața lui, întâlnind privirea rece și neutră pe care o cunoștea de o viață. Vicontele Langford îi fusese prieten și vecin tatălui său, ales de fostul marchiz de Bourne pentru a fi tutorele singurului său fiu și moștenitor. După moartea părinților lui Bourne, Langford fusese cel care

protejase marchizatul de Bourne, cel care îi înzecise posesiunile

și îi asigurase prosperitatea. Și cel care acum le câștigase. Vecin, poate. Prieten, niciodată. Tânărul marchiz simți arsura trădării.

-Ai făcut-o dinadins.

Pentru prima dată în cei douăzeci și unu de ani ai săi, vocea îi reflectase tinerețea. Iar el ura asta. Pe chipul adversarului său nu se citi nici o emoție când ridică documentul din centrul mesei. Bourne abia rezistă să nu se înfioare când văzu mâzgălitura neagră care era semnătura lui pe pagina albă, dovada faptului că pierduse totul.

-A fost alegerea ta. Alegerea ta de a paria mai mult decât erai dispus să pierzi.

Fusese tras pe sfoară. Langford îl presase din ce în ce mai tare, împingându-l din ce în ce mai departe, lăsându-l să câștige până când nu își mai închipuise că era posibil să piardă. Bourne își ridică privirea, furia și frustrarea aproape înăbușindu-i cuvintele.

- Și alegerea ta a fost să câștigi.

-Fără mine, nu ar fi fost nimic de câștigat, spuse simplu bătrânul.

-Tată, sări Thomas Alles, fiul vicontelui și cel mai apropiat prieten al lui Bourne, cu vocea tremurând de indignare, nu face asta.

Langford împături pe îndelete documentul și se ridică alene de la masă, fără să ia în seamă spusele fiului. În schimb, îl fixă pe Bourne cu o privire plină de răceală.

-Ar trebui să-mi mulțumești pentru că ți-am dat o lecție atât de prețioasă la o vârstă atât de fragedă. Din nefericire, acum nu mai ai decât hainele de pe tine și un conac gol.

Vicontele își aruncă ochii spre grămada de monede de pe masă, restul câștigurilor sale din acea seara.

-Îți voi lăsa banii, ce zici? Un cadou de despărțire, ca să spun așa. Până la urmă, ce-ar zice tatăl tău

dacă nu ți-aș mai lăsa chiar nimic?

Bourne sări de pe scaun, izbindu-1 de masă.

- Nu ai nici un drept să vorbești despre tatăl meu.

Langford ridică o sprânceană văzând izbucnirea necontrolată și lăasă liniștea să domnească pentru un moment îndelungat, înainte să spună:

-Știi, cred că voi lua și banii, până la urmă. Și calitatea ta de membru al acestui club. Este timpul să pleci.

Obrajii lui Bourne parcă luau foc în timp ce cuvintele veneau în valuri spre el. Calitatea lui de membru. Terenurile lui, servitorii lui, caii lui, hainele lui, totul. Tot în afară de casă, câțiva acri de pământ și un titlu. Un titlu care acum căzuse în dizgrație. Vicontele își arcui unul dintre colțurile gurii într-un zâmbet batjocoritor și aruncă o guinee prin aer, spre Bourne, care instinctiv se întinse după ea, prinzând moneda din aur care sclipea în luminile puternice ale sălii de joc a clubului White.

-Să-i cheltuiești cu cumpătare, băiete. Este ultimul lucru pe care-1 mai primești de la mine.

-Tată, încercă Tommy din nou.

Langford se întoarse spre el:

-Nu mai scoate o vorbă. Nu vreau să te mai aud cum implori pentru el.

Cel mai vechi prieten al lui Bourne își întoarse privirea spre el, ridicându-și mâinile într-un gest neajutorat. Avea nevoie de tatăl lui. Avea nevoie de banii acestuia. De sprijin din partea lui.

Lucruri pe care Bourne nu le mai posedă.

Ura îl cotropise, fierbinte și orbitoare, pentru un timp foarte scurt, apoi dispăruse, stinsă de o resemnare rece, iar Bourne își puse moneda în

buzunar și le întoarse spatele cunoștințelor, clubului și întregii sale vieți pe care o știa dintotdeauna.

Și jură să se răzbune.

Capitolul 1

Începutul lunii ianuarie, 1831

Nu se mișcă auzind ușa closetului deschizându-se și închi-zându-se ușor în spatele lui.

Stătea în întuneric, cu silueta conturându-i-se pe fereastra cu vitralii ce dădea spre sala principală a celei mai exclusiviste case de jocuri din Londra. De la parterul clubului, fereastra părea o uimitoare operă de artă - o bucată masivă de vitraliu, care ilustra decăderea lui Lucifer. în nuanțe strălucitoare, îngerul enorm - având de paLru ori dimensiunea unui om obișnuit - părea să cadă în prăpastie, aruncat în colțurile întunecate ale Londrei de către Armata lui Dumnezeu.

Îngerul Căzut.

Un simbol reprezentând nu numai numele clubului, ci și riscul pe care și-l asumau cei care intrau, atunci când își ocupau locul la mesele acoperite cu postav plușat, când ridicau zarurile din fildeș, când priveau ruleta rotindu-se, într-un vârtej de culoare și tentație. Iar când îngerul câștiga, așa cum se întâmpla întotdeauna, fereastra le amintea celor care pierdeau cât de mult decăzuseră. Privirea lui Bourne zăbovi îndelung asupra unei mese din lemn de salcâm aflată în capătul îndepărtat al parterului.

- Croix vrea să își mărească limita de credit.

Supraveghetorul nu se mișcă de la locul lui, chiar în ușa apartamentului proprietarului.

-Da.

- Datorează mai mult decât va putea plăti vreodată.

-Da.

Bourne își întoarse capul, întâlnind privirea

adumbrită a celui mai de încredere angajat al său.

-Ce este dispus să pună la bătaie pentru o limită de credit extinsă?

- Două sute de acri în Wales.

Bourne îl privi pe lordul în cauză, care transpira și se mișca nervos, așteptând să afle decizia.

- Mărește-i limita. După ce pierde, cîndu-1 afară. Calitatea sa de membru este revocată.

Deciziile lui erau rareori puse la îndoială și niciodată de personalul îngerului. Supraveghetorul se îndreptă spre ușă la fel de ușor precum intrase. Înainte să plece, Bourne spuse:

-Justin. Liniște. Mai întâi pămîntul.

Zgomotul slab al ușii lipindu-se de toc fu singurul semn că supraveghetorul trecuse vreodată pe acolo. Cîteva minute mai târziu, el apăru la etajul de mai jos, și Bourne privi cum semnalul trecea de la supraveghetor la crupier. Când cărțile fură împărțite, vicontele pierdu. Din nou. Și din nou. Și încă o dată. Era unul dintre aceia care nu înțelegeau. Cei care nu pariaseră - care nu simțiseră fiorul câștigului, care nu negociaseră cu propria persoană să mai joace o rundă, încă o mână, să mai aibă parte de încă o încercare, doar pînă ajungeau la o sută, o mie, zece mii... Cei care nu cunoscuseră senzația seducătoare, euforică, fără seamăn, că masa era fierbinte, că noaptea era a lor, că printr-o singură carte totul se putea schimba, nu ar fi înțeles niciodată ce îl ținea pe contele de Croix pe scaun, pariind iarăși și iarăși, la nesfârșit, rapid ca fulgerul, pînă când pierdea tot. Din nou. Ca și când nimic din ce pariasse nu i-ar fi aparținut vreodată.

Bourne înțelegea.

Justin se apropie de Croix și șopti discret la urechea bărbatului ruinat. Nobilul sări în picioare, clătînându-se, indignarea încruntându-i fruntea pe măsură ce furia și stânjeneala îl împinseră spre fosa supraveghetorului.

Greșeală.

Bourne nu putea auzi ce se vorbea. Nici nu era nevoie. Auzise de sute de ori până acum, văzuse cum nenumărați domni își pierduseră mai întâi banii, apoi se pierduseră și firea în stabilimentul îngerului. Cu el, *O soție* îl privi pe Justin cum înainta, cu mâinile ridicate în gestul universal al precauției. Văzu cum buzele supraveghetorului se mișcau, într-o încercare - eșuată - de a liniști apele. Îi văzu pe ceilalți jucători remarcând agitația și pe Temple, masivul coleg al lui Justin, care observase și el, și care se îndrepta către încăierare, dornic de ceartă.

În acel moment, Bourne se mișcă, ajungând la perete și trăgând de un buton care acționa o combinație complexă de scripeți și pârghii, declanșând un clopoțel de sub masa din salcâm și atrăgând atenția crupierului. Anunțându-1 că Temple nu va avea parte de scandal în acea seară.

Bourne o va face în locul lui.

Crupierul stăvili puterea ireală a lui Temple cu un singur cuvânt și cu o înclinare a capului spre peretele de unde Bourne și Lucifer priveau, ambii fiind pregătiți pentru orice avea să urmeze. Privirea întunecată a lui Temple se întoarse spre fereastră, iar bărbatul dădu o dată din cap, înainte să îl conducă pe Croix prin mulțimea de jos.

Bourne coborî din apartamentul proprietarului, pentru a-1 întâlni într-o micuță anticameră, o cămăruță separată de etajul principal al clubului. Croix suduia ca un birjar când Bourne deschise ușa și păși în cameră. Se năpusti asupra lui Bourne, cu ochii mijiiți de ură.

-Nenorocitul! Nu poți să-mi faci asta. Nu poți să iei ce-i al meu.

Bourne se rezemă de ușa masivă din stejar, încrucișându-și

brațele.

- Ți-ai săpat singur groapa. Du-te acasă. Fii mulțumit că nu iau mai mult decât ceea ce-mi datorezi.

Croix se rezezi în cealaltă parte a cămăruței pe neașteptate, iar Bourne reacționează cu o agilitate pe care puținii o credeau posibilă, .ipucându-l pe viconte de unul din brațe și răsucindu-se împreună

< u el, până când fața lui Croix ajunsese lipită de ușă. Bourne îl scutură pe bărbatul slăbuț o dată sau de două ori, înainte să îi spună:

-Gândește-te foarte bine la următoarea mișcare. Mi se pare

< a nu mă mai simt la fel de generos cum eram în urmă cu câteva minute.

-Vreau să-l văd pe Chase, se auziră cuvintele înăbușit.

-În schimb, ne vei vedea pe noi.

-Sunt membru al îngerului încă de la început. Îmi ești dator. *El îmi este dator.*

-Ba din contră, *tu ne ești nouă dator.*

-Am adus destui bani în acest loc...

- Cât de generos din partea ta. Să cerem să ni se aducă registrul ca să vedem cât ne mai datorezi?

Croix încremeni.

-Aha, văd că începi să înțelegi. Terenul este al nostru acum. Mâine-dimineață să îți trimiți avocatul cu actul, sau voi veni eu însumi să te caut. E clar? Bourne nu mai așteaptă răspunsul, ci se retrase și îi dădu drumul nobilului. Ieși!

Croix se întoarse cu fața spre el, cu privirea cuprinsă de spaimă.

-Păstrează terenul, Bourne. Dar nu și calitatea de

membru... nu îmi lua și asta. Sunt foarte aproape să mă însor. Zestrea ei ar acoperi tot ce-am pierdut, ba chiar mai mult. Nu îmi retrage calitatea de membru.

Bourne nu suporta milogeala, amprenta anxietății care se reflecta în cuvinte. Știa foarte bine că vicontele nu va rezista nevoii de a paria. Tentației de a câștiga. Dacă în sufletul lui Bourne ar fi existat un strop de compasiune, i-ar fi părut rău pentru copila nevinovată. Dar compasiunea nu era o calitate cu care Bourne să se poată lăuda. Croix se întoarse, cu ochii mari, spre Temple.

-Temple, te rog!

Una din sprâncenele negre ale lui Temple se ridică, în timp ce își încrucișă brațele masive pe pieptul lat.

-Cu o zestre atât de generoasă, sunt sigur că una dintre speluncile din suburii te va primi cu bucurie.

Bineînțeles că așa ar fi stat lucrurile. Speluncile din suburii, înțesate de criminali și trișori, ar fi primit această insectă ordinară, cu tot cu groaznicul său noroc, cu brațele deschise.

- La naiba cu speluncile din suburii, scrâșni Croix. Ce va crede lumea? Ce vă costă? O să plătesc dublu... triplu. E plină de bănet.

Bourne era cu adevărat un om de afaceri.

- Însoară-te cu fata și plătește-ți datoriile, cu dobândă, și te vom primi din nou ca membru.

- Și ce fac până atunci?

Sunetul tânguiri nobile era de-a dreptul neplăcut.

- Poți încerca să te abții, îi propuse Temple, indiferent.

Ușurarea îl făcu pe Croix să nu mai gândească.

-Tu vorbești! Toată lumea știe ce ai făcut.

Temple înlemni, rostind cu o voce amenințătoare:

- Și cam ce-am făcut?

Groaza făcu să dispară și cea mai mică urmă de inteligență instinctivă din persoana vicontelui, iar acesta își îndreptă pumnul spre Temple, care prinse lovitura într-o mână enormă, trăgându-l pe firavul bărbat spre el, cu o intenție primejdioasă.

-Ce-am făcut? repetă el.

Nobilul începu să scâncească, asemenea unui copil.

- N-nimic. îmi pare rău. Nu am vrut. Te rog, nu mă răni. Nu mă omorî. Plec. Acum. Jur. Te rog... n-nu mă răni.

-Nu meriți să-mi consum energia, oftă Temple și-i dădu drumul contelui.

-leși, spuse Bourne, înainte să mă hotărăsc și eu dacă nu t umva meriți efortul.

Nobilul năvăli afară din încăpere. Bourne se uită după el, înainte să-și aranjeze vesta și să-și îndrepte haina.

- Credeam că va face pe el când l-ai luat de gât.

- Nu ar fi fost primul.

Temple se așeză pe un taburet și își întinse picioarele în față, încrucișându-și gleznelor încălțate cu cizme.

- Chiar mă întrebam cât îți va lua.

Bourne își perie cu palma manșeta din olandă care se zărea

< Ic sub haină, asigurându-se că fâșia de țesătură albă era dreaptă, înainte să-i acorde din nou atenție lui Temple și să pretindă că nu înțelesese întrebarea.

- Ce să-mi ia?

Să arăți din nou impecabil, rosti Temple arcuindu-
și buzele într-un zâmbet batjocoritor. Ești ca o femeie.
Bourne îl fixă cu privirea pe bărbatul uriaș.

potrivită pentru un marchiz

O soție

- O femeie cu un croșeu de dreapta ucigător.

Zâmbetul se transformă într-un rânjel, expresia scoțând în evidență nasul lui Temple, spart și cicatrizat în trei locuri.

-Nu cred că te gândești serios că ai putea să mă învingi, nu?

Bourne își verifica starea lavalerei într-o oglindă din apropiere.

-Ba exact asta sugerez.

- îmi dai voie să te invit în ring?

-Oricând.

- Nu intră nimeni în ring. Și în mod sigur, nu cu Temple.

Bourne și Temple se întoarseră spre locul de unde se auziseră

cuvintele, în pragul unei uși ascunse în capătul îndepărtat al camerei, de unde Chase, al treilea partener al îngerului Căzut, îi urmărea.

Temple își manifestă amuzamentul la auzul cuvintelor și se întoarse spre Bourne.

-Vezi? Chase știe destul de multe pentru a recunoaște că nu ești un adversar pe măsura mea.

Chase își turnă un pahar de scotch dintr-o carafă aflată pe un bufet din apropiere.

- Nu are nimic de-a face cu Bourne, Temple. Ai constituția unei cetăți din piatră. Nimeni nu este un adversar potrivit pe măsura ta. Expresia lui deveni ironică. Adică, nimeni în afară de mine.

Temple se sprijini de spătarul scaunului.

-Ne întâlnim în ring când vrei, Chase, îmi voi face timp.

Chase se întoarse către Bourne.

-L-ai adus pe Croix la sapă de lemn. Se plimba

apăsător prin jurul încăperii. Și-a fost floare la ureche.

-Sunt de cinci ani în afacere și încă sînt surprins de oamenii aștia și de slăbiciunea lor.

-Nu slăbiciune. Boală. Dorința de a câștiga este un delir.

Sprâncenele lui Chase se arcuiește la auzul metaforei. - *O soție potrivită pentru un marchiz —*

-Temple are dreptate, ești ca o femeie.

Temple izbucni în rîs și se ridică în picioare, cu tot cu cei doi metri ai săi.

-Trebuie să mă întorc la parter.

Chase îl privi pe Temple traversând camera și îndreptându-se spre ușă.

- Nu ți-ai luat porția de scandal în seara asta?

Clătină din cap.

- Bourne mi-a furat-o de sub nas.

- Mai e timp.

- Nu pot decât să sper.

Temple părăsi camera, ușa închizându-se cu putere în urma lui, iar Chase se duse să toarne un alt pahar de scotch, după care se îndreptă spre Bourne, care privea gânditor în șemineu. Acesta acceptă oferta, luând o înghițitură mare din licoarea aurie și savurînd senzația de arsură pe care i-o lăsă pe gât.

-Am noutăți pentru tine.

Bourne își întoarse capul, așteptând.

-Vești despre Langford.

Cuvintele îl inundară. Timp de nouă ani, așteptase exact acest moment, indiferent de cuvintele ce urmau să iasă din gura lui Chase. Timp de nouă ani așteptase vești despre acest om care îl privase de trecutul lui, de dreptul său obținut prin naștere. De istoria lui.

De tot.

Langford îi luase totul în seara aceea, toate terenurile, fondurile, totul, în afară de un conac gol și de câțiva acri de teren aflați în mijlocul unei moșii mai mari - Falconwell. Văzând cum toate i se scurg printre degete, Bourne nu înțelesese motivele bătrânului - nu cunoscuse plăcerea transformării unui domeniu mtr-un lucru însuflețit, prosper. Nu înțelesese cât ar fi durut să îl lase pe mâinile unui băiețandru. Acum, aproape zece ani mai târziu, nu îi păsa. Voia răzbunare. Răzbunarea pe care o așteptase.

Trecuseră nouă ani, dar Bourne își refăcuse averea, ba chiar și-o dublase. Baniii câștigați din parteneriatul la îngerul Căzut, împreună cu câteva investiții profitabile, îi oferiseră oportunitatea de a strânge o avere care rivaliza cu cele mai mari din Anglia.

Dar nu fusese niciodată în stare să recupereze ceea ce pierduse. Langford nu lăsase nimic din mână, refuzând să vândă, indiferent de cât de mult i se oferea, indiferent de cât de puternic era omul care îi făcea oferta. Și îi făcuseră oferte oameni foarte puternici.

Până acum.

-Spune-mi.

- Este complicat.

Bourne se întoarse cu spatele la foc.

-întotdeauna este.

Dar nu muncise zi de zi pentru a-și construi averea ca să cumpere terenuri în Țara Galilor și Scoția, și Devonshire, și Londra. O făcuse pentru Falconwell. O mie de acri de teren de un verde luxuriant, care fusese odată mândria marchizatului de Bourne. Terenul pe care tatăl, și bunicul, și străbunicul său îl acumulasera în jurul conacului, fiind transmis de la un marchiz la altul.

-Ce? Văzu răspunsul în ochii lui Chase înainte de rostirea cuvintelor, și înjură o dată, îndelung și groaznic. Ce a făcut cu el?

Chase ezită.

-Dacă a făcut ceva inadmisibil, îl omor.

„Așa cum ar fi trebuit să fac de mult.“

-Bourne...

-Nu. Făcu un gest decisiv, tăind aerul cu o mână. Am așteptat asta timp de *nouă* ani. Mi-a luat totul. *Totul*. Habar nu ai.

Privirea lui Chase o întâlnește pe a lui.

- Ba chiar știu totul.

Bourne se opri la această replică, înțelegând cuvintele. Adevărul din ele, Chase fusese cel care îl smulsese din depresia cea mai adâncă. Chase îl luase la el, îl curățase, îi dăduse de lucru, îl salvase.

Sau, cel puțin, cel care încercase să-l salveze.

-Bourne, începu Chase, alegându-și cuvintele cu precauție, nu l-a păstrat.

O teamă rece îi străpunse adânc sufletul.

- Ce vrei să spui, cum adică nu l-a păstrat?

- Langford nu mai este proprietarul terenului din Surrey.

Bourne scutură din cap, ca și cum s-ar fi forțat să înțeleagă.

-Al cui este?

-Al marchizului de Needham și Dolby.

La auzul numelui, o amintire veche de zeci de ani îi apăru în minte - un om trupeș, cu pușca în mână, străbătând cu pasul apăsător o câmpie noroioasă din Surrey, urmat de un cârd de lelișcane, mici și foarte mici, al căror conducător avea cea mai serioasă privire albastră pe care Bourne o întâlnise vreodată. Vecinii săi din copilărie, a treia familie din Sfânta Treime a nobilimii din Surrey.

Needham deține pământul meu? Cum l-a obținut?

Într-un mod foarte ironic, la un joc de cărți.

Bourne nu găsi nimic amuzant în asta. Într-adevăr, ideea că Falconwell fusese pariat întâmplător și pierdut într-o partidă de cărți - din nou - îl călca pe nervi.

Adu-1 aici. Jocul lui Needham este *ecarte*. Falconwell va fi al meu.

Chase se lăsă pe spate, surprins.

-Vrei să pariezi pentru el?

Răspunsul lui Bourne veni rapid.

- Voi face tot ce trebuie pentru el.

-*Orice* trebuie?

Bourne deveni suspicios instantaneu.

- Ce știi tu și eu nu știu?

Fruntea lui Chase se încreți. —*Sara fi MacLcan*—■

- De ce ai crede asta?

Întotdeauna știi mai multe decât mine. Și îți place asta.

- Pur și simplu sunt mai atent.

Bourne strânse din dinți.

-Oricum ar fi...

Fondatorul îngerului Căzut manifestă un interes simulat pen- l r u o scamă de pe mânecă.

-Terenul care a fost o dată o parte din Falconwell...

-Terenul *meu*.

Chase ignoră întreruperea.

- Nu poți, pur și simplu, să îl iei înapoi.

- De ce nu?

Chase ezită.

-A fost anexat la... altceva.

Bourne se simți inundat de un val de ură rece. Așteptase aproape un deceniu pentru asta, pentru momentul în care, în cele din urmă, avea să unească din nou conacul Falconwell cu pământurile sale.

-Anexat la ce?

-*Cui*, mai degrabă.

-Nu am chef de ghicitorile tale.

-Needham a anunțat că pământurile ce au făcut parte din domeniul Falconwell vor fi incluse în zestrea fiicei sale celei mai mari.

Bourne se cutremură.

- Penelopa?

-O cunoști pe domnișoară?

-Nu am mai văzut-o de ani buni, aproape douăzeci...

Şaisprezece. Fusese acolo în ziua în care el părăsise Surrey, după înmormântarea părinţilor săi, la cincisprezece ani, şi aruncat într-o nouă lume, orfan de familie. îl privise urcându-se în şaretă, fără să-şi ia privirea albastră şi serioasă de la trăsură, cât timp străbătuse alea cea lungă ce-l ducea departe de Falconwell. Ştia pentru că şi el o privise. Fusese prietena lui. - *O soţie potrivită pentru un marchiz —*

Pe când încă mai credea în prieteni.

Era şi fiica cea mai mare a unui marchiz cu două domenii, cu mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui un om într-o viaţă. Nu exista nici un motiv pentru care să rămână nemăritată atât de mult timp. Ar fi trebuit să fie măritată cu una dintre progeniturile tinere aristocrate, de care să aibă grijă.

-De ce are Penelopa nevoie de Falconwell ca zestre? Făcu o pauză. De ce nu e încă măritată?

Chase oftă.

- Mi-ar părea bine dacă vreunul din voi ar manifesta un pic de interes şi pentru înalta societate, şi nu numai faţă de neînsemnata noastră comunitate.

-„Neînsemnata noastră comunitate” cuprinde mai mult de cinci sute de oameni. Fiecare dintre ei având câte un dosar gros cât degetul meu mare, plin cu informaţii, multumită partenerilor tăi.

Cu toate astea, am lucruri mai bune de făcut cu serile mele decât să îţi ţin ţie teorie cu privire la lumea în care te-ai născut.

Bourne îşi miji ochii. Nu ştiuse niciodată că Chase şi-ar fi petrecut serile în alt mod decât complet singur.

- Ce teorie?

Chase ignoră întrebarea şi mai sorbi o dată din pahar.

Lady Penelopa a fost cea mai bună partidă acum mai mulţi ani.

-Și?

Logodna a fost umbrită de căsătoria din dragoste a logodnicului ei.

Era o poveste veche, pe care o auzise de nenumărate ori, dar Bourne încă mai simți o emoție ciudată la ideea că fata pe care și-o lămintea fusese probabil rănită de ruperea logodnei. *Sara fi MacLcan*—■

- Căsătorie din dragoste, remarcă el în zeflema, mai degrabă

o alternativă mai drăguță sau mai bogată. Și atât?

Mi s-a spus că a mai fost curtată de câțiva pețitori în anii ce au urmat. Dar, cu toate astea, a rămas nemăritată. Chase părea

1 A își pierde interesul față de poveste, continuând cu un oftat de plictiseală: Totuși, îmi imaginez că nu va mai rămâne așa mult l Imp, cu Falconwell care ridică miza. Tentația domeniului îi va fa-

1 <• pe pețitori să roiască în jurul ei.

Își vor dori o șansă să-l stăpânească în dauna mea.

Probabil. Nu prea ești în fruntea listei cu favoriți.

Nu sunt deloc pe lista favoriților. Cu toate acestea, pământul Vd ft al meu.

Ești pregătit să faci ce este necesar pentru a-1 obține? *Orice* ■•nle necesar? îl privi Chase amuzat.

Bourne înțelese aluzia partenerului său.

li reveni în minte imaginea unei Penelopa tinere, drăguțe, opu- 1111 a tot ce era el. A ceea ce devenise. își alungă închipuirea. Timp de tintiA ani, așteptase acest moment. Așteptase șansa de a recupera

■ era ce fusese construit pentru el. Domeniul care îi fusese lăsat.

l pe care el îl pierduse. Era foarte aproape de a-1 recupera, mai aproape decât fusese vreodată. Și nimic nu avea să-i stea în cale.

- Orice.

Bourne se ridică în picioare și își aranjă cu atenție haina.

-Dacă primesc și o soție la pachet, așa să fie.

Ușa se trânti în urma lui, închizându-se. Chase închină paharul și rosti spre camera goală:

- Felicitări.

- *O soție potrivită pentru un marchiz —*

Capitolul 2

Dragă M.,

Trebuie să vii neapărat acasă. Este îngrozitor de plictisitor fără tine; nici Victoria, nici *Valerie nu sunt însoțitoare potrivite pentru petrecerea timpului pe malul lacului.*

Chiar trebuie neapărat să mergi la școală? Guvernanta mea pare destul de inteligentă. Sunt sigură că te poate învăța orice vrei să știi.

A ta, P.

ConaCul *Needham, mai 1813*

Dragă P.,

Îmi este teamă că te vei plictisi îngrozitor până la Crăciun. Dacă te consolează cu ceva, bobocii de aici nici măcar nu au acces la lac. Îți pot sugera să le înveți pe gemene să pescuiască?

Sunt sigur că trebuie să merg la școală... guvernanta ta nu mă are la inimă.

M.

Colegiul *Eton, mai 1813*

Sfârșitul lunii ianuarie, 1831 *Surrey*

Fiind de viță nobilă și bine-crescută, Lady Penelopa Marbury știa că ar fi trebuit să fie foarte recunoscătoare când, într-o după amiază rece de ianuarie, pe când avea douăzeci și opt de ani, » primit a cincea (și probabil ultima) cerere în căsătorie.

Știa că, pentru jumătate din Londra, nu ar fi fost un lucru deplasat ca ea să întâmpine oferta onorabilului Thomas Alles M. Ind alături de el într-un genunchi, mulțumindu-le acestuia VI creatorului ei pentru oferta extrem de binevoitoare și de

o neroasă. Până la urmă, domnul în cauză era arătos, amabil y! .ie bucura de o dantură completă și o podoabă capilară bogată,

o i ară combinație de calitate pentru o femeie care nu mai era atât

< lo tânără și care nu se putea lăuda decât cu ruperea unei logodne și cu un număr nu foarte mare de pețitori.

Știa, de asemenea, că tatăl ei - care fără îndoială și-ar fi dat binecuvântarea chiar dinaintea acestui moment în care ea privea de sus capul cu păr bogat al lui Thomas - îl plăcea. Marchizul de Needham și Dolby îl plăcuse pe „acel Tommy Alles” încă din urmă cu vreo douăzeci și ceva de ani, din ziua în care băiatul își suflecuse mânecile, se lăsase pe vine în grajdurile casei

1 opilăriei sale și ajutase să fete una dintre cățelele de vânătoare l«referate ale marchizului. Din acea zi, Tommy fusese un flăcău bun. Genul de băiat despre care Penelopa crezuse dintotdeauna

• \tatăl ei și l-ar fi dorit ca fiu. Dacă, bineînțeles, ar fi avut un fiu, în loc de cinci fiice. Pe deasupra, mai era și faptul că Tommy .ieva să fie într-o zi viconte, și-ncă unul bogat. După cum spunea - mai mult ca sigur - mama Penelopei, din spatele ușii salonului, de unde fără îndoială privea desfășurarea scenei cu o disperare mută:

Vrșetorii nu au de ales, Penelopa".

Tânăra era conștientă de toate astea. Tocmai de

aceea, când lut,ilni privirea caldă din ochii căprui ai acestui băiat-devenit- liArbat pe care îl cunoștea de o viață, acest drag prieten, își dădu

„una că era, în mod clar, cea mai generoasă cerere în căsătorie | ><• care avea s-o primească vreodată și că ar fi trebuit să accepte. În mod clar și răspicat. Doar că nu o făcu. În loc de asta, întrebă:

- De ce?

Liniștea ce urmă cuvintelor fu accentuată de un dramatic:

Ce crede că *face?* care se auzi din spatele ușii salonului, și asta umplu privirea lui Tommy de un amuzament lipsit de vreo notă de mirare, în timp ce tânărul se ridică în picioare.

- De ce nu? replică el binevoitor, adăugând, după un moment: Suntem prieteni de ani întregi, ne place să fim în compania celuilalt; eu am nevoie de o soție, tu ai nevoie de un soț.

Trecând în revistă motivele pentru acceptarea căsătoriei, nici unul dintre acestea nu era îngrozitor. Cu toate acestea...

- Sunt disponibilă de nouă ani, Tommy. Ai avut tot timpul din lume să mă ceri de soție.

Tânărul avu politetea să pară întristat înainte să zâmbescă, și asta fără să semene câtuși de puțin cu un labrador.

- E adevărat. Și nu am altă scuză decât că... ei bine, sunt fericit să-ți spun că mi-am venit în fire, Pen.

Ea îi întoarse zâmbetul.

- Prostii. Nu ai să-ți vii vreodată în fire. De ce eu, Tommy? Apoi accentuă: De ce acum, Tommy?

Când el începu să râdă la auzul întrebării, își dădu seama că nu era deloc râsul său grozav, zgomotos, prietenos. Râdea nervos. Așa cum făcea întotdeauna când nu dorea să răspundă la

o întrebare.

- Este momentul să mă așez la casa mea, spuse el, înclinându-și capul într-o parte, zâmbind larg și spunând: Haide, Pen. Hai să încercăm,

vrei?

Penelopa primise în trecut patru cereri în căsătorie și își imaginase nenumărate alte propuneri într-o mulțime de alte moduri: de la întreruperea dramatică a unui bal, la o propunere minunată, în particular, într-un foișor retras, în miezul unei veri în Surrey. își imaginase jurăminte de dragoste și pasiune nemuritoare, folosirea din abundență a florii ei preferate (bujorul), un bărbat îndrăgostit întinzând o pătură pe un câmp de margarete, gustul înțepător al vinului spumos pe vârful limbii, în timp ce toată Londra închina paharele în numele fericirii ei. Senzația care-o înmădăra în timp ce se afla încă în îmbrățișarea logodnicului său, șoptind: „Da... Da!“

Toate erau închipuiri, una mai imposibilă decât cealaltă, știa. Până la urmă, o fată nemăritată de douăzeci și opt de ani nu era tocmai asaltată de pețitori. Dar în mod sigur nu era deplasată sperând la ceva mai mult decât: „Hai să încercăm, vrei?“

Lăsă să-i scape un mic oftat, nedorind să-l supere pe Tommy, care în mod evident încerca să facă tot ce putea. Dar erau prieteni de-o viață, și Penelopa nu avea de gând să lase acum minciunile să intervină în prietenia lor.

- Îți este milă de mine, nu?

El făcu ochii mari.

- Poftim? Nu! De ce spui asta?

Ea zâmbi.

-Pentru că este adevărat. Îți este milă de biata ta prietenă, fată bătrână. Și ești gata să-ți sacrifici propria fericire pentru a te asigura că mă mărit.

El îi aruncă o privire exasperată, genul de privire pe care numai prietenii foarte buni o pot avea, și îi luă mâinile într-ale lui, sărutându-i mai întâi încheietura unei mâini, apoi pe cealaltă.

-Prostii. Este momentul să mă însor, Pen. Ești o prietenă bună. Făcu o pauză, întristarea dându-i un aer atât de prietenos, încât îi fu imposibil să se supere pe el. Am făcut-o lată, nu?

Ea nu se putu abține și zâmbi.

- Un pic, da. Se presupunea că trebuie să îți exprimi dragostea nețârmurită.

O privi cu scepticism.

- Cu mâna la frunte și toate cele?

Zâmbetul deveni un rânjet.

- Exact. Și poate să îmi fi scris un sonet.

-O'vălaie *Lady Penelop-e... Vrei, te rog, să te căsătorești cu mine?*

Ea izbucni în râs. Tommy o făcea întotdeauna să râdă. Aceasta era o calitate importantă.

-Slăbuțăîncercare, milord.

El simula o grimasă.

-Bănuiesc că nu pot să-ți creez o nouă rasă de câine, nu? Pe care să o numesc *Lady Penelopă* pentru un marchiz —

- Intr-adevăr, foarte romantic, spuse ea, dar ar dura destul de mult, nu crezi?

Se făcu liniște, în timp ce se bucurau unul de compania celuilalt, înainte ca el să rostească dintr-odată, foarte serios:

- Te rog, Pen, lasă-mă să te protejez.

Era o afirmație ciudată, dar pe de altă parte eșuase în toate celelalte etape ale procesului de cerere în căsătorie, așa că Penelopa nu zăbovi prea mult asupra cuvintelor. În loc de asta, luă în considerație oferta. În mod serios. Era cel mai vechi prieten al ei. Sau, cel puțin, unul dintre ei.

Cel care nu o părăsise.

El o făcea să râdă, iar ea era foarte, foarte atașată de el. Era singurul bărbat care nu o părăsise complet după logodna ei dezastroasă. În mod sigur, numai pentru asta și ar fi fost bun pentru ea.

Ar trebui să accepte.

„Spune-o, Penelopa.”

Ar trebui să devină *Lady Thomas Alles*, în vârstă de douăzeci și opt de ani și salvată, în ultima clipă, de la o viață etemă de celibatară.

„Spune-o: Da, Tommy. Mă voi mărita cu tine. Cât de frumos din partea ta că m-ai cerut.”

Ar trebui.

Dar n-o făcu.

Dragă *M.*,

Guvernanta mea nu prea are la inimă *tipării*.
Bineînțeles, este destul de cultivată pentru a înțelege că, doar pentru că ai adus un ppar, asta nu înseamnă că ești un om rău. Urăște păcatul, nu

păcătosul.

A ta, P.

Post-scriptum: *Tommy a fost acasă în vizită săptămâna trecută și am fost împreună la pescuit. Oficial, este prietenul meu preferat.*

Conacul *Needham*, mai 1813

*

—Sara fi MacLcan—■

Dragă P.,

Asta sună izbitor de tare cu o predică a vicarului Compton.

Ai fost atentă în biserică. Sunt dezamăgit.

Post-scriptum: Nu este.

Colegiul Eton, mai 1813

O soție potrivită

◆ pentru un marchiz —

Zgomotul enormei uși din stejar închizându-se în urma lui Ithomas încă răsuna în holul conacului Needham, când mama Penelopei apărură pe palierului de la etaj, cu un șir de trepte mai sus față de locul unde stătea Penelopa.

- Penelopa! Ce ai făcut?!

Lady Needham se năpusti în jos pe scara largă din centrul rasei, urmată de surorile Penelopei, Olivia și Philippa, și de trei dintre câinii de vânatoare ai tatălui său. Penelopa respiră adânc și se întoarse spre mama ei.

Chiar a fost o zi liniștită, spuse ea indiferentă, îndreptându-se către sufragerie, știind că mama ei o va urma. I-am scris verișoarei Catherine, știi că încă suferă de acea răceală teribilă pe rare a contactat-o înainte de Crăciun?

Pippa chicoti, dar Lady Needham, nu.

-Nu îmi pasă absolut deloc de verișoara ta Catherine! spuse marchiza, ascuțimea vocii ei crescând în același timp cu îngrijorarea.

- E destul de nedrept, nimănui nu-i place să fie răcit.

Penelopa deschise ușa către sufragerie și-l descoperi pe tatăl ei

.ișezat la masă, purtând tot hainele de vânatoare, citind în liniște *The Post*, în timp ce aștepta efectivul de parte feminină al casei.

- Bună seara, tată. Ai avut o zi bună?

-E al naibii de frig afară, spuse marchizul de Needham și Dolby, fără a ridica privirea din ziar. Cred că sunt gata pentru c. înă. Pentru ceva cald.

Penelopa se gândi că probabil tatăl ei nu era deloc pregătit pentru ce avea să se întâmple în timpul acestei anumite mese, însă împinse un copoi de pe scaunul ei și își recuperă locul cuvenit,

în stânga marchizului și în fața surorilor ei, ambele

cu ochii larg deschiși și curioase cu privire la ce urma să se întâmple. Ea își luă un aer nevinovat, desfăcându-și șervetul.

-Penelopa! Lady Needham stătea chiar în pragul ușii sufrageriei, țepănă, cu mâinile strânse în niște pumni mici, deru- tându-1 pe lacheu, care se întreba dacă ar trebui sau nu să servească dna. Thomas *te-a cerut în căsătorie!*

- Da, am fost prezentă la partea asta, rosti Penelopa.

De data aceasta, Pippa își ridică paharul cu apă pentru a-și ascunde zâmbetul.

-Needham! Lady Needham hotărâse că avea nevoie de sprijin suplimentar. Thomas a cerut-o de soție pe Penelopa!

Lord Needham lăsă ziarul.

-Chiar așa? Întotdeauna mi-a plăcut de acel Tommy Alles. Îndreptându-și atenția către fiica lui cea mare, adăugă: Este totul în regulă, Penelopa?

Penelopa trase adânc aer în piept.

- Nu chiar, tată.

- Nu a acceptat!

Tonul mamei sale ar fi fost foarte potrivit pentru cel mai înduioșător bocit sau pentru un cor grecesc. Deși părea a avea calitatea suplimentară de a face câinii să latre. După ce ea și câinii încetară cu jelitul, Lady Needham se apropie de masă, pielea ei fiind atât de îngrozitor de pătată, încât părea că trecuse printr-un tufiș de iederă otrăvitoare.

-Penelopa! Cererile în căsătorie făcute de tineri bogați și buni de însurătoare nu cresc în copaci!

„Cel puțin, nu în luna ianuarie.” Penelopa era conștientă că nu trebuia să spună ce gândește.

Când un lacheu veni să servească supa cu care avea să înceapă masa lor de seară, Lady Needham se prăbuși în scaunul, zicând:

- Ia-o de-aici! Cine poate mânca într-un moment ca ăsta?

- De fapt, mie îmi este destul de foame, preciză Olivia, iar Penelopa își ascunse în zâmbet.

-Needham!!

Marchizul oftă și se întoarce spre Penelopa.

-L-ai refuzat?

----- *O soție potrivită pentru un marchiz*-----

i

Nu chiar, răspunse ambiguu Penelopa.

Nu l-a *acceptat!* strigă Lady Needham.

- De ce nu?

Era o întrebare corectă. în mod sigur o întrebare la care toți cei de la masă și-ar fi dorit să știe răspunsul. Chiar și Penelopa. Doar că nu avea un răspuns. Cel puțin, nu unul bun.

-Am vrut să mai analizez oferta.

- NU fi nechibzuită. Acceptă oferta, spuse Lord Needham, de parcă ar fi fost atât de simplu, și îi făcu semn cu mâna lacheului pentru a aduce supa.

- Poate că Penny nu *dorește* să accepte oferta lui Tommy, predză Pippa, iar Penelopei îi veni s-o pupe.

-Nu este vorba de dorință sau de altceva aici, spuse Lady Needham, e vorba să vinzi atunci când poți.

-Ce sentiment încântător! exclamă Penelopa, sec, stăpânin- du-se din răspuțeri să-și mențină moralul ridicat.

-Dar e adevărat, Penelopa. Și Thomas Alles este singurul bărbat din înalta societate care pare dornic să cumpere.

- Aș vrea să ne gândim la o metaforă mai bună decât cumpărare și vânzare, spuse Penelopa, și, sincer, nu cred că vrea să se căsătorească cu mine mai mult decât vreau eu să mă mărit cu el. Cred că doar a vrut să fie drăguț.

-Nu este doar drăguț, spuse Lord Needham, dar înainte ca Penelopa să poată analiza acea perspectivă particulară, Lady Needham începu din nou să vorbească.

- Nu se mai pune problema dacă *vrei* să te căsătorești, Penelopa. Ai trecut de mult de asta. Tu *trebuie* să te căsătorești! Și Thomas era dispus să te ia de soție! Nu ai mai fost cerută în căsătorie de *patru ani!* Sau ai uitat?

-Am uitat, mamă. Mulțumesc că mi-ai reamintit.

Lady Needham își ridică, mândră, bărbia.

- Să înțeleg că ai vrut să fii amuzantă?

Olivia ridică din sprâncene, ca și cum ideea în sine că sora ei mai mare ar fi putut fi amuzantă ar fi fost incredibilă. Penelopa rezistă tentației de a-și apăra simțul umorului, despre care îi plăcea să creadă că era neștirbit. Bineînțeles că nu uitase. În- tr-adevăr, era un lucru dificil de uitat, ținând cont că mama

ei îi amintea asta destul de des. Era surprinsă că marchiza nu știa și numărul de zile și de ore care trecuseră de atunci. Oftă.

-Nu încerc să fiu amuzantă, mamă. Pur și simplu... nu sunt sigură că *vreau* să mă mărit cu Thomas. Sau cu oricine altcineva care nu e sigur că vrea să se căsătorească cu *mine*, sinceră să fiu.

-Penelopa! strigă mama ei. *Dorințele* tale nu sunt esențiale în această situație!

Bineînțeles că nu erau. Nu așa funcționa căsnicia.

-Chiar așa. Cât de ridicol! Urmă o pauză, în timp ce marchiza încerca să se adune și să-și găsească vorbele. Penelopa... nu mai există *altcineva!* Am căutat! Ce se va alege de tine?! Se prăbuși elegant înapoi în scaun, cu o mână la frunte, într-un gest dramatic, care ar fi făcut mândră orice actriță de pe scena londoneză. Cine te va *lua*?!

Era o întrebare pertinentă, și una la care Penelopa probabil că ar fi trebuit să se gândească mai atent înainte să-și dezvăluie nesiguranța cu privire la viitorul ei matrimonial. Dar nu putea spune că *hotărâse* să facă un astfel de anunț, cel puțin nu până în momentul în care îl făcuse. Iar acum, părea cea mai bună decizie pe care o luase de foarte mult timp. Adevărul era că Penelopa avusese destule ocazii să fie „luată” în ultimii nouă ani. Fusese o perioadă în care era subiectul de conversație al înaltei societăți - destul de atrăgătoare, manierată, curtenitoare, cultivată, perfect de... perfectă. Ba chiar fusese și logodită. Cu un bărbat la fel de perfect. Da, fusese bărbatul perfect, cu excepția faptului să el era perfect îndrăgostit de altcineva. Scandalul îi ușurase sarcina Penelopei de a pune capăt logodnei, fără a fi părăsită. De fapt, nu *tocmai*. Cel puțin, nu ar descrie asta ca pe o *părăsire*. Mai mult ca pe un *șoc*, de fapt. Și nu unul neplăcut.

Nu că i-ar spune asta mamei ei.

-Penelopa! Marchiza se ridică din nou, privind-o

îndurerată pe fiica ei cea mai mare. Răspunde-mi!
Dacă nu e Thomas, atunci *cine*? Cine îți închipui că te va *lua*?

- Se pare că rămân cu mine însămi.

Olivia icni. Pippa se opri, cu lingura de supă la jumătatea drumului dintre farfurie și buze.

O! O! Marchiza se lăsă din nou pe scaun. Nu se poate *să voi hrști serios!* Nu fi *ridicolă!* Panica și iritarea răzbăteau din tonul Im Lady Needham. Ești mai bună de-atât, nu ești făcută să fii *fată hm rână!* O! Nici nu vreau să mă gândesc la asta! O *fată bătrână!*

Penelopa credea că, de fapt, fetele bătrâne erau mai bune i locât ea, dar se abținu să-i spună așa ceva mamei ei, care arăta că „i cum ar fi fost gata să se răstoarne de pe scaun, într-o stare de disperare cumplită.

- Și cum rămâne cu mine? Nu m-am născut pentru a fi *mama unei fete bătrâne!* Ce vor *gândi?* Ce vor *spune?* continuă marchiza.

Penelopa știa deja foarte bine ce gândiseră deja. Ce spusese deja.

-A existat un moment, Penelopa, în care ai fost foarte aproape de opusul a ceea ce ai devenit! Și eu am fost cât pe ce să devin mama unei *ducese!*

Asta era. Spectrul care se profila între Lady Needham și fiica ei cea mai mare.

Ducesă.

Penelopa se întreba dacă mama ei o va ierta vreodată pentru anularea logodnei... de parcă întru câtva ar fi fost vina Penelopei. Respiră adânc, încercând să găsească un ton rezonabil.

- Mamă, ducele de Leighton era îndrăgostit de altă femeie...

- Un scandal ambulant!

„Pe care el o iubește peste măsură.”
Chiar și acum, opt ani mai târziu, Penelopa simțea o ușoară invidie... nu din cauza ducelui, ci pentru emoție. Își alungă din minte sentimentul.

- Scandal sau nu, *doamna se întâmplă să fie ducesa de Leighton. Un titlu, aș putea adăuga, pe care îl deține de opt ani, timp în*

< are a dat naștere viitorului duce de Leighton și altor trei copii ai soțului său.

- Care ar fi trebuit să fie soțul *tău! Copiii tăi!*

Penelopa suspină:

- Ce ai fi vrut să fac?

Marchiza se ridică din nou.

- Păi, puteai să *încerci* un pic mai mult! Puteai să accepți oricare dintre cererile în căsătorie primite după cea a ducelui. Se așeză iar. Au fost *patru!* Doi conți, numără ea, ca și cum cererile în căsătorie i-ar fi ieșit din minte Penelopei, apoi George Hayes! Și acum *Thomas!* Un viitor viconte! Aș putea *accepta* un viitor viconte!

- Cât de generos din partea ta, mamă.

Penelopa se așeză din nou pe scaun. Probabil că era adevărat. Numai Domnul știa că încercase din răspuțeri să își ia un soț - bine, atât cât ar putea încerca cineva fără a părea că se chinuie prea tare. Dar în ultimii ani, inima ei nu fusese acolo. Nu chiar, în primul an după ruperea logodnei fusese ușor să își spună că nu o interesa să se mărite, din cauză că fusese implicată în acel scandal și nimeni nu își manifesta interesul față de ea în calitate de posibilă mireasă.

După aceea, fuseseră câteva cereri,

numai de la bărbați cu motive ascunse, toți fiind dornici să o ia de soție pe fiica marchizului de Needham și Dolby fie pentru cariera politică, fie pentru un viitor asigurat din punct de vedere financiar, și marchizul nu se supărase deloc când Penelopa refuzase politicos aceste oferte. Nu contase pentru el de ce îi refuzase. Nu îi trecuse prin minte că ea își crease o idee cu privire la căsnicie văzând modul în care ducele de Leighton privea drăgăstos în ochii ducesei sale. Văzuse că avea mai multe de câștigat dintr-o căsătorie, dacă ar fi avut destul timp să găsească pe cine trebuia. Dar cumva, în acea perioadă în care își spunea că-și dorește mai mult, pierduse ocazia, îmbătrânise prea mult, devenise prea obișnuită, prea ternă.

Și astăzi, când îl privise pe Tommy, un prieten drag, dar cam atât, oferindu-se să își petreacă restul vieții cu ea, în ciuda dezinteresului complet pentru căsătoria lor... pur și simplu nu putuse accepta. Nu fusese în stare să îi distrugă șansele la ceva mai mult. Indiferent cât de dezastruoase erau propriile ei șanse.

-O! începu încă o dată tânguiala. Gândește-te la *surorile* tale! Cum rămâne cu *ele*?

Penelopa își privi surorile, care urmăreau conversația de parcă ar fi fost la un meci de badminton. *Surorile ei vor fi bine.*

- Lumea va trebui să se mulțumească cu surorile Marbury mai tinere și mai drăguțe. Luând în considerație faptul că cele două surori Marbury căsătorite sunt o contesă și o baroneasă, bănuiesc că totul va fi bine.

- Și slavă Domnului pentru perechile excelente ale gemenelor.

„Hxcelentă" nu era descrierea pe care Penelopa ar fi folosit-o pentru alegerea Victoriei sau a lui Valerie - fiecare dintre ele l'Uută pentru titluri și zestre și cam atât dar soții lor erau relativ inofensivi și cel puțin discreți în privința activităților extraconjugale, așa că Penelopa nu contrazise acest punct de vedere. Ceea ce nu contă. Mama ei îi dădea înainte.

-Și cum rămâne cu privirea ta? Parcă ai uitat că a fost năpăstuit cu o casă plină de fete! Ar fi fost altceva dacă erai băiat, Penelopa. Dar el este *innebunit de grijă* din cauza ta!

Penelopa se întoarse pentru a-și privi tatăl, care înmuia o bucată de pâine în supă și i-o dădea marelui câine negru care stătea în stânga lui, uitându-se fix la el, cu limba lungă și roz atârându-i din colțul gurii. Nici omul, nici animalul nu păreau îngrijorați în mod special.

-Mamă, eu...

- Și Philippa! Lord Castleton și-a exprimat interesul în privința ei. *Ce se va întâmpla cu Philippa?*

Acum Penelopa era confuză.

- Ce se va întâmpla *cu Philippa?*

- Exact! Lady Needham flutură un mic șervet din pânză albă într-un mod dramatic. *Ce se va întâmpla cu Philippa?*

Penelopa oftă și se întoarse spre sora ei.

- Pippa, crezi că trecutul meu va afecta cererea ta în căsătorie din partea lui Lord Castleton?

Pippa clătină din cap, făcând ochii mari.

- Nu cred că o va afecta. Umblă după mine de doi ani. Și dacă ar fi afectat-o, sincer nu aș fi devastată. Castleton este un pic cam... hm... neinteresant.

Penelopa ar fi ales cuvântul „neinteligent”, dar îi permise Pippei să fie politicoasă.

-Nu fi absurdă, Philippa, replică marchiza, Lord Castleton este *conte*. Cerșetorii nu au de ales.

Penelopa scrâșni din dinți la auzul proverbului, preferatul inamei sale atunci când o disputa despre perspectivele fiicelor ei nemăritate. Pippa își întoarse ochii albaștri spre mama ei.

- Nu mi-am dat seama că *cerșesc*.

- Bineînțeles că o *fad*. Toți o facem. Chiar și Victoria, și Valerie au fost nevoite să *cerșescă*. Scandalul nu *dispare* de la sine.

Penelopa înțelese sensul cuvintelor, chiar dacă nu fuseseră rostite. „Penelopa a stricat totul pentru voi.” Avu un sentiment chinuitor de vină, ce-i străbătu tot corpul, dar ea încercă să îl ignore, știind că nu trebuia să se simtă vinovată. Știind că nu era vina ei.

Doar că, poate că era.

Își alungă gândul din minte. Nu era. El o iubea pe alta.

Dar de ce nu o iubise pe ea?

Era o întrebare pe care și-o pusese la nesfârșit în acea iarnă de demult, când se ascunsese aid, la țară, dtind fițuicile de scandal și știind că el alesese o femeie mai frumoasă, mai încântătoare, mai interesantă decât ea. Știind că el era feridit, iar ea era... nedorită. Nu îl iubise. Nu se gândise aproape deloc la el. Cu toate acestea,

o duruse.

- Eu nu am de gând să *cerșesc*, interveni și Olivia. Este al doilea sezon pentru mine. Sunt frumoasă și încântătoare, și am o zestre foarte mare. Mai mare decât poate trece cu vederea un bărbat.

-O, da, foarte încântătoare, replică

Pippa, iar Penelopa își ascunse privirea în farfurie, pentru a-și masca zâmbetul.

Olivia prinse sarcasmul.

-Râzi cât vrei, dar eu știu care e valoarea mea. Nu o să permit să mi se întâmple ceea ce i s-a întâmplat Penelopei. Am să-mi găsesc un aristocrat adevărat.

-Un plan foarte bun, ^{Sarah MacLean} dragă, zise Lady Needham strălucind de mândrie.

Olivia zâmbi.

- Slavă Domnului că am învățat lecția de la tine, Penny.

Penelopa nu se putu abține să nu se apere.

- Nu e ca și cum l-aș fi alungat, Olivia. Tata a pus capăt logodnei din cauza scandalului cu sora lui Leighton.

-Aiurea. Dacă Leighton te-ar fi dorit, ar fi luptat pentru tine, în ciuda afurisitului de scandal, dar nu a făcut-o, spuse sora ei cea mai mică, ținându-și buzele, cu ingenuitatea caracteristică. Adică nu te-a vrut. Deși bănuiesc că nid nu a luptat pentru tine.

v i îmi imaginez că nu a făcut aceste lucruri pentru că nu ai încercat prea mult să-i atragi atenția.

fiind cea mai mică, Olivia nu fusese niciodată nevoită să se gândească prea mult la felul în care cuvintele ei, întotdeauna Ijuțin cam prea directe, puteau dura. Momentul de faci nu făcea excepție. Penelopa își mușcă interiorul obrazului, stăpânindu-și impulsul de a țipa: „O iubea pe alta!” Dar își dădea seama când un efort era zadarnic. Logodnele erau rupte din vina femeii, întotdeauna. Iar acest lucru era valabil și atunci când femeia în cauză era chiar sora ta mai mare.

-Da! O, Olivia, ți-ai făcut debutul doar cu un an în urmă și deja ești atât de șireată, dragă, ciripi Lady Needham, înainte să se vaite: Și nu uita de ceilalți,

- Poate că Penelopa nu și-a dorit să se mărite cu nici unul dintre ceilalți, rosti. Pippa, din spatele cărții ei, și Penelopa simți nevoia să o sărute pe sora ei mai mică.

Intr-adevăr, nu dorise să se mărite cu nici unul dintre acei bărbați. Dar tot simțea nevoia să se apere.

-Am fost cerută în căsătorie în această după-amiază,

dacă vă amintiți.

Olivia flutură o mână, nepăsătoare.

- O cerere din partea lui *Tommy*. Asta nu este o cerere *valabilă*. Numai un prost ar crede că te-a cerut pentru că *vrea* să se însoare cu tine.

Te puteai baza întotdeauna pe Olivia când era vorba de a spune adevărul.

- Chiar așa, *de ce* te-a cerut? interveni Pippa, fără a da un sens răstăcinos întrebării. Penelopa era sigură.

Până la urmă, se întrebase și ea, și pe Tommy același lucru, cu nu mai mult de o oră în urmă.

I-ar fi plăcut să spună: „Pentru că mă iubește”. Dar asta nu era tocmai adevărat. I-ar fi plăcut să rostească cuvintele, dar nu când era vorba de Tommy. Tocmai de aceea nu acceptase. În toată viața ei nu-și imaginase nici măcar o dată să se mărite cu Tommy.

El nu fusese niciodată cel la care visase.

-NU este important *de ce* a cerut-o, interveni Lady Needham. Ci că era dispus să o ia pe Penelopa! Că era dispus să-i ofere

o casă și un nume și să aibă grijă de ea, exact așa cum tatăl vostru a făcut-o în toți acești ani! O fixă pe Penelopa cu privirea. Penelopa, trebuie să *gândești*, draga mea! Când va muri tatăl tău, ce se va întâmpla?!

Lord Needham își ridică privirea de la fazanul său.

- Poftim?

Lady Needham *Sarah (MacLean)* flutură o mână prin aer, ca și cum nu ar fi avut timp să se gândească la sentimentele soțului său, în schimb continuă:

- El nu va trăi veșnic, Penelopa! Și atunci?

Penelopa nu reuși să își dea seama de ce asta ar fi fost extrem de relevant.

- Păi, ar fi foarte trist, îmi imaginez.

Lady Needham clătină din cap, frustrată.

- Penelopa!

-Mamă, sincer, nu am nici o idee ce vrei să sugerezi.

- Cine va avea grijă de tine? Când va muri tatăl tău?

-Tata are de gând să moară curând?

-Nu, răspunse tatăl său.

-Nu se știe niciodată!

Lacrimile izvorâră din ochii marchizei.

-O, pentru numele lui Dumnezeu! Lui Lord Needham îi ajunsese. Nu mor. Și mi se pare foarte ofensator că gândul pur și simplu ți-a ieșit pe gură. Se întoarse spre Penelopa. Cât despre tine, te vei mărita.

Penelopa își îndreptă umerii.

-Nu mai suntem în Evul Mediu, tată. Nu mă poți obliga să mă mărit cu cineva pe care nu doresc să-l iau de soț.

Lui Lord Needham nu prea îi păsa de drepturile femeilor.

-Am cinci fiice și nici un fiu, și să n-apuc ziua de mâine dacă vă las pe vreuna dintre voi nemăritată că să vă apărați singure, în vreme ce idiotul acela de nepot al meu îmi distruge averea. Clătină din cap. O să te văd măritată, Penelopa, și măritată bine. Și a venit vremea să nu te mai tocmesc și să accepti o cerere în căsătorie.

Penelopa făcu ochii mari.

- Crezi că mă tocmesc?

- Penelopa, ai grijă la limbaj, te rog.

- Ca să fim cinstiți, mamă, el a spus-o primul, explică Pippa.

-NU este relevant! Fetelor, nu v-am crescut ca să vorbiți ca

niște... niște... of, știți voi.

-Bineînțeles că te tocmești. Sunt opt ani de la dezastrul cu Leighton. Ești fiica unui marchiz cu două domenii, cu averea lui Midas.

- Needham! Ce vulgar!

Lord Needham privi spre tavan pentru a se calma.

-Nu știi ce aștepți, dar știu că te-am răsfățat prea mult, ignorând faptul că dezastrul Leighton a aruncat o umbră peste reputația ta.

Penelopa se uită spre surorile sale, care priveau amândouă în jos. Sentimentul de vină o cuprindea treptat, în timp ce tatăl ei continuă:

- Mi-a ajuns. Anul ăsta te vei mărita, Penny.

Penelopa se lupta din răspuțeri să înghită nodul care i se pusese în gât.

-Dar... nimeni altcineva în afară de Tommy nu mi-a cerut mâna în ultimii patru ani.

- Tommy este doar începutul. De acum vor începe să te ceară.

Văzuse certitudinea din ochii tatălui său de suficiente ori în

viața ei, pentru a ști că avea dreptate. Îl privi în ochi.

- De ce?

- Pentru că am adăugat Falconwell la zestrea ta.

O spusese de parcă ar fi remarcat: „Este un pic răcoare” sau „Peștele mai are

nevoie de sare". Ca și cum toată lumea de la masă ar fi acceptat cuvintele ca pe un adevăr general valabil, pur și simplu. De parcă nu s-ar fi întors spre el patru capete, cu ochii măriți și cu gura căscată.

- O, Needham! sări Lady Needham din nou.

Penelopa nu-și luase privirea de la tatăl ei.

- Poftim? *O soție potrivită pentru un marchiz* — —

O amintire îi apăru în minte. Un băiat surâzător, cu părul închis la culoare, agățat de ramura de jos a unei sălcii stufoase, lăsându-se în jos și îndemnând-o pe Penelopa să i se alătore în ascunzătoarea lui. Al treilea care întregea grupul.

Falconwell era al lui *Michael*.

Chiar dacă nu îi mai aparținea de un deceniu, ea întotdeauna gândise astfel. Nu i se părea corect că, într-un mod ciudat, acum devenise cumva al ei. Tot acel pământ minunat, luxuriant, tot în afară de casă și de terenurile învecinate, moștenirea. Dreptul din naștere al lui *Michael*. Acum era al ei.

- Cum ai obținut Falconwell?

- Nu este relevant cum, spuse marchizul, fără a-și ridica privirea din farfurie. Nu mai pot să te las să riști succesul surorilor tale pe piața căsătoriilor. Trebuie să te măriți. Nu vei rămâne fată bătrână; Falconwell va avea grijă de asta. Se pare că deja are. Dacă nu îți place Tommy, am deja o jumătate de duzină de scrisori de intenție, primite de la bărbați din toată Anglia.

Bărbați care își doreau Falconwell.

„Lasă-mă să te protejez.” Cuvintele ciudate rostite mai devreme de Tommy aveau sens acum. O ceruse de soție pentru a o feri de mulțimea de cereri ce aveau să vină datorită zestrei ei.

O ceruse pentru că era prietenul ei.

Și o ceruse pentru Falconwell. Erau câteva terenuri care îi aparțineau vicontelui Langford, la extremitatea domeniului Falconwell. Cândva, urmau să fie ale lui Tommy și, dacă se mărita cu el, ar fi putut să adauge la acestea și Falconwell.

- Bineînțeles, interveni Olivia. Așa se explică!

El nu îi spusese.

Știa deja că nu era interesat să se căsătorească cu ea, dar dovada acestui fapt nu era o descoperire tocmai plăcută. Penelopa rămase cu privirea concentrată asupra tatălui ei.

-Zestrea... este un fapt cunoscut de toată lumea?

- Normal că am dat sfoară-n țară. La ce bun să triplezi valoarea zestrei fiicei tale, dacă nu faci acest lucru public?

Penelopa își trecea furculița prin piureul de napi, dorindu-și să fie oriunde în acel moment, dar nu la acea masă, când tatăl ei rosti:

- Nu mai fi așa nefericită. Mulțumește-i Cerului că în sfârșit vei avea un soț. Cu Falconwell ca zestre, vei putea câștiga un prinț.

- M-am săturat de prinți, tată.

-*Penelopa!* Nimeni nu se plictisește de prinți! interveni mama ei.

Mi-ar plăcea să întâlnesc un prinț,
spuse și Olivia, mestecând MI un aer gânditor.
Dacă Penelopa nu își dorește Falconwell, eu îl
vi >i accepta fericită ca parte din
zestrea mea.

Penelopa și întoarse privirea spre sora
ei mai mică.

~~Da, bănuiesc că ți-ar plăcea, Olivia. Dar~~
mă îndoiesc că vei avea nevoie de el.

Olivia avea același păr blond, ten alb și
ochi albastru-des-

< his ca Penelopa, dar, spre deosebire de Pen, care
avea un aspect tern, Olivia era de o frumusețe care îți tăia
respirația, tipul de lemeie care nu trebuia decât să pocnească
din degete, iar bărbații se adunau în jurul ei. Și, ceea ce era
mai rău, era conștientă de acest lucru.

-Tocmai de aceea constituie zestrea ta,
Penelopa. Ea are nevoie de el. În special
acum, spuse Lord Needham pragmatic, înainte să se
întoarcă din nou spre Penny. A fost un moment în (are erai
destul de tânără pentru a atrage singură atenția unui bărbat
acceptabil, dar a trecut de mult.

Penelopa și-ar fi dorit ca una din
surorile ei să intervină Sn dispută, pentru
a-i lua apărarea. Pentru a protesta în fața
cuvintelor tatălui ei. Poate, pentru a spune:
„Penelopa nu are nevoie de el. Cineva
minunat va apărea și se va îndrăgosti de
ea. I.a prima vedere. În mod evident”.

Ignoră durerea provocată de tristețe,
care apăru la acceptarea

I acită a cuvintelor. Penelopa văzu
adevărul în privirea tatălui ei. Certitudinea.
Și știu, fără nici un dubiu, că se va mărita
după dorința tatălui ei, ca și cum *ar fi trăit în*

Evul Mediu, iar el și-ar fi rupt o bucățică din feuda lui. Doar că nu rupea nimic.

- Cum este posibil ca Falconwell să îi aparțină acum marchizului de Needham și Dolby?

-Asta nu ar trebui să fie problema ta.

- Dar este, sublinie Penelopa. De unde îl ai? *Michael* știe? - Sarah 'MacLe an

- Nu știu, rosti marchizul, ridicându-și paharul cu vin. Bănuiesc (ă este numai o problemă de timp până află.

-Cine știe ce știe *Michael*, remarcă în zeflema mama ei. Nimeni din societatea *aleasă* nu l-a mai văzut pe marchizul de Bourne de ani întregi.

Nu de când dispăruse, după scandal. De când *pierduse totul în favoarea tatălui lui Tommy*.

Penelopa clătină din cap.

-Ai încercat să i-1 înapoiezi?

- Penelopa! Nu fi ingrată! strigă marchiza. Faptul că Falconwell a fost adăugat la zestrea ta este o dovadă extraordinară a generozității tatălui tău!

O dovadă că tatăl ei își darea să scape de fiica lui dificilă.

-Nu îl vreau.

Nici nu terminase de vorbit și știa deja că mințea. Bineînțeles că și-l dorea. Pământurile de pe domeniul Falconwell erau luxuriante și pline de culoare și de amintiri din copilăria sa.

De amintiri cu Michael.

Erau ani întregi de când nu îl mai văzuse; era copil când el părăsise Falconwell, și nici nu-și făcuse debutul în înalta societate atunci când scandalul în care el fusese implicat devenise discuția preferată a aristocraților londonezi și a servitorilor din Surrey. Acum, dacă mai auzea ceva despre el, erau numai frânturi de bârfe din discuțiile femeilor cu experiență din înalta societate. Era pe

unde va prin Londra, conducând o sală de jocuri, după cum auzise odată de la un grup extrem de vorbăreț de femei, într-un salon pentru doamne, dar nu întrebese niciodată unde, părând a ști instinctiv că doamnele ca ea nu frecventau locul în care aterizase Michael după ce căzuse în dizgrație.

-Nu ai de ales, Penelopa. Este al meu.

Și în curând va fi al soțului tău. Vor veni bărbați din toată Anglia pentru a profita de șansa de a-l câștiga. Mărită-te acum cu Tommy sau cu altul mai târziu, dacă vrei. Dar anul acesta ^{o soție} ~~te vei mărita.~~ ^{partenita pentru un marchiz} Se lăsa în seaua, cuprinzându-și burta cu mâinile. Într-o zi, îmi vei mulțumi.

„Anul acesta te vei mărita.”

- De ce nu i l-ai înapoiat lui Michael?

Needham oftă, aruncând șervetul și ridicându-se de la masă.

- Marchiz sau nu, Michael nu se pricepe la administrarea unui domeniu. A fost neglijent încă de la început.

Poate că trecuseră optsprezece ani de când îl văzuse ultima dată, dar o parte din ea încă îl considera pe Michael Lawler, marchiz de Bourne, un prieten drag, și nu îi plăcea modul în care

i îmi ei vorbea despre el, ca și cum ar fi avut o valoare infimă și o însemnătate și mai mică.

Dar ea nu îl cunoștea cu adevărat pe Michael, cel puțin nu

I te bărbatul Michael. Nici nu se mai gândise la el de mult timp,

< l.ir când o făcuse, nu îl văzuse ca pe un bărbat de douăzeci și i inci de ani care pierduse totul într-un joc de noroc prostesc. Nu, în gândurile ei, Michael rămăsese prietenul din copilărie - primul ei prieten - de doisprezece ani, alături de care traversa peisajul noroios în căutare de aventuri, râzând în momentele neplăcute, când ea nu se putea abține să nu se amuze împreună

< u el, murdărindu-se în genunchi în câmpiile mlăștinoase care se întindeau între casele lor și aruncând cu pietricele în fereastra ei, în diminețile de vară, înainte să plece la pescuit pe lacul care se afla la hotarul dintre domeniile Needham și Bourne. Probabil

< ă acum lacul era o parte din zestrea ei. Michael va trebui să ceară permisiunea pentru a pescui acolo.

Va trebui să ceară permisiunea soțului ei pentru a pescui acolo. Ideea ar fi fost amuzantă dacă nu era

atât de... greșită. Și se părea că nimeni nu observa. Penelopa se uită în sus, întâlnind mai întâi privirea Pippei de partea cealaltă a mesei, cu ochii albastru-deschis clipind în spatele ochelarilor săi, iar apoi privirea Oliviei, care părea plină de... ușurare? Văzând expresia întrebătoare a Penelopei, Olivia spuse:

- Mărturisesc că nu-mi plăcea ideea unei surori care a eșuat pe piața căsătoriilor. Așa este mult mai bine pentru mine.

- Mă bucur că cineva este ~~Sam~~ ^{multumit} ~~an~~ de evenimentele de astăzi, spuse Penelopa.

-Serios, Penny, se grăbi Olivia, trebuie să recunoști că dacă te măriți ne ajuți pe toți. Tu ai fost unul dintre motivele principale pentru care Victoria și Valerie și-au ales soți plictisitori și bătrâni.

Doar nu planificase ea așa.

- Olivia! spuse Pippa calmă. Nu este frumos ce spui.

-Ei, da. Penny știe că este adevărat.

Oare știa?

O privi pe Pippa.

-Ție ți-am îngreunat situația?

Pippa răspunde ambiguu:

-Deloc. Castleton i-a dat de știre lui tata chiar săptămâna trecută că are de gând să mă curteze cu toată seriozitatea, și nu e ca și cum aș fi cea mai anostă dintre debutante.

Era un adevăr spus numai pe jumătate. Pippa era un fel de savantă, foarte concentrată pe științe și fascinată de secretele ființelor vii, de la plante la oameni. Odată furase o găscă din bucătărie și o disecase în dormitorul ei. Totul fusese bine, până când o cameristă intrase, o descoperise pe Pippa vârată până la coate în intestinele păsării și țipase de parcă descoperise scena unei crime. Pippa fusese certată până la exagerare, iar camerista fusese mutată la etajele inferioare ale conacului.

-Ar trebui să-l cheme Lord Nătâng, spuse Olivia sincer.

Pippa chicoti.

-Oprește-te. Este destul de drăguț. Îi plac câinii. Se uită la Penelopa. Ca și lui Tommy.

- La asta am ajuns? Să ne-alegem potențialii soți pentru că le plac câinii? Întrebă Olivia.

Pippa ridică dintr-un umăr.

-Așa se procedează. Majoritatea soților și soțiilor din înalta societate nu au în comun nid măcar faptul că le plac câinii.

Avea dreptate.

Dar nu așa trebuia să fie. Tinerele cu aspectul și educația surorilor ei ar fi trebuit să își aleagă soții după criterii mai importante decât compania canină. Ar fi trebuit să fie preferatele lumii bune, cu toată societatea la picioare, așteptând să impună un anumit stil.

Dar nu erau, din cauza Penelopei care, în mod

ironic, fusese considerată cea mai încântătoare dintre toate favoritele maltei sodetăți la debut, mireasa aleasă a ducelui de Leighton, un tânăr de viță nobilă, cu un comportament impecabil. După ce logodna lor se risipise într-un vârtej perfect de tinere distruse, copiii din flori și o căsătorie din dragoste pe viață, Penelopa, în mod tragic pentru surorile ei, își pierduse statutul de preferată, în schimb, fusese dedasată la poziția de bună prietenă a maltei sodetăți, apoi cunoștință bine-venită și, de curând, oaspete care abuza de ospitalitate.

Sarah MacLean —

Nu era frumoasă. Nu era inteligentă. Nu era nimic mai mult

11 <-c. It cea mai mare fiică a unui aristocrat foarte bogat și cu multe i illtiri. Născută și crescută pentru a fi soția unui nobil la fel de liMj-at: și de titrat. Și aproape că fusese asta. Până când totul se

- i himbase. Inclusiv așteptările ei.

Din nefericire, așteptările nu compensau pentru mariaje jint rivite. Nu pentru ea, și nid pentru surorile ei. Și, așa cum nu era corect ca ea să sufere din cauza unei logodne rupte cu aproa-

I <■ un deceniu în urmă, nu era corect nici pentru surorile ei să aibă

II ('plăceri din cauza asta.

Nu am vrut nidodată să vă îngreunez eforturile de a vă căsători, spuse ea, calmă.

Atunci, ai noroc că poți îndrepta situația, încercă Olivia, în mod evident dezinteresată de sentimentele surorii ei mai mari. Până la urmă, șansele tale de a-ți găsi un soț de calitate pot fi mid, dar ale mele sunt chiar foarte bune. Și ele ar crește dacă ai fi măritată cu un viitor viconte.

Sentimentul de vină o străbătu ca un fior, iar Penelopa se întoarse către Pippa, care își închisese cartea și o privea cu atenție.

- Ești de acord, Pippa?

Pippa își înclină capul, cântărind opțiunile pe care le avea și hotărând în final să spună:

-Nu poate să strice, Penny.

„Cel puțin, nu pentru tine.” Penelopa simți o undă de melancolie atunci când își dădu seama că urma să accepte propunerea lui Tommy. Pentru binele surorilor ei. Ar fi putut ajunge mult mai rău, până la urmă. Poate, în timp, îl va iubi.

În acea noapte, după ce toți cei din casă adormiseră, Penelopa își puse cea mai călduroasă pelerină, își luă mașonul și un felinar de pe birou și plecă la plimbare pe domeniul ei. Bine, nu chiar domeniul ei. Domeniul care

fusese adăugat la zestrea ei în vederea

< visătoriei. Domeniul pe care Tommy și câțiva alți pețitori tineri și arătoși l-ar fi acceptat cu bucurie în schimbul smulgerii Penelopei din sânul familiei și luării ei de soție.

„Cât de extraordinar de romantic.” Prea mulți ani sperase la mai mult. Crezând, chiar dacă își spusese să nu o facă, că ar fi putut fi atât de norocoasă. Că ar putea găsi ceva mai mult, pe *cineva* mai bun. *O soție potrivită pentru un marchiz*

Nu. Nu voia să se gândească. În special nu acum, că se îndrepta exact spre tipul de căsătorie pe care sperase întotdeauna să

o evite. Acum nu mai avea nici un dubiu că tatăl ei era hotărât să își mărite cea mai mare dintre fiice anul acesta, cu Tommy sau cu altcineva. O lungă perioadă de timp, îi trecu în revistă pe burlacii înaltei societăți, îndeajuns de disperați încât să se căsătorească cu o femeie de douăzeci și opt de ani, care purta stigmatul unei logodne rupte. Nici măcar unul nu părea a fi un soț la care ar fi putut ține.

Un soț pe care îl putea iubi.

Așadar, rămânea Tommy. Avea să fie Tommy.

Se strânse de frig, înfundându-și fața în pelerină și trăgându-și gluga în jos pe frunte. Doamnelor bine-crescute nu le plăceau plimbările în toiul nopții, știa, dar întreaga regiune dormea, iar cel mai apropiat vecin se afla la kilometri depărtare, frigul pătrunzător potrivit-se cu iritarea ei amară pricinuită de evenimentele din acea zi.

Nu era corect ca o logodnă ruptă, în trecutul îndepărtat, să îi facă prezentul atât de dificil. Ai fi crezut că, după opt ani, Londra uitase deja toamna legendară a lui 1823, dar Penelopa era pedepsită în continuare pentru povestea ei. În sălile de bal, șoaptele continuau; în saloanele pentru doamne, evantaiile încă băteau ca aripile de colibri, ascunzând conversațiile în surdină, din care prindea fragmente, când și când, speculații secrete despre ce făcuse ca

să piardă interesul ducelui sau de ce se credea atât de bună, încât refuzase toate celelalte cereri.

Bineînțeles, nu era vorba că se credea superioară. Era doar faptul că se gândea intens la promisiunea de a avea mai mult. De a avea parte de dragoste. De aventură. O viață plină, cu mai mult decât un soț despre care fusese învățată să se aștepte să țină la ea, dar să nu o iubească, și copii - unul sau doi - despre care presupusese întotdeauna că o vor iubi, dar nu o vor cunoaște așa cum era ea. Cerea prea mult? Așa se părea.

Grăbi pasul pe o pantă înzăpezită, oprindu-se puțin pe creasta

■ l'-.ilului, privind în jos spre întunericul lacului, lacul care marcase jM .mița dintre domeniile Needham și Bourne... sau *foștul* domeniu l'. o urne. Și, cum stătea acolo, privind fix în întuneric, gândindu-se l i viitorul ei, realiză cât de puțin își dorea o viață liniștită în culori pastelate, și cadriluri, și limonadă caldută. își dorea mai mult. (uvintele răsunară în gândurile ei, însoțite de un val de tristețe.

Mai *mult.*

Se dovedea că mai mult decât va avea. Mai mult decât ar fi trebuit să-și închipuie vreodată. Nu era vorba că ar fi fost nemulțumită de viața ei, care era chiar una extrem de confortabilă. Era l>ine îngrijită și hrănită, și în schimb i se cerea foarte puțin. Avea

< > familie care era, în mare măsură, tolerabilă, și prieteni cu care i;;i putea petrece după-amiezile din când în când. Și, când se gândi i nai bine, zilele ei nu erau cu mult diferite acum față de cum aveau să fie dacă se mărita cu Tommy.

Atunci, de ce era atât de tristă la gândul de a se mărita cu el? l'ână la urmă, era drăguț, generos, avea un pic de simț al umorului și un zâmbet cald. Nu era arătos, încât să atragă atenția și nu atât de inteligent încât să te intimideze. Toate acestea păreau a fi calități potrivite. își imagină cum îl lua de braț și îi permitea să o escorteze la bal, la teatru, la cină. își imagină că dansa cu el. Că îi zâmbea. își imagină senzația mâinii lui în ale sale.

Era...

Era rece și umedă.

Nu avea nici un motiv pentru care să creadă că Tommy ar fi avut mâinile lipicioase, ba chiar era foarte posibil să aibă mâini

calde, perfect uscate. Cu toate acestea, Penelopa își șterse palmele pe fustă. Nu trebuia ca soții să aibă palme puternice, tari? În special în imaginație? De ce nu și Tommy? El era un prieten bun. Nu era foarte frumos din partea ei să și-l imagineze cu mâinile reci și lipicioase. Merita mai mult de-atât.

Trase adânc aer în piept, bucurându-se de înțepătura aerului extrem de rece, își închise ochii și încercă din nou... încercă din răputeri să își imagineze că era Lady Thomas Alles. îi zâmbi

O soție potrivită pentru

un marchiz

soțului ei. Drăgăstos. El îi întoarse zâmbetul. „Hai să încercăm, vrei?” Deschise ochii. „La naiba!”

Coborî dealul, târșându-și picioarele, spre lacul înghețat. Se va mărita cu Tommy.

Pentru binele ei. Pentru binele surorilor ei.

Doar că nu părea deloc bine. Chiar deloc. Chiar și așa. Asta trebuia să facă fiicele marilor moșieri.

Făceau ce li se spunea.

Chiar dacă nu voiau nici în ruptul capului. Chiar dacă își doreau mai mult. Și atunci văzu lumina de la distanță, în crângul aflat pe marginea îndepărtată a lacului. Se opri, scrutând întunericul, ignorând vântul aspru care îi șfichiuia obrajii. Poate că era doar imaginația ei. Poate că era luna care se reflecta în zăpadă. O posibilitate rezonabilă, dacă zăpada care cădea în continuare nu ar fi acoperit luna. Lumina licări din nou, iar Penelopei i se tăie respirația. Se dădu un pas în spate, făcând ochii mari în timp ce lumina se mișca rapid printre copaci, își miji ochii în întuneric, aplecându-se în față fără a-și mișca picioarele, cu privirea fixată pe locul în care scânteia galbenă licărea în pădure, ca și cum un centimetru sau doi ar fi ajutat-o să ghicească sursa.

-Este cineva... șopti ea, cuvintele pierind în liniștea rece.

Cineva era acolo.

Poate că era un servitor, dar părea puțin probabil. Servitorii de la Needham nu aveau ce căuta în zona lacului la miezul nopții, și trecuseră ani întregi de când ultimii servitori părăsiseră Falconwell. După ce plecaseră, lucrurile de pe moșie fuseseră strânse și structura enormă de piatră fusese abandonată, goală și neiubită. Nu mai intrase nimeni în casă de multă vreme.

Trebuia să facă ceva.

Ar fi putut fi orice. Un incendiu. O persoană care

încălcase proprietatea. O *fantomă*. Bine, puțin probabil să fie ultima variantă. Dar era destul de posibil să fie o persoană care încălcase proprietatea - viitor intrus - gata să asedieze Falconwell. Dacă era adevărat, atunci cineva trebuia să facă ceva. Până la urmă, intrușilor nu li se poate permite, pur și simplu, să se stabilească pe moșia marchizului de Bourne.

I **acă omul nu** avea grijă de moștenirea sa, se părea că sarcina îi H venea Penelopei. In acest moment avea și ea un interes similar in Idconwell, nu? în cazul în care conacul era preluat de pirați sau

< **le tâlhari**, asta ar fi afectat, în mod sigur, valoarea zestrei ei, nu?

O soție potrivită pentru

Nu că ar fi fost încântată de perspectiva utilizării acestei părți

■ **lin zestre.**

Totuși, era o chestiune de principiu. Lumina licări din nou. Nu păreau să fie foarte mulți tâlhari pe acolo, doar dacă nu veniseră slab echipați cu surse de lumină. Dacă se gândea mai bine, era foarte puțin probabil ca pirații sau tâlharii să planifice și, l își stabilească fieful în Falconwell, oceanul fiind destul de departe.

Chiar și așa.

Era cineva acolo. Iar întrebarea rămânea cine este. Și de ce. Deși I 'enlopa era sigură de un lucru. Fiicele mari cu creștere aleasă nu cercetau proveniența unor lumini ciudate în toiul nopții. Asta ar fi fost, în mod sigur, prea îndrăzneț. Ar fi fost *mai mult*. Și chiar asta o făcu să se hotărască. Spusese că voia mai mult și mai mult primise. Universul lucrase într-un mod fantastic, nu-i așa?

Trase adânc aer în piept, își îndreptă umerii și înaintă, exal- i irea împingând-o într-un tufiș mare de ilice de la marginea lacului, înainte să conștientizeze nerozia acțiunilor sale. Era afară, la miezul nopții. în frigul pătrunzător. Se îndrepta spre un grup de creaturi infame, dubioase. Și nu știa unde se afla. Brusc, căsătoria cu Tommy nu mai părea o idee atât de rea. Nu atunci când era foarte posibil să fie pe punctul de a fi ucisă de pirați de uscat.

AUZI scârțâitul zăpezii în apropiere și se opri brusc, ridicând felinarul și cercetând întunericul din spatele tufișului, spre pădurea în care văzuse lumina, mai devreme. Acum nu mai vedea nimic. Nimic în afară de zăpada care cădea și o umbră ce putea fi luată cu ușurință drept un urs turbat.

-Ce prostie, șopti pentru ea, vocea sunându-i în întuneric ca o consolare. în Surrey nu sunt urși.

Nu era convinsă, așa că nu mai zăbovi să descopere dacă acea umbră întunecată era, de fapt, un urs. Avea lucruri de făcut acasă.

Printre primele pe listă aflându-se acceptarea propunerii lui Tommy. Și să își petreacă puțin timp cu goblenurile ei. Doar că, exact în momentul în care se hotărâse să se întoarcă cu spatele pentru

a face cale-ntoarsă, un bărbat ieși dintre pomi, cu un felinar în mână.

Capitolul 3

Dragă M.,

Sarah MacLean-

Un cadou! Ce extravaganta! În mod cert, școala te transformă într-un bărbat rafinat; anul trecut, mi-ai dat o bucată de turtă dulce pe jumătate mâncată. Abia aștept să văd ce ai plănuț.

Presupun că asta înseamnă că și eu trebuie să găsesc un cadou pentru tine.

Pe curând, P.

Conacul *Needham*, noiembrie 1813

*

Dragă P,

A fost o turtă dulce delicioasă. Ar fi trebuit să știu că nu-mi vei aprecia așa cum trebuie generozitatea. Nu se zicea că gestul contează?

Abia aștept să mă întorc acasă. Mi-a fost dor de *Surrey*. Și de tine, *Şasepenrty* (deși mă doare să recunosc asta).

M.

Colegiul *Eton*, noiembrie 1813

◆

Fugi!

Cuvântul rezonă în interiorul ei, ca și cum fusese strigat prin noapte, dar membrele Penelopei păreau

incapabile să asculte

< omanda. În schimb, se ghemui, ascimzându-se în spatele tufişurilor și sperând din toată inima că bărbatul nu o va vedea. Au/indu-i pașii în zăpada din apropiere, se furișă de-a lungul gardului viu spre lac, pregătindu-se să o șteargă disperată de lângă fi, (and călca pe marginea pelerinei, se dezechilibra și căzu fix în

i ufișul de ilice. Care era plini de ghimpi.

-Off! întinse o mână pentru a nu se încurca în planta buchi. *Osoție potrivită pentru un marchiz* (cașă, dar fu întârziată de o creangă năzdrăvană.

Își mușcă limba și încremeni când pașii se opriră. își ținu respirația. Poate că nu o văzuse. Până la urmă, era foarte întuneric.

Dacă *nu ar fi avut și ea un felinar.*

Ascunse lumina în tufiș. Lucru care nu o ajută, pentru că fu aproape instantaneu inundată de o sursă diferită de lumină. Lumina *lui*. Făcu un pas spre ea, iar ea se împinse cu spatele In tufiș, frunzele cu țepi fiind preferabile în locul corpului din penumbră.

-Bună.

El se opri, dar nu răspunse, rămânând amândoi într-o tăcere lungă, insuportabilă. Inima Penelopei bătea puternic, singura parte din ea care părea să-și amintească să se miște. Când nu mai putu suporta liniștea nici o secundă în plus, vorbi din poziția în care se afla, dezechilibrată, în tufișul de ilice, încercând să adopte unul dintre cele mai ferme tonuri ale vocii sale.

-Încâlci o proprietate.

-Da?

Pentru un pirat, avea o voce foarte plăcută. leșea de adâncurile pieptului său, făcând-o să se gândească la gălgâitul coniacului călduț. își scutură capul la acest gând, în mod evident consecință a frigului care îi juca feste minții ei.

-Da, o încâlci. Casa din depărtare este conacul Falconwell Proprietatea marchizului de Bourne.

- Impresionant, spuse piratul, și ea avu sentimentul clar că nu era impresionat absolut deloc.

Încercă să se ridice cu semeție. Eșuă. De două ori. La a treia încercare, își dădu fusta la o parte și spuse:

Sarah 'MacLean —

-Este foarte impresionant. Și te asigur, marchizul nu va fi fericit să afle că vrei să... își flutură mâna cu tot cu manșon prin aer... ce fad tu... pe terenul

lui.

-Așa?

Piratul nu părea îngrijorat, lăsând felinarul jos, lăsându-și jumătatea superioară în întuneric și continuând să se apropie.

- Exact. Penelopa își îndreaptă umerii. Și îți voi da un sfat: nu e bine să te încurci cu el.

-Se pare că tu și marchizul sunteți foarte apropiați, își ridică felinarul și începu să se îndepărteze pe furiș.

- O, da. Suntem. Destul de apropiați. Chiar foarte apropiați. Nu era tocmai o minciună. Fuseseră foarte apropiați când purta pantaloni scurți.

-Nu prea cred, spuse el, cu o voce gravă și amenințătoare. De fapt, nu cred că marchizul se află în apropierea acestui loc. Cred că nimeni nu se află în apropierea acestui loc.

Ea se opri la amenințarea cuvintelor lui, ca o căprioară ezitând în fața focului puștii, și își analiză opțiunile.

-În locul tău, nu aș fugi, continuă el, dtindu-i gândurile. Este întuneric și zăpada este groasă. Nu vei ajunge foarte departe fără...

Vocea i se stinse treptat, dar ea știa ce urma: „Fără ca el să

o prindă și să o omoare". își închise ochii. Când spusese că își dorea mai mult, în mod clar nu asta ceruse. Avea să moară acolo. În zăpadă. Și nu o vor găsi până la primăvară. Adică, în cazul în care cadavrul ei nu era luat de lupii înfometăți. Trebuia să facă ceva. Deschise ochii, descoperind că el se apropiase și mai mult.

-Băiete! Nu veni mai aproape! Am... nu reuși să găsească o amenințare serioasă. Sunt înarmată!

Răspunsul lui veni impasibil.

-Ai de gând să mă sufoci cu manșonul?
-Dumneata, domnule, nu ești un gentleman.
-Ah. În sfârșit ceva adevărat.

Ea făcu încă un pas înapoi.

- Plec acasă.

- Nu prea cred, Penelopa.

I nima i se opri la auzul numelui ei și apoi pormi din nou, *un amarg chic* de tare în pieptul ei, încât era sigură că acest... acest... ticălos va putea s-o audă. *O soție potrivită pentru*

- De unde îmi știi numele?

-Știu multe lucruri.

-Cine ești?

Își ridică felinarul de parcă obiectul ar fi putut-o apăra de

l iericol, iar el intră în conul de lumină.

Nu arăta ca un pirat. Părea... *familiar*. Era ceva acolo, în liniile

ii. itoase și umbrele adânci, puternice, în gropițele din obraji, linia

iii captă a buzelor sale, în linia ascuțită a maxilarului - care avea nevoie să fie bărbierit. Da, era ceva acolo, îi amintea de... Purta o

l iască cu dungi fine, pudrată cu zăpadă, al cărei bor îi ascundea

l i ichii în întuneric. Aceștia erau piesa lipsă.

Nu avea să știe niciodată de unde venise instinctul, poate din «lorința de a descoperi identitatea bărbatului care urma să-i pună

■ apăt zilelor, dar nu se putu abține să nu se întindă și să-i împingă y.ipca de pe frunte, pentru a-i vedea ochii. Doar mai târziu se va >\indi că el nu încercase să o oprească.

Ochii lui erau căprui, un mozaic de nuanțe maronii și verzi și >• t i, încadrați de gene lungi și închise la culoare, ninse cu zăpadă.

l .r fi recunoscut oriunde, chiar dacă erau mult mai serioși acum ilocât îi văzuse vreodată înainte. Simți brusc șocul, urmat de un lior puternic de fericire.

Nu era un pirat.

- Michael?

El se crispă la auzul numelui, dar ea nu pierdu timpul să se întrebă din ce motiv. Își puse palma pe obrazul lui rece, un gest de

■are mai târziu avea să se minuneze, și râse, sunetul fiind înăbușit 11<- zăpada care cădea în jurul lor.

-Tu ești, nu-i așa?

Sarah MacLean-

El întinse brațul, îndepărtându-i mâna de pe față. Nu purta mănuși, și totuși avea mâinile atât de *calde*. „Și deloc reci fl umede.”

Înainte să îl poată opri, el o trase înspre el, dându-i pe spate tfluga pelerinei, expunându-i fața la zăpadă și lumină. Urmă

un răgaz în care privirea lui rătăci pe chipul ei, iar ea uită să se simtă stânjenită.

-Ai crescut.

Ea nu se putu abține și râse din nou.

- Tu ești! Brută! M-ai speriat! Te-ai prefăcut că nu știi...A Unde ai...? Când ai...? Clătină din cap, cu zâmbetul întinzându-i obrații. Nici nu știu de unde să încep!

Îi zâmbi, luându-1 în brațe. Ultima dată când îl văzuse, era cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, un băiețel împiedicat, cu brațele și picioarele prea lungi pentru trunchiul lui. Dar nu mai era așa. Michael din fața ei era un bărbat, înalt și bine făcut.

Și foarte, foarte chipeș.

Încă nu-i venea să creadă că este el.

-Michael!

El o privi în ochi, iar ea se simți străbătută de un fior de plăcere, ca și cum această privire ar fi fost o atingere, încălzind-o, prinzând-o cu garda jos. Borul șepcii lui îi acoperea din nou ochii, și ea umplu tăcerea cu vorbe.

- Ce faci aici?

Buzele lui nu se mișcă din linia lor perfectă,

dreaptă. Urmă o pauză lungă, în care ea se încălzi cu căldura lui. Cu fericirea de a-1 vedea. Nu conta că era târziu și întuneric, iar el nu părea nici pe departe la fel de fericit că o vedea.

-De ce hoinărești prin întuneric, în toiul nopții, în mijlocul pustietății?

Da, el evitase întrebarea, dar Penelopei nu îi păsa.

- Nu sunt în mijlocul pustietății. Suntem la mei un kilometru de reședințele noastre.

- Puteai fi acostată de un tâlhar la drumul mare sau de un hoț, sau un răpitor sau...

-Un pirat. Sau un urs. Deja am trecut în revistă opțiunile.

Michael pe care îl cunoștea acum ar fi zâmbit. Dar acesta nu

O făcu.

- Nu există urși în Surrey.

-Și pirații ar fi o surpriză destul de mare, nu crezi?

Nici un răspuns.

Încercă să-l readucă la viață pe vechilii Michael. Să-l smulgă cu forța.

Prefer oricând un prieten vechi în locul unui pirat sau a unui urs, Michael.

Zăpada se mișca sub picioarele lui. Când vorbi, tonul lui fu

i Ai os ca oțelul:

- Boume.

- Poftim?

- O soție potrivită pentru un marcfiz -

- Spune-mi Boume.

Se simți invadată de uluire și stinghereală. Era marchiz, într-adevăr, dar nu își imaginase vreodată să fie atât de ferm cu privire la titlul lui... până la urmă, erau prieteni din copilărie. își drese glasul.

- Bineînțeles, Lord Boume.

- NU titlul, doar numele, Boume.

Ea încercă să-și controleze starea de nedumerire.

- Boume?

El dădu ușor din cap, cu o mișcare de-abia perceptibilă.

- Te mai întreb o dată. De ce ești aici?

Ea nid măcar nu se gândi să ignore întrebarea.

-Ți-am văzut felinarul și am venit să cercetez.

-Ai venit, în toiul nopții, să cercetezi o lumină dudată din pădurea de lângă o casă care nu a mai fost locuită de șaisprezece ani.

-Nu mai este locuită de doar nouă ani.

El făcu o pauză.

- Nu-mi amintesc să fi fost atât de enervantă.

-Atunci nu îți aduc aminte prea bine de mine. Am fost un copil foarte enervant.

- Ba nu. Erai foarte serioasă.

Ea zâmbi.

-Ded îți aduc aminte. întotdeauna încercai să mă fad să râd. Pur și simplu îți întorc favoarea; funcționează?

-Nu.

Ea ridică felinarul, iar el o lăsă să îl scoată din umbră, scâl- dându-i fața în lumina aurie și caldă. Se maturizase într-un mod minunat cu picioarele lui lungi și fața cu linii drepte. Penelopa își imaginase întotdeauna că va deveni arătos, dar acum era mai mult decât atât... era aproape frumos. Dacă nu ar fi

fost ceva întunecat care stăruia în înfățișarea lui, în ciuda strălucirii felinarului - ceva periculos în încleștarea maxilarului, în încordarea fanții, în ochii care păreau că uitaseră bucuria, în buzele care parau că își pierduseră capacitatea de a zâmbi.

Pe did era copil avea o gropiță, una care apărea adesea și anticipa, aproape întotdeauna, aventura. Ea îi cercetă obrazul stâng, căutând cea adâncitură care să-l dea de gol, dar nu o găsi. într-adevăr, oricât de mult studie Penelopa această față nouă, dură, nfu în stare să-l găsească pe băiețelul pe care îl cunoscuse odată. Eacă nu ar fi fost ochii, nici nu ar fi crezut că este el. *Ca soție potrivită pentru*

- ~~Uitându-l~~ *Cite trist*, își șopti ei înșiși.

El aii.

-Ce?

Ea clitină din cap, întâlnindu-i privirea, singurul lucru familiar la fl

-Aplecat.

- Cine?

- Piiitenul meu.

Dețifa nu ar fi crezut că era posibil, trăsăturile lui se înăspriră jimai mult, devenind mai reliefate, mai periculoase, în umbră fentru un scurt moment, ea crezu că poate mersese prea deparle El încremenise, aruncându-i cea căutătură încruntată care piia că vede totul. Instinctul îi spunea să o ia la goană. Și să nu se mii întoarcă vreodată. Și totuși, rămase.

- Qstai în Surrey?

El mi răspunse. Făcu un pas spre el, fiind conștientă că nu ar trehii

- îrlsă nu mai e nimic.

El o țnoră.

—Unde dormi? continuă ea.

-Dete? Mă inviți în patul tău? întrebă el, ridicând ironic dintr-) sprânceană închisă la culoare.

Cuvintele părură să o urzice prin vulgaritatea lor. Penelopa

■ incordă de parcă ar fi primit o lovitură. Așteptă un moment, i)',ură că el își va cere scuze. Tăcere.

Te-ai schimbat.

Poate că ar trebui să-ți amintești asta data viitoare când te

I lotărăști să pleci într-o aventură în miez de noapte.

Nu mai rămăsese în el nimic din Michael pe care îl cunoscuse

• **indva.** Se răsuci pe călcâie, îndreptându-se, în întuneric, spre locul unde se afla conacul Needham. Înaintă numai cațiva metri, . ipoi se întoarse, postându-se în fața lui. El nu se mișcă.

-*Sarafi MacLean*

-**Chiar** mi-a părut bine să te văd. Apoi se întoarse și o luă mainte, spre casa ei, cu frigul care-i pătrundea adânc în oase, dar ;e întoarse, fiindu-i imposibil să se abțină de la o remarcă finală. Ceva cu care să-l rănească la fel cum o rănise și el. Și, Michael...?

Nu îi putea vedea ochii, dar știa, mai presus de orice îndoială, (A o privea. Ascultând-o.

-Te afli pe pământul meu.

Regretă cuvintele din secunda în care le rostise, pentru că erau produsul frustrării și al iritării, însoțite de o urmă de tachinare rare îi stătea mai bine unui copil răutăcios decât unei femei de douăzeci și opt de ani. Le regretă chiar și mai mult când el urlă ■;pre ea, ca un lup în noapte:

- Pământul *tău*?

Cuvintele erau grele și amenințătoare. Ea se trase înapoi imediat.

-D-da.

Nu ar fi trebuit să plece de acasă.

-Tu și tatăl tău credeți că vei prinde un soț cu pământul meu?

Știa.

Ea ignoră sentimentul de tristețe care însoți conștientizarea faptului că el era acolo pentru Falconwell. *Și nu pentru ea.* Iii continua să se apropie, din ce în ce mai mult, iar Penelopei

i **se** puse un nod în gât, în timp ce se depărta cu spatele de el,

i **ncercând** să țină pasul cu mersul lui. Fără a reuși. Ea scutură din cap. Ar fi trebuit să nege afirmațiile. Ar fi trebuit să se grăbească

Să-l calmeze. Să potolească această bestie mare care se apropia de ea prin zăpadă. Dar nu o făcu.

- Nu este al tău. L-ai pierdut. Iar eu deja am prins un soț.

El nu trebuia să știe că ea nu acceptase oferta. Se opri.

- Ești măritată?—

Sarafi MacLean

Ea clătină din cap, îndepărtându-se rapid, profitând de șansa de a se distanța de el, în timp ce arunca cu vorbele spre el.

-Nu, dar ne vom căsători... cât ai bate din palme. Și vom trăi foarte fericiți aici, pe pământul *nostru*.

Ce era în neregulă cu ea?

Cuvintele ieșiseră, repede și pripit, și nu mai puteau fi retrase. El înaintă din nou, de data aceasta cu o țintă precisă.

- Fiecare bărbat din Londra vrea Falconwell, dacă nu pentru pământ, atunci pentru a-mi face în ciudă.

Dacă se mișca mai repede, risca să se rostogolească prin zăpadă, dar merita încercarea, căci deveni brusc foarte agitată gândindu-se la ce ar fi așteptat-o dacă ar fi prins-o. Se împiedică,

o rădăcină de copac ascunsă făcând-o să cadă pe spate, cu un mic țipăt, și își desfăcu brațele, scăpând felinarul într-o încercare ciudată de a se agăța de ceva.

El i-o luă înainte, cu brațele lui mari, puternice apucând-o de mâini, prinzând-o, ridicând-o, împingând-o cu spatele într-un stejar masiv și, înainte ca ea să-și recapete echilibrul și să scape, lipind-o de copac și ținând-o cu brațele ca într-o colivie. Băiatul pe care și-l amintea dispăruse, iar cu bărbatul care îi luase locul nu era de glumit. Se afla foarte aproape.

Prea aproape, împingându-se în ea, coborând tonul până la șoaptă, suflarea cuvintelor lui izbindu-i curbura obrazului și făcând-o și mai nervoasă. Ea nu mai respira, prea concentrată pe căldura care venea dinspre el, pe ceea ce urma să-i spună.

- Ei chiar sunt în stare să se căsătorească și cu o fată bătrână pentru a-1 obține.

Sarafi MacLean

În acel moment, îl ura. Ura cuvintele, modul în care le rostise cu cruzime pură. Lacrimile stăteau să izbucnească. Dar nu. *Nu. Nu va plânge. Nu pentru el. Nu pentru această bestie de bărbat, care nu mai era deloc același cu băiatul pe care îl cunoscuse*

odată. Cel despre care visase că se va întoarce într-o bună zi.

I >ar nu așa.

lia mai încercă o dată să se lupte cu el, deja enervată, disperată

i SE elibereze. Dar el era de două ori mai puternic decât ea și

i el uza să-i dea drumul, împingând-o cu spatele în stejar, aplecându-și
se până când se apropie - prea mult. Teamă îi străbătu tot *O soție potrivită pentru*

■ ~~urput~~ armată de o furie rapidă, deplină.

- Dă-mi drumul.

El nu se clinti. De fapt, pentru un lung răgaz, Penelopa crezu

■ \ nu o auzise.

Nu, se auzi refuzul impasibil.

Ea se luptă din nou, dând din picioare, una dintre cizme atin-

i . Îndu-i tibia, destul de tare pentru a-1 face să scoată un geamăt
lo.trte satisfăcător.

La naiba! țipă ea, știind că doamnele nu înjură, știind că probabil va
petrece o eternitate în purgatoriu pentru această greșală, dar neștiind cum
altfel să comunice cu acest străin milbatic. Ce ai de gând să faci? Vrei să mă lași
aici, în zăpadă, ca să mor înghețată?

-Nu.

Cuvântul fu rostit pe un ton scăzut și neclar la
urechea ei, în

I Imp ce o ținea prizonieră cu atâta ușurință. Dar ea nu renunță.

Atunci mă vei răpi? Mă ții ca să ceri Falconwell
drept

i Iscumpărare?

Nu, deși asta n-ar fi o idee foarte proastă. Era atât
de aproape, încât îi simțea mirosul, de bergamotă și cedru, și se opri sim-
țind respirația lui atingându-i pielea obrazului. Dar am ceva mult mai rău în
minte.

Ea îngheță.

N-ar *omorî-o*.

Până la urmă, fuseseră prieteni odată. Demult, înainte ca

■ I să devină frumos ca un diavol și de două ori
mai crud. Nu o

va omorî.

Oare?

Ce... ce anume?

Își trecu vârful unui deget de-a lungul gâtului ei lung, lăsând

o dâră fierbinte în urma lui. Atingerea lui îi puse un nod în gât... inundându-i trupul cu o căldură păcătoasă și cu o senzație aproape de nesuportat.

-Tu ai pământul meu, Penelopa, îi șopti la ureche, pe un ton grav și limpede și mult prea amețitor, trimițându-i fiori de neliniște pe șira spinării, și îl vreau înapoi.

Nu ar fi trebuit să iasă din casă în seara aceea.

Dacă va trece cu bine peste asta, nu va mai ieși niciodată din casă. Clătină din cap, cu ochii închiși, în timp ce el îi devasta simțurile.

- Nu pot să ți-1 dau.

El își trecu mâna în josul brațului ei, într-o mângâiere lungă, drăgăstoasă, apucându-i încheietura în strângerea lui fermă, caldă.

- Nu, dar eu îl pot lua.

Ea își deschise ochii, întâlnindu-i pe ai lui - negri, în întuneric.

- Ce înseamnă asta?

-Înseamnă că ne vom căsători, draga mea, o alintă el în zeflema.

Rămase în stare de șoc, în timp ce el îi ridică brațul, o aruncă peste umăr și se îndreptă spre copacii ce se întindeau spre conacul Falconwell.

*

Dragă M.,

Nu pot să cred că nu mi-ai spus că ai fost

numit șeful clasei, iar eu a trebuit să aud asta de la mama ta (care de altfel este foarte mândră). Sunt șocată și oripilată că nu mi-ai împărtășit așa ceva... și deloc impresionată că ai reușit să nu te lauzi cu realizarea asta.

Trebuie să fie o grămadă de lucruri pe care nu mi le-ai spus despre ^{*O soție potrivită pentru un marchiz*} ce se întâmpla la școală. Aștept.

Cu răbdare, P.

Needham Manor, februarie 1814

Dragă P.,

Mă tem că șeful clasei nu e cine știe ce titlu când ești boboc; sunt în continuare la mila băieților mai mari când nu sunt la ore. Nu te teme, când o să fiu numit șeful clasei la anul, o să mă laud fără rușine.

Într-adevăr, sunt o grămadă de lucruri de spus... dar nu unei fete.

M.

Colegiul Eton, februarie 1814

*

Bourne își imaginase o jumătate de duzină de scenarii, care se terminau cu el smulgând-o pe Penelopa din brațele tatălui ;;i din sânul familiei și luând-o de nevastă pentru a-și recupera pământurile. Iși planificase să seducă, să constrângă, ba chiar - dacă se ajungea într-o situație extremă - să o răpească. Dar nici unul dintre aceste scenarii nu implica o femeie acoperită de zăpadă, cu o slăbiciune pentru aventură și prea puțină înțelep-

< iune, apropiindu-se de el în frigul pătrunzător al unei luni i.inuarie în Surrey, în toiul nopții. îl scutise de o grămadă de muncă. în mod normal, ar fi fost greșit din partea lui să caute .icest special cal de dar la dinți. Așa că o luase.

- Brută ce ești!

Tresări când ea îl izbi cu pumnii în umeri, dând din picioare în loate părțile, unghiul ciudat în care o ținea fiind singurul lucru

i .1 re îl proteja pentru a nu-și pierde părți importante din anatomie <lin cauza unei singure lovituri bine plasate.

-Lasă-măjos!

O ignoră, prinzându-i în schimb picioarele cu un braț și
i ridicând-o într-o parte până când ea țipă și se agăță de partea din
pate a hainei lui, pentru a nu-și pierde echilibrul, apoi o așeză

• lin nou pe umăr, auzind cu satisfacție geamătul ei în momentul în
care umărul lui își găsi punctul de sprijin în cavitatea moale a abdomenului ei.
Se părea că doamna nu era mulțumită de turnura pe care o luaseră
evenimentele.

— *Sarah (MacLean)*

- Ai vreo problemă cu auzul? spuse ea cu condescendență, sau, mai bine zis, cu câtă condescendență era capabil cineva care era cărat pe umărul unui bărbat.

El nu-i răspunse. Nici nu trebuia. Ea umplea destul de bine liniștea cu bodogănelile ei.

-Nu ar fi trebuit să plec ^{Sarah MacLean} niciodată de acasă... Dumnezeu mi-e martor, dacă aș fi știut că ești aici, aș fi blocat ușile și ferestrele și aș fi chemat potera... Și când mă gândesc... chiar eram *fericită să te vad!*

Fusese fericită să îl vadă, zâmbind ca o floricică și arătându-se uimitor de exaltată. El refuză să-și aducă aminte de ultima dată când fusese cineva atât de fericit să-l vadă.

Să-și aducă aminte dacă fusese vreodată cineva atât de fericit să-l vadă.

Îi ștersese bucuria, într-un mod calculat, eficient, cu îndemânare, așteptându-se ca ea să fie intimidată, lipsită de putere. Iar ea îi vorbise, duios și simplu, cuvintele răsunând deasupra lacului, punctate de ninsoarea care cădea neîntrerupt, de sângele care i se năpustea prin vene, de conștientizarea dureroasă a adevărului.

Ești pe pământul meu.

-Nu este al tău.

- L-ai pierdut."

Femeia asta nu avea nici o slăbiciune. Era dură ca oțelul. Prin câteva cuvinte, îi reamintise că ea era ultima piedică ce stătea în calea singurului lucru pe care și-l dorise vreodată, în toată viața lui de adult. A singurului lucru care îi dădea un scop în viață. Să recupereze Falconwell. Pământul pe care crescuse el, și tatăl lui înainte, și tatăl tatălui lui înainte de asta, cu

generații în urmă - prea multe pentru a le număra. Pământul pe care îl pierduse și pe care jurase să-l recâștige. Cu orice preț.

Chiar și printr-o căsătorie.

-Nu poți să mă cari așa, pur și simplu, ca... ca... pe o oaie!

O soție potrivită pentru un marchiz —
Pașii lui se opriră pentru o fracțiune de secundă.

- O oaie?

Făcu și ea o pauză, evident evaluând din nou comparația.

-Fermierii nu-și cară oile pe umăr?

N-am văzut în viața mea așa ceva, dar tu ai trăit mai mult la (ară, așa că... dacă tu spui că te tratez ca pe o oaie, așa să fie.

-Evident că nu îți pasă dacă mă *simt* prost tratată.

-Dacă te consolează cu ceva, nu am de gând să te tund.

-Nu mă consolează cu nimic, să știi, spuse ea tăfnoasă. Îți mai pun o dată! Lasă-mă jos!

Începu din nou să se agite, aproape desprinzându-se din

îrânsoarea lui, un picior ajungând periculos de aproape de o parte importantă a corpului său. El gemu și o strânse și mai tare.

-Oprește-te. Ridică o mână și o plesni o dată, ferm, peste fund.

În acest moment, ea se îndreptă, rigidă ca o scândură.

-Nu ai... Nu pot... M-ai lovit!

El deschise cu zgomot ușa din spate a bucătăriei de la Falconwell și intră cu ea în cârcă. Punându-și felinarul pe o masă din ipropriere, o așeză pe jos, în mijlocul camerei întunecate.

-Ai o grămadă de straturi de haine pe tine și o pelerină de urnă. Mă și mir că ai simțit.

Ochii Penelopei sclipiră de furie.

-Totuși, un gentleman nici nu s-ar gândi vreodată să mă... să mă...

O privi cum se străduiește să găsească cuvântul, bucurându-se de chinul ei, în cele din urmă ajutând-o:

-Cuvântul pe care îl cauți bănuiesc că este „a

plesni".

Auzindu-1, ea făcu ochii mari.

-Da. Așa. Gentlemenii nu...

-întâi de toate, credeam că am stabilit deja că nu sunt un gentleman. Trenul ăsta a trecut de mult. Și în al doilea rând, ai fi nrrprinsă de ce fac gentlemanii... iar doamnelor le place.

O soție potrivită pentru un marchiz —

-Nu și acestei doamne. îmi datorezi niște scuze.

-Poți să le aștepți mult și bine. El îi auzi geamătul slab în timp (<• traversa bucătăria până în locul în care lăsase, mai devreme ni acea seară, o sticlă de scotch. Vrei să bei ceva?

-Nu, mulțumesc.

-Ce politicoasă.

Sarafi MacLean -

-Unul din noi trebuie să fie, nu crezi?

El se întoarse spre ea, pe jumătate amuzat și pe jumătate surprins de îndrăzneala ei. Nu era înaltă, deabia îi ajungea la umăr, dar în acel moment arăta ca o amazoană. Gluga pelerinei îi căzuse și părul îi era ciufulit, căzându-i în dezordine pe umeri, strălucind cu un blond pal în lumina slabă. Își ridicase bărbia în semnul universal al sfidării, umerii erau rigizi și drepți, iar pieptul ei se ridica și cobora cu mânia neîndurătoare, umfiân- du-se pe sub pelerină.

Arăta de parcă i-ar fi plăcut să îl rănească fizic, și nu ușor.

-Asta este răpire.

El trase o dușcă bună din sticlă, bucurându-se de expresia ei uluită când îl văzu trecându-și dosul palmei peste buze și îi întâlni privirea. El rămase tăcut, mulțumit de felul în care liniștea lui o călca pe nervi. După un lung moment, ea proclamă:

-Nu mă poți răpi!

-Așa cum ți-am spus și afară, nu am nici o intenție să te răpesc. Se înclină spre ea, până când fața îi ajunsese la nivelul ei. Am de gând să mă căsătoresc cu tine, draga mea.

Ea îl fixă îndelung cu privirea.
O soție potrivită pentru un marchiz —

- Plec.

- Nu, nu pleci.

-Nu sunt legată. Aș putea pleca dacă aș încerca.

- Sforile sunt pentru amatori. Se sprijini cu spatele de tăblia mesei. Te provoc să încerci.

Îi aruncă o privire nesigură, apoi ridică dintr-un umăr și se îndreaptă spre ușă. El îi blocă ieșirea, forțând-o să se oprească.

- îmi dau seama că nu ai mai ieșit în lume de ceva timp, dar nu poți să-ți răpești vecinii așa, pur și simplu.

-Așa cum am spus, asta nu este o răpire.

-Bine, indiferent ce este, spuse ea iritată, nu se *face*.

- Bănuiesc că ai observat până acum că îmi pasă foarte puțin de ce se *face*.

Ea analiză cuvintele lui pentru o secundă.

-Ar trebui.

Îi lăsa o familiaritate nedeslușită în modul în care stătea, bătoasă,

I ,l<,mdu~i morală să se poarte frumos.

- Iată-o.

Pe cine?

- Penelopa din copilăria mea. Atât de preocupată de bună-cu-viință. Nu te-ai schimbat deloc.

Ea își ridică bărbia.

Nu este adevărat.

-Nu?

Deloc. Sunt foarte schimbată. Cu totul diferită.

- Cum?
- Eu... începu ea, apoi se opri și se întrebă ce voia să spună. Pur și simplu m-am schimbat. Acum lasă-mă să plec.

Se mișcă și îl împinse pentru a trece pe lângă el. Cum el nu se

< linti, se opri, nedorind să îl atingă. „Ce păcat.” își aminti brusc

!• căldura degetelor ei înmănușate pe obrazul lui rece. Se părea că iunile ei spontane fuseseră urmarea surprizei. „Și al plăcerii.” Nu întrebă ce altceva ar mai putea face instinctiv, de plăcere, li păru în minte o imagine: părul blond răvășit pe așternuturi din satin închise la culoare și ochii de un albastru metalic licărind de mirare pe când el îi arăta puritanei și cuviincioasei Penelopa o mostră de plăcere obscură și tulburătoare.

Aproape că o sărutase în întuneric. începuse ca o formă de intimidare, pentru a iniția compromiterea sistematică a tăcutei, nebănuitoarei Penelopa Marbury. Dar nu negă faptul că, stând

¹¹¹ bucătăria lui cea goală, se întreba ce gust ar avea ea. Cum ar una respirația ei atingându-i pielea. Cum s-ar simți lipită de el. In jurul lui.

-Ce prostie.

Cuvintele îl aduseră brusc din nou în prezent.

- Sigur nu vrei să bei ceva?

Eu... nu! răspunse ea făcând ochii mari.

Era atât de ușor de uimit. întotdeauna fusese.

Încă mai este un gest politicos să-i oferi ceva de băut unui

• >aspete, nu?

- Nu *whisky!* Și în mod clar *nu* direct din sticlă!

-Atunci presupun că am făcut-o lată. Poate că ai putea să-mi reamintești ce *ar trebui* să le ofer oaspeților mei într-o asemenea situație?

Gura ei se deschise, apoi se închise la loc.

-Nu știu, ținând cont că nu sunt obișnuită să fiu răpită în miezul nopții și dusă într-o casă goală de la țară. Buzele ei se strânseseră într-o linie subțire. Aș dori să mă întorc acasă. în pat.

-Asta se poate aranja și fără să trebuiască să te întorci acasă, să știi.

Ea scoase un sunet vag, de frustrare.

-Michael...

El ura să își audă numele rostit de buzele ei.

Ba nu era așa.

-Bourne. Îl privi în ochi. Bourne... ți-ai demonstrat punctul de vedere. El tăcea, curios, iar ea continuă: înțeleg că am făcut o alegere greșită să cutreier pădurea în toiul nopții. Acum înțeleg că așa fi putut avea de suferit. Sau așa fi putut fi răpătită. Sau mai rău! Și sunt pregătită să recunosc că mi-ai dat o lecție de care aveam mare nevoie.

-Cât de amabil din partea ta.

Ea continuă, ca și cum el nu ar fi scos nici un sunet, învârtin- du-se în jurul lui. El se mișcă pentru a-i bloca ieșirea, iar ea se opri și îi întâlni privirea, ochii ei albaștri lucind de ceea ce el își imagina a fi frustrare.

-Sunt, *de asemenea*, foarte pregătită să ignor faptul că ai comis o încălcare extraordinară a etichetei prin mutarea mea - fizică - dintr-un loc public într-unul complet nepotrivit... mult prea privat.

- Și nu uita că te-am plesnit.

-Da, și asta. Pur și simplu... complet... *mai mult decât ne-cuviincios*.

-Să fii cuviincioasă se pare că nu te-a dus foarte departe.

Ea se opri, iar el știu imediat că atinsese o coardă sensibilă.

O senzație neplăcută își făcu apariția undeva înlăuntrul său, dar el o ignoră. Poate că planifica să se căsătorească cu ea, dar nu prevedea să țină la ea.

Mi-e teamă că am planuri cu tine, Penelopa, și nu vei pleca niii A ieri în seara aceasta. Îi întinse sticla de whisky și vorbi, cu lo.ită seriozitate. Bea. Te va mai calma până mâine.

- Ce se întâmplă mâine?

Mâine ne căsătorim.

Capitofuf 4

Penelopa întinse mâna și apucă sticla de whisky, înșfăcând-o <|«' la Michael și gândindu-se, pentru o fracțiune de secundă - mii mp ce bău o dușcă serioasă că mai mult ca sigur nu există mi moment mai bun ca acesta să se apuce de băutură.

O soție potrivită pentru un marchiz —

Nu mă voi mărita cu tine!

Mi-e teamă că e deja stabilit.

Penelopa izbucni, indignată:

Mai mult ca sigur *nu* e stabilit! Strânse sticla la piept și începu să îl împingă pentru a-și croi drum spre ușă. în momentul 111 (are văzu că el nu se mișca, se opri, lângă el, pelerina ei aproape tUingându-1. Se uită direct în ochii lui căprui serioși, refuzând •i.\ se supună dorinței lui ridicole. Dă-te la o parte, Lord Boume. MA întorc acasă. Nu ești în toate mințile.

lii ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare și extrem de enervantă.

Ce ton! o luă în zefleMEA. Cred că nu am chef să mă mișc. V.i trebui să găsești o altă cale.

Nu mă forța să fac ceva ce voi regreta.

De ce să regreti? Ridică o mână, împingându-i bărbia în MI;; cu un singur deget cald până când îi întâlni privirea. Biata Penelopa, spuse, îi este atât de frică să riște.

Biata Penelopa.

Privirea ei se îngustă la auzul apelativului pe care îl ura.

Nu îmi este teamă de risc. Și nu îmi este teamă nici de tine.

Sprânceana închisă la culoare se arcui.

-Nu?

-Nu.

El se aplecă, apropiindu-se. Mult prea mult. Îndeajuns de mult pentru a o învălui într-o aromă de bergamotă și cedru. Îndeajuns de mult pentru ca ea să observe că ochii lui căpătaseră o nuanță minunată de căprui.

— *Sarah IAacLean* -

-Dovedește-o.

Vocea lui coborâse și se îngroșase, trimițându-i fiori de plăcere pe șira spinării. El se apropie mai mult, îndeajuns de mult pentru a o atinge - îndeajuns de mult pentru a-i simți căldura în camera rece - și degetele lui alunecară prin părul de pe ceafa ei, ținând-o nemișcată în timp ce el rămăsese deasupra ei, amenințător. Promițător. Ca și cum ar fi dorit-o. Ca și cum ar fi venit după ea. Ceea ce, bineînțeles, nu era adevărat.

Dacă nu ar fi fost Falconwell, el nu s-ar fi aflat acolo. Iar ea ar fi făcut bine să-și amintească asta. Nu o dorea mai mult decât o doriseră ceilalți bărbați din viața ei. *nu era corect.*

Dar, la naiba, n-avea să-l lase s-o priveze de șansa de a-și demonstra punctul de vedere. Își ridică mâinile, ținând sticla de whisky strâns cu stânga, și îl îmbrânci cu toată puterea ei - în mod normal insuficientă pentru a mișca un bărbat de talia lui, dar avea elementul surpriză de partea ei.

Bourne se dădu în spate, iar ea trecu în fugă pe lângă el, aproape ajungând la ușa dinspre bucătărie, înainte ca el să-și recapete echilibrul și să o prindă din urmă.

- O, nu, nu o vei face! exdamă, întorcând-o cu fața spre el.

-Dă-mi drumul! izbucni ea.

- Nu pot, rosti el simplu. Am nevoie de tine.

- Pentru Falconwell.

El nu răspunse. Nid nu trebuia. Penelopa trase adânc aer în piept.

O compromitea.

De parcă ar fi fost în Evul Mediu. De parcă ea n-ar fi fost decât *O soție potrivită pentru*
un marchiz
o sclavă.

De parcă nu valora nimic în afară de pământul pe care tatăl ei i-1 oferea ca zestre.

Ni.* opri la acest gând, simțindu-se inundată de sentimentul de dr./amăgire.

lira mai rău decât alții.

Ei bine, nu ai noroc, spuse ea. Pentru că simt *deja* promisă.

După noaptea asta, nu vei mai fi, spuse el. Nimeni nu se va ui.ii căsători cu tine după ce vei petrece noaptea singură cu mine.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să conțină o nuanță de amenințare. I ><« pericol. In schimb, fuseseră rostite ca o simplă afirmație. Era

■ rl mai diabolic șarlatan, care avea să-i distrugă reputația.

lii făcuse alegerea pentru ea. La fel cum procedase și tatăl ei mai devreme. La fel ca și ducele de Leighton cu atâția ani în urmă.

I iu A o dată, era prinsă în cursă de un bărbat.

- îl iubești?

Întrebarea o luă prin surprindere.

- Poftim?

Logodnicul tău. Crezi că ești îndrăgostită până peste cap?

< uvintele erau batjocoritoare, ca și cum dragostea și Penelopa ar li fost o combinație caraghioasă. Ești fericită până peste cap?

- Contează?

Il surprinse. O văzu în ochii lui înainte să își încrucișeze braille și să ridice din sprânceană.

- Cătuși de puțin.

O rafală rece de vânt năvăli în bucătărie și Penelopa își strân- '<e pelerina în jurul corpului. Michael observă și bombăni ceva m barbă - Penny își imaginează că

probabil vorbele nu erau pentru o companie aleasă. El își scoase paltonul, apoi redingota, unpăturindu-le cu grijă și punându-le pe marginea unei chiuvete mari, după care se așeză în fața mesei masive de stejar care se afla în centrul bucătăriei. Avea un picior lipsă și în tăblia ei brăzdată de tăieturi era înfipt un topor. În mod normal, ea ar fi fost urprinsă la vederea piesei de mobilier distruse, dar nimic a nu mai era normal în noaptea aceea.

Până să se gândească ce să spună, el apucă toporul și se întoarse pre ea, cu fața brăzdată de umbre în lumina felinarului.

- Dă-te în spate.

Sarah Maclean —

Acesta era un bărbat care se aștepta să fie luat în serios. Fără să-și ia un răgaz pentru a vedea dacă ea îl ascultase, ridică toporul deasupra capului. Ea se grăbi să ajungă în colțul camerei întunecoasă, în timp ce el se năpusti cu dușmănie asupra mobilei, iar uimirea o făcu incapabilă să reziste impulsului de a-1 privi.

Avea o constituție frumoasă.

Ca o statuie romană magnifică, mușchii zvelți fiind subliniați de pânza apretată a mânecilor cămășii când ridică toporul deasupra capului, cu mâinile alunecând intenționat de-a lungul cozii, cu degetele prinzând-o strâns, în timp ce cobora lama din oțel în stejarul vechi de secole, cu o lovitură puternică, așchii de stejar zburând prin bucătărie, aterizând pe plita care nu mai fusese folosită de mult.

Își propti o mână cu degete lungi de masă, apucând încă o dată toporul pentru a scoate tăișul din lemn. Își întoarse capul, dându-se înapoi și asigurându-se că ea nu se afla în calea unor potențiale proiectile - o mișcare pe care ea nu se putu abține să nu o considere încurajatoare - înainte de a se năpusti din nou asupra mobilei, cu elan. Lama pătrunse în stejar, dar masa rezista. El clătină din cap și smulse din nou toporul, de data aceasta țintind unul dintre picioarele întregi.

Trosc!

Penelopa făcu ochii mari, în timp ce lumina felinarului surprinse modul în care pantalonii lui de lână se strângeau în jurul coapselor masive. Nu ar fi

trebuit să vadă... nu ar fi trebuit să acorde atenție unei... masculinități atât de evidente. Dar nu mai văzuse niciodată picioare ca acestea.

Trosc!

Nu își imaginase că putea fi atât de... irezistibil.

Trosc!

Nu se putea abține.

O soție potrivită pentru

un bărbat

Trosc!

Lovitura finală despică lemnul, piciorul răsucindu-se sub forța tăbliei, în timp ce masa masivă din stejar se lăsă într-o parte, un capăt căzând la podea când Michael aruncă toporul deoparte pentru a apuca piciorul cu mâinile goale, scoțându-l din lăcașul

Im Se întoarse din nou spre ea, bătând în palma goală a mâinii l ingi cu un capăt al piciorului.

Victorie, proclamă el.

l Je parcă ea s-ar fi așteptat la altceva. De parcă el ar fi *acceptat* ill ceva.

Bravo, spuse ea, în lipsa unei replici mai potrivite.

El își sprijini lemnul pe umărul lat.

Nu ai profitat de ocazie ca să scapi.

Ea încremeni.

Nu, nu am făcut-o.

Deși nu ar fi putut spune de ce pentru nimic în lume.

El așeză piciorul mesei în chiuveta lată și își luă cu mare iirnție redingota, o scutură pentru a face să dispără orice posibilă cută și se îmbracă. Ea îl privi cum își acoperă umerii cu o li.lină excepțional lucrată, scoțându-i în evidență talia perfectă -

11 l alie pe care ea nu o mai punea acum la îndoială, când văzuse

<lodesubt calitățile Omului Vitruvian.

„Nu.“ Clătină din cap. Nu se va gândi la el ca la o operă a lui I conardo. Deja era un personaj mult prea intimidant. Clătină din i iou în cap.

- NU mă mărit cu tine.

El își îndreptă manșetele, încheie nasturii hainei cu atenție și scutură, un strop de umezeală de pe mânecile hainei.

- Nu discut.

Ea încercă să găsească un motiv.

-Ai fi un soț îngrozitor.

- Niciodată n-am spus că aș fi un soț bun.

- Deci mă vei condamna la o căsnicie nefericită?

- Dacă este necesar. Deși nefericirea ta nu este

un scop *direct*,

Sarah 'Maclean —

■ **Iacă te** consolează cu ceva.

Ea clipi. Era serios. Conversația aceasta chiar era sinceră.

- Și se presupune ca asta mă va face să accept cererea ta?

El ridică dintr-un umăr, cu o mișcare nepăsătoare.

- Nu mă păcălesc singur crezând că scopul căsătoriei e fe-

ricirea uneia sau ambelor părți implicate. Planul meu e să obțin ilin nou pământurile domeniului Falconwell și, din nefericire

pentru tine, asta presupune să ne căsătorim. Nu voi fi un soț bun, dar nici nu am nici cel mai mic interes să te țin sub papuc.

Sinceritatea lui o lăsă cu gura căscată. Nici măcar nu mima bunătatea. Interesul. Preocuparea. închise gura.

- Înțeleg.

El continuă:

- **Poți face sau** poți avea tot ce îți dorești, oricând îți dorești. Am destui bani pe care să-i cheltuiești pe ceea ce le place femeilor de *soiul* tău să facă.

- Femei de *soiul* meu?

- Fetele bătrâne care visează la mai mult.

Simți că nu mai are aer. Ce descriere oribilă, neplăcută, complet adevărată. „O fată bătrână care visează la mai mult.“ Era ca și cum el ar fi fost prezent mai devreme în camera de zi și văzuse cum cererea în căsătorie a lui Tommy o umpluse de dezamăgire. Deși ea spera la ceva mai mult. La ceva diferit. Ei bine, asta în mod clar era diferit. El se întinse spre ea, mângâind-o cu un deget pe obraz, dar ea tresări.

- Nu face asta.

- Te Vei mărita cu mine, Penelopa.

Își trase capul pe spate, pentru ca el să nu o mai ajungă.

- Și de ce-ar trebui să o fac?

- Pentru că, draga mea, se aplecă el, vocea sunându-i ca o promisiune amenințătoare, în timp ce reîncepu să o mângâie cu acel deget fierbinte, pe gât și pe pielea de deasupra corsajului, punându-i inima pe jar și abia mai lăsându-o să respire. Nimeni nu va crede cu adevărat că nu te-am compromis în cel mai

groaznic mod.

Îi apucă poalele rochiei și, cu o smucitură puternică, îi sfâșie rochia și cămașa, dezgolind-o până în talie. Ea icni, scăpând sticla pentru a-și încălesta degetele pe rochie, acoperindu-și pieptul, băutura vărsându-se în fața ei în cădere.

-Tu... tu...

-Nu te grăbi, draga mea, rosti el târăgănat, dându-se înapoi pentru a-și admira lucrarea. Voi aștepta să găsești cuvântul.

Își miji ochii într-un mod amenințător. Nu avea nevoie de un cuvânt. Avea nevoie de o eravașă. Făcu singurul lucru la care se putu gândi. Mâna ei zbură după propria voință, lipindu-se cu o lovitură puternică - un sunet care ar fi fost enorm de satisfăcător dacă ea nu s-ar fi simțit atât de groaznic de înjosită. Capul lui se roti într-o parte la primirea palmei, și-și duse mâna instantaneu la obraz, unde o pată roșiatică începea deja să se vadă. Penelopa se dădu iar în spate, spre ușă, cu vocea tremurându-i.

-Niciodată... *niciodată...* nu mă voi mărita cu cineva ca tine. Ai uitat tot ce-ai fost? Tot ce-ai fi putut fi? Parcă ai fost crescut de lupi.

Atunci se întoarse și făcu ceea ce ar fi trebuit să facă în momentul în care îl văzuse venind dinspre casă. Fugi. Smucind ușa, se afundă în zăpada de dincolo, îndreptându-se orbește spre conacul Needham, înaintând numai câțiva metri înainte ca el s-o prindă din spate cu un braț puternic, ca de oțel, și s-o ridice de la pământ. De-abia atunci țipă:

-Dă-mi drumul! Bestie! Ajutor!

Dădu din picioare, tocul ei intrând în contact direct CU tibia lui, ceea ce-1 făcu să înjure groaznic la urechea ei.

- Nu te mai zbate, scorie.

Nici în ruptul capului. Își dublă eforturile.

-Ajutor! Să m-ajute cineva!

-Nu e nimeni viu pe aici pe o rază de sute de metri. Și nimeni treaz pe o distanță și mai mare.

Cuvintele o întărâtă, iar el gemu când cotul ei îl lovi în lateral în timp ce se întorceau în bucătărie.

-Lasă-mă jos! țipă ea, cât putea de tare, direct în urechea lui.

El își întoarse capul și continuă să meargă, ridicând felinarul și piciorul pe care-1 tăiase din masă, trecând prin bucătărie.

-Nu.

Ea să zbatu mai tare, dar strânsoarea lui era fermă.

-Cum vrei să o faci? întrebă ea. Să mă necinstești aici, în

< așa ta goală, și mă duci înapoi la casa tatălui meu puțin folosită? Se deplasau pe ^{Sarah Maclean} un coridor lung, prevăzut pe o parte cu o serie de șipci din lemn care marcau podestul unei scări pentru servi- l ori. Ea se întinse și apucă una din stinghii, agățându-se de ea cu t oată greutatea.

El se opri din mers, așteptând ca ea să dea drumul strânsorii. Când vorbi, în tonul lui se simțea o răbdare imensă.

-Nu iau femeile cu de-a sila. Cel puțin, nu dacă ele nu mă roagă *foarte frumos*.

Afirmația o potoli. Bineînțeles că nu o va necinsti. Probabil că nu se gândise nici un moment la ea ca la altceva decât plictisitoare, cuviincioasa Penelopa, singura piedică dintre el și recuperarea dreptului său prin naștere. Nu era sigură dacă asta îmbunătățea sau înrăutățea situația. Dar îi provocă un junghi în inimă. Lui nu îi păsa de ea. Nu o dorea. Nici măcar nu se gândea atât de mult la ea pentru a pretinde aceste lucruri. Pentru a-i stârni interesul. Pentru a *încerca* să o seducă. Doar o folosea pentru a obține Falconwell.

Tommy *nu făcea la fel?*

Bineînțeles că da. Tommy o privise adânc în ochi și văzuse nu albastrul acestora, ci albastrul cerului din Surrey, de deasupra domeniului Falconwell. Sigur, își văzuse prietena, dar nu de asta se oferise să îi ceară mâna. Cel puțin Michael era sincer.

-Aceasta este cea mai bună cerere pe care o vei primi, Penelopa, spuse el încet, iar ea sesiză nerăbdarea din tonul său.

Adevărul.

-Să știi că îți meriți reputația, spuse descleștându-și degetele.

-Da, știu. Și asta nu este nici pe departe cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Ar trebui să știi.

Cuvintele ar fi trebuit să sune pline de mândrie. Dacă nu asta, atunci cel puțin lipsite de emoție. Dar nu fusese așa. Erau cinstite. Și era ceva în ele, și care dispăruse ^{O soție potrivită pentru} ~~subit~~ ^{un marchiz}, ceva de care nu era complet sigură. Ceva ce nu și-ar fi permis să recunoască.

Dar dădu drumul stinghiei de la balustradă, iar el o lăsă jos, cu câteva trepte deasupra lui.

Chiar se gândea la asta. Ca o nebună.

Chiar își imagina cum era să fie măritată cu acest nou și ciudat Michael. Doar că nu își putea imagina. Nici măcar nu putea să conceapă cum ar fi fost să fie soția unui bărbat care băgase toporul pe masa de bucatărie, fără să stea pe gânduri. Și căra pe umăr femeii care țipau, ducându-le în case părăsite. Nu avea

Să fie o căsnicie normală în înalta societate, asta era sigur. îi întâlnește privirea, direct, pentru că ajunseseră la aceeași înălțime.

- Dacă mă vei mărita cu tine, voi fi compromisă.

-Marele secret al lumii bune este acela că să fii compromis nu este nici pe departe așa de rău cum vor ei să pară. Vei avea toate libertățile care vin împreună cu o reputație distrusă. Și nu sunt mărunte.

El ar trebui să știe.

Ea clătină din cap.

-Nu este vorba numai de mine. Și surorile mele vor fi distruse. Nu își vor găsi niciodată perechi potrivite dacă noi ne căsătorim. Toată lumea va crede că și ele sunt la fel de... ușor de ofensat... ca și mine.

-Nu-mi pasă de surorile tale.

- Dar *mie* îmi pasă.

El ridică din sprânceană.

- Ești sigură că te afli în situația în care poți avea pretenții?

Nu era. Chiar deloc. Cu toate acestea, perseveră, îndreptându-și umerii:

-Uiți că nici un vicar din Anglia nu ne va căsători

dacă eu refuz.

- Dacă vei face asta, crezi că nu voi răspândi prin toată Londra zvonul că te-am necinstit complet în seara asta?

-Da, așa cred.

-Crezi greșit. Povestea pe care o voi ticlui le va face și pe cele mai înrăite femei de moravi ușoare să roșească.

De data aceasta Penelopa fu cea care se îmbujoră, dar refuză să se lase intimidată. Trase adânc aer în piept și își jucă atuul cel mai puternic.

- Nu mă îndoiesc, dar dacă mă distrugi pe mine, îți vei distruge și șansele de a recupera Falconwell.

El încremeni. Penelopa își ținu respirația de emoție, în așteptarea replicii lui.

- Spune ce vrei.

Ea câștigase. *Câștigase.* Și-ar fi dorit să strige de bucurie pentru succesul ei, pentru înfrângerea acestei bestii grozave, dar se controlă.

-Noaptea asta nu trebuie să afecteze reputația surorilor mele.

El dădu din cap.

-Ai cuvântul meu.

Își prinse materialul rupt al rochiei în pumnul strâns.

- Cuvântul unui ticălos notoriu?

El urcă o treaptă, apropiindu-se, înghesuind-o în întuneric. Ea se forță să rămână nemișcată cât el vorbi, vocea sa fiind, în același timp, și pericol, și promisiune.

- Și între hoți există onoare, Penelopa. Iar în cazul cartofurilor, de două ori mai multă.

Ea înghiți în sec, apropierea alungându-i curajul.

-Eu... eu nu sunt nici una, nici alta.

- Prostii, șopti el, și ea își imaginează că îi simte buzele pe tâmplă. Se pare că ești un jucător înnăscut. N-ai nevoie decât de niște instrucțiuni.

Nu exista nici un dubiu că o putea învăța mai multe decât își imaginase vreodată.

Își alungă iute gândul din minte - și imaginile pricinuite de acesta - în timp ce adăugă:

-Avem o înțelegere?

Momentul de glorie trecuse, alungat de agitație. Își dorea să-i poată vedea ochii.

-Am de ales?

-Nu.

În cuvânt nu se simțea vreo urmă de emoție. Nici un semn de regret sau de vină. Doar sinceritate pură. El îi mai întinse o dată palma.

Hades, oferindu-i semințe de rodie.

Dacă avea să îl ia de mână, totul urma să se schimbe. Totul avea să fie diferit. Nu mai era loc de întoarcere. Deși, undeva în mintea ei, știa că oricum nu mai era loc de întoarcere. Ținând în continuare de rochie, ea îi strânse mâna.

Sarah MacLean

Apoi o conduse la etaj, felinarul lui fiind singurul reper în întunericul ca de smoală din jur, iar Penelopa nu se putu abține «I nu se agațe de el. își dorea să fi avut curajul să îi dea drumul, să

ii urmeze stăpână pe sine, să i se împotrivească măcar în acest

imănunt, dar era ceva în mersul lui, ceva ^{O soție} misterios și obscur, ^{potrivită pentru un marchiz}

iul i un fel care nu avea nimic de-a face cu lumina, încât nu se puica forța să îi dea drumul. Ajuns în capul scării, el se întoarse,

■ (i ochii umbriți de lumina lumânării.

încă îți este frică de întuneric?

Trimiterea la copilăria lor o tulbură.

Era o vizuină de vulpe. Putea fi orice acolo.

lii începu să urce scările.

Ca de exemplu?

O vulpe, poate?

Nu erau vulpi în vizuina aceea.

El o verificase primul. Acesta fusese singurul motiv pentru

■ ire îl lăsase să o convingă să intre.

Bine... atunci altceva. Poate un urs.

- Sau poate îți era frică de întuneric.

- Poate, dar nu îmi mai este.

-Nu?

-Am ieșit pe întuneric în seara asta, nu?

Cotiră pe un coridor lung.

-Așa e.

Atunci el îi dădu drumul la mână, iar ei nu îi plăcu modul în

• ire simțea lipsa atingerii lui, în timp ce el roti mânerul unei uși

• lin apropiere și o deschise, cu un scârțâit lung și amenințător. I i șopti la ureche:

-Trebuie să-ți spun, Penelopa, că, deși nu trebuie să-ți fie frică de întuneric, ai dreptate să îți fie teamă de lucrurile care îlășluiesc în întuneric.

Penelopa își miji ochii, încercând să cerceteze încăperea, emoția msinuându-se în adâncul ființei ei. *O soție potrivită pentru un marchiz*
Rămase în prag, cu răsufllarea precipitată. Lucrurile care sălășluiau în întuneric... așa ca el.

El trecu ușor pe lângă ea, mișcarea fiind atât mângâiere, cât și amenințare. În același timp, îi șopti:

-Nu te pricepi deloc să joci la cacealma.

Cuvintele lui abia dacă se auziră, iar senzația respirației lui pe pielea ei neutraliză insulta.

Lumina felinarului licări pe pereții camerei mici, necunoscute, aruncând o strălucire aurie pe tapetul odată elegant, acum foarte decolorat, a ceea ce probabil că fusese odată un trandafiriu fermecător. Încăperea de-abia dacă îi cuprindea pe amândoi, un șemineu ocupând aproape complet un perete, în fața căruia se aflau două geamuri minuscule ce dădeau spre crâng.

Michael se aplecă pentru a face focul, iar Penelopa se îndreptă spre fereastră, privind o rază de lună luminând slab peisajul înzăpezit din depărtare.

-Ce este odaia aceasta? Nu îmi amintesc de ea.

-Mai mult ca sigur nu ai avut niciodată șansa să o vezi. Era biroul mamei mele.

Îi apăru în minte o amintire a marchizei, înaltă și frumoasă, cu un zâmbet larg, binevoitor și cu ochii blânzi. Bineînțeles că această cameră, plăcută și liniștită, fusese a ei.

-Michael... Penelopa își întoarse fața spre locul în care el se ghemuise, în fața șemineului, făcând un pat din paie și surcele. Nu am avut niciodată ocazia să... își căută cuvintele potrivite.

El o opri.

-NU este nevoie. Ce-a fost - a fost.

Răceala din tonul lui părea nepotrivită. Îndepărtată.

-Totuși... ți-am scris. Nu știi dacă ai primit vreodată...

-Posibil. Rămăsese pe jumătate în interiorul căminului.

O soție

Ea auzi ^{potrivită pentru un marchiz} hârșăitul cremenei pe cutia de iască. Mi-au scris

mulți oameni, :

Cuvintele nu erau menite a fi tăioase, dar așa sunaseră. Fusese devastată la aflarea veștii despre moartea marchizului și a marchizei de Boume. Spre deosebire de părinții ei, care păreau legați de ceva asemănător unei amabilități tăcute, părinții lui Michael părăuseră că țineau profund unul la celălalt, la fiul lor, la Penelopa.

Când auzise de accidentul de trăsură, fusese copleșită de tristețe, pentru ceea ce era pierdut, pentru ceea ce putea fi.

Fi scrisese mai multe scrisori, vreo duzină, până când tatăl ei trj uzase să i le mai pună la poștă. După aceea, continuase să m i ie, sperând că el, cumva, va afla că se gândește la el. Că va avea mlotdeauna prieteni la Falconwell... în Surrey... indiferent de cât

< |< singur s-ar fi simțit. își imaginase că, într-o zi, el se va întoarce .n .isă. Dar nu se întorsese. Niciodată. în cele din urmă, Penelopa încetase să-l mai aștepte.

- îmi pare rău.

Scânteia sări în iască și paiele se aprinseră. El se ridică, în- lorcându-se spre ea.

- Va trebui să te descurci cu lumina de la foc. Felinarul tău este în zăpadă.

Ea își alungă tristețea, dând din cap.

- Mă voi descurca.

-Nu părăsi această cameră. Casa are nevoie de reparații și Încă nu m-am însurat cu tine.

Se răsuci pe călcâie și părăsi camera.

Se trezi în lumina slabă a focului, cu nasul insuportabil de rece și restul corpului insuportabil de fierbinte. Dezorientată, clipi de câteva ori, analizând lucrurile din jur, înainte ca strălucirea i.k junilor din șemineu și pereții în nuanțe de trandafiri să-i Kluacă aminte unde era.

O soție

~~Stătea~~ ~~înținsă pe spate, în umbra ei de cuverturi pe care îl n.injase înainte~~ să adoarmă și era acoperită cu o pătură mare Vi călduroasă, care mirosea minunat. își îngropă nasul înghețat în material și inspiră adânc, încercând să identifice mirosul, un .1 mestec de bergamotă și floare de tutun. întoarse capul.

Michael

Întâi apăru șocul, apoi panica.

Michael *dormea lângă ea.*

Bine, nu chiar *lângă* ea. Mai degrabă sprijinit de ea. Dar îl *simțea* de parcă ar fi fost peste tot în jurul ei. Era întors pe-o parte, cu capul pe brațul îndoit, iar cu celălalt braț așezat peste ea, mâna lui strângându-i ferm trupul. Inspiră brusc când își dădu seama cât de aproape era palma lui de anumite... părți ale ei... care nu trebuiau atinse. Nu că ar fi fost permisă atingerea prea multor părți din ea, binînțeles, dar nu asta era ideea. Iar brațul lui nu era singura problemă. Era aproape lipit de ea, cu pieptul, brațul, picioarele... și cu alte părți, de asemenea. Nu se putea hotărî dacă ar trebui să fie îngrozită sau extrem de încântată.

Ambele?

Cel mai bine era să nu cerceteze această idee prea în amănunt. Se întoarse spre el, încercând să evite mișcărilor sau sunetele inutile, incapabilă să ignore senzația brațului care-o strângea de mijloc, într-o îmbrățișare fermă, în timp ce ea se rotea pe sub el. Când dădu cu privirea de el, scoase un oftat prelung, atentă, și se gândi la mișcarea următoare.

Doar nu se trezea în fiecare zi în brațele unui - bine, *sub* brațul unui - gentleman. Dar nu prea mai era un domn, nu? Când era treaz, era tot numai trăsături încordate - mușchii maxilarului său erau întinși ca un arc, de parcă se abținea încontinuu. Dar acum, în somn, în strălucirea focului din vatră, era...

Frumos.

Trăsăturile erau încă acolo, ascuțite și perfecte, ca

și cum un maestru sculptor depusese eforturi pentru a-1 crea - unghiul maxilarului, despicătura din barbă, nasul lung, drept, curba perfectă a sprâncenelor, și acele gene, exact cum erau ca atunci când era băiat, incredibil de lungi și negre, o umbră întunecată care-i mângâia obraji.

Și buzele lui. Pentru că nu mai erau strânse într-o *O soție*
linie fermă, fibroasă, acum erau drăguțe și pline. *potrivită pentru un marchiz*
Odată zâmbeau atât de repede, dar acum... erau periculoase și tentante, într-un fel în care nu fuseseră niciodată pe când era băiat. Îi urmări cu privirea culmile și văile buzei superioare, întrebându-se câte femei îl sărutaseră, întrebându-se cum s-ar simți gura lui - moale sau fermă, ușoară sau apăsată. Expiră, prelung și cu dificultate din pricina tentației.

Își dorea să îl atingă.

Înlemni la acest gând, o idee atât de străină și totuși atât de adevărată. Nu ar trebui să-și dorească să-l atingă. Era o bestie. Rece, și necioplit, și egoist, și absolut incomparabil cu băiatul pe

< are îl cunoscuse odată. Cu soțul pe care și-l imaginase. Gându-tille ei o duseră înapoi în seara precedentă, când stătea în dormitorul ei și își imagina un soț de rând, plictisitor și bătrân. Nu. Michael nu semăna deloc cu acel bărbat.

Poate că de asta își dorise să îl atingă.

O soție potrivită

Privirea îi zăbovi pe gura lui. Poate că nu acolo, pe buzele lui tentante, terifiante... poate că își dorea să-i atingă părul, negru și cârlionțat, așa cum fusese întotdeauna, dar care își pierduse «lin dezordinea sălbatică din copilărie. Acum buclele erau ordonate, chiar așa, cum ieșeau de după ureche și îi cădeau pe frunte, revenindu-și după o zi de călătorit, prin zăpadă și acoperite de bască.

Știa că nu trebuie să fie rebele.

Da. își dorea să îi atingă părul.

Părul bărbatului cu care urma să se mărite.

Mâna ei se mișca de parcă ar fi avut o voință proprie, îndreptându-se spre acele bucle negre.

- Michael, șopti, în timp ce vârfurile degetelor atinseseră suvițele mățăsoase, înainte să se gândească mai bine la ce făcea.

El își deschise ochii brusc, ca și cum ar fi așteptat ca ea să vorbească, și se repezi ca fulgerul, prinzându-i încheietura cu o mână puternică, de oțel. Ea gemu.

-Te rog să mă scuzi... nu am vrut...

Trase de mână o dată, de două ori, apoi el îi dădu drumul. Iții puse din nou brațul acolo unde fusese înainte, într-un mod nepotrivit, peste mijlocul ei, iar mișcarea îi reaminti de toate locurile în care se atinseseră - piciorul lui îl apăsa înnebunitor pe al ei, privirea lui, un mozaic de culori care îi ascundea atât de bine gândurile. Ea înghiți în sec, ezită, apoi spuse singurul lucru la care îi putea gândi.

- Ești în patul meu. Cum nu primi nici un răspuns, continuă: Nu este... căută ea cuvântul.

-Nu se face?

Somnul îi făcuse vocea aspră și blândă, iar ea nu putu opri fiorul emoției care o străbătu la auzirea cuvântului. Dădu din cap o dată. Își depărtă brațul de ea, mult prea lent, și ea ignoră senzația de regret care o cuprinse o dată cu acest gest.

- Ce faci aici?

- Dormeam.

-Vreau să spun, ce faci în patul meu?

- Nu este patul tău, Penelopa, este al meu.

Se așternu tăcerea, și un fior de tensiune îi coborî Penelopei pe șira spinării. Ce răspuns să dea? Nu părea deloc cuviincios să discute în detaliu despre patul lui. Sau al ei, de altfel. El se rostogoli pe spate, ridicându-și brațul lung pe care îl ținuse sub obraz și întinzându-1 îndelung și amplu, înainte să se întoarcă cu spatele la ea.

Ea încercă să adoarmă. Sincer, chiar încercă. Trase adânc aer în piept, studiind modul în care se curbau umerii lui, trăgând de materialul cămășii apretate. Era în pat. Cu un bărbat. Un bărbat care, deși urma să fie soțul ei, încă nu deținea acest titlu. Situația ar fi trebuit să fie devastator de scandaloasă. Păcătos de incitantă. Și totuși... indiferent de ce avea să creadă mama ei când urma să audă de asta, situația nu părea deloc scandaloasă.

Ceea ce era un pic dezamăgitor, sincer. Se părea că și atunci când se afla în fața unei posibile aventuri, nu era în stare să facă ce trebuia. Indiferent de cât de scandalos ar fi fost viitorul ei soț... ea nu era tipul de femeie care să să-l atragă într-un scandal. Măcar atât era clar. Chiar și acum, singură într-un conac abandonat, nu era în stare să atragă atenția unui gentleman. Expiră zgomotos, și el întoarse capul spre ea, oferindu-i imaginea unei urechi perfect conturate. Nu mai observase niciodată urechile cuiva.

- Ce este? spuse el, cu o voce răgușită.

- Ce anume? întrebă ea.

El se întoarse din nou pe spate, trăgând pătura și dezvelindu-i unul dintre brațe în aerul rece din cameră. Când răspunse, vorbi către tavan.

-Știi destule despre femei pentru a-mi da seama că oftatul nu este niciodată un simplu oftat. Asta indică unul din două lucruri. Acel oftat, în special, exprimă nemulțumirea, femeiască.

-Nu sunt surprinsă că recunoști sunetul. Penelopa nu se putu abține. Celălalt ce indică?

O sfredeli cu frumoși lui ochi caprii. *O soție potrivită pentru un marchiz -*

- Plăcerea femeiască.

Căldura i se urcă în obraji. Bănuia că putea recunoaște cu ușurință și asta.

-Oh!

El își întoarse atenția spre tavan.

-Ai vrea să-mi spui ce anume, mai exact, te-a nemulțumit?

Ea clătină din cap.

- Nimic.

-Te simți incomod?

-Nu.

Păturile de sub ea căptușiseră foarte bine podeaua de lemn.

- Ești speriată?

Ea se gândi la întrebare.

- Nu. Ar trebui să fiu?

El îi aruncă o privire.

- Eu nu rănesc femeile.

-Te limitezi să le răpești și să le plesnești?

- Ești rănită?

-Nu.

Se întorsese din nou cu spatele la ea, în timpul conversației, și ca îi privi spatele multe secunde înainte ca, fie din oboseală, fie din exasperare, să scape:

-Doar că, atunci când o femeie e răpită și forțată

să accepte mariajul, speră la ceva mai multă...
plăcere. Decât asta.

El se rostogoli lent - înnebunitor - cu fața la ea, și
aerul dintre ei deveni greu, iar Penelopa conștientiză
imediat poziția în care e aflau, la distanță de câțiva
centimetri, pe un pat cald într-o

< asă goală, sub aceeași ^{Sau fi *macLean*} patură care se
întâmpla să fie paltonul lui. Și își dădu seama că,
poate, nu ar fi trebuit să facă aluzie

la faptul că seara era neinteresantă. Pentru că nu era deloc sigură că era pregătită pentru ca seara să devină și mai interesantă.

- Nu am vrut... se grăbi să se corecteze.

- O, cred că ai vrut și chiar foarte clar.

Cuvintele erau șoptite și amenințătoare și, brusc, ea nu mai era atât de sigură că nu se temea, până la urmă.

— Sarah 'Macleon

-Nu te stimulez destul?

-Nu *tu...* răspunse ea repede. Toată... flutură o mână, ridicând paltonul în timp ce se gândea mai bine la cum să încheie. Nu contează.

N-o slăbea din priviri, concentrat și nemișcat și, cât timp stă- tură așa, părea că trupul lui devenise mai mare, parcă profilându-se deasupra ei. Ca și cum ar fi tras în piept mare parte din aerul din cameră.

-Cum pot face această noapte mai satisfăcătoare pentru tine, *milady*?

Întrebarea delicată făcu să îi vibreze tot corpul... felul în care cuvântul - *satisfăcătoare* - ieșise leneș din gura lui îi făcu inima să bată nebunește și stomacul să i se strângă. Părea că noaptea devenea foarte incitantă, foarte rapid. Și totul se mișca mult prea repede pentru gusturile Penelopei.

-Nu este nevoie, spuse ea, pe un ton alarmant de ridicat. Este în regulă.

-în regulă?

Cuvântul se rostogoli alene de pe buzele lui.

-Foarte palpitantă. Ea dădu din cap, ducându-și o mână la gură, pentru a simula un căscat. De fapt, atât de palpitantă, încât mă simt insuportabil de obosită. Încercă să se întoarcă cu spatele la el. Cred că îți voi spune noapte bună.

-Nu prea cred, spuse el, cuvintele blânde sunând ca un foc de armă în spațiul minuscul dintre ei.

Și apoi o atinse. O prinse de încheietură, fără să se grăbească, întorcând-o cu fața către el, pentru a-i

întâlni privirea neclintită.

-Nu mi-ar plăcea ca seara asta să te lase așa... neîmplinită.

Neîmplinită.

Cuvântul îi ajunsese adânc în stomac, și Penelopa respiră adânc, încercând să-și calmeze emoțiile confuze. Dar nu funcționează. Atunci mâna lui alunecă pe încheietură, așezându-se, în schimb, pe coapsa ei, și în acel moment toată vigilența ei se concentrează pe acel loc, sub fuste și jupon, și pelerină, unde era sigură că putea simți căldura arzătoare a palmei lui uriașe. El nu își intensifică strânsura, nu făcu nimic pentru a o aduce mai aproape, nimic pentru a o mișca într-o direcție sau alta. Ea știa că se putea retrage... știa că *ar fi trebuit* să se retragă... și totuși... Nu voia. în schimb, rămase acolo, în pragul a ceva nou și diferit și, în același

1 imp, *incitant*. îi întâlnește ochii, negri în lumina focului, și îl imploră în tăcere să *facă ceva*. Dar el nu făcu. în schimb, spuse:

- Joacă-ți cartea, Penelopa.

Gura ei se deschise la auzul cuvintelor, la modul în care el îi conferea putere în acel moment, și își dădu seama că era prima dată în toată viața ei când un bărbat chiar îi oferea posibilitatea să aleagă pentru sine. Era ironic, nu-i așa, că era vorba tocmai acest bărbat. Acest bărbat care îi distrusese orice șansă de a mai hotărî ceva pentru ea însăși în ultimele câteva ore.

Dar acum, era acolo - libertatea de care-i vorbise. Aventura pe care i-o promisese. Puterea era îmbătătoare. Irezistibilă. *Periculoasă*.

Dar nu-i păsa. Pentru că acea putere păcătoasă, minunată, era cea care o făcu să rostească:

- Sărută-mă.

El deja se mișca, buzele lui făcându-i prizoniere cuvintele.

*

Dragă M.,

Este *groaznic aici* - fierbinte ca în iad chiar și acum, în miezul nopții. *Sunt sigură că sunt singura trează, dar cine poate dormi în cea mai îngrozitoare dintre verile în Surrey? Dacă ai fi aici, sunt convinsă că am intra în belele, mergând pe malul lacului.*

Recunosc, *mi-ar plăcea să plec la plimbare... dar presupun că nu s-ar cădea ca o tânără domnișoară să facă așa ceva, nu?*

Cu căldură, P.

Conacul *Needham, iulie 1815*

Dragă P.,

Prostii. Dacă aş fi acolo, eu aş intra în belele. Tu ai enumera toate modurile în care am fi prinşi repede şi certaţi pentru că n-am ascultat

Nu ştii prea bine ce ar trebui sau n-ar trebui să faci tinerele domnişoare, dar secretele tale sunt în siguranţă cu mine, chiar dacă guvernanta ta nu este de acord. Mai ales din cauza asta.

M.

Colegiul *Eton, iulie 1815*

*

Ar trebui spus că Penelopa Marbury avea un secret.

Nu era un secret foarte mare, nimic ce ar fi putut dizolva parlamentul sau detrona regele... nimic ce i-ar fi distrus familia sau familia altcuiva... dar pe plan personal, era un secret destul de devastator - unul pe care încerca din răspuţeri să-l uite, ori de câte ori putea.

Nu era o surpriză că, până în acea seară, Penelopa dusese o viaţă exemplară - complet decentă. Copilăria ei cu o conduită perfectă devenise o viaţă de adult cu un comportament exemplar, un model excelent pentru surorile ei mai mici, căci se purtase exact în modul în care era de aşteptat să se poarte tinerele cu bună-creştere. De aceea, era un adevăr jenant că, în ciuda faptului că fusese curtată de câţiva bărbaţi şi chiar *logodită* cu unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia, care părea a nu avea nici o problemă în etalarea pasiunii,

atunci când o simțea, Penelopa Marbury nu fusese sărutată niciodată. Până acum.

Era chiar ridicol. Ea știa asta. Era anul 1831, pentru numele lui Dumnezeu. Tinerele renunțau la jupoane și își expuneau mai mult pielea dezgolită, și știa de la cele patru surori ale sale că nu era nimic greșit într-o atingere decentă a buzelor, din când în când, cu un pețitor pasional. Doar că nu i se mai întâmplase niciodată înainte, iar acesta nu părea deloc decent. Părea foarte

I lăcătos și deloc tipul de sărut pe care o femeie îl primea de la viitorul ei soț. Părea ceva despre care o femeie nu discuta niciodată cu viitorul ei soț.

Michael se trase înapoi numai puțin, destul cât să-i șoptească, cu gura pe buzele ei.

- Nu te mai gândi.

Cum de știuse?

Nu conta. Ceea ce conta era că ar fi fost nepoliticos să îi ignore cererea.

Așa că se abandonă în brațele acestei senzații noi, ciudate, de a

II sărutată, buzele lui fiind, cumva, și aspre, și moi, adierea respirației lui mângâindu-i obrazul. Vârfurile degetelor lui atingând-o delicat, moale ca o șoptă, de-a lungul gâtului, înclinându-i bărbia pentru a ajunge mai bine la gura ei.

- Mult mai bine.

Ea gemu când își lipi din nou buzele de ale ei și îi luă mințile cu o singură, șocantă... păcătoasă... *minunată* mângâiere. Oare era *limba* lui? Era... îi atingea minunat linia buzelor închise, convingând-o să le deschidă, apoi părea că vrea să o savureze, și ea era mai mult decât dornică să îl lase. îi lăsă o mică urmă de foc de-a lungul buzei inferioare, și Penelopa se întrebă dacă era posibil să-ți pierzi mințile de plăcere. Mai mult ca sigur că nu orice bărbat săruta așa... altfel, femeile nu ar mai fi făcut nimic altceva. El se retrase.

- Iar gândești.

Da, așa era. Se gândea că era magnific.

- Nu mă pot abține.

Clătină din cap, întinzându-se după el.

-Atunci fac ceva greșit.

O, Doamne! Dacă ar fi sărutat-o mai corect decât, sănătatea ei mintală ar fi fost amenințată.

Poate că deja era.

— *Sarah 'Maclean*

Dar ei, cu toată sinceritatea, chiar nu îi păsa. Atâta timp cât el continua să o sărute. Mâinile ei se mișcau după bunul lor plac, ducându-se în sus, jucându-se în părul lui, trăgându-1 mai aproape, până când buzele lui fură din nou contopite cu ale ei și de data aceasta... de data aceasta, ea se dezlănțui. Și îl sărută înapoi, savurând acel sunet adânc, uluitor, care ieșea din gâtul lui, sunetul care o înlănțuia în esența ei și îi spunea, fără cuvinte, că, în ciuda lipsei ei de experiență, făcuse ceva corect.

Atunci și mâinile lui urcară, mai sus, până când crezu că ar muri dacă nu ar atinge-o... acolo, pe curba sânilor ei, mâna alunecându-i obraznică în croiala ruptă a rochiei, rochia pe care o rupsese pentru a scăpa de chinul de a o seduce. Bineînțeles, acum nu mai părea că s-ar chinui.

Ea strecură o mână pe sub brațul lui, până când îi strânse mâna în mâna ei, mai puternic, mai ferm, șoptindu-i numele în timp ce îl săruta.

La auzul sunetului, el se trase, aruncând paltonul pentru a-i dezveli în lumina slabă a focului și, împingând haina într-o parte, dezbrăcând-o cu privirea, revenind cu palma pe trupul ei, mângâind-o, ridicând-o până când ea se arcui spre el.

-Îți place?

Ea auzi răspunsul în întrebarea însăși. El știa că ea nu simțise vreodată în viața ei ceva atât de puternic. Atât de ispitiitor.

- Nu ar trebui.

Mâna ei reveni la a lui, ținându-1 acolo, lipit de ea.

- Dar îți place.

Îi sărută apăsând pielea moale de la baza gâtului, în timp ce degetele lui experimentate găsiră locul în care

ea își dorea cu ardoare atingerea lui. Ea gemu, rostindu-i numele. El strânse între dinți lobul moale al unei urechi, până când ea se cutremură în brațele lui.

-Vorbește-mi.

-Este incredibil, îi spuse, nedorind să distrugă momentul, nedorind ca el să se oprească.

- Continuă să vorbești, îi șopti el, trăgându-i de haine în timp ce îi dezgolea un sfârc plin de dorință în camera rece.

Atunci, el o privi insistent, urmărind vârful încrețindu-se din pricina aerului sau a privirii lui, sau din ambele cauze, și Penelopa se simți, dintr-odată, îngrozitor de jenată, urându-și imperfecțiunile, dorindu-și să fie oriunde, dar nu aici, cu el, cu acest .specimen perfect de bărbat. Ea se întinse pentru a apuca paltonul, .speriată că el o va vedea. Că o va judeca.

Că se va răzgândi.

El fu mai rapid, apucându-i încheieturile în mâinile lui și oprindu-i mișcarea.

-Nu, mârâi el, puternic. Să nu te ascunzi niciodată de mine.

-Nu mă pot abține. Nu vreau... nu ar trebui să te uiți.

- Dacă tu crezi că o să evit să mă uit la tine, nu ești în toate mințile.

Și aruncând cât colo paltonul, pentru ca ea să nu mai poată ajunge la el, îndepărtă iute marginile rupte ale rochiei ei. Și se uită la ea, îndelung, până când ea nu mai suportă să îl privească, de teamă că ar putea să o respingă. Pentru că respingerea îi era familiară atunci când venea vorba de bărbați. Respingerea și refuzul, și dezinteresul. Și nu credea că acum ar fi

putut suporta toate acele lucruri. De la el. în noaptea asta. își închise ochii strâns, trăgând adânc aer în piept, pregătindu-se ca el să fugă de urâtenia ei. De imperfecțiunile ei. Era sigură că îi va întoarce spatele.

Când buzele lui se așezară peste ale ei, simți că mai are puțin și plânge. Și apoi el îi acapară gura într-un lung sărut, mângâindu-i sufletul până când și ultimul gând de rușine fu alungat de dorință. De-abia când ea se agăță de reverul hainei lui, o eliberă din ■îmbrățișarea devastatoare.

Un deget obraznic dădu târcoale alene sfârcului ei, ca și cum ci doi ar fi avut tot timpul din lume, iar ea privi mișcarea, de-abia vizibilă în strălucirea roșiatică a focului gata să se stingă. Iar plăcerea izvorî, de acolo de sub vârful încordat, încrețit... și din alte locuri, scandaloase...

-îți place? întrebă el, într-o șoaptă răgușită, iar Penelopa își mușcă buza și dădu din cap. Spune-mi.

-Da... da, este minunat.

Știa că spusele ei păruseră simple și nesofisticate, dar nu putu să alunge mirarea din propria voce.

Degetele lui nu se opriră.

-Totul trebuie să fie minunat. Să-mi spui dacă nu e, iar eu voi corecta situația.

Osărută pe gât, trecându-și dinții peste pielea moale de acolo. Ridică privirea.

-Asta te face să te simți minunat?

-Da.

Orecompensă prin săruturi apăsată pe gât, mușcând ușor pielea delicată a umărului, lingându-i curba unui sân, înainte să facă cercuri în jurul vârfului tare, ascuțit, mușcând-o și mân- gâind-o, în tot acest timp evitând locul în care ea l-ar fi dorit cel mai tare.

-Te voi corupe, îi promise o mână alunecându-i spre abdomenul ei, și ea simți cum mușchii de acolo se tensionează și freamătă la atingerea lui. Am să te aduc din lumină în întuneric, de partea răului. Te voi compromite, îi șopti, însă ei nu-i păsa. Era a lui; în acele momente o stăpânea, prin atingerea sa. Și știi cum te vei simți? *- O soție potrivită pentru un marchiz --*

Ea gemu cuvântul de data aceasta:

-Minunat.

Mai mult decât atât.

Mai mult decât își imaginase vreodată.

El îi întâlni ochii și, fără a-și muta privirea, luă vârful unui sân adânc în gură, jucându-se cu carnea, cu limba și cu dinții, înainte să o strângă cu mișcări ample, care o făcură să îi murmure numele și să își înfigă degetele în părul lui.

-Michael... șopti ea, speriată că ar putea distruge vraja plăcerii.

Închise ochii. El își ridică ușor capul, și ea îl urî pentru că se opri.

- Uită-te la mine.

Cuvintele erau poruncitoare. Când ea îi întâlni privirea din nou, mâna lui alunecă sub numeroasele straturi de material ale rochiei ei, degetele atingându-i buclele ascunse între picioare,

îi ea își strânse coapsele brusc, lăsând să-i scape un mic strigăt de uluire.
„Nu e posibil ca el... nu acolo.. “

Dar apoi el își reîntoarse atenția la sânul ei, sărutând-o și mângâind până când ea-și lăsă deoparte inhibițiile și coapsele i se desfăcură, lăsându-1 să își treacă degetele printre ele, sprijini ndu-se ușor de ea, dar fără a se mișca - o tentație păcătoasă, minunată. Ea se încordă din nou, dar de data aceasta nu mai refuză să-l primească.

- Îți promit că îți va plăcea. Ai încredere în mine.

O soție potrivită pentru un marchiz
Ea râse tremurat pe măsură ce degetele lui se mișcau, desfă-

< . 'mdu-i coapsele, ajungând la esența ei.

- Spuse leul către miel.

Îi mângâie cu limba pielea delicată de sub un sân, înainte să l reacă la celălalt, oferindu-i aceeași atenție, pe când ea se zvârcolea Mib el și îi șoptea numele. Degetele lui erau obraznice, separând pliurile secrete cu un deget și mângâind delicat, ușor, până când K&si intrarea caldă, umedă, în interiorul ei.

Își ridică ușor capul, găsindu-i privirea în timp ce strecura un deget lung, încet, spre interiorul ei, provocându-i im spasm de plăcere neașteptată, care-i traversă întreaga ființă. Sărută apă-

■ ■jt pielea dintre sâni, repetând mișcarea cu degetul în timp i e-i șoptea:

- Ești deja umedă pentru mine. Minunat de umedă.

Îi fu imposibil să-și ascundă rușinea.

- îmi pare rău.

O sărută lung și încet, strecurându-i limba adânc în gură, în l imp ce degetul lui repeta acțiunea în partea de jos a trupului ei, înainte să se retragă, așezându-și fruntea pe fruntea ei și

npunând:

-înseamnă că mă dorești. Înseamnă că, și după toți acești mi, după tot ce am făcut, dincolo de ce reprezint, te pot face să mă dorești.

Mai târziu avea să analizeze cuvintele lui, dorindu-și să-i fi pus ceva, dar nu reuși, nu când el strecură și al doilea deget pe lângă primul, rotindu-și degetul mare în timp ce el îi șoptea In ureche:

-Te voi explora... pentru a-ți descoperi căldura și moliciunea, fiecare strop al decadenței tale. O pătrunse, simțind cum pulsa în jurul lui, iubind felul în care își legăna coapsele în jurul lui, în timp ce degetul

lui mare realiza un cerc strâns în jurul miezului întărit al plăcerii pe care el îl dezvelise. Mă faci să-mi lase gura apă.

Ochii ei se măriră la auzul cuvintelor, dar el nu-i dădu răgaz să se gândească la ele, pentru că își mișcă din nou mâna, ridicându-i coapsele și trăgându-i în jos de rochie, peste picioare, și o scoase, până *soție* când ea rămase complet goală, iar el stătea între picioarele ei, despărțindu-le încet, spunând cele mai păcătoase lucruri, pe măsură ce mâinile îi alunecau de-a lungul picioarelor ei. Se apropie de ea, în genunchi, pe când le despărțea, presărându-i săruturi lungi, delicate, pline de dorință, pe pielea moale din interiorul coapselor ei, chiar deasupra ciorapilor.

-De fapt... făcu o pauză, rotindu-și limba într-un cerc lent, înnebunitor, cred că nu mai rezist nici o secundă... Din nou, pe cealaltă coapsă, fără... - un pic mai sus, mai aproape de punctul sensibil - să te gust.

Și apoi gura lui ajunsese acolo, limba lui dezmiardând-o cu atingeri lungi, lente, curbându-se aproape insuportabil în locul de unde izvora plăcerea și se încorda, și implora să fie eliberată. Ea țipă, ridicându-se înainte ca el să-și ridice capul și să-i apese abdomenul moale cu palma lui mare.

-Intinde-te ușor pe spate... lasă-mă să te gust. Lasă-mă să-ți arăt cât de bine poate fi. Privește. Spune-mi ce-ți place. De ce ai nevoie.

Și așa făcu, Dumnezeu s-o ajute. Pe când el o mângâia cu limba lui perfectă și cu buzele lui obraznice, ea îl încuraja în șoptă, învățând ce-și dorea chiar dacă nu era sigură de rezultatul final.

Mai mult, *Michael...*

Mâinile ei se lăsară în buclele lui, ținându-1 atât de

aproape de ea.

Michael, *din nou...*

Coapsele ei se desfăcură mai mult, pline de dorință și n«'rușinate.

Acolo, *Michael...*

Michael...

lii era lumea ei. Dincolo de acest moment, nu mai exista nimic.

■ I .1 Lunci degetele lui se uniră cu limba și ca simț ca moare, pe ind el apăsa mai ferm, atingea mai lent, dându-i tot ce ea nu

ttli.i să ceară. Ochiul i se deschiseră brusc, cu numele lui înso- țindu-i geamătul. Limba i se mișca mai repede, rotindu-se în <> ul unde avea nevoie de el, în timp ce ea se mișca, toate inhibițiile ei devenind amintire, pierdute în marea de plăcere cres-

■ audă, aproape de apogeu... nemandorindu-și altceva decât să afle (<• va urma.

-Te rog, nu te opri, șopti.

lar el nu o făcu. Cu numele lui pe buze, ea își pierdu mințile, legănându-se spre el, apăsându-l, cerșind mai mult, tocmai când

• I îi oferea totul cu limba și cu buzele și degetele, până când uită <l<' toate, în afară de plăcerea plină de îndrăzneală, măreață, pe i are el i-o oferea.

Pe când ea își revenea după senzația de eliberare absolută, el o ..irută lung, dragăstos, pe interiorul coapselor, până când îi rosti numele printre șoapte și se întinse după buclele lui moi, ca de mahon, dorindu-și doar să stea întinsă lângă el timp de o oră... i) zi... o viață întregă. La atingerea ei, el se încordă, în timp ce degetele ei îi răsfirau părul, și rămaseră așa secunde întregi. Era

v lăguită de plăcere, întreaga ei lume rezumându-se la senzația liudelor lui mătăsoase din mâinile ei, a bărbii lui moi car se freca <le pielea coapselor ei.

Michael.

Tăcu, așteptând ca el să vorbească. Așteptând să-i spună ceea ce gândea și ea... că experiența fusese de-a dreptul remarcabilă și că, dacă această seară putea fi un indicator, căsnicia lor avea să fie mult mai mult decât își imaginase vreodată. Totul va fi bine. Trebuia să fie. Experiențele de acest fel nu apăreau în fiecare zi.

În sfârșit el se mișcă, iar ea simți ostilitatea din mișcarea lui, în timp ce trase paltonul în jurul ei, învăluind-o în aroma și căldura lui, înainte să se îndepărteze și să se ridice în picioare dintr-o singură mișcare ca de felină, ridicându-și redingota din lână de unde probabil că o așezase împăturită cu atenție, mai devreme în acea seară. Se îmbracă, rapid ca fulgerul.

-Acum ești compromisă cu desăvârșire, spuse el, cu cuvinte pline de răceală.

Ea se ridică, strângând paltonul Ivii în jurul ei, când el deschise ușa și îi întoarse spatele, umerii lui lați dispărând în întunericul de dincolo.

- Căsătoria noastră nu mai poate fi evitată.

Atunci plecă, ușa închizându-se cu putere în urma lui, accen- tuându-i cuvintele, lăsând-o pe Penelopa într-un cuib de haine, uitându-se fix spre ușă, sigură că se va întoarce, că nu auzise bine, că înțelesese greșit. Că totul avea să fie bine.

După câteva minute lungi, Penelopa își trase rochia pe ea, degetele tremurându-i la atingerea materialului rupt. Se întoarse încet la patul ei improvizat, refuzând să lase lacrimile să izvorască.

Capitolul 6

Dragă M.,

Ai putea crede că, de când te-ai întors la școală, am fost într-o stare permanentă de ennui (te rog să remarci folosirea francezei), dar te-ai înșela în totalitate. Distracția este copleșitoare.

Taurul a scăpat de pe imaşul lui *Lord Langford acum două nopți, iar el (taurul, nu vicontele) s-a distrat dărâmând garduri și făcând cunoștință cu vitele din zonă până când a fost prins în această dimineață de domnul Bullworth.*

Pariez că îți dorești să fi fost acasă, am dreptate?

Întotdeauna, P.

Sarah 'MacLean

Conacul *Needham, septembrie 1815*

Dragă P.,

le-am *crezut până ai ajuns la partea despre Bullworth care*

I a prins pe țizul său, taurul'. Sunt convins că nu încerci decât •ui mă ademenești acasă cu poveștile tale extraordinare despre animalele de la fermă.

Cu toate astea, aș minți să spun că nu funcționează. Mi-aș tlori să fi fost acolo pentru a vedea fața lui Langford. Și zâmbetul de pe chipul tău.

M.

Post-scriptum: sunt fericit să văd că guvernanta te învață *ceva. Trēs bon.*

Colegiul *Eton, septembrie 1815*

*

De-abia se crăpase de ziuă, când Bourne se opri în afara

• Unerei în care o lăsase pe Penelopa noaptea trecută. Nu dormise

■ **lupă ce** o părăsise, frigul și gândurile unindu-și forțele pentru a nu lăsa să se odihnească. În schimb, umblase prin casă, băntuit tic amintirea camerelor goale, așteptând răsăritul soarelui în ziua în care avea să vadă domeniul Falconwell înapoiat proprietarului u4u de drept.

În mintea lui Boume, nu era nici un dubiu că marchizul de Ncedham și Dolby va renunța la Falconwell. Omul nu era prost. Avea trei fete nemăritate, și faptul că cea mare își petrecuse noaptea cu un bărbat, într-o casă abandonată - cu *Boume* într-o

• »Să abandonată - nu avea să le aducă celorlalte surori celibatate prea mulți pețitori. Soluția era căsătoria. Una rapidă. Și, împreună

< **ii** căsătoria, transferul domeniului Falconwell. Falconwell și Penelopa.

Un alt bărbat ar fi simțit remușcări pentru rolul nefericit atribuit Penelopei în acest joc, dar Boume știa mai bine care rra situația. Sigur, o folosise, dar nu așa funcționa căsnicia? Nu toate relațiile maritale se bazau exact pe această premisă,

cea i beneficiului mutual? Ea va câștiga acces la banii lui, libertățile

' loc de cuvinte, termenul în engleză pentru „taur" fiind *bull* (n.tr.)

lui și orice altceva își dorea. Iar el avea să câștige Falconwell. Și cu asta, basta. Nu erau primii care se căsătoreau din interes, și nu vor fi nici ultimii. Era o ofertă remarcabilă, cea pe care i-o făcuse ei. El era bogat și avea relații, și îi oferea o șansă să-și schimbe viitorul de fată bătrână pe unul de marchiză. Putea avea orice își dorea. El avea să-i ofere totul cu plăcere.

Până la urmă, ea îi dădea singurul lucru pe care și-l dorise vreodată cu adevărat. Nu chiar. Nimeni nu-i dăduse vreodată ceva lui Bourne. Își luase singur. O luase și pe ea. Bruscu, îi apărură

o imagine în minte, ochii ei albaștri și mari pe un chip obișnuit, clipind de plăcere și ceva mai mult. Ceva ce era prea aproape de emoție. Prea aproape de sentimente. De aceea o părăsise, strategic. Rece. Calculat. Pentru a demonstra că mariajul lor nu va fi decât

o afacere.

Nu pentru că își dorise să rămână.

Nu din cauză că a-și dezlipi gura și mâinile de pe ea fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Nu pentru că fusese tentat să facă exact invers - să se cufunde în ea și să se desfete cu ea, cu moliciunea din locul unde femeile se presupunea că sunt moi și cu dulceața din locul unde se presupunea că femeile sunt dulci. Nu pentru că acele mici gemete care veneau din gâtul ei, în timp ce o săruta, erau cele mai erotice sunete pe care le auzise vreodată, sau pentru că avea gust de inocență.

Se forță să se îndepărteze de ușa ei. Nu avea nici un motiv pentru care să ciocăne. Se va întoarce până ca ea să se trezească, gata să o ducă la cel mai apropiat vicar, să-i prezinte autorizația specială pentru care plătise o sumă frumușică și să o ia de soție. Apoi, vor merge la Londra și își vor trăi viețile separate. Trase adânc aer în piept, bucurându-se de înțepătura aerului curat de dimineață în plămânii lui, mulțumit de acest plan.

Atund ea țipă. Se auzi un sunet care făcea inima să-ți stea în loc, accentuat de sunetul de sticlă spartă.

El răspunse instinctiv, descuind ușa și aproape smulgând-o din balamale pentru a o deschide. Se opri chiar la intrarea în cameră, cu inima bătând să-i sară din piept. Ea stătea teafără lângă fereastra spartă, cu spatele sprijinit pe perete, desculță, înfășurată în paltonul lui, care atâma descheiat, scoțând la ivire rochia ei sfâșiată, dezgolind o bucată mare de piele de

■ uloarea piersicii.

Pentru un scurt moment, Boume rămase cu ochii la acea pie- li\ la modul în care era acoperită de o singură buclă blondă, atră- j indu-i atenția spre locul în care un sfârc trandafiriu, atrăgător, împungea, ascuțit și mândru, aerul în camera rece. I se uscă gura, i se forță să își readucă privirea spre chipul ei, spre ochii mari care

■ lipeau, șocați și neîncrezători, uitându-se spre marea fereastră

< U' sticlă de lângă ea, din care acum lipsea un geam, spart de...

Un *glonț*.

Ajunse în câteva secunde în cealaltă parte a micutei camere, protejând-o cu corpul lui și împingând-o spre hol. Sarah MacLean

-Stai aici.

Ea dădu din cap, din câte se părea, șocul făcând-o mai încântătoare decât s-ar fi așteptat el vreodată. El se întoarse în cameră, la fereastră, dar până să cântărească pagubele, un al doilea foc i le armă sparse un alt geam, ratându-l pe Bourne cu atât de puțin, încât el nu se simți deloc confortabil.

Ce *naiba?*

Înjură o dată, vulgar, și se lipi de peretele camerei, lângă fereastră. Cineva trăgea în el. Întrebarea era *cine*.

-Ai grijă...

Penelopa își vârî capul din nou în cameră, și Bourne se mișcă deja spre ea, aruncându-i o privire care i-ar fi făcut și pe cei mai tăi criminali din Anglia să bată în retragere.

- Ieși afară.

Ea nu se clinti.

- Nu ești în siguranță dacă stai aici. Ai putea fi...

O altă împușcătură se auzi de afară, întrerupând-o, iar el sări, nîgându-se să ajungă la ea înaintea glonțului. O împinse înapoi pe ușă, până când ajunseră amândoi lipiți de peretele opus. Stă-t ură nemișcați timp de un minut lung, înainte ca ea să continue, i ii cuvintele înăbușite de corpul lui masiv.

-Ai putea fi rănit!

Își *ieșise din minti?*

O apucă de umeri, fără să-i pese că nimic nu-1 scotea în mod normal din calmul caracteristic, dar acum se enervase de-a dreptul.

- Femeie idioată! Ce-am spus eu? Așteptă ca ea să-i răspundă la întrebare. Cum nu o făcu, nu se putu abține. Scuturând-o o dată de umeri, repetă: Ce-am spus? —

Sarah MacLean

Ea făcu ochii mari.

Bun. Ar fi trebuit să-i fie teamă de el.

- Răspunde-mi, Penelopa.

Auzi mârâitul din propria voce. Însă nu-i păsa.

-Tu... Cuvintele îi rămaseră în gât. Ai spus că trebuie să stau aici.

-Și ești cumva incapabilă să înțelegi o indicație atât de simplă?

Privirea i se îngustă.

-Nu.

O insultase. Din nou, nu îi păsa.

- Stai. Dracului. Aici!

Îi ignoră tresărirea și se întoarse în cameră, apropiindu-se încet de fereastră.

Aproape că era gata să riște să își arunce privirea în jos, pentru a încerca să-l zărească pe potențialul lui asasin, când se auziră câteva cuvinte de jos.

-Te predai?

Să se predea?

Poate că Penelopa avusese dreptate. Poate că, într-adevăr, existau pirați în Surrey.

Nu avea prea mult la dispoziție pentru a analiza întrebarea, când Penelopa strigă:

-O, pentru numele lui Dumnezeu! Dădu buzna în cameră, strângându-și paltonul lui în jurul corpului și îndreptându-se direct spre fereastră.

-Oprește-te! Boume făcu un salt înainte pentru a o opri din drum, prinzând-o de talie și trăgând-o înapoi. Dacă te mai apropii de fereastra aia, te bat. Mă auzi?

-Dar...

-Nu.

Este doar...

Sarafî 'MacLean -

Nu.

li tatăl meu!

< uvintele fuseseră ca un trăsnet, năucindu-1 mai mult decât ar li lost dispus să admită. Nu se putea să aibă dreptate.

Am venit după fiica mea, tâlharule! Și voi pleca cu ea!

De unde a știut în ce cameră să tragă?

Stă... stăteam la fereastră. Probabil că a văzut mișcarea.

Un alt glonț împrăstie cioburi de sticlă în toată camera, și l toarne se împinse mai aproape de ea, protejând-o cu corpul lui. Crezi că e conștient că e posibil să te împuște?

Se pare că nu i-a trecut prin minte.

El înjură din nou.

Merită să fie lovit în cap cu pușca aia a lui.

Cred că este posibil să fie copleșit de faptul că și-a lovit ținta.

1 t rei ori. Bineînțeles, ținând cont că ținta lui a fost o casă, ar fi lost o surpriză dacă nu ar fi lovit-o.

Era amuzată?

Nu avea cum să fie. O altă împușcătură răsună, și Boume Minți cum îi sare țandăra. Făcu pași mari spre fereastră, nepă- indu-i că ar fi putut fi împușcat în acest timp.

- La naiba, Needham! Ai putea să o omori!

Marchizul de Needham și Dolby nu privi în sus de acolo

• Ic unde ținta cu a doua pușcă, în timp ce un lacheu aflat lângă el

11 încărca pe prima.

- În același timp așa putea să te omor și pe tine. îmi plac șansele mele!

Penelopa apăru din spatele lui.

-Dacă te consolează cu ceva, mă îndoiesc sincer că ar putea ■;A te omoare.

E un țintaș groaznic.

Michael o privi furios.

- Pleacă de la fereastră. Acum.

Minunea minunilor, îl ascultă.

- Trebuia să știu că vei veni după ea, golanule, trebuia să știu

■ .1 vei face ceva demn de reputația ta detestabilă.

Bourne se forță să pară calm.

-Haide, Needham, așa se vorbește cu viitorul ginere?

- Peste cadavrul meu! — *O soție potrivită pentru un marchiz -*

Furia făcu vocea celui alt bărbat să se schimbe brusc.

- Se poate rezolva, strigă Boume.

-Trimite-o jos pe fată. Imediat. Nu se va mărita cu tine.

- După noaptea asta, nu există îndoială că o va face, Needham.

Dedesubt se auzi cocoșul puștii, și Boume se îndepărtă de

fereastră, ferindu-și capul, împingând-o pe Penelopa înapoi în colț, în timp ce glonțul zbură prin alt geam.

-Ticăloșiile!

Ar fi vrut să-l ocărăscă pe tatăl ei pentru lipsa de grijă pe care

o manifesta pentru fiica lui. În schimb, se întoarse la fereastră, simulând un ton de dezinteres total, și strigă:

-Am găsit-o și-o păstrez.

Urmă o pauză lungă, atât de lungă, încât Michael nu se putu abține să nu-și ițească fruntea pe lângă tocul ferestrei, pentru a vedea dacă marchizul plecase.

Nu plecase.

Un glonț se înfipse în peretele exterior, la câțiva centimetri de capul lui Michael.

-Nu vei obține Falconwell, Bourne. Și nu o vei obține nici pe fiica mea!

-Bine, voi fi cinstit, Needham... Deja am avut-o pe fiica ta...
Vorbele lui fură întrerupte de strigătul lui Needham de jos:

-Nenorocitele!

Penelopa gemu.

-Doar *nu i-ai spus tatălui meu că m-ai avut.*

Trebuia să se aștepte la asta. Trebuia să știe că nu va fi atât de ușor. Evenimentele dimineții se precipitau, scăpate de sub control, și lui Boume nu îi plăcea să nu dețină controlul. Respiră îndelung, încet, încercând să se calmeze.

-Penelopa, ne ascundem într-o casă în care tatăl tău, mânios, trage cu mai multe arme, țintind spre capul meu. Cred că mă vei ierta dacă fac tot ce pot pentru a mă asigura că vom supraviețui amândoi acestui eveniment.

-Și reputațiile noastre? Vor supraviețui și ele?

Reputația mea s-a dus la dracu', spuse el, sprijinindu-se cu f ȳtele de perete.

Ei bine, a mea nu! țipă ea. Ți-ai pierdut mințile? Făcu o pauză, ,1 limbajul tău este cumplit.

Va trebui să te obișnuiești cu limbajul meu, draga mea. In ceea ce privește restul, după ce ne căsătorim, și reputația

I.I se Va duce de asemenea la dracu'. E mai bine ca tatăl tău să «fle acum.

Nu se putu abține să nu se întoarcă spre ea, pentru a privi imodul în care era afectată de cuvinte... modul în care ochii îi ■ii inteiau... modul în care se încorda, ca și cum ar fi lovit-o.

- Ești odios, spuse ea, simplu, sincer.

În acel moment, în timp ce ea îl privea, cu o acuzație calmă,

Urfa destul pentru amândoi. Dar era maestru în ascunderea emoțiilor.

-Așa se pare.

Cuvintele lui erau frivole. Forțate.

-De ce-ai face asta? zise ea, dezgustată.

Exista un singur motiv - un singur lucru care îi ghidase vreodată acțiunile. Un singur lucru care îl transformase în acest om rece, calculat.

- Chiar atât de mult înseamnă Falconwell?

Afară se așternu liniștea, și ceva întunecat și neplăcut îl răs- H oii în interior, adânc, un sentiment mult prea familiar. Timp de nouă ani, făcuse toate eforturile pentru a-și recăștiga pământul. Pentru a-și recupera istoria. Pentru a-și asigura viitorul. Și nu avea să se oprească acum.

-Bineînțeles că da, spuse ea cu un răs plin de autodispreț. Scopul scuză mijloacele.

În orele ce se scurseseră de când dăduse de Penelopa lângă lac, o auzise iritată și surprinsă, și insultată, și plină de pasiune... dar nu o auzise așa. Nu o auzise resemnată. Nu îi plăcea. Pentru prima dată în foarte mulți ani - în nouă ani -, Boume simți nevoia să își ceară scuze de la cineva pe care îl folosise. Se forță să reziste pornirii. Își întoarse capul spre ea - dar nu suficient pentru a-i întâlni privirea - destul cât să o privească cu coada ochiului. Suficient pentru a o vedea cu capul plecat, mâinile ținand paltonul lui strâns în jurul corpului ei.

-Vino aid, spuse el, și o mică parte din el fu surprinsă când ea se supuse.

Traversă camera, și sunetul ei îl mistui - foșnetul fustelor, atingerea delicată a pașilor ei, modul în care respirația ei se auzea în reprize scurte și inegale, indicând agitația și anti- dparea. Se opri în spatele lui,

așteptând, în timp ce el făcea în minte următoarele mișcări de șah. Se întrebă, rapid, dacă ar trebui să o lase să plece.

Nu.

Ce făcuse era bun făcut.

-Mărită-te cu mine, Pendopa.

-Simplu fapt că te exprimi așa nu înmădă de ales, știi asta.

Îi veni să râdă de modul iritat în care vorbise, dar nu o făcu. Ea îl privi cu atenție pentru un lung moment, iar el - un bărbat care făcuse avere din dăruirea adevărului pe fețele celor din jurul lui - nu își putea da seama ce gândește. Timp de câteva secunde, se gândi că s-ar putea să-l refuze, și se pregăti pentru împotrivirea ei, trecând în revistă câți preoți îi erau datori lui și duhului său, cu o sumă suficientă pentru a-1 căsători cu o mireasă ostilă -pregătindu-se să facă tot ce era nevoie pentru a se asigura că va deveni soția lui. Nu ar fi fost decât o fărădelege în plus de adăugat la lista lui în continuă creștere.

-Îți ții cuvântul dat aseară? Surorile mele vor rămâne neatînse de această căsătorie.

Chiar și acum, când se afla în fața unei vieți împreună cu el, ea se gândea la surorile ei.

Era mult prea bună pentru el.

Ignoră gândul.

-Îmi voi ține promisiunea.

-Am nevoie de o dovadă.

„Deșteaptă fată.” Bineînțeles, nu avea nici o dovadă. Și avea dreptate să se îndoiască de el. Vârî mâna în buzunar și scoase o guinee totată aproape complet, de nouă ani de când o ținea la el. I-o dădu ei.

Talismanul meu.

Ea luă moneda.

Ce să fac cu asta?

- Mi-o dai înapoi după ce se mărită surorile tale.

O guinee?

A fost suficient pentru bărbați din întreaga Anglie, draga ui<*a.

lia ridică din sprâncene.

Și se spune că bărbații ~~Osau se uită înăp întregu en nrele~~ 111. Inc aer în piept, vârând moneda în buzunar, făcându-l imediat » i anjească după ea. Mă voi mărita cu tine.

El dădu o dată din cap.

- Și logodnicul?

Ea ezită, privirea rătăcindu-i dincolo de umărul lui, în timp

■ >* se gândea.

- Își va găsi o altă mireasă, spuse calm, cu afecțiune.

Cu prea multă afecțiune. într-o dipă, Boume simți o mânie îndărătnică împotriva acestui bărbat care nu o protejase. Care o li i ■ ase singură în lume. Care îi ușurase lui misiunea de a o lua.

Se auzi mișcare în pragul ușii, în spatele ei. Tatăl ei. Needham, evident, se plictisise să-i aștepte să iasă din clădire, așa că intrase

< -1 să-i înșface. Boume luă întâmplarea ca pe un semn pentru a

I ('(etlui acordul lor, știind, în timp ce o făcea, că o folosea. Că ea nu merita asta.

Dar *nu conta.*

El o apucă de bărbie și îi dădu un singur sărut blând pe buze, încercând să nu observe că ea se înclină la atingere, scoțând un mic geamăt atunci când el își ridică ușor capul...

Cocoșul unei puști răsună în pragul ușii, accentuând cuvintele marchizului de Needham și Dolby.

- Fir-ar să fie, Penelopa, uite ce-ai făcut acum.

*

Dragă M.,

Tatăl *meu e de părere că ar trebui să nu ne mai scriem. Este*

sigur că „băieți ca el“ (adică tu) nu au timp pentru „scrisori

prostești“ de la „fete prostețe“ (adică eu). Spune că nu-mi răspunzi decât pentru că ești bine-crescut și te simți obligat, îmi dau seama că ai aproape

șaisprezece ani și probabil că ai lucruri mult mai interesante de făcut decât să-mi scrii mie, dar nu uita: eu nu am de făcut lucruri din astea interesante. Așa că am să apelez la mila ta.

Prostuța P.

Post-scriptum: N-are dreptate, nu-i așa?

Conacul *Needham, ianuarie 1816*

Dragă P.,

Saraf. 'MacLean

Ceea ce nu știe tatăl tău este singurul lucru care întrerupe monotonia reprezentată de latină, *Shakespeare și predicile despre responsabilitățile pe care băieți ca mine le vor avea cândva în Camera Lorzilor sunt scrisorile prostești de la fetele prostuțe. Tu, dintre top oamenii, ar trebui să știi că nu sunt deloc bine-crescut și rar fac lucruri din obligație.*

M.

Post-scriptum: N-are dreptate.

Colegiul *Eton, ianuarie 1816*

*

-Nenorodtule!

Boume se uită pe deasupra paharului său de whisky în taverna Pasărea și Câinele de Vânătoare, întâlnind privirea mânioasă a viitorului său socru. Sprijinindu-se de spătar, simulă imaginea de amuzament vag care alungase oponenti mai de temut decât marchizul de *Needham și Dolby, și flutură o mână spre scaunul gol din fața mesei sale.*

-Tată, îl luă el în zeflema, te rog, ia loc lângă mine.

Boume stătuse într-un colț întunecat al tavernei timp de câteva ore, așteptând ca *Needham să sosească cu hârtiile prin care îi înapoia domeniul Falconwell. Pe măsură ce seara se transforma în noapte și camera animată se umplea cu râsete și discuții, el așteptase, nerăbdător să semneze actele, visând la ce avea să*

*MI nizez. La răzbunare. încercând din greu să nu se gândească la i «|i*iii că era logodit. încercând și mai mult să nu se gândească*

11 femeia cu care era logodit - atât de cinstită și de inocentă... (jttmil complet nepotrivit de soție pentru el. Nu că ar fi avut vreo l!' i despre care ar fi fost genul potrivit. Irelevant. Nu avusese 'li iites.

Singurul mod prin care putea avea o șansă la Falconwell ti.t prin intermediul Penelopei. Ceea ce o transforma în

< x.icl tipul *potrivit* de soție pentru el. Iar Needham știa asta. Marchizul corpolent se așeză și chemă o servitoare flu- luiAnd din mâna uriașă. Ea fu îndeajuns de inteligentă încât #i\ .iducă un pahar și sticla de whisky cu ea, lăsându-le repede fl)>răbindu-se spre locul în care lumina se și mai prietenoase. Needham dădu licoarea pe gât și trânti paharul pe masa masivă

• Un stejar.

Nenorocitul! Asta e șantaj.

Michael luă o mină plictisită.

Prostii. Te plătesc frumos. Îți iau fata cea mare, nemăritată,

• Ic pe cap.

- O vei face nefericită.

Probabil.

Nu e destul de puternică pentru tine. O vei distruge.

Boume se abținu să îi spună că Penelopa era mai puternică ' Ir cât cele mai multe femei pe care le întâlnește vreodată.

-Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să fad din domeniul meu zestrea ei. Bătu în stejarul scorojit. Actul, Needham. Nu am i lief să mă însor cu fata fără sa am actul. îl vreau acum. Vreau . i actele să fie semnate înainte să o duc pe Penelopa în fața urmi vicar.

- Și dacă nu?

Boume se roti în scaun, scoțând cizmele de sub masă, așezând l>irior peste pidor.

- Dacă nu, Penelopa nu va mai sta deloc în fața unui vicar. Auzind acestea, Needham îl țintui cu privirea.

-Nu o vei face. O va distruge. Pe mama ei. Pe surorile ei.

-Atunci, îți sugerez să te gândești serios la următoarea ta acțiune. Au trecut nouă ani, Needham. Nouă ani lungi, în care am tânjit după acest moment. După Falconwell. Și dacă tu crezi că te voi lăsa să stai în calea recuperării acelor pământuri și a reîntregirii moștenirii mele, te înșeli amarnic. Se întâmpla să fiu foarte apropiat de editorul de la *Foia de Scandal*. Un cuvânt din partea mea și nimeni din lumea bună nu se va mai apropia de tinerele Marbury. Făcu o pauză și

își turnă un alt pahar, lăsând amenințarea rece să se aștearnă între ei. Haide. Pune-niă la încercare.

Needham își miji ochii.

-Deci așa stau lucrurile? Pui în pericol tot ce am pentru a obține ce vrei?

Bourne zâmbi superior.

-Joc ca să câștig.

-Ironic, nu-i așa, că ești faimos pentru că ai pierdut ^{Surorile} 'MacLean

Aluzia își atinse ținta. Nu că Bourne ar fi lăsat să se vadă. În schimb, rămase tăcut, știind că nimic nu era mai bun decât liniștea pentru a tulbura un oponent. Dar Needham rupe tăcerea.

- Ești un ticălos. Cu o înjurătură, vârî mâna în haină și scoase

O bucată mare, împăturită de hârtie.

Triumful lui Bourne devenea îmbătător, pe măsură ce dtea documentul. Falconwell era al lui, prin căsătorie, care urma să aibă loc a doua zi. Singurul lui regret era că vicarul Compton nu lucra noaptea.

După ce Bourne așeză documentul în siguranță, în buzunarul lui, imaginându-și că simțea greutatea actului apăsându-i pieptul, Needham vorbi:

- Nu voi permite ca surorile ei să fie distruse de asta.

Toți își făceau atâtea griji pentru surorile ei.

Cum rămânea cu Penelopa?

Bourne ignoră întrebarea și se jucă cu Needham - bărbatul care încercase atât de mult să țină domeniul Falconwell departe de el. Bourne își ridică paharul.

Mă însor cu Penelopa. Falconwell va fi al meu mâine. Spu- *u mi de ce ar trebui să mă intereseze câtuși de puțin de repu-

i ițh celorlalte fiice ale tale. Sunt problema ta, nu?

I).\du băutura pe gât și așeză jos paharul gol.

Needham se sprijini de masă, punând în tonul său toată forța ' (< i, tre era capabil.

O soțiepotrivită pentru un marchiz -
Ești un ticălos, și tatăl tău ar fi distrus dacă ar vedea ce-ai ilr venit.

Bourne ridică iute privirea spre Needham, observând, în MIKI ciudat, că marchizul nu avea ochii albaștri ai Penelopei. In s< himb, ochii lui erau câprui-închis și aveau o sclipire pe care Ht >u me o cunoștea mult prea bine - dovada că își rânise oponen- ini. Boume încremeni, o amintire a tatălui său răsărindu-i în IIII nte neinvitată; el stând în mijlocul uriașului foaiier de la Falcon- vvi ll, în pantaloni bufanți și bluză cu mâneci scurte, râzând la fiul "ftu. Mușchii maxilarului i se încordară.

Atunci avem noroc că el a murit.

Needham păru să înțeleagă că se apropia periculos de mult de

■ i -onă interzisă. Se îndepărtă relaxat de masă.

Detaliile logodnei tale nu vor fi dezvăluite niciodată. Mai < in două fiice care trebuie să se mărite. Nimeni nu poate afla că Ivelopa s-a măritat cu un vânător de zestre.

Am o avere de trei ori mai mare decât a ta, Needham.

Privirea bătrânului se întunecă.

- Dar nu ai avut posesiunea pe care ți-o doreai, nu?

-Acum o am. Boume își împinse scaunul departe de masă. Nu ești în măsură să pui condiții, Needham. Dacă fiicele tale vor supraviețui intrării mele în familie, asta se va datora faptului că Imlevoiesc să fie așa, și nu altui motiv.

Needham urmări mișcarea cu privirea, maxilarul lui încleștân- <lu se la auzul acestor vorbe.

Nu, se va datora faptului că am singurul lucru pe care-l vrei ni.ii mult decât pământul.

Boume îl studie pe Needham o lungă perioadă, cuvintele

I isunând în colțul lor întunecat, înainte să le dea la o parte.

- Nu îmi poți da singurul lucru pe care îl vreau mai mult decât vreau Falconwell.

-Distrugerea lui Langford.

Răzbunarea.

Cuvântul trecu prin el ca fulgerul, o șoaptă promițătoare, și Bourne se aplecă, încet.

- Minți.

-Ar trebui să te provoc la duel pentru defăimare.

-Nu ar fi primul meu duel. Așteptă. Când văzu că Needham nu prinde momeala, spuse: Am căutat. *Sarafî 'Maclean* Nu există nimic care să-l distrugă.

-Nu ai căutat unde trebuia.

Trebuia să fie o minciună.

-Crezi că, dată fiind influența mea, influența îngerului, nu am întors Londra pe dos pentru o urmă de scandal, pentru distrugerea lui Langford?

-Asta nu există nădărijă măcar în dosarele prețioasei tale case a pierzaniei.

-Știu tot ce a făcut, pe unde a fost. Cunosco viața omului mai bine decât el însuși. Și îți spun, a luat tot ce aveam și și-a petrecut ultimii nouă ani trăind o viață imaculată, din *pământurile mele*.

Needham vâri din nou mâna în haină. Scoase un alt document, acesta fiind mai mic și mai vechi.

-Asta s-a întâmplat acum mai mult de nouă ani.

Privirea lui Boume se concentrează pe hârtie, observând sigiliul Langford. își ridică ochii spre viitorul său socru. Inima începu să-i bată cu putere, în piept înflorindu-i ceva asemănător cu speranța. Nu-i plăcea felul în care stătea în suspans în liniștea care se așternuse între ei. își impuse să se calmeze.

-Crezi că mă vei tenta cu o... felicitare de aniversare?

-Vrei scrisoarea asta, Boume. Valorează cât o duzină din faimoasele tale dosare. Și este a ta, cu condiția să nu târăști prin noroi numele fetelor mele.

Marchizul nu era o persoană care să manifeste milă. Spunea exact ce gândea, când gândea - mulțumită faptului că deținea două din cele mai venerabile titluri nobiliare -, și Bourne

OU SE putu abține să nu-l admire pentru sinceritate. Știa ce voia și iși urmări scopul. Însă ceea ce marchizul nu știa era că fiica Im cea mare negociase exact acești termeni cu o seară în urmă. I lucumentul acela, indiferent ce era, venea ca un supliment.

Dar Needham își merita pedeapsa - pedeapsa pentru faptul i ignorase comportamentul lui Langford în toți acești ani. Pe- i Iv.ipsa pentru că voise să se folosească de Falconwell pentru a-și ni.irită fiica. Pedeapsă pe care Boume o aplică mai mult decât dornic hA o aplica.

Ești un neghiob dacă ai impresia că voi fi de acord fără să liu ce este înăuntru. Mi-am construit averea pe scandal, am t urat-o din buzunarele păcatului. Eu voi fi cel care stabilește dacă documentul merită efortul meu.

Needham deschise scrisoarea, o puse pe masă, încet. O întoarse cu fața spre Boume și o ținu cu un deget. Boume nu se I mlău stăpâni. Se aplecă în față mai rapid decât ar fi vrut, cu ochii ritplorând pagina.

„Doamne sfinte!” Privi în sus, întâlnind privirea atotștiutoare a lui Needham.

-E adevărat?

Bărbatul mai în vârstă dădu din cap o dată. De două ori. Boume tocți rândurile. Măsură cu privirea mângălitura din josul paginii, negreșit a lui Langford, deși hârtia era veche de treizeci de ani.

Douăzeci și nouă.

- De ce-ai împărți asta cu mine? De ce mi-o dai?

- Nu prea mi-ai dat de ales, răspunse Needham ambiguu. Îmi place băiatul... am ținut asta la îndemână, pentru că am crezut că l'cnelopa se va mărita cu el, în cele din urmă, și că ar avea nevoie i le protecție. Acum fetele mele au nevoie de protecție. Un tată face

< eea ce trebuie. Asigură-te că reputația Penelopei nu va fi pătată de această căsătorie și că și celelalte fete vor avea parte de soți potriviți, și scrisoarea este a ta.

Boume își învârți paharul într-un cerc lent, privind modul în i are sticla capta lumina lumânărilor din bar, pentru lungă vreme înainte să-și ridice privirea spre Needham.

-N-o să aștept nunțile fetelor.

Needham lăsă capul în jos, dintr-odată foarte amabil.

-O să aranjez logodnele.

-Nu. Umblă vorba că logodnele sunt, într-adevăr, periculoase, când vine vorba de fiicele tale.

Bourne nu putuse rezista să nu facă aluzia.

-Voi pleca chiar acum, amenință Needham.

-Dar nu o vei face. Noi doi suntem niște asociați ciudați. Se așeză înapoi în scaun, gustând victoria. Vreau să îți aduci celelalte fete în oraș cât se poate de repede. O să mă asigur că sunt curtate. Nu vor fi compromise de căsătoria surorii lor.

-Curtate de bărbați decenti, preciză Needham. Nu unii cu jumătate de avere amanetată în contul îngerului.

- Adu-le în oraș. Cred că ard de nerăbdare să mă răzbun.

Ochii lui Needham se îngustară.

-Voi regreta că o mărit cu tine.

Bourne dădu băutura peste cap și î ntoarse paharul cu gura în jos, pe masa din lemn.

-Atunci, păcat că nu ai de ales.

Capitolul 7

Dragă M.,

De-abia te-am condus la gară și am intrat în casă, pentru a-ți scrie imediat.

Nu am nimic să-ți spun, serios, nimic din ce toți oamenii din *Surrey* nu au spus deja. Pare prostesc să spui „îmi pare rău”, nu-i așa? Bineînțeles, tuturor le pare rău. Ceea ce s-a întâmplat este îngrozitor.

Nu îmi pare rău numai pentru pierderea ta, totuși; îmi pare rău că nu am putut vorbi când ai

venit acasă. îmi pare rău că nu am putut veni la înmormântare... Este o regulă stupidă și îmi doresc să mă fi născut bărbat pentru a putea fi acolo (am de gând să discut cu vicarul *Compton* cu privire la această prostie), îmi pare rău că nu am putut fi... o prietenă mai bună.

Sarah 'MacLean —

Dar *acum sunt aici, pe pagină, acolo unde fetele au voie.*
Tu rog să *îmi scrii când ai timp. Sau dispoziție.*
Prietena *ta, P.*
Conacul *Needham, aprilie 1816*

Nici un răspuns.
pentru un marchiz

O soție potrivită

*

În mod sigur nu existase o călătorie cu trăsura mai lungă t|< At asta - patru ore interminabile, într-o liniște mormântală,

• În Surrey spre Londra. Penelopa ar fi preferat să fie închisă într-o miră diligență cu Olivia și o colecție de reviste pentru doamne.

1 ,.i .iruncă ochii prin interiorul larg și întunecat al vehiculului în

■ in* se afla împreună cu proaspătul ei soț - de câteva ore - care i i Lea sprijinit de bancheta sa, cu picioarele lui lungi întinse, "i liii închiși, trupul nemîșcat, și încercă să-și potolească abun-

<U iia de gânduri, care păreau să se concentreze pe o grămadă de lut ruri extraordinar de alarmante. Și anume:

Era măritată.

De unde rezulta că,

Era marchiza de Bourne.

Ceea ce explica de ce,

Călătoria într-un mijloc de transport umplut până la refuz cu lucrurile ei, și avea să ajungă în curând la Londra, unde va locui, împreună cu noul ei soț.

Ceea ce o conduse la:

Michael era noul ei soț.

Adică,

își va petrece noaptea nunții cu Michael.

Poate că o va săruta din nou. O va atinge din nou.

Mai *mult*.

Ai crede că așa trebuia, nu? Acum, că erau căsătoriți. Până la urmă, erau soț și soție.

Spera.

O, *Doamne!*

Gândul era suficient pentru a o face să-și dorească să fi avut curajul să deschidă larg ușa trăsurii și să se arunce din vehicul.

Se căsătoriseră atât de rapid și de eficient, încât de-abia își amintea ceremonia - de-abia își amintea promisiunea de iubire, alinare, respect și supunere, probabil fiind mai bine că fusese așa, ~~asa~~ ^{(pentru} pentru că partea cu iubirea din promisiune fusese un fel de minciună.

Se însurase cu ea pentru pământ și nimic altceva.

Și nu conta că o atinsese și că o făcuse să simtă lucruri pe care nu își imaginase vreodată că un om le poate simți. Până la urmă, acesta era exact tipul de căsătorie pentru care fusese educată - o căsătorie de conveniență. O căsătorie din obligație. O căsătorie bazată pe interes. Fusese mai mult decât clar în privința asta.

Trăsura se clătină pe o porțiune extrem de accidentată și Penelopa țipă ușor și scurt, gata să alunece de pe bancheta elegant tapițată. Recăpătându-și calmul, se aranjă din nou, înfigând bine ambele picioare în podeaua trăsurii și aruncându-i o privire lui Michael, care nu se mișcase, cu excepția faptului că întredeschise ochii - probabil pentru a se asigura că nu se rănisese. În momentul în care fu sigur că nu avea nevoie de un medic, închise din nou ochii. O ignora, după cum demonstra tăcerea lui simplă și extrem de grăitoare.

Nici măcar nu se putea preface că e interesat de ea.

Poate, dacă nu ar fi fost atât de agitată, în urma evenimentelor din ziua aceea, ar fi putut să stea și ea tăcută - pentru a-i răspunde la tăcere cu tăcere. Poate. Penelopa nu avea să știe niciodată, pentru că era incapabilă să mai stea tăcută. Își dresе vocea, ca și cum urma să facă o declarație publică. El deschise ochii și se uită la ea, dar fără a mai face alt gest.

- Cred că ar fi bine să discutăm despre planul nostru.

- Planul nostru?

- Planul pentru a ne asigura că surorile mele vor avea un sezon cu succes. Îți amintești, cred, promisiunea ta? Mâna ei se strecură în buzunarul rochiei de călătorie, unde moneda pe care i-o dăduse cu două nopți în urmă atârna greu pe coapsa ei.

Pe chipul lui apăru o expresie pe care ea nu o putu identifica.

I ini amintesc promisiunea.

(.ire este planul?

Hi se întinse, picioarele lungindu-i-se parcă și mai mult.

Am de gând să găsec soți pentru surorile tale. Iia clipi.

Vrei să spui, pețitori.

C'um vrei tu. Am doi bărbați în minte, începu să devină curioasă.

- Cum sunt?

Iii privi pe fereastră.

Au titluri.

Și? replică ea.

Și își caută soții, lira exasperant.

Au calități bune, de soți?

Da, sunt bărbați și burlaci.

Făcu ochii mari. Era serios.

Nu acestea sunt calitățile la care mă refer, îi întoarse spatele.

Calități.

Caracteristicile care îl fac pe un bărbat să fie un soț bun.

Ești expertă în acest domeniu, observ. Înclină

capul, luând-o lu zeflema. Te rog, luminează-mă.

lia își îndreptă spatele, numărând pe degete:

Bunătate. Generozitate. Un pic de bună
dispoziție...

Numai un pic? Proasta dispoziție, să zicem
marțea și joia, ar

Sărafi (MacLean)

11 .Începtabilă?

Ochii ei se îngustară.

Bună dispoziție, repetă înainte să facă o pauză și apoi să iiliuge: Un
zâmbet cald. Nu se putu abține să nu adauge: Deși, în

i izul tău, aș accepta orice fel de zâmbet.

El nu zâmbi.

-Au aceste calități? insistă ea. El nu răspunse.

Surorilor mele

lo va plăcea de ei?

- N-am nici cea mai vagă idee.

-Ție îți place de ei?

- Nu în mod special.
- Ești un om încăpățânat.
- Consider-o una dintre calitățile mele.

El se întoarse într-o parte, iar ea ridică sprânceana în direcția lui. Nu se putuse abține. Nimeni, în viața ei, nu o iritase atât de tare ca omul acesta. Soțul ei, Sarah "Maureen", fără nici un fel de remușcare, din viața ei. Soțul ei, cu care fusese de acord să se mărite, pentru că nu-și dorea ca surorile ei să sufere încă o lovitură de imagine din pricina ei. Soțul ei, care acceptase să

o ajute. De-abia acum își dădea seama că, prin ajutor, el se referea la aranjarea altei căsătorii lipsite de dragoste. Sau două.

Nu voia să accepte. Ea nu putea face multe, dar se putea asigura că Olivia și Pippa aveau o șansă de a se bucura de căsnicii fericite.

Șansa pe care ea nu o avusese.

-În primul rând, nici măcar nu știi dacă acești bărbați vor să le ia.

-Vor vrea.

El se sprijini cu spatele de perne și închise ochii.

- De unde știi?

- Pentru că îmi datorează o grămadă de bani și am să-i iert de datorii în schimbul căsătoriei.

Penelopa rămase cu gura căscată.

- Le vei cumpăra fidelitatea?

-Nu cred că fidelitatea face parte din târg.

O spuse fără a deschide ochii - ochii care rămăseseră închiși minute întregi, timp în care ea se gândi la cuvintele oribile. Penelopa se aplecă în față și îl împunse în picior cu un deget. Tare. Iar el deschise ochii. Ea nu simți nici urmă de triumf, pentru că era prea plină de indignare.

-Nu, spuse ea, cuvântul sunând scurt și ascuțit în mica trăsură.

-Nu?

- Nu, repetă ea. Mi-ai dat cuvântul că mariajul nostru nu-mi va distruge surorile.

Și așa va fi. într-adevăr, căsătoria cu acești bărbați le va face, în femeii foarte respectabile în societate.

Căsătoria cu bărbați cu titluri nobiliare, care îți datorează luni și care probabil nu vor fi fideli, le va distruge în alte feluri, în leluri care contează.

Una din sprâncenele lui negre se ridică, cu acea expresie iri-
I m i A pentru care ajunsese să simtă o repulsie viscerală.

Feluri care contează?

Ba nu se lăsă intimidată.

Da. Feluri care contează. Surorile mele nu vor avea parte de . r.nicii
bazate pe înțelegeri stupide legate de pariuri. Este destul de rău că eu am partea
de una. Ele își vor alege soții. Căsniciile li ii se vor baza pe mai mult. Se vor baza
pe...

Se opri, nedorind ca el să rătă de ea.

Se vor baza pe... ?

Tăcu. Nu îi va da satisfacția unui răspuns. Așteptă ca el să

I ■ IN Iste. în mod ciudat, el nu o făcu.

Bănuiesc că ai un plan să-i prinzi pe acești
bărbați cu i .ilități?

NU avea. Nu prea.

Bineînțeles că am.

- Deci?

-Te reintegrezi în societate. Le dovedești că mariajul nostru mi a fost
unul aranjat.

El ridică din sprânceană.

-Zestrea ta includea pământul meu. Crezi că nu își vor da
ii'.ima că te-am forțat să te măriți cu mine?

Ea își mușcă buza, urându-i logica. Și spuse primul lucru care

II VENI în minte. Primul lucru, ridicol, extrem de nebun, care îi veni în
minte.

-Trebuie să ne prefacem că ne-am căsătorit din
dragoste.

La auzul cuvintelor, el nu manifestă șocul pe care îl simțise ea.

- Cum a fost? Te-am văzut în piața satului și m-
am hotărât să renunț la viața de păcat?

Unde merge mia, merge și suta.

-Pare... rezonabil.

Sprânceana lui se arcui încă o dată.

- Da? Îți închipui că oamenii vor crede, când
adevărul este că te-am necinstit pe un domeniu

abandonat, înainte ca tatăl tău să dea năvală în casă cu o pușcă?

Ea ezită.

- Nu aș spune că a dat năvală.

-A tras câteva focuri în casa mea. Dacă asta nu este năvală, nu știu ce este. *O soție potrivită*

Era un argument important.

- Corect. A dat năvală. Dar nu vom spune povestea asta.

Spera ca aceste vorbe să fi sunat hotărât, în timp ce ea îl implora

în tăcere: „Te rog, spune că nu e așa”.

- Dacă vor avea o șansă la căsătorii reale, atunci au nevoie de asta. Mi-ai dat cuvântul. *Talismanul tău.*

El tăcu pentru mult timp, și ea crezu că o va refuza, oferindu-i căsătoria surorilor și nimic mai mult. Și ce va face? Ce ar putea face acum, când îi era supusă, lui și voinței lui - ca soț al ei.

În cele din urmă, se lăsă din nou pe spate, vorbind cu un ton plin de zeflema:

-Neapărat. Născocoște povestea noastră magică. Sunt numai ochi și urechi.

Închise ochii, ignorând-o. În acel moment, ar fi dat tot ce îi era drag pentru o singură replică acidă - pentru ceva ce l-ar fi înțepat la fel de rapid și de iscusit ca și vorbele lui. Bineînțeles, nu îi veni nimic în minte. În schimb, decise să nu-1 bage în seamă și continuă, construind povestea.

- Cum ne cunoaștem de o viață, am fi putut să ne reîntâlnim de Sfântul Ștefan.

Ochii lui se deschiseră puțin.

- Sfântul Ștefan?

- Cel mai bine ar fi ca povestea noastră să fi

început înainte de anunțul că Falconwell este... parte din zestrea mea. Penelopa se prefăcu că-și verifică o bucată din pelerina de călătorie, urând adevărul cuvintelor ei, dovada valorii ei reale. Mi-a plăcut

— *Sarah 'MacLean* -

întotdeauna Crăciunul, și sărbătorirea Sfântului Ștefan în Cold- li.ubour este foarte... festivă.

Budincă cu smochine și restul, presupun?

Întrebarea nu era deloc o întrebare.

Da, și colinde, adăugă ea.

Cu copilași?

- *o soție potrivită pentru un marchiz -*

Mulți, da.

Pare a fi exact tipul de petrecere la care ai participa.

Ha îi observă sarcasmul, dar refuză să se lase intimidată.

11 .iruncă o privire sigură și nu putu rezista:

Dacă ai fi fost vreodată la Falconwell de Crăciun, bănuiesc că ;ii ție ți-ar fi plăcut foarte mult.

12 îi păru că se gândește să-i răspundă, dar se abținu, iar Pene- I' >| >a simți o undă de trufie pentru că îl scosese din atitudinea lui l<- indiferență rece - o mică victorie. El închise ochii și se lăsă 'lin nou pe spate.

Așadar, eram acolo, sărbătorind de Sfântul Ștefan, și erai și în acolo, iubita mea din copilărie.

Nu am fost iubiți în copilărie.

Adevărul nu este relevant. Ceea ce este relevant este dacă ei vor crede sau nu.

Logica din cuvintele lui o *calcă pe nervi.*

Prima regulă a ticăloșilor?

- Prima regulă a pariorilor.

-Același lucru, spuse ea, cu țâfnă.

Haide, tu crezi că cineva și-ar bate captai să caute confirma- 11M părții din povestea noastră care a început în copilărie?

- Bănuiesc că nu, mormăi ea.

Nu o vor face. Și pe lângă asta, este lucrul cel mai apropiat de

11 le văr din toată povestea.

Era?

Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu își imaginase

vreodată că HC va mărita cu el, primul băiat pe care-l cunoscuse, cel care, ii unei când erau copii, o făcea să zâmbească și să râdă. Dar el nu își imaginase, nu? Nu conta. Acum, pe când privea bărbatul, li fu imposibil să găsească în el vreo urmă a băiatului pe care-l cunoscuse odată... băiatul ^{Sarah, Mad Jean} care poate o considerase iubita lui. El continuă, smulgând-o din gândurile ei.

-Așadar, iată-te, cu ochii albaștri și încântătoare, strălucind ai adevărat în flăcările budincii cu smochine flambate, și nu am mai putut suporta un moment să rămân în starea mea libertină, neînfrânată, dintr-odată groaznică, de burlac. În tine, mi-am văzut inima, scopul, însuși sufletul meu.

Penelopa știa că e ridicol, dar nu putu opri valul de căldură care îi inundă obrajii la auzul cuvintelor, șoptite grav în spațiul îngust al trăsurii.

-Asta... sună bine.

El scoase un sunet. Nu era sigură ce însemna.

- Purtam catifea verde.

-Foarte potrivit.

Ea îl ignoră.

- Tu aveai un fir de ilice la rever.

-În cinstea spiritului sărbătorii.

-Am dansat.

-Ogigă?

Tonul lui batjocoritor o trezi din mica reverie, amintindu-i adevărul.

- Posibil.

Auzind-o, el se îndreptă de spate.

- Haide, Penelopa, spuse el, dojenitor, a fost acum câteva săptămâni și nu-ți amintești?

Îl privi mijindu-și ochii.

- Bine, un dans scoțian.

-A, da. Mult mai incitant decât o gigă.

Era exasperant.

-Spune-mi, de ce eram acolo, în Coldharbour, sărbătorind Sfântul Ștefan?

Penelopei începea să nu-i mai plăcă această conversație.

-Nu știu.

-Știi că purtam un fir de ilice la rever... sigur te-ai gândit la scopul meu în această poveste specială?

În modul în care cuvintele ieșeau din gura lui, binevoitoare,

■ hm te de răutate. Poate că de asta spuse:

lirai acolo pentru a vizita mormintele părinților tăi.

În înlemni la auzul cuvintelor, singura mișcare din trăsură (în balansul abia perceptibil al corpurilor lor, în ritmul roților).

Mormintele părinților mei.

Penelopa nu dădu înapoi, nu îi evită privirea.

Da. O fad în fiecare an, de Crăciun. Lași trandafiri pe piatra mamei tale, dalii pe cea a tatălui tău.

Da? Ea privi departe, pe fereastră. Probabil că am o cunoș-

< înțelegere excelentă la o seră din apropiere.

Ai. Sora mea cea mai mică, Philippa, cultivă cele mai frumoase flori, tot anul, la conacul Needham.

lîi se aplecă în față, șoptindu-i în zeflema:

Prima regulă a mindunii este că trebuie să le povestim numii despre noi, draga mea.

lîi privea mestecenii fusiformi de pe marginea drumului, care «r pierdeau în peisajul acoperit de zăpadă imaculată.

Nu este o minăună. Pippa este horticultor.

Se așternu o liniște adâncă între ei, înainte ca ea să îl privească <în noul, descoperind că o privea și el cu atenție.

Dacă cineva s-ar duce să viziteze mormintele părinților mei

îi le Sfântul Ștefan, ce ar găsi acolo?

Putea să mintă. Dar nu voia. Oricât de prostesc ar

fi fost, ea Ijii dorea ca el să știe că se gândea la el de fiecare Crăciun... că se lupta ce mai face. Că îi păsa.

Chiar *dacă el nu se deranjase să o facă.*

- Trandafiri și dalii. Exact cum le lași în fiecare an.

Venise rândul lui să se uite pe fereastră, iar ea profită de ocazie

i. ii. studieze trăsăturile, maxilarul ferm, încântarea

■ tre buzele - buzele despre care știa din experiență că erau pline și moi, și minunate - se strângeau într-o linie dreaptă. Era așa de încordat, tensiunea din el atât de încâpățanată, încât își dori

ii.1. îl făcă să tremure de emoție, să-i distrugă cumva acest con-

l. rol rigid.

Fuse o perioadă în care era atât de dinamic, plin de mișcări neînfrânate. Dar privindu-l acum, era aproape imposibil să creadă că era aceeași persoană. Ar fi dat tot de avea pentru a afla la ce se gândea în acel moment.

Vorbi, fără să se uite la ea:

-Ei, se pare că te-ai gândit la tot. Voi face tot posibilul să memorez povestea noastră de dragoste la prima vedere. Presupun că o să o spunem la nesfârșit.

Ea ezită, apoi rosti:

-Mulțumesc, milord.

El întoarse brusc capul.

-Milord? Vai, Penelopa! Ai de gând să fii o soție convențională, nu-i așa?

-Este normal ca o soție să își trateze soțul cu respect.

La asta, sprâncenele lui Michael se ridicară amândouă.

- Bănuiesc că așa ai fost educată să te porți.

-Uși că am fost aproape să devin ducesă.

-Îmi pare rău că a trebuit să te mulțumești cu un marchiz afurisit.

-Voi face eforturi să perseverezi, replică ea, cu cuvinte aride* ca nisipul.

Merseră în liniște pentru o lungă perioadă de timp, înainte ca ea să spună:

-Trebuie să te reîntorci în societate. Pentru surorile mele.

-Văd că te-ai obișnuit să-mi dai comenzi.

-Eu m-am măritat cu tine. Cred că ar trebui să faci un sacrificiu sau două, ținând cont că am renunțat la tot pentru ca tu să-ți primești pământul.

-Vrei să spui, la căsătoria ta perfectă?

Ea se așează la loc.

-Nu ar fi fost perfectă. El nu spuse nimic, dar privirea lui curioasă o făcu să adauge repede: Oricum, nu am nici un dubiu că n-ar fi fost mai perfectă decât asta.

Tommy *nu ar fi enervat-o nici pe departe atât de tare.*

Călătoriră în liniște timp îndelungat, înainte ca el să spună:

O soție potrivită pentru un marchiz —

Voi participa la evenimentele necesare. Privea pe fereastră, îmi aer perfect de plictiseală. Vom începe cu Tottenham. El este

■ ire se apropie cel mai mult de un prieten pentru mine.

I Înscrierea era jenantă. Michael nu dusese niciodată lipsă de >rl<*teni. Era inteligent și vibrant, și șarmant, și plin de viață... i •>(icine îl cunoștea atunci când era mic îl iubea. Ea îl iubise, i I Insese prietenul ei cel mai drag. Ce se întâmplase cu el? Cum

■ limese acest... bărbat... rece, posomorât?

[și alungă gândul din minte. Vicontele Tottenham era unul illut re cei mai vânați burlaci din înalta societate, cu o mamă care tviM o reputație fără pată.

O alegere bună. îți datorează bani?

Nu. Se așternu tăcerea. Vom lua cina cu el săptămâna e c.ista.

Te-a invitat?

-încă nu.

Atunci cura...

El oftă.

Hai să terminăm discuția asta înainte să începă, vrei? Nimt proprietarul celui mai profitabil club de jocuri din Londra. In Anglia există numai câțiva bărbați care nu își fac timp să stea >lt' vorbă cu mine.

-Și soțiile lor?

- Ce-i cu ele?

Crezi că nu te vor judeca?

Cred că toate mă vor în patul lor, așa că vor găsi loc pentru n ii ne în saloanele lor.

Ea tresări la auzul cuvintelor, uimită de lipsa lui de tact. i)<• ideea că îi putea spune așa ceva soției lui. De ideea că el putea l rtrece timp în paturile altor soții.

- Cred că tu ai o părere greșită despre valoarea prezenței tale in dormitorul unei doamne.

El ridică o sprânceană.

- Cred că vei avea altă părere după ce va trece noaptea asta.

Spectrul nopții nunții lor se contura în cuvinte, și Penelop i ura faptul că pulsul ei se accelerase, chiar dacă dorința ei era să-și exprime disprețul.

-Da, bine, indiferent ce putere magică crezi tu că ai avea asupra femeilor din înalta societate, îți garantez că ele sunt muli mai pretențioase cu compania lor în public decât în particular Și tu nu ești destul de bun.

Nu-i venea să creadă că spusese asta. Dar el o *enervase* atât de tare.

Când o privi, ceva puternic se simțea în ochii lui. Un sentiment aproape de admirație.

-Sunt fericit că ai descoperit adevărul, nevestă. Cel mai bine este să eliminăm orice speranță falsă cum că aș fi un bărbat decent sau un soț decent, încă de la începutul vieții noastre împreună. Făcu o pauză, scuturândo scamă de pe mânecă. Nu ai nevoie de femei.

-Femeile sunt paznicii societății. De fapt, chiar ai nevoie de ele.

- De asta te am pe tine.

-Nu este suficient.

- De ce nu? Nu ești tu doamna englezoaică perfectă?

Penelopa scrâșni din dinți la auzul descrierii și la modul în

care îi sublinia scopul unic-și-viitor pe lume. Lipsa ei completa de valoare.

-Nu mai sunt importantă. Au trecut ani întregi de când am fost frumoasa balului.

-Acum ești marchiza de Boume. Nu am nici un dubiu că în curând vei deveni o persoană interesantă,

draga mea.

Se încruntă la el.

-Nu sunt draga ta.

El făcu ochii mari.

-Mă rănești. Nu îți aduci aminte de Sfântul Ștefan?

Dansul nostru scoțian nu a însemnat nimic pentru tine? *O soție potrivită pentru un marchiz—*

Era cel mai groaznic bărbat. Și nu i-ar fi părut rău dacă ar fi căzut pe geamul trăsurii direct într-un șanț. Într-adevăr, dacă ar fi făcut asta, ea nu s-ar fi oprit pentru a-i strânge rămășițele.

Țiu îi păsa dacă Falconwell i-ar fi fost vreodată retumat KIU nu. Dar îi păsa de surorile ei și nu ar fi permis ca reputațiile

- i» fie umbrite de cea a soțului ei. Trase adânc aer în piept, MI ITI and să se calmeze.

Trebuie să-ți dovedești din nou valoarea. Trebuie s-o vadă. i i rreadă că eu o văd.

i > arăfulgeră cu privirea.

Averea mea e de trei ori mai mare decât cea a celor mai n|K'(tabili bărbați din lumea bună.

I.i clătină din cap.

Mă refer la valoarea ta. De marchiz. De bărbat.

I se crispa.

Oricine îmi cunoaște povestea îți poate spune că nu mai am tli Mrea asta. Am pierdut-o acum zece ani. Poate că nu ai auzit?

['uvintele se revărsau din el, cu amabilitate, dar ea știa că nit rfoarea era retorică, dar nu avea să se lase intimidată.

Am auzit. își ridică bărbia pentru a-i întâlni

direct privirea.

i*»ti dispus să lași o greșeală neînsemnată și prostească, din ¹ crește, să îți umbrească imaginea pentru totdeauna? Și acum, i >c a mea?

I l se mișcă, aplecându-se spre ea, amenințător și periculos, i i -~~și în umbră, ac~~uzând să se dea în spate. Să își mute privirea.

Am pierdut totul. O avere de sute de mii de lire. Pe o singură 1111¹. Era enorm. O pierdere care să fie inclusă în cărțile de istorie, i i u o numești greșeală neînsemnată?

Ea înghiți în sec.

Sute de mii, spui?

Mai mult sau mai puțin.

Rezistă impulsului de a întreba cât, exact, însemna mai

■ Mi It sau mai puțin.

Pe o singură carte?

-O carte.

Atunci, poate că nu e o greșeală neînsemnată. Dar pros- i .«scă, sigur.

Nu avea idee de unde veniseră cuvintele, dar cu toate acestea, ieșiseră, și știa că avea de ales între a-1 înfrunta în continuare sau a-i arăta teama. în mod miraculos, îl privi direct.

-Tocmai m-ai făcut prost? se auzi vocea lui gravă, aproape ca un mârâit.

Inima ei bătea să-i iasă din piept - atât de tare, încă era sui prinsă că el nu o putea auzi în micul spațiu din trăsură. Flutui a mâna, sperând să pară un gest nonșalant.

-Nu asta este ideea. Dacă vrem să convingem societatea ca surorile mele merită să se mărite, tu trebuie să demonstrezi că ești o escortă mai mult decât valoroasă pentru ele. Făcu o pauză. Trebuie să te schimbi.

El rămase tăcut o lungă perioadă de timp. Destul de mult pentru ca ea să se gândească că, poate, mersese prea departe.

- Schimbare.

Ea dădu afirmativ din cap.

-Te voi ajuta.

- Întotdeauna negociezi atât de bine?

- Deloc. De fapt, ^{*O soție potrivită pentru un marchiz*} nu negociez niciodată. Pur și simplu cedez.

El se încruntă.

- Nu ai cedat nici măcar o dată în trei zile.

În mod clar fusese mai puțin supusă decât de obicei.

-Nu este adevărat. Am fost de acord să mă mărit cu tine, nu?

-Așa este.

Se încălzi la aceste cuvinte, la felul în care o făceau să fie foar te *conștientă* de el.

Sopil ei.

- Ce mai este?

Fu cuprinsă de confuzie.

- Milord?

-Găsesc că nu îmi plac surprizele constante care apar din aranjamentul nostru. Hai să punem cărțile pe masă, ești de acord? Tu vrei un sezon de succes pentru surorile tale, soți buni pentru ele. Vrei să mă întorc în societate. Ce mai vrei?

- Nu mai vreau nimic.

Un fel de umbră - poate de nemulțumire? - îi traversă chipul.

Dacă adversarul tău îți garantează că vei câștiga, Penelopa, 'Il Uză.

O altă regulă a pariurilor?

O altă regulă a ticăloșilor. Una care este valabilă și în cazul

• i ilor. Cu atât mai mult în cazul soților de genul meu.

Soții de *genul lui*.

Si: întrebă ce însemna, dar înainte să apuce să întrebe, el
O soție potrivită pentru un marchiz
hmlstă:

Ce mai vrei, Penelopa? Cere-mi acum sau să nu îmi mai ceri tili iodată.

Întrebarea era atât de generală, atât de deschisă... și răspun- iiiiile atât de variate. Ezită, cu mintea lucrând la capacitate in.iximă. Ce voia? *Ce voia cu adevărat. Ce voia de la el?*

Mai mult.

Cuvintele îi străbătura corpul, nu ca un simplu ecou al ace- Wl nopți care părea atât de îndepărtată... noaptea aceea care ilimbase totul, ci ca o oportunitate. O șansă de a fi mai mult lin ât o marionetă pentru el și pentru familia ei și pentru socie-

i iiii-. O șansă de a avea experiențe remarcabile. O viață remarcabilă. Ii îi întâlnești privirea, plină de nuanțe aurii și verzi.

Este posibil să nu îți placă.

Sunt convins că ai dreptate.

- Dar, dacă ai întrebat...

- Este numai vina mea, te asigur.

Își țuguie buzele.

Îmi doresc mai mult decât o viață simplă, formală, ca soție miplă, formală.

Păru să dea înapoi.

- Ce înseamnă asta?

Mi-am petrecut toată viața ca o tânără exemplară...
trans- lurmându-mă într-o față bătrână exemplară. Și a fost... *Grouznic*.

| uvintele o luară prin surprindere. înainte nu se gândise la viața

i i Ca fiind îngrozitoare. Până acum. *Până la el*. Iar el îi oferea o ,msă să-și schimbe viața. Vreau un alt fel de căsnicie. Una în care mi se permite să fiu mai mult decât o doamnă care își petrece zilele cu goblenuri și opere caritabile, și care să știe mai mult dedi i budinca preferată a soțului ei.

-Nu îmi pasă dacă faci goblenuri sau nu și, dacă-mi aminte;;' bine, activitatea nu prea ți se potrivește.

-Un început excelent, zâmbi ea.

-Și dacă nu ți-ai petrece nici un minut făcând opere de cari tate... sincer, cred că nu mi-ar păsa câtuși de puțin.

Zâmbetul se lărgi.

-Și asta este promițător. Și presupun că nu ai o budincă preferată?

-Nu una de care să-mi amintesc, nu. Făcu o pauză, privind-o. Bănuiesc că este mai mult de-atât... *O soție potrivită pentru un marchiz*

Ei îi plăcu cum sună cuvintele pe buzele lui. Vârtejul plăcut în care-o atrăgeau. Promisiunea lor.

- Sper. Și mi-ar plăcea foarte mult dacă mi-ai arăta.

Privirea lui se întunecă aproape instantaneu, transformân

du-se într-un verde mosc plăcut.

- Nu sunt sigur că înțeleg.
- De fapt, este chiar simplu. Vreau aventura.
- Ce aventură?
- Cea pe care mi-ai promis-o la Falconwell.

El se lăsă pe spate, cu o sclipire amuzată în ochi - licărul pe care ea îl recunoscuse din copilăria lor.

- Spune-i pe nume aventurii, Lady Penelopa.
- Lady Boume, te rog, îl corectă ea.

Ochii lui se măriră ușor, trădându-i mirarea, după care își înclină capul.

-Atunci, Lady Boume.

Îi plăcea cum sună numele. Chiar dacă nu ar fi trebuit. Chiar dacă el nu îi dăduse nici un motiv pentru asta.

- Mi-ar plăcea să-ți văd sala de jocuri.

El ridică o sprânceană.

- De ce?

- Sună aventuros.
- Da, chiar sună.
- Presupun că femeile nu prea frecventează locul...

Femeile ca tine nu.

„Femeile ca tine.“ Nu îi plăcu insinuarea din cuvinte. Subîn- h li sai că ea ar fi fost simplă și plictisitoare și incapabilă să facă

• I'V.I îndrăzneț... vreodată. Ea continuă: — Sarah 'MacLean -

Cu toate acestea, mi-ar plăcea să merg. Se gândi un moment, «| M ii adăugă: Noaptea.

De ce ar conta momentul zilei?

Evenimentele care au loc seara sunt mult mai îndrăznețe. Mult mai ilicite.

Ce știi tu despre lucruri ilicite?

Nu prea multe. Dar am încredere că voi învăța repede. Inima

resări la amintirea primei lor nopți împreună - a plăcerii pe care

i 11 provocaseră mâinile lui - înainte să-și reamintească modul în

i .ire O părăsise în acea seară, după ce se asigurase că ea va accepta ,i I ia de bărbat. își drese glasul* dintr-odată neliniștită. Ce noroc . . . am un soț care îmi poate prezenta aceste distracții nocturne.

Intr-adevăr, ce noroc, răspunse el tăragănat. Dacă dorința

11 de aventură nu s-ar opune complet decenței pe care insiști că

i icbuie să o afixez, te-aș ajuta cu plăcere. Din nefericire, trebuie «4 refuz.

Simți cum o cuprinde furia. Propunerea lui de a-i oferi mai mult nu fusese deloc reală. Era dornic să-i satisfacă orice toană,

> lispus să plătească prețul căsătoriei lor, pentru Falconwell - il.tr numai prețul pe care îl stabilea el. Nu era diferit de ceilalți.

I)o tatăl ei, de logodnicul ei, de toți ceilalți bărbați care încerca- fteră să o curteze în anii care urmaseră. Și ea nu voia să accepte. Acceptase să se căsătorească din cauza unor evenimente pe care nu le putea controla. Acceptase o căsătorie cu un ticălos faimos.

I >.ir NU va fi pionul nimănu. Nu acum, când el o ispitise atât să In- o jucătoare.

-A făcut parte din înțelegerea noastră. Mi-ai promis în noap- Ica în care am acceptat să mă mărit cu tine. Mi-ai spus că pot avea orice îmi doresc, orice aventuri îmi doresc. Mi-ai promis că mă vei lăsa să explorez cât doresc, în ideea că titlul maculat al marchizului de Boume, deși mi-ar putea distruge reputația, îmi va așterne lumea la picioare.

pentru un marchiz

O soție potrivită

—

-Asta înainte să insiști atât cu privire la ideea de respectabilitate. Se aplecă în față. Vrei ca surorile tale să se mărite în mod onorabil. Nu paria ceea ce nu ești pregătită să pierzi, draga mea. A treia regulă a pariurilor.

-Și a ticăloșilor, spuse ea, iritată.

-Da, și a lor. O privi pentru o vreme, *Sarah MacLean* ca și cum i-ar fi testat nivelul de furie. Problema ta este că nu știi exact ce vrei. Știi ce *ar trebui* să vrei. Dar nu este același lucru cu dorința adevărată, nu?

Era un om foarte enervant.

-Ce păcat, spuse el, cu un ton amuzat, în timp ce se sprijini din nou de spătar.

Ea se aplecă în față pe scaunul ei și spuse:

- Măcar povestește-mi.
- Despre ce?
- Despre iadul ăsta.

El își încrucișa mâinile pe piept.

-Îmi imaginez că seamănă foarte mult cu o călătorie lungă cu trăsura, împreună cu o mireasă cu un interes nou descoperit pentru aventură.

Ea râse, plăcut surprinsă de glumă.

-Nu, vorbesc despre iadul pentru pariuri: sala ta de *jocuri*.

- Ce-ai vrea să știi?

-Vreau să știu totul. Afișă un zâmbet larg. N-ar fi nevoie să-mi povestești nimic dacă aș beneficia e experiența la fața locului. Se uită spre el și observă ușoara arcuire a buzelor. Văd că ești de acord, punctă ea.

-Nu cu totul... zise el ridicând dintr-o sprânceană

- Dar cu toate astea mă vei lua cu tine?

-Ești încăpățânată. Rămase cu ochii la ea pentru o vreme, cântărindu-și răspunsul. În cele din urmă zise:

Te iau. Apoi rânji și se grăbi să adauge: O dată.

Era suficient.

-Este foarte captivant?

-Dacă-ți place să pariezi, replică el simplu, iar Penelopa își încreți nasul

- N-am pariat niciodată.

Prostii. Ai pariat în fiecare minut de când suntem împreună -11 u M ai întâi pentru surorile tale, iar astăzi, pentru tine.

Bănuiesc că așa am făcut. Și am câștigat, spuse ea după ce #i* K.mdi puțin.

Asta pentru că te-am lăsat eu să câștigi.

Să înțeleg că asta nu se întâmplă și la dubul tău?

IU izbucni în râs.

Nu. Preferăm să îi lăsăm pe jucători să piardă.

De ce? ti aruncă o privire.

Pentru că pierderea lor înseamnă câștigul nostru.

Te referi la bani?

Bani, pământ, bijuterii... orice sunt îndeajuns de nesăbuiți nil parieze.

Suna fascinant.

Și se numește îngerul? îngerul Căzut.

Ea se gândi îndelung la nume.

-Tu ai ales denumirea?

-Nu.

- Pare potrivit pentru tine.

Îmi imaginez că de aceea l-a ales Chase. Ni se potrivește

i ulurilor*

-Tuturor?

El oftă, deschizând un ochi și țintuind-o cu privirea:

- Ești iacomă.

- Prefer să spun că sunt curioasă.

El se ridică, aranjându-și o manșetă.

- Suntem patru.

-Și toți sunteți... decăzuți? rosti ea, ultimul cuvânt părând 11șoaptă.

Ochii cu străluciri aurii îi găsiră pe ai ei în trăsura întunecoasă.

- într-un fel.

Ea analiză răspunsul, modul în care el spusese cuvintele, fără

i uşine sau mândrie. Pur şi simplu cu sinceritate. Şi îşi dădu seama

i A era ceva foarte tentant în ideea decăderii lui... în faptul că era

un ticălos. In faptul că pierduse totul - *sute de mii de lire sterline!* şi le recâştigase într-un timp atât de scurt. Cumva, recuperase tot. Fără să fi primit vreun ajutor. Având de partea lui doar o voinţă de neclintit şi angajamentul extraordinar faţă de cauza lui. Ceea ce nu era numai tentant,

Sarah MacLean —

Eroic.

Îi întâlneşte privirea, văzându-l brusc într-o lumină complet nouă. El privi fix înainte şi trăsura se micşoră instantaneu.

- Nu face asta.

Ea se sprijini de spătar, îndepărtându-se de el.

- Ce să nu fac?

-Văd că romantizezi situaţia. Transformi îngerul în ceva ce nu e. Mă transformi *pe mine* în ceva ce nu sunt.

Ea clătină din cap, demoralizată de modul în care îi citise gândurile.

- Nu asta făceam...

- Bineînţeles că asta făceai. Crezi că nu am mai văzut aceeaşi privire în ochii a zeci de femei? Sute? El îşi mută privirea, îndreptându-şi atenţia spre fereastră, spre drumul din depărtare. Nu o face, spuse el cu fermitate. Vei fi dezamăgită.

Se lasă tăcerea, şi el îşi întinse picioarele lungi, încălţate cu cizme, încrucişându-şi din nou gleznelor şi închizând ochii. Ignorând-o. Ea îl privi în tăcere, mirându-se de neclintirea lui, de parcă n-ar fi fost altceva decât tovarăşi de drum, iar trăsura în care călătoreau - doar o diligenţă obişnuită. Şi poate că el avea dreptate, pentru că nimic din acest bărbat nu părea potrivit pentru un soţ, iar ea, în mod sigur, nu se simţea deloc asemenea unei soţii.

Soțiile aveau scopuri mai bine definite, își imaginea ea. Nu că data trecută când aproape devenise soție fusese mai sigură de ceva. Fusese cât pe ce să se mărite cu un bărbat pe care nu-l cunoștea.

Gândul o făcu să se oprească. Nu era mare diferență între duce și acest nou și matur Michael, care nu mai semăna deloc cu băiatul pe care-l cunoșcuse cândva. îi cercetă fața, pentru a găsi un indiciu al vechiului ei prieten, căutând propozițiile adânci, o urmă a zâmbetelor simple, prietenești, a râsului cu gura până la urechi care, fără excepție, reușea să-l scoată din necazuri.

Îi nu era acolo.

Pusese înlocuit de acest bărbat rece, dur, încăpățânat... acest 11 Ai Iut care le influența puternic viețile tuturor celor din junii lui, ih are lua ceea ce-și dorea, fără nici o grijă.

Soțul ei.

KRUSC, Penelopa se simți singură - mai singură decât fusese

> u ndată înainte - aici, în această trăsură, cu acest bărbat străin, !lf parte de părinții și surorile ei, și de Tommy și de tot ce cunos-

• USE vreodată, îndreptându-se spre Londra și ceea ce urma să fie im mai ciudată zi din viața ei.

Lotul se schimbase în acea dimineață. Totul. Pe vecie, viața ei m i a să fie formată din două etape - cea de dinainte să se mărite și ea de după căsătorie. înainte, erau reședința Dolby și conacul t li i'dham, și familia ei. Și după, era... Michael. Michael, și nimeni ilii ineva. Michael, și cine știe ce altceva. Michael, străinul transis mat în soț. O durere i se cuibări adânc în piept - să fie tristețe iie? Nu. Dor de casă.

Era măritată.

Respiră adânc și aerul vibră în interiorul ei, sunetul răsu- n md în spațiul strâmt al trăsurii. El deschise ochii, prinzându-i l* i ivirea înainte să apuce să se prefacă adormită.

Ce este?

Se gândi că ar fi trebuit probabil să fie impresionată că binelui se s-o întrebe, dar își dădu seama că nu putea simți decât

ii îi area provocată de tonul lui insensibil. Nu înțelesese că aceasta era o după-amiază foarte complicată în privința emoțiilor?

Îți poți revendica dreptul asupra vieții mele, a zestreii și i persoanei mele, milord. Dar încă sunt stăpână pe gândurile mele, nu-i așa?

El se uită fix la ea timp îndelungat, și Penelopa avu impresia i Iară,

stingheritoare, că putea să-i citească gândurile.

De ce ai avut nevoie de o zestre atât de mare?

Poftim?

De ce nu erai măritată?

Ea izbucni în râs. Nu se putuse abține.

-În mod sigur ești singura persoană din Anglia care nu știe povestea. Cum el nu răspunse, ea umplu tăcerea cu adevărul, Am fost victima celui mai urât mod de a rupe o logodnă.

Sarah MacLean —

-Există mai multe moduri de a rupe o logodnă?

-O, da. În cazul meu a fost de-a dreptul groaznic. Nu partea cu despărțirea... circumstanțele mi-au permis să anulez totul. Dar restul... mariajul cu femeia pe care o iubea cu adevărat în doar o săptămână? Nu a fost foarte măgulitor. Mi-a luat ani întregi să învăț să ignor șoaptele.

-Despre ce ar fi putut să șușotească oamenii?

-În special despre faptul că eu - mireasa perfectă, răsfățată, cu zestre și titluri și tot tacâmul - n-am fost capabilă să rețin atenția unui duce nici măcar timp de o lună.

-Și? De ce n-ai putut?

Ea își luă ochii de la el, incapabilă să pronunțe cuvintele pri- vindu-1 în față.

-El era îndrăgostit nebunește de alta. Se pare că, într-adevăr, dragostea învinge totul. Chiar și căsătoriile aranjate în înalta societate.

-Crezi asta?

-Da. I-am văzut împreună. Simt... căută ea cuvântul. Per fecți. El nu răspunse, așa că ea continuă; Cel puțin, așa-mi place să cred.

-De ce ar trebui să conteze asta pentru tine?

-Nu ar trebui, bănuiesc... dar vreau să cred că, dacă nu ar fi fost perfecți împreună... dacă nu s-ar fi iubit atât de mult... atunci el nu ar fi făcut ceea ce a

făcut și...

—Și tu ai fi măritată.

Ea îl privi, cu un zâmbet crispat pe buze.

-Oricum sunt măritată.

- Dar ai fi avut căsnicia pe care ai fost pregătită să o ai, în locul acesteia - care e un scandal așteptând să fie descoperit.

O soție potrivită pentru un marchiz

-Atunci nu am știut, dar și acela era un scandal așteptând să fie descoperit. Văzându-i privirea nedumerită, ea continuă; Sora ducelui. Era nemăritată. Nici măcar nu fusese prezentată în înalta societate, și avea un copil. El dorise să se însoare cu mine pentru tu asigura că lumea vorbește și despre altceva, nu numai despre

■1 andalul în care era implicată familia Leighton.

Planificase să te folosească pentru a acoperi scandalul? Fără |l spună?

Hste cu mult diferit să fii folosită pentru bani? Sau pământ?

Bineînțeles că este diferit. Eu nu am mințit, lira adevărat și, dintr-un anume motiv, conta. Destul cât să o

I Î .1 să-și dea seama că nu ar da căsătoria aceasta pe cealaltă din h . (ut. în trăsură se făcea frig și ea își aranjă fustele, încercând să |n tndă și cea mai mică fărămă de căldură ce ieșea din cărămida |n binte de la picioarele ei. Acțiunea îi oferi timp de gândire.

• Surorile mele, Victoria și Valerie? zise ea, așteptând ca el să își amintească de gemene. Când dădu din cap, continuă: Debutul lui ,i avut loc imediat după scandalul în care am fost implicată. †*l .iu avut de suferit din pricina asta. Mama a fost atât de inii içoșată că vor fi afectate de tragedia mea, încât le-a obligat să ■< i cpte primele oferte primite. Victoria s-a măritat cu un conte Iauân, care căuta cu disperare o moștenitoare, iar Valery cu un vii onte - arătos, dar cu mai mulți bani decât mine. Nu sunt •If.ură dacă sunt feridte... dar cred că nici nu se așteptau să fir nu când căsătoria a devenit o posibilitate reală. Făcu o pauză, f |ndindu-se. Toate știam. Nu am fost crescute pentru a crede

• i mariajul este altceva decât o afacere, dar eu le-am distrus șan- ■ 'li* de a obține mai mult. Continua să vorbească, neînțelegând prea bine de ce simțea nevoia să-i spună toată povestea. Căsătoria MUM trebuia să fie cel mai bine organizată, cea mai profitabilă

|| iu t re toate. Urmam să devin ducesa de Leighton. Trebuia să tac, a mă supun ordinelor soțului meu și să îl nasc pe următorul duce

■ |l- Leighton. Și așa fi făcut-o. Cu dragă inimă. Ridică ușor dintr-un umăr. Ducele... avea alte planuri.

- Ai scăpat.

Nimeni nu mai pusese problema în acest fel. Nu recunoscuse ulc iodată că în sufletul ei se instalase un sentiment de liniște

■ xlată cu anularea logodnei, chiar dacă lumea ei se prăbușea înjur.

I fu și dorise niciodată ca mama ei să o acuze că ar fi fost egoistă,

i I dar și acum, nu putea să fie de acord cu Michael.

Sarah MacLean —

-Sunt sigură că multe femei nu ar numi scăpare ceea ce mi s-a întâmplat. Este curios cum un lucru infim, ca o logodnă ruptă, poate schimba totul.

- NU chiar infim, bănuiesc.

Ea îi întâlnește din nou privirea, dându-și seama că era foarte atent la ea.

Sarah 'MacJlean —

-Nu... cred că nu.

- Cum te-a schimbat asta?

-Nu mai eram un premiu. Nu mai eram mireasa ideală din înalta societate. Își trecu mâinile peste fuste, netezind cutele care apăruseră în timpul călătoriei. Nu mai eram perfectă. Cel puțin, nu în ochii lor.

-După experiența mea, perfecțiunea în ochii societății este mult supraestimată. Se uita fix la ea, ochii căprui având o strălucire pe care nu o putea identifica.

- Ție ți-e ușor să vorbești; tu ai fugit de ei.

El refuză să schimbe subiectul, lăsând conversația să se îndrepte spre el.

-Toate acele lucruri - tot ce mi-ai spus acum - așa te-a schimbat logodna ta ruptă în ochii lor. Dar cum te-a schimbat *pe tine*, Penelopa?

Întrebarea o blocă. În anii de când ducele de Leighton provocase scandalul secolului și distrusese orice șansă a Penelopei de a deveni ducesa lui, nici măcar o dată nu se întrebase cum o schimbase pe ea. Dar acum, uitându-se la noul ei soț, aflat în fața ei în trăsură - un bărbat de care se apropiase în toată noaptea și cu care se măritase numai câteva zile mai târziu - adevărul o făcu să se înfrigureze.

Fericirea ei redevenise o posibilitate.

Ea alungă acest gând, iar el se aplecă iute în față, aproape nerăbdător.

- Iată! Tocmai ai răspuns la întrebare!

- Eu... începu ea, apoi se opri.

- Spune-o.

- Nu mai contează acum.

-Acum. Din cauza mea?

„NU mi-a fost niciodată menit să am ceea ce au ei.” își cântări I II Atenție

răspunsul.

M-a făcut să-mi dau seama că o căsnicie nu trebuie neapărat oii tir un aranjament. Ducele... își iubește la nebunie soția. Cășă-

I <>r la lor... nu este una liniștită și anostă.

Și tu îți doreai asta?

„Mumai cândva știam că era o opțiune.” Dar nu contase. Ri- ■li< .1 ușor din umeri.

Nu contează ce-mi doream, nu? Acum am propria căsnicie.

Dinții îi clănțăniră când rosti ultimul cuvânt, iar el își mormăi dezaprobarea, ridicându-se și mutându-se în partea cealaltă a

II atmrii, pentru a sta lângă ea.

Ți-e frig. O cuprinse pe după umeri cu brațul său lung, h yand-o mai aproape, iar ea simți valuri de căldură venind dinspre el. Uite, adăugă, trăgând o haină de călătorie în jurul lor,

> ta va fi. de ajutor.

Ka se îngrămădi în el, încercând să nu-și amintească de ultima

. lai a când fuseseră atât de aproape.

Se pare că îți împărți mereu hainele cu mine, milord.

Boume, o corectă, înfășurându-se strâns în lâna aspră, mur- Niut and cuvintele sub urechea ei. Și fie împart păturile cu tine, fie 11' pun să le furi.

lia nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Călătoriră în tăcere o vr i ine, după care el începu să vorbească din nou.

Așadar, în toți acești ani, ai așteptat o căsătorie fericită.

Nu știu dacă „așteptă* este cuvântul pe care l-aș folosi. Am sperat, mai degrabă.

Hi nu răspunse, iar ea se jucă cu nasturele hainei lui.

Și logodnicul tău, cel de la care te-am furat, el ți-ar fi i>!rrit-o?

Poate.

Poate nu.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul despre Tommy. Că de fapt nu fuseseră niciodată logodiți. Dar ceva o împiedica să rosteas-

i \ vorbele.

- Nu merită să mă gândesc la asta acum. Dar nu vreau să mai fiu învinuită pentru încă două căsnicii nefericite. Nu mă mini singură crezând că surorile mele ar putea găsi iubirea. Dar <u putea fi fericite, nu? Ar putea găsi pe cineva cu care să se potn vească... sau, oare, cer prea mult?

-Sincer, nu știu, spuse el, petrecându-și brațul în jurul ei, trăgând-o mai aproape, în timp ce trăsura hurducăia spre podul care avea să îi treacă peste Tamisa și în Londra. Nu sunt genul de bărbat care să înțeleagă cum se potrivesc oamenii.

Nu ar fi trebuit să-i placă senzația brațului său din jurul ei, dar nu se putu abține să nu se lase învăluită de căldura lui, pretinzând, pentru o clipă, că această conversație în șoaptă era prima dintre multe altele. Mâna lui aluneca în susul și în josul brațului ei, transmitându-i căldura - și ceva mult mai grozav - cu fiecare mângâiere caldă, minunată.

-Practic, Pippa este logodită cu Lord Castleton; ne așteptăm să-i ceară mâna în câteva zile de la întoarcerea ei în Londra.

Mâna lui se opri un moment, înainte să-și continue aluneca rea lungă și lentă.

- Cum l-a cunoscut pe Castleton?

Ea se gândi la nobilul simplu și neinteresant.

-Cam în același mod în care li se întâmplă tuturor.

Baluri, dineuri, seri dansante. El pare destul de drăguț, dar... nu prea agreez ideea ca el să fie cu Pippa.

- De ce nu?

- Unii ar spune că e ciudată, dar nu e așa. Este pur și simpli i studioasă, îi plac științele. E fascinată de modul în care funcționează lucrurile. Nu pare a fi capabil să țină pasul cu ea. Dar, sincer? Cred că pe ea n-o interesează dacă sau cu cine se mărită. Atâta timp cât el are o bibliotecă și câțiva câini, își va găsi bucuria în lucrurile care contează pentru ea. Îmi doresc numai să găsească pe cineva mai... ei bine, nu vreau să fiu crudă, dar... inteligent.

- Mmm. Michael era reținut. Și cealaltă soră a ta?

- Olivia, răspunse ea, e foarte frumoasă.

-Atunci înseamnă că va fi pe placul multor bărbați. Penelopa se îndreptă.

li atât de simplu?
Hi îi întâlnește privirea.

Într-o clipă.

Penelopa nu avea să fie considerată niciodată frumoasă, implinirea. Chiar acceptabilă, într-o zi bună, într-o rochiță
O soție potrivită pentru un marciuz
Dar niciodată frumoasă. Chiar și atunci când urma să

Într-o clipă ducea de Leighton, nu era frumoasă. Era doar... ideală. În plăcea sinceritatea din cuvintele lui Michael. Nimănui nu-i plăcea
At ea să i se reamintească de faptul că era mai prețios decât o floare drăguță.

Ei bine, Olivia este frumoasă, și ea o știe...

Pare încântătoare.

Ha ignoră ironia din replica lui.

Și va avea nevoie de un bărbat care să o trateze foarte, foarte bine. Care să aibă o grămadă de bani și să nu-l deranjeze să îi

într-o clipă pentru a o răsfăța.

Sună exact ca opusul a ceea ce are nevoie Olivia.

Nu este așa, vei vedea.

Se așternu tăcerea, dar pe ea nu o deranjă, întorcându-se, în schimb, la căldura lui, plăcându-i felul în care îl simțea lângă ei, ceea ce făcea trăsura infinit mai confortabilă. Tocmai când Ky.inarea trăsurii era aproape să o adoarmă, el vorbi:

Și tu?

Deschise ochii brusc.

-Eu?

Da, tu. Ce gen de bărbat ți s-ar potrivi?

Ea privi felul în care pătura se ridica și cobora pe pieptul lui în

Într-o clipă se respira, mișcările lungi calmând-o într-un mod ciudat.

Aș vrea ca tu să te potrivești cu mine.

Până la urmă, era soțul ei. Era normal ca ea să-și

imagineze că el

ii putea fi mai mult decât un tovarăș temporar. Mai mult decât o .nu oștință. Mai degrabă un prieten. Mai mult decât bărbatul rece, ilnr, pe care-1 cunoscuse în acele zile. Nu o deranja acest Michael,

i fi de lângă ea, care o încălzea, care vorbea cu ea. Bineînțeles că mi i spuse nimic din aceste lucruri. In schimb, rosti:

Acum nu prea mai contează, nu?

- Și dacă ar fi contat?

Nu voia să o lase să evite răspunsul. Fie din cauza căldurii, fu* din cauza liniștii sau călătoriei ori a bărbatului, ea răspunse:

-Cred că mi-ar fi plăcut cineva interesant... cineva amabil. . dneva dornic să-mi arate...

„Cum să trăiesc.” Nu putea spune *- Sarah "MacLean" — asta. Ai fi răs de ea de s-n fi prăpădit.*

-Cineva cu care să dansez... dneva cu care să râd... dneva di* care să-mi pese. „Cineva căruia să-i pese de mine.“

- Cineva asemenea logodnicului tău?

Se gândi la Tommy și, pentru o dipă, reflectă dacă să-i spună lui Michael că acel bărbat misterios la care se referea era pritenul pe care amândoi în cunoșteau de-o viață.

Fiul celui care-i luase totul.

Dar nu voia să-l supere. Nu acum, când era liniștit și era cald. iar ea putea pretinde că se bucurau unul de compania celuilalt.

Așa că, în schimb, șopti.:

- Mi-aș dori să fie dneva asemenea soțului meu.

El tăcu o lungă perioadă, îndeajuns de mult încât ea să se în trebe dacă o auzise. Când riscă să-1 privească printre gene» descoperi că se uita la ea cu o intensitate tulburătoare, ochii lui căprui pârând aproape aurii în lumina slabă. Pentru un scur moment, crezu că ar putea să o sărute.

Își dori să o sărute.

La acest gând, obrajii i se îmbujorară, ceea ce o făcu să-și întoar că iute fața, lăsându-și din nou capul pe pieptul lui, închizând ochii și dorindu-și ca momentul să treacă - cu tot cu stângăcia ei.

Nu ar fi atât de rău dacă *ei doi s-ar potrivi.*

Capitolul 8

Dragă *M.*,

îți trimit doar un bilet scurt astăzi, pentru a-ți spune că ne gândim cu toții la tine,
mai ales eu. L-am întreat pe tatăl meu

— *O soție potrivită pentru un marchiz -*

ihică am putea veni la Eton în vizită și bineînțeles că el mi-a spus u t nu ar fi cuviincios, din moment ce nu facem parte din familia Ui, E o prostie, să știi. întotdeauna mi-ai fost la fel de apropiat i n și unele dintre surorile mele. Cusiguranță mai apropiat decât tnătușa mea Hester.

Tommy va veni acasă în vacanța de vară. Sper din tot sufletul vrt ni te alături și tu.

- Sarah "MacLean" —

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, mai 1816

Nici un răspuns

*

În seara nunții sale, Boume își părăsi casa din oraș aproape imediat după ce o lăsa acolo pe noua lui soție și se îndreptă spre nigerul Căzut.

Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu se simțise un nemernic în iitru să o lăsase așa, pe fugă, într-o casă nouă, cu un personal tu tu și nimic familiar, dar avea un singur scop de neclintit și, hi făt îl atingea mai repede, cu atât avea să fie mai bine pentru Inati lumea.

Va trimite anunțul căsătoriei lor la redacția de la Times, le va perechi domnișoarelor Marbury, iar el o să aibă parte de M/.bunarea mult dorită.

NU avea timp pentru noua lui soție. în mod sigur nu avea timp ic'ntru zâmbetele ei liniștite și limba ascuțită, și modul în care îi M')mintea de tot ceea ce pierduse. De toate lucrurile la care dă- ittise cu piciorul. în viața lui, nu era loc pentru discuțiile dintre

■ i NU era loc pentru a fi interesat de ceea ce avea ea de spus. Nu era loc să o amuze sau să-i pese vreun pic de ceea ce credea ilivpre surorile ei sau cum făcea față situației create cu mulți ani fu urmă. Și, în mod clar, nu era loc să-și dorească să-l omoare I r bărbatul care rupsese logodna și o făcuse să se îndoiască de l'mpria persoană și de propria valoare. Nu conta că pusese flori

de Crăciun pe mormintele părinților lui. Și nu conta ce gen de bărbat credea ea că i se potrivește.

Era esențial să stea departe de ea - era o

distanță care ar stabilit parametrii căsniciei lor, adică faptul că el își va continua viața, iar ea își va face propria viață și, deși vor găsi împreună perechile surorilor ei, fiecare o va face din propriul motiv. Așadar, o lăsase somnoroasă și în rochia șifonată de pe drum și se îndreptă spre înșel, chinându-se din răspuț să ignore faptul că o abandonase în noaptea nunții ei și că, foarte probabil, va suferi chinuri inimaginabile suplimentare în iad, pentru că fusese atât de insensibil.

Patru ore într-o trăsură și se gândea deja prea mult la binele ei. Respiră adânc, bucurându-se de umezeala rece din aerul serii, îngălbenit de ceața groasă de ianuarie, deplasându-se prin May fair către Regent Street, unde o mână de vânzători ambulanzii apărură din ceață numai când se apropie de ei la o aruncătură de băț. Nu îi vorbiră, instinctele lor bine dezvoltate spunându-li- că nu căuta ceea ce vindeau ei. Așadar, dispărură în ceață la fel de repede precum apăruseră, și Boume își croi drum spre clădirea impunătoare din piatră aflată în St. James.

Clubul încă nu era deschis și, când se strecură pe la intrarea proprietarilor spre parter, fu recunoscător pentru lipsa companiei în camera spațioasă. În jurul încăperii erau aprinse felinarele și câteva menajere își încheiau ziua de lucru — frecarea covorului, lustruirea candelabrelor și ștergerea de praf a tablourilor de pe pereți. Boume se îndreptă spre centrul parterului, oprindu-se acolo pentru o perioadă îndelungată, pentru a cuprinde cu pri virea acest loc - casa lui din ultimii cinci ani.

În cele mai multe după-amiezi, era primul dintre proprietari care ajungea la înșelul Căzut și îi plăcea așa. Se bucura de liniștea clubului la acea oră, de momentele liniștite de dinaintea sosirii crupierilor pentru a verifica greutatea zarurilor, vaselina de pe roți, modul în care alunecau cărțile, pregătind locul pentru mulți oameni ce avea să pătrundă ca lăcustele și să umple camera cu țipete, și râs, și pâlăvrăgeală.

Îi plăcea clubul golit de tot, în afară de posibilități. De ispite.

Vâri mâna în buzunarul vestei, pentru a atinge talismanul |)tii> ;;>i găsea întotdeauna acolo, moneda care îi amintea că Rum îi tentația, și nimic altceva, era cea care umplea aceste mese. f i >> ntația era cea care aducea ruina.

N U poți risca ceea ce nu-ți permiți să pierzi.

Moneda nu mai era. Alt lucru care-i amintea de soția sa Unduirei tă.

•" îndreptă spre ruletă, trecându-și degetele peste axul !* u din argint al roții, învârtind-o, amestecând culorile, numai Plr7.i și lux, și întinse mâna după bila din fildeș pe care fuseseră *IAI de multe speranțe pariate... și pierdute. Cu o mișcare expe-

■ Intentată din încheietura mâinii, aruncă bila învârtindu-se în i > M M, iubind sunetul de os pe metal, modul în care îi înfiora între- gnl i rup - un amalgam de gingașie și păcat.

„Roșu.” Șoapta răsună în interiorul lui, spontan, de neoprit, i leloc surprinzător. Se întoarse înainte ca roata să încetinească, In.ilnte ca gravitația și providența să azvârle bila la locul ei.

Te-ai întors.

În cealaltă parte a camerei, conturat în ușa deschisă ce dădea *I>|< apartamentul contabilului, stătea Cross, al patrulea partener ! i on ducerea îngerului Căzut. Cross se ocupa de finanțele duhului, asigurându-se că fiecare bănuț care intra pe ușa clubului fM bine justificat. Era un geniu în știința numerelor, dar nici IIM p^rea, nid nu trăia ca omul fără egal în finanțe care era. Era tli*Virat, cu 15 centimetri mai înalt decât Michael, mai înalt chiar pi decât Temple. Dar în timp ce Temple avea dimensiunile unei inii I case, Cross era înalt și subțire, numai unghiuri și mușchi, hmirne rareori îl vedea mâncând și, dacă cearcănele negre din l'n ul ochilor lui erau un semn, trecuse o zi sau două de când nu m>il dormise.

Ai venit devreme.

La rostirea acestor cuvinte, Cross își trecu o palmă peste obrazul neărbierit.

Târziu, de fapt.

Se dădu într-o parte, lăsând o femeie frumoasă să iasă din

• .miera din spatelul lui. Ea îi aruncă lui Bourne un zâmbet timid, înainte să își tragă gluga enormă a pelerinei, pentru a-i acoperi fața.

Boume privi cum femeia se grăbi spre intrarea clubului, ieșind aproape fără zgomot, înainte să întâlnească privirea lui Cross.

-Văd că ai muncit din greu.

Un colț al gurii lui Cross se ridică la auzul cuvintelor.

- E pricepută la contabilitate.

-îmi imaginez că este.

- Nu te așteptam să te întorci așa de repede.

Nici el nu se așteptase să revină atât de repede.

- Lucrurile au luat o altă turnură.

- În bine sau în rău?

Amintirea jurămintelor căsătoriei pe care le rostise împreună cu Penelopa îl enervă.

-Depinde cum privești situația.

- Înțeleg.

- Mă îndoiesc.

-Falconwell?

-Al meu.

-Te-ai însurat cu fata?

-Da.

Cross scoase un fluierat prelung, nu foarte zgomotos. Bourne fu într-un
total de acord.

-Unde este?

Prea aproape.

-In casa din oraș.

- Casa ta din oraș?

- Nu mi s-a părut potrivit să o aduc aici.

Cross tăcu pentru o perioadă lungă.

-Mărturisesc, sunt nerăbdător să o cunosc pe
această femeie care a luat în piept căsătoria cu durul,
neprietenosul Bourne și nu a fugit.

Nu avusese de ales.

În nici un caz nu ar fi făcut nuntă cu el dacă nu ar fi
forțat-o să meargă la vicar. Dacă ar fi avut timp să se gândească.

El era tot

■ nu era ea, aspru și nervos, fără nici o șansă să se întoarcă în lutin'.» În care se născuse. în care ea se născuse.

iii ielopa... era cuviincioasă și crescută perfect pentru o viață în O«>i lume. Lumea aceasta - plină de jocuri, și băutura, și sex, și rt|t<*(f mai rele - ar speria-o de moarte. El ar speria-o de moarte. Dar fii durea să o vadă. Iar el avea să i-o prezinte. Pentru că nu putea «Vila tentației de a o corupe. Era prea irezistibil. Prea dulce.

l a nu știa ce îi ceruse. Credea că aventura era o plimbare Mi/ie în pădurile din împrejurimile casei părintești. Etajul principal al inginerului, în orice noapte, ar fi făcut-o să o apuce Iltei icalele.

Prețul? întrebă Cross, sprijinindu-se pe perete, cu brațele Im t ut ișate pe piept. Ai spus că nu a mers așa cum ai planificat.

Am fost de acord să le găsesc perechi și surorilor ei.

< ROSS ridică o sprânceană.

Câte sunt?

Două. Destul de simplu, cred. El întâlnește privirea serioasă fl m-utră a lui Cross. Ar trebui să știi că a fost o căsătorie din

iii a^Oste. A avut loc azi de dimineață. Nu am suportat să mai stau departe de ea nici un moment în plus.

So auzi o bătaie în ușă pe când Cross înțelese minciuna.

Pentru că sunteți atât de îndrăgostiți.

Exact.

Azi-dimineată, repetă Cross.

Boume se întoarce și se sprijini în palme pe masa de ruletă, *|i \ ;ându-l tare pe dimia verde plușată. Știind ce avea să urmeze i lnar înainte ca vorbele să fie rostite.

Ai lăsat-o singură în noaptea nunții voastre.

Așa am făcut.

E urâtă?

„Nu.“ Când se afla pe culmile pasiunii, era uimitoare. își do- i Imt să o arunce pe pat și să o facă a lui. Amintirea extazului ei in conacul Falconwell îl făcu să se miște pentru a scăpa de apă- *nir a stânjenitoare din pantaloni. își trecu mâna peste față la lur.tirea minciunii.

Am nevoie de un meci în ring cu Temple.

-Aha, înțeleg că este.

-Nu este.

-Atunci, poate că ar trebui să te întorci acasă și să

consumi căsătoria cu această femeie pe care o iubești atât de pasional, Dumnezeu știe că este o experiență mai plăcută decât dacă Temple îți tăbăcește fundul în ring.

Chiar dacă meriți din plin bătaia.

Pentru o clipă, Boume cântări cuvintele. Trecu în revisU evenimentele care ar fi avut loc dacă s-ar fi întors acasă și ar li căutat-o pe proaspăta lui soție ^{O soție potrivită} inocentă. ^{pentru un marchiz} Își imaginează cum ar fi fost să o întindă pe pat și să-și revendice drepturile, să o facă a lui, Să-i arate aventura pe care nicimăcar nu știa că o ceruse. Își imaginează cum părul ei mătăsos s-ar agăța de bărbia lui nerasă, modul în care buzele ei pline s-ar despărți într-un geamăt, izvorât din plăcerea pe care ar fi smuls-o cu migală de la ea. Era o tentație păcătoasă, minunată. Dar ea nu ar fi luat experiența așa cum i se oferea. Ar fi cerut mai mult. Mai mult decât el ar fi fost dispus să-i ofere.

Privirea lui reveni la ruletă, atrasă, inevitabil, de locul unde micuța bilă se oprise.

Negru.

Bineînțeles.

Se întoarse din nou.

- E mai mult de-atât.

-întotdeauna este.

-Am fost de acord să mă întorc în societate.

-Doamne, Dumnezeule! De ce?

-Surorile trebuie să își găsească o pereche potrivită.

CROSS înjură, exprimându-și uluirea printr-un singur cuvânt explicit.

-Needham a negociat dur? Genial.

Boume nu spusese adevărul - că soția sa fusese cea care nego- dase prima termenii. Cu cel mai mare

succes. În schimb, replică:

-Are informații care îl vor distruge pe Langford.

Cross făcu ochii mari.

- Cum este posibil?

Nu am căutat în locul potrivit.

Ești sigur că...

Îl vor distruge.

- Și tu le va da atunci când surorile își găsesc perechea?

Nu ar trebui să dureze mult; se pare că una din ele este la jumătatea distanței spre altar cu Castleton.

Cross ridică o sprânceană.

Castleton este un imbecil.

Bourne ridică dintr-un umăr, indiferent.

-Nu este primul aristocrat care se însoară cu o femeie mai inteligentă decât el. Și nu va fi nici ultimul.

- Tu ți-ai lăsa sora nemăritată să se căsătorească cu el?

- Nu am o soră nemăritată.

- Mi se pare că acum ai vreo două.

Bourne auzi dezaprobarea în aceste vorbe... știa unde voia să ajungă. Știa că o căsnicie cu Castleton ar fi condamnat orice femeie cu creier la o viață de plictiseală. Și Penelopa ar fi miferită să știe că încă o soră de-a ei s-ar fi căsătorit cu bărbatul nepotrivit. „Nu mă mint singură crezând că surorile mele ar putea să-și găsească iubirea. Dar ar putea fi fericite, nu?”
Decise să ignore ecoul.

- E aproape stabilit. Asta mă aduce cu un pas mai aproape de

Langford. Nu am de gând să mă bag și să stric totul. În plus, cele mai multe femei din înalta societate trebuie să-și suporte soții.

Cross ridică din sprânceană.

-Trebuie să recunoști... mariajul cu Castleton ar fi un fel de înlocuitor în special pentru tinerele care speră la mai mult. Ar trebui să-ți faci cunoștință cu altcineva. Cineva care are un pic de minte.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

- Îți oferi serviciile?

j

Cross îi aruncă o privire încruntată.

- Sigur există dneva.
- De ce să caut pe altdneva când Castleton e la îndemână?

- Ești un ticălos fără inimă.

-Fac tot ce este nevoie. Boume îl străfulgeră pe Cross cu o privire de gheață. Poate că începi să te înmoi.

O soție potrivită

pentru un marchiz —

-Poate, dar tu ești la fel de dur ca întotdeauna. Cum Bourne nu răspunde, el continuă: Poate că vei obține câteva invitații fără ajutor, dar pentru restul - pentru o adevărată revenire în societate - vei avea nevoie de Chase. Este singurul mod prin care vei descuia toate ușile de care ai nevoie.

Boume dădu din cap, stând drept, trăgând adânc aer în piepi și aranjându-și cu atenție mânecile redingotei.

Sarah MacLean

-Atunci, ar trebui să-l găsească pe Chase. Întâlni privirea cenușie a lui Cross. Iar tu vei începe să răspândești vorba că...

Cross încuviință:

- Ești îndrăgostit până peste cap.

Înainte să confirme, Boume avu o mică ezitare. Pe care Cross o observă.

-Va trebui să te descurci mai bine de-atât dacă vrei să te creadă cineva. Boume se întoarse, ignorând cuvintele, până când îl chemă înapoi. Și încă un lucru. Dacă răzbunarea ta este legată de căsnicia și de reputația ta imaculată, vei dori să ți le asiguri rapid pe amândouă.

Boume se încruntă.

- Ce vrei să spui?

Cross zâmbi cu un aer de superioritate.

-Sugerez doar să te asiguri că soția ta nu va avea motive pentru anulare. Du femeia în pat, Boume. Urgent.

Bourne nu avu șansa să răspundă, pentru că la intrarea principală în club se iscă brusc agitație, dincolo de ușa lată din stejar, care era întredeschisă.

- Nu-mi pasă că nu sunt membru. Mă lași să-l văd sau îmi voi face un scop în viață din distrugerea lui... și a acestui loc.

Bourne se uită la Cross, iar bărbatul mai înalt spuse, cu indiferență:

-Ai observat că fac întotdeauna aceeași promisiune, dar nicio dată nu e vorba de cineva îndeajuns de puternic pentru a o pune în aplicare?

- Nu cumva întâlnirea ta din seara asta are vreun soț?

Cross încremeni.

- Riscuri de-astea nu-mi asum.

Atunci, nu este pentru tine. Bourne se îndreaptă spre ușă, (n i) îi use în ea și dădu de Bruno și de Asriel, doi dintre paznicii clu- I<ului, ținând un bărbat de înălțime și constituție medie, cu fața jiu' perete. Domnilor, rosti el târăganat, ce ați găsit?

O soție potrivită

Asriel se întoarse spre el.

pentru un mărțez
l'e tine te caută.

l auzul cuvintelor, bărbatul începu să se lupte cu înfocare.

Bourne! Te întâlnești acum cu mine sau ne întâlnim mâine In «jori.

Recunosc vocea.

Tommy.

Trecuseră nouă ani de când îl văzuse pe Tommy Alles ultima

il,i 1.1, din noaptea în care tatăl său luase tot ce-i aparținuse lui i "urne, cu plăcere. De când Tommy alesese moștenirea - moștenirea lui Bourne - în locul prietenului său.

Nouă ani, și focul trădării încă îl ardea, amintirea modului în uc prietenul său îi întorsese spatele. A modului în care fusese plice la acțiunile tatălui său.

Să nu îți imaginezi vreun moment că nu voi veni bucuros și in /,ori, spuse el. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi foarte bine iu.linte să dau un răspuns.

Tommy întoarse capul spre peretele acoperit cu catifea, înfrun- i mdu-lpe Bourne.

Cheamă-ți câinii.

Asriel scoase un mârâit gros, din fundul gâtului, iar Bruno îl înghesui pe Tommy în perete. Auzindu-i geamătul, Bourne apuse:

Ai grijă, nu reacționează bine când nu-i tratezi civilizată.

Un braț îl împunse între umeri, iar Tommy tresări.

-Asta nu este lupta lor. Este a ta.

Mai mult ca sigur, Needham îl avertizase pe Tommy cu privire 1. 11 ilanurile lui Bourne și la înțelegerea lor. Alt motiv nu era pentru

■ i fiul lui Langford să vină aici pentru a-1 înfrunta pe Bourne și tânia lui.

11
- Ceea ce cauți nu este aici.

- Sper din toată inima ca ea să nu fie aici.

Ea.

Și prin acest singur cuvânt, totul deveni clar. Tommy nu v^onise pentru documentul lui Needham. E posibil să nă nu fi știut de existența lui. Venise pentru Penelopa. Pentru Falconwell.

-Dați-i drumul.

Odată eliberat, Tommy își aranjă haina din nou pe umeri și le aruncă celor doi paznici o privire dezgustată, spunând: Sarafi MacLean —

-Mulțumesc.

Bruno și Asriel se dădură în spate, dar nu părăsiră micul spațiu, gata să sară în ajutorul șefului lor, în cazul în care acesta ar fi avut nevoie. Boume vorbi primul:

-Voi fi foarte clar. M-am căsătorit cu Penelopa azi-dimineață și, prin asta, Falconwell a devenit al meu. Nă tu, nă tatăl tău nu veți pune mâna pe el. Și dacă descopăr că unul din voi va mai pune vreodată piciorul pe pământurile mele voi pune să fiți arestați pentru încălcarea proprietății.

Tommy își șterse cu mâna buza umflată și răsese, cu un hohot lipsit de orice urmă de amuzament.

- Crezi că nu știam că vei veni după el? Știam că vei face orice era necesar pentru a-1 recupera, din secunda în care tatăl meu l-a pierdut. De ce crezi că am încercat primul să mă căsătoresc cu ea?

Cuvintele răsunară în camera mică, și Boume fu recunoscător pentru lumina difuză care îi ascunse mirarea.

Tommy *era logodnicul*

Bineînțeles, ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit să-și imagineze că Tommy rămăsese în lumea Penelopei. în viața ei. Ar fi trebuit să se aștepte că avea să se ducă după Falconwell în momentul în care fusese scos din moștenirea lui.

Așa că o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase, fată prostuță, probabil gândindu-se că îl iubea - pe

băiatul cu care fusese prietenă atâta amar de ani. Nu la asta visau fetele naive? Să se mărite cu băiatul pe care îl cunoșteau din copilărie? Tovarășul simplu, prietenos, amicul sigur care nu ceruse niodată altceva decât să râdă împreună?

pentru un marchiz —

O soție potrivită

Încă ești legat de banii tăticului, Tom? Trebuie să fugi și să ieruri cu o fată pentru a-ți face rost de un domeniu? *De domeniul meu?*

Nu mai era al tău de un deceniu, răspuse Tommy pe un ton

ii \ i>>os. Și nu îl meriți. Nu o meriți.

C) amintire îi reveni în minte. El, Tommy și Penelopa se aflau nor o bărcuță în mijlocul lacului de la Falconwell, Tommy stând

• oțat la prora ambarcațiunii, declarând că va fi un căpitan de

ii iv i grozav, Penelopa răsând, părul ei blond strălucind auriu în llimina soarelui de după-amiază, cu toată atenția concentrată rimipra tânărului Tommy. Văzând-o, Boume apucase marginile II.■ II, balansând-o o dată, de două ori, de trei ori, și Tommy își l'ii rduse echilibrul, căzând în lac, cu un strigăt. „Tommy!” țipase IViH'lopa, sărind la marginea bărcii, în timp ce Tommy ieșea la «tiprafață, răsând și gâfâind, pentru a-și trage suflarea. Ea privise pic el, dezaprobator. „N-a fost frumos din partea ta.“ Alungă amintirea, concentrându-se la prezent, pentru a-l răsturna din i H hi pe Tommy. Ar fi trebuit să fie mulțumit că reușise să-i smulgă in. A un lucru. Dar nu plăcerea era cea care-i dădea fiori, ci furia. I ui i.i că Tommy aproape primise ceea ce îi aparținea lui Boume.

I jlronwell. *Penelopa. Se încruntă.*

- Cu toate acestea, și pământul, și doamna, sunt ale mele. Tu și Ut Al tău ați venit prea târziu.

Tommy făcu un pas spre el, ridicându-se la înălțimea lui Itoume.

Asta nu are nimic de-a face cu Langford.

Nu te păcăli singur. Este vorba numai despre Langford. Crezi «A nu se aștepta ca eu să vin după Falconwell în momentul în in' Needham l-a câștigat? Bineînțeles că se aștepta. Și trebuie •A ;;tie și că nu mă voi opri până când nu-l distrug. Făcu o pauză, «ii ilizându-l pe acest bărbat care fusese odată prietenul lui. [*1, odată cu asta, te voi distruge și pe tine.

Ceva sclipi în privirea lui Tommy, ceva ce aducea cu înțelegerea.

- Și îți va face plăcere, nu am nici un dubiu. Și la fel să o dis-

I rugi și pe ea.

Bourne își încrucișă brațele pe piept.

-Obiectivele mele sunt dare - Falconwell și răzbunarea ><■ tatăl tău. Faptul că tu și Penelopa stați în calea acestor lucru > i este, într-adevăr, regretabil.

- Nu te voi lăsa să o rănești.

- Cât de nobil din partea ta. Ce vei face, te vei

lupta pentru ea? Guinevere pentru Lancelot? Spune-mi, și el era copil din flori?

Tommy înlemni la auzul cuvintelor.

-Deci acesta este planul tău, să îl distrugi pe tatăl meu distrugându-mă pe mine.

Bourne ridică din sprânceană.

- Moștenirea lui pentru a mea. Fiul lui pentru fiul tatălui meu. O soție potrivită pentru un marefiiz

- Nu ai o memorie prea bună dacă spui că s-a gândit vreodată la mine ca la un fiu adevărat.

Cuvintele spuneau adevărul - toată copilăria lor, Langford nu avusese niciodată un cuvânt blând pentru Tommy. Fusese un om rece, dur. Lui Bourne nu îi mai păsa.

-Nu contează la ce se gândea el. Ceea ce contează este ceea ce crede lumea. Fără tine, nu mai are nimic.

Tommy se balansa pe un călcâi, cu maxilarul pătrășos, o amin tire vagă a băiatului care fusese odată.

-Tu ești un ticălos, iar eu sunt un gentleman. Nu te vor crede niciodată.

- O vor face atunci când le voi arăta dovada.

Tommy se încruntă.

-Nu există nici o dovadă.

Bourne ridică o sprânceană.

- Ești binevenit să testezi această teorie.

Tommy își încleștă maxilarul și făcu un pas în față, furia împingându-l spre Bourne, care evită lovitura, înainte ca Bruno să iasă din întuneric pentru a opri încăierarea inevitabilă. Bărbații se opriră când brațele masive ale gârzii de corp interve niră între ei.

- Ce vrei de la mine? Întrebă Tommy.

Nu ai nimic pe care să-l vreau. Bourne făcu o pauză, lăsând îi ea să își facă efectul de a-l lua în zeflema pe dușmanul său. Am Falconwell, și răzbunarea, și pe Penelopa. Iar tu nu ai nimic.

A fost a mea înainte să fie a ta, spuse Tommy, iritat. În toți t. i. ini fără tine... m-a avut pe mine. Și când va vedea cine ești...

■ i' ii devenit... se va întoarce din nou la mine.

Bourne ura ideea că Tommy și Penelopa rămăseseră prieteni, . Iii.it după ce el pierduse totul, chiar și după ce el fusese inca- i • i! >il să se întoarcă în Surrey și să își recupereze locul - al treilea vai I al triumphiului lor.

Ești un om curajos dacă mă ameninți. Îl privi pe Bruno.

¹ undu-1 afară.

Tommy se smulse din mâinile bărbatului masiv.

Pot să mă conduc singur afară. Traversă către ușa exterioară, i tmânând acolo câteva clipe, înainte să se întorcă pentru a-i i 111 ii ni privirea lui Bourne. Adu-o înapoi în Surrey, Michael. Las-o

111 pace. Înainte să o distrugi cu furia și cu răzbunarea ta.

Ar fi vrut să contrazică acea ipoteză. Însă nu era prost. I'neînțeles că o va distruge. O va face, pentru că la asta se pri-

■ i'pea cel mai bine.

Dacă aș fi în locul tău, m-aș preocupa mai puțin de sigu- i .11 ița nevastei mele și mai mult să-mi protejez numele. Pentru

■ t, atunci când voi termina cu tatăl tău, nu îți vei mai putea arăta I ița prin Londra.

Când Tommy răspunse, în vocea lui se simți o răceală ca de i-țel - o convingere pe care Michael nu o întrevăzuse în băiatul pe i are îl știa altădată.

-Nu încerc să mă mint că mă pot proteja de scandalul pe i are plănuiești să-l declanșezi, dar voi face tot ce-mi stă în putință să mă lupt cu tine - ca să o protejez pe Penelopa. Ca să îi miintesc că era un timp în care prietenii ei ar fi făcut orice pentru i o feri de rău.

Bourne ridică o sprânceană.

- Se pare că nu ai reușit asta, nu?

Regretul străbătu rapid, ca o umbră, chipul lui Tommy.

-Așa este. Dar nu s-a presupus niciodată că acesta ar fi fo:i rolul meu.

Dacă le-ar fi permis, cuvintele i-ar fi străpuns inima. În schiml >. le luă în derâdere.

-Stai liniștit, Tom, cel puțin nu va trebui să faci față scanda lului în care vei intra când voi oferi știrea ziarelor.

Tommy se întoarse din nou, privirea lui de

cunoscător găsind o pe cea a lui Boume în întuneric, înainte să rostească cuvintele dr despărțire:

- Nu, nu va avea vreo legătură cu scandalul... dar va regreta că s-a măritat cu tine. Să nu te îndoiești de asta.

Nu se îndoia câtuși de pupn.

Ușa masivă se închise în urma lui, iar Boume își întoarse brusc chipul, furia și iritarea, și altceva - ceva pe care nu-și dorea să l definească - străbătându-l din cap până în picioare.

Capitolul 9

Dragă M.,

Îți scriu dintr-o trăsură, în care mi-am petrecut ultimele șase zile împreună cu *toate cele patru surori ale mele și cu mama, hurducându-ne prin ținutul de nord pentru a o vizita pe mătușa Hester (pe care ți-o amintești cu siguranță din ultima mea scrisoare). Nu-mi pot imagina ce i-a determinat pe romani să-și continue marșul spre nord pentru a construi Zidul lui Hadrian. Probabil că nu au avut surori, altfel n-ar fi ajuns până în Toscana.*

A ta, perseverentă, P.

Undeva pe *Great North Road*, iunie 1816

Fără răspuns

(> părăsise.

IVnelopa avu nevoie de un sfert de ceas pentru a-și veni în fire, | MIMI acolo, la intrarea casei din Londra a lui Michael, împreună » ''• >!
>*va grămezi din lucrurile ei.

^{1 1} părăsise, rapid, cu un simplu „La revedere”.

Într-o noapte, se trezi cu ochii la ușa masivă din stejar prin care ieșise *1 ni.ii mult timp decât ar fi fost dispusă să recunoască, lup- I HI. Iu se cu câteva adevăruri-cheie: cu faptul că o părăsise, în (MIIM ei noapte în casa din Londra, fără ca măcar să o prezinte i" i (tonalului înainte să plece.

În noaptea nunții lor.

MU voia să se gândească prea mult la acest amănunt. În schimb, |i < ■ mcentră pe faptul că stătea ca o neghioabă în foaiorul casei liltt oraș a soțului ei, fără alți tovarăși, în afară de doi lachei foarte I li wi i. care păreau nesiguri cu privire la rolul ei exact într-o astfel il> Mtuajie. Penelopa nu era sigură dacă trebuia să se bucure I x 111 ru că nu întâlneau des femei singure în această casă sau să fie «I• lisată că nu se gândiseră să o conducă într-o cameră de primire, în timp ce concepeau un plan pentru ea. Se forță să zâmbescă fl I adresă celui mai în vârstă dintre cei doi - care nu avea mai H iu li de cincisprezece ani disperată să pară vitează:

Presupun că această casă are o menajeră?

VAZU cum o undă de ușurare străbătu chipul tânărului și își •Im i să fi știut cum să se comporte într-o astfel de situație.

Da, milady.

Hxcelent. Și ai putea să o chemi?

I ...«cheul făcu o plecăciune, apoi din nou, evident dornic să facă Ini ce îi stătea în putință.

Da, milady. Cum doriți, milady. Dispăru într-o clipită, tova- i.i.; ul lui devenind din ce în ce mai stânjenit, cu fiecare minut K trecea.

I a cunoștea senzația. Dar dacă ea era într-o stare de nesigu- ■ H iț.i completă nu însemna că bietul băiat trebuia să sufere și el.

- Nu trebuie să stai aici, spuse ea cu un ușor zâmbet de încu- i ț.ire, sunt sigură că menajera va sosi în curând.

Lacheul - sincer, mult prea tânăr pentru a fi lacheu - bâigui «• încuviințare și dispăru, aproape instantaneu.

Penelopa răsuflă lung și cercetă holul de la intrare, tot num.il marmură și poleială, un decor la modă și foarte scump - un pii prea extravagant pentru gusturile ei, dar înțelese rapid scopul Michael poate că pierduse totul în acel dezgustător joc de noroc, dar câștigase înapoi de douăzeci de ori mai mult; oricine intra în casa lui putea vedea asta.

Simți un junghi în piept la gândul că tânărul marchiz muncise din răspuțeri pentru a-și recupera averea. Ce putere trebuia să ft presupus asta... ce angajament.

Era păcat că nu avea același angajament și față de

soția lui.

Își alungă gândul, privind cufărul masiv care sosise cu trăsura lor, în acea seară. Ei bine, dacă nu avea să primească o cameră, putea foarte bine să se facă singură comodă. Își desfăcu nasturii pelerinei de călătorie și se așeză pe bagaj, întrebându-se în treacăt dacă nu avea să locuiască aici... în foaier.

În partea din spate a casei începu agitația... un amestec de șoapte febrile, subliniate de ritmul unor pași grăbiți, iar Penelopa nu se putu abține să nu zâmbească la auzul sunetului. Se părea că nici unul dintre servitori nu fusese înștiințat că stăpânul lor avea să aducă o mireasă acasă. Se gândi că nu ar fi trebuit să fie surprinsă, căci nici ea însăși nu se așteptase la așa ceva cu două zile în urmă.

Dar nu putea să nu fie ușor enervată din cauza soțului ei. Ar fi putut cel puțin să-și rupă un minut din programul lui pentru a o prezenta menajerei, înainte să plece la afacerea importantă care îl chema la acea oră a zilei. „În ziua nunții lui.“ Oftă, simțind enervarea care însoțea acest gând. Știind că doamnele nu își exprimă iritarea.

Putea doar spera că nu aceasta era regula dacă cineva se căsătorea cu un aristocrat decăzut. Sigur, exista loc de interpretări când cineva stătea în noua sa casă, așteptând să fie condus într-o cameră. În orice cameră.

Inspectă palma unei mânuși și se întrebă cum ar fi reacționat Michael dacă s-ar fi întors, după câteva ore, găsiind-o

î •' HM cufăr, așteptându-l. Și imaginea lui, cu o privire uimită, '* l.v u să chicotească. Poate că ar fi meritat efortul. își schimbă IH'/lția, ignorând durerea de spate.

lîi mod sigur, marchizele nu se gândeau la durerile de spate. Milady?

l melopa sări în picioare, rotindu-se spre persoana care ros- t lm» (uvintele, nesigure și curioase, din spatele ei.

l >e către cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

O soție potrivită pentru un marchiz —

Nu conta că purta o simplă uniformă - ce putea fi recunos- "U in toate casele din Anglia drept rochia menajerelor - sau <J> p.irul ei roșu ca focul era strâns la spate într-un coc îngrijit, l »* ■» firet. Această femeie, tânără și suplă, cu cei mai mari și mai Inimoși ochi albaștri pe care Penelopa îi văzuse vreodată, era uluitoare. Asemenea picturii unui artist olandez. Asemenea nici imH alte servitoare pe care o văzuse Penelopa până atunci.

Și locuia în casa lui Michael.

Eu... începu ea, apoi se opri, dându-și seama că o privea insistent . Clătina din cap. Eu... da?

Menajeră nu dădu vreun semn că ar fi observat comport amen- i ni < iudat, în schimb se apropie și făcu o reverență.

Îmi cer scuze pentru că nu v-am întâmpinat la sosirea i lumnevoastră. Dar noi nu...

l n rândul ei să se oprească. „Nu vă așteptam." Penelopa m/i cuvintele, chiar dacă nu fuseseră rostite. Menajera încercă iiii nou:

Boume nu a...

Bourne.

NU Lord Boume. Numai Bourne. Emoția izbucni, fierbinte și neobișnuită.

Gelozia.

-Înțeleg. Lord Boume a fost foarte ocupat în ultimele zile. /> 1)0vi rostindu-i titlul, detectând înțelegerea din ochii celeilalte femei. Tu ești menajera, presupun.

Frumoasa femeie schiță un zâmbet scurt și făcu o altă niverență.

Doamna Worth.

Penelopa se întrebă dacă doamna Worth era măritată sau dacă își obținuse titlul prin postul în care fusese angajată. Gân(lut la Michael alături de o menajeră tânără, nemăritată și extram dinar de frumoasă nu-i cădea pace.

-Ați dori să vedeți casa? Sau să cunoașteți personalul?

Doamna Worth părea nesigură de ce va urma.

-Deocamdată, aș dori să-mi văd apartamentele, spuse

Pene lopa, fiindu-i milă de cealaltă femeie, care evident era surprind de căsătoria stăpânului ei la fel ca Penelopa. Am călătorit mai c parte din zi.

-Bineînțeles, încuviință doamna Worth, conducând-o căln- scara largă despre care Penelopa bănuie că duce spre apartamentul stăpânului. îi pun pe băieți să vă aducă imediat cuferele.

În timp ce urcau împreună scările, Penelopa nu își putu reține curiozitatea *Osoție potrivită*

pentru un marchiz -
- Soțul tău este și el angajat al lui Lord Boume?

Urmă o pauză lungă înainte ca menajera să răspundă:

-Nu, milady.

Penelopa își dădu seama că nu ar trebui să o preseze.

-Atunci, aveți o casă în apropiere?

O altă pauză.

-Nu am im soț.

Penelopa încercă să alunge sentimentul neplăcut de gelozii* care se iscă în ea auzind răspunsul... și imboldul de a-i pune mal multe întrebări frumoasei menajere.

Doamna Worth se îndepărtase deja de ea, deschizând ușa cătri* un dormitor slab luminat.

-Bineînțeles că vom face imediat focul, mila dv. Apoi intră în cameră, aprinzând lumânări în toată încăperea și dând la iveală un dormitor confortabil, bine aranjat, decorat în nuanțe frumoase de verde și albastru. Voi anunța să vi se pregătească

o gustare. Probabil că vă este foame. Terminând ce avea de făcut, se întoarse spre Penelopa. Nu avem o cameristă în cadrul personalului, dar aș fi fericită să... spuse ea cu glas stins.

Penelopa clătină din cap.

-Camerista mea trebuie să sosească în curând.

Vr figura celeilalte femei se distinsă ușurarea, după care ea tti plecă ușor capul, încuviințând. Penelopa o privea cu atenție,

I i nută de această creatură frumoasă, care părea o servitoare in- tentă și care, în același timp, nu părea deloc o servitoare.

De cât timp ești aid?

¹ ipul doamnei Worth se ridică brusc, ochii ei fixându-se rapid in Penelopa.

Cu Bou... se opri, abținându-se. Cu Lord Boume? Când Penelopa dădu din cap,

continuă: De doi ani.

Îști foarte tânără pentru a fi menajeră.

Privirea doamnei Worth deveni mai precaută.

Am fost foarte norocoasă că Lord Bourne mi-a găsit loc aici.

Î) mie de întrebări trecură prin mintea Penelopei, și avu nevoie Ir loată stăpânirea pentru a se abține să le adreseze - să desco- peir* adevărul despre această femeie frumoasă și despre modul

ajunsesse să locuiască împreună cu Michael DaMaJean

montul acum, indiferent de cât de curioasă ar fi fost.

În schimb, întinse mâna și își desfăcu pălăria, ducându-se la) măsuță de toaletă din apropiere pentru a o lăsa jos. întorcân- îln ;;e, îi dădu drumul menajerei.

Cuferele mele și dna sună foarte bine. Și o baie, te rog.

1 toamna Worth făcu o reverență scurtă.

Cum doriți, milady.

Dispăru într-o clipă, lăsând-o pe Penelopa singură. Respirând el-inc pentru a se calma, ea se roti ușor, cercetând camera. Era minunată - aranjată elegant, cu pereții îmbrăcați în mătase și un n-vor uriaș care fusese cu siguranță adus din Orient. Obiectele d» irtă erau de bun gust și mobilierul perfect ornamentat. În aer <<■ ntrînea umezeala și un miros persistent de fum - alte semne ale

i î (i tului că nu fusese așteptată.

Traversă încăperea spre lavoar, așezat lângă o fereastră ce

Îl a dea spre o grădină imensă, extravagantă, își tumă apă în vas și îți îșeză mâinile pe porțelanul alb, privind cum apa le distorsiona «Uloarea și forma, făcându-le să pară rupte și desprinse. Trase i'l-mc aer în piept, concentrându-se pe locul în care lichidul rece nr icrmina și începea aerul din cameră.

Când ușa se deschise, Penelopa sări de lângă lavoar, aproape răsturnând suportul, stropii de apă sărind pe ea și pe covor. Se întoarse cu fața spre o fată - nu mai mare de treisprezece sau paisprezece ani - care intră cu o reverență rapidă.

-Am venit să fac focul, milady.

Penelopa o privi cum se lăsă pe vine cu o cutie de iască, pi în minte îi apărură imaginea lui Michael, cu câteva zile în urmă, care făcea același lucru la Falconwell. Surcelele luară foc și obrajii Penelopei se îmbujorară în timp ce își aminti tot ce urmasă în acea seară... și în dimineața de după. Amintirea îi aduse și o urnă de regret.

Regretul că el nu era alături de ea în acest moment.

Fata se ridică în picioare, cu fața spre Penelopa și cu capul plecat.

-Mai aveți nevoie de ceva?

Curiozitatea își făcu din nou apariția.

- Cum te cheamă?

Fata își înălță capul.

-Numele... numele meu?

Penelopa afișă un zâmbet liniștitor.

-Dacă dorești să mi-1 spui.

-Alice.

- Câți ani ai, Alice?

Ea făcu din nou o jumătate de reverență,

- Paisprezece, milady.

- Și de când lucrezi aici?

-Adică la Casa Iadului?

Penelopa făcu ochii mari.

- Casa Iadului? „Doamne Dumnezeule.”

-Da, doamnă, se grăbi să răspundă micuța cameristă, ca și cum ar fi fost un nume perfect rezonabil pentru o casă. De trei ani. Eu și fratele meu aveam nevoie de un loc de muncă după cir părinții noștri... Vocea ei se stinse treptat, dar Penelopa nu avu nici

o dificultate să completeze restul.

- Și fratele tău lucrează aici?

-Da, doamnă. Este lacheu.

i Vi-fl *ce explica de ce lacheii erau atât de tineri.*

Alice părea extraordinar de emoționată.

Mai aveți nevoie de ceva de la mine?

I Wiclopa clătină din cap.

Nu în seara aceasta, Alice.

Mulțumesc, doamnă. Se întoarse spre ușă și aproape scăpase, fe*«i

Penelopa o chemă înapoi.

— *O soție potrivită pentru un marchiz ~*

A, mai este ceva. Fata se întoarse, cu ochii mari și așteptând. Ul jmtca să-mi spui unde este camera stăpânului?

Vreți să spuneți, apartamentele lui Boume?

Iutti, din *nou. Boume.*

Da.

Păi, cei mai mulți dintre noi folosim ușa următoare de pe Mul, dar dumneavoastră aveți ușă directă, spuse Alice, arătând

capătul îndepărtat al camerei, unde ușa aproape era ascunsă In <|>.itele paravanului.

„t) ușă directă.” Inima Penelopei începu să bată un pic mai H'prde.

Înțeleg.

bineînțeles că va avea acces direct la camerele soțului ei. Până

11 urmă, era soțul ei.

Voate că *el o va folosi.*

Ceva o străbătu din cap până în picioare, ceva ce nu putu iiti ntifica. Frica, poate.

Exaltarea.

Aventura.

■ Sunt sigură că nu se va supăra că sunteți aici, doamnă. Nu doarme prea des aici.

Penelopa simți din nou căldura care îi inunda obrajii.

Înțeleg, repetă ea.

Dormea în altă parte. „Cu altcineva.”

Noapte bună, m'lady.

Noapte bună, Alice.

Atunci fata plecă și Penelopa rămase în picioare lângă acea '> i. întrebându-se cu mare interes ce se afla dincolo de ea. Dar

• ui mzitareaîi rămase nesatisfăcută, fiindcă sosiră

cuferele, urmate

de cină - o masă simplă, cu pâine proaspătă și brânză, jambon cald și un sos chutney delicios. Dar continuă să se frământă și în timpul mesei, și atunci când camerista abia sosită îi despacheta hainele cele mai importante, și în timp ce băieții care aduseseră cuferele îi umplură cada pentru baie, și în timp ce se îmbăie, se uscă, și se îmbracă, și încercă, disperată, să-i scrie o scrisoare verișoarei ei, Catherine.

Când ceasul bătuse miezul nopții, iar ea își dăduse seama că ziua nunții ei - *O soție potrivită pentru un marchiz.* - venise și trecuse, curiozitatea despre ce se găsea în încăperea cealaltă se transformă în dezamăgire. Și apoi iritare. Privirea îi fu atrasă înefl

o dată de ușa învecinată. Se uită la lemnul de mahon, simțind cum o inundă o furie uriașă lipsită de cel mai mic sentiment de stânjenală. Și în acea fracțiune de secundă, luă hotărârea. Se duse la ușa și o deschise brusc, în față căscându-i-se un întuneric ca de prăpastie.

Servitorii știau că el nu planificase să se întoarcă în acea noapte, altfel ar fi ținut focul aprins pentru el. Fusese singura care îl așteptase să se întoarcă. Singura care credea că noaptea nunții lor ar fi putut fi ceva... *mai mult.* Naiva Penelopa.

El nu dorise să se însoare cu ea.

Se căsătorise cu ea pentru Falconwell. De ce îi era atât de greu să-și amintească? Înghiți nodul din gât, respirând adânc. Nu va plânge. Nu în noaptea aceasta. Nu în această casă nouă, cu servitorii ei ciudați. Nu în noaptea nunții ei.

Prima noapte din restul vieții ei.

Prima ei noapte ca marchiză de Bourne, cu toate libertățile care veneau împreună cu titlul. Așa că nu, nu va plânge. În schimb, va avea parte de o aventură.

Ridicând o lumânare mare de pe o masă din

apropiere, păța în încăpere, însoțită de o baie de lumină aurie, scoțând la iveală un perete lung de rafturi, umplut până la refuz cu cărți, și un șemineu din marmură, cu două scaune mari, frumoase, aranjate confortabil în apropiere. Se opri lângă șemineu pentru a cerceta pictura imensă care atârna deasupra lui, ridicând lumânarea

— *O soție potrivită pentru un marchiz* ~

îl înfruntă și nu a vedea mai bine peisajul. Recunoscându-l, se cutremură. În
Falconwell.

Nu casa, doar pământul. Dealurile unduitoare care îi făceau înfruntarea
uluitoare, plin de scîlpîri, ce marca granița vestică a proprietății luxuriante, de un
verde plin de viață - bijuteria înfruntatului Surrey. Pământul care, odată, fusese
dreptul lui din (M)șiere. El se trezea cu ochii la Falconwell.

Adică, atunci când dormea în camera lui potrivită pentru un marchiz -

înfruntându-l alungă orice fel de compasiune ar fi putut simți în tot moment și
se întoarce cu spatele, nervoasă și dezamăgită.

Înfruntându-i marea ei îi dezvăluie marginea patului masiv -
mai mare înfruntându-i orice alt pat pe care îl văzuse vreodată. Penelopei i se tăie înfruntându-
pi rația la vederea dimensiunii sale, a stîlpilor din stejar enormi înfruntându-i în cele
patru colțuri, fiecare fiind lucrat mai fin decât celălalt. Ultimele baldachinul înfruntându-se
la distanță de cel puțin doi metri - înfruntându-i chiar mai mult. Era învelit înfruntându-i
culoarea vinului și înfruntându-i miezului nopții, și nu se putu abține să nu își treacă degetele
(înfruntându-i draperia din catifea).

Ura luxos, și elegant, și extrem de extravagant. „Și șocant de înfruntându-i tscuii”
Gândul o făcu să se întoarcă, cercetând restul camerei, înfruntându-i vi reia ei urmărind
haloul din jurul lumânării. Zări o carafă mare

■ înfruntându-i cristal, plină cu un lichid închis la culoare, și
un set asortat ■ înfruntându-i pahare. Se întrebă cât de des își turnase un deget de
scotch și li băuse înfruntându-i patul lui uriaș. Se întrebă de câte ori turnase aceeași înfruntându-i
mitate de băutură pentru un musafir.

Ideea unei alte femei înfruntându-i patul lui Michael, oacheșă și senzuală, și înfruntându-i
ca frumusețe și înfruntându-i îndrăzneală, alimentă mânia Penelopei.

II Usase acolo, în casa lui, în prima ei noapte ca soție a lui. Înfruntându-i. I plecase să
bea scotch cu o zeită. Nu conta că nu avea nici o li «vadă că ar fi făcut așa ceva.
Oricum o înfruntându-i furia.

Oare conversația lor dinfruntându-i trăsura nu înfruntându-i semnase nimic? Cum înfruntându-i
demonstreze Londrei și înfruntându-i înfruntându-i societăți că această înfruntându-i Asătorie falsă nu era nici
măcar aproape de scandal, dacă el înfruntându-i lodaliza cu... cu... doamnele nopții? Și ea ce
trebuia să facă atunci când el ducea o viață de crai libertin? Să stea acolo,

CU goblenul, până când el se hotărâ să o onoreze cu prezența lui? „Nu.” Nu
o va face.

-înfruntându-i mod sigur nu! jură ea înfruntându-i șoaptă, triumfătoare înfruntându-i
camera întunecată, ca și cum, odată ce cuvintele fuseseră rostite cu voce tare, nu
mai puteau fi înfruntându-i infirmate. Și poate chiar așa avea să fie.

Privirea ei căzu dinfruntându-i nou pe carafă, sticla cu creștături
adânc înfruntându-i din sticlă, baza lată, făcută pentru a înfruntându-i împiedica răsturnarea sticlei când
marea era agitată. Evident că avea o carafă de căpitan de corabie înfruntându-i camera sa
decadentă, o vizuină a păcatului înfruntându-i înfruntându-i înfruntându-i materiale scumpe, care ar fi putut
aparține oricărui pirat carafă se respectă. Bine.

Îi va arăta ea mare agitată.

Înainte să se gândească prea mult, se îndreptă spre băuturi, punând sfeșnicul jos, întorcând un pahar și turnând mai mult scotch decât ar trebui să bea într-un pahar orice femeie du centă. Faptul că nu era sigură cât scotch bea o femeie decentă era irelevant.

Privi cu o plăcere perversă la modul în care lichidul îi chihlimbar umplea scobiturile cristalului și răsă pe înfundat când se întrebă ce ar crede noul ei soț dacă ar fi sosit acasă chiar în acest moment și ar vedea-o pe soția lui decentă, salvată de t.

o viață de fată bătrână, ținând în mână un pahar în care-și tuși o cantitate serioasă de scotch. La fel de plin ca și viitorul ei.

Un viitor plin de aventură.

Cu un zâmbet ștrengăresc, Penelopa toastă pentru ea însăși în oglinda mare, montată în spatele carafei, și luă o gură de whisky. Și aproape că muri. Nu era pregătită pentru fierbințeală blestemată care îi arse gâtul și îi făcu stomacul să se strângă, dându-i o senzație de vomă, înainte să-și recapete controlul asupra simțurilor. Se strâmbă uitându-se în pahar și mirându se cum poate dneva - în special cei mai bogați bărbați din Anglia - să aleagă să bea o asemenea poșircă afumată și amară. Avea gum de foc. Foc și... copaci. Și era scârboasă. Ca aventură, aceasta nu părea nid pe departe a fi promițătoare.

Simți că i se va face rău. Se sprijini de marginea bufetu lui, aplecându-se și întrebându-se dacă era posibil să-și fi rănit

îrrlos, iremediabil, măruntaiele. Respiră adânc de câteva ori, y l n sura începu să se diminueze, lăsând în urmă o căldură letar- t l > . V vag încurajatoare.

Î* > îndreptă de spate. Până la urmă, nu era chiar atât de rea.

Itidică din nou sfeșnicul și se îndreptă către bibliotecă, im linând capul pentru a dti titlurile volumelor legate în piele, • ui- umpleau rafturile până la refuz. Părea ciudat că Michael u'tvi cărți. Nu și-l putea imagina oprindu-se vreodată îndeajuns ilr mult pentru a citi. Dar erau aici- Homer, Shakespeare, Chaucer, in.ii multe tomuri germane despre agricultură și un raft întreg < l < ■ istorii ale regilor britanici. Și almanahul titlurilor nobiliare \ ' i iblicat de Debrett.

Trecu cu degetele peste titlul aurit al volumului - istoria mpletă a aristocrației britanice - de pe cotorul ros de la atăta li dosire. Pentru cineva care se retrăsese bucuos din înalta socie- ' «ie, Michael părea să răsfoiască destul de mult volumul.

Ea trase cartea de pe raft, mângâind coperta din piele, apoi ii frunzări la întâmplare. Volumul se deschise la o pagină care lu .ese consultată des.

Marchizatul de Boume.

Penelopa mângâie Uterele cu degetele - succesiunea de bărbați i .ne deținuseră titlul înaintea lui Michael. Până acum. Și iată-1. Michael Henry Stephen, al 10-lea marchiz de Boume, al 2-lea ■ mite de Arran, născuțîn 1800. în 1816, aprimit titlul de marchiz i le Boume, el și moștenitorii săi pe linie

masculină."

Probabil că se prefăcea că nu-i pasă de titlul lui... dar, într-un li'l, se simțea legat de el, altfel cartea aceasta nu ar fi fost atât de iilită. Se bucură la acest gând, la ideea că probabil încă se mai Rindea la timpul petrecut în Surrey, pe pământurile lui, la copi-

I iria de acolo, la ea. Poate că nu o uitase - la fel cum ea nu îl uitase pe el.

Degetul ei arătător urmări rândul de text. „Moștenitorii săi pe linie masculină”. își imaginează câțiva băieți zvelți, bruneți, cu gropițe în bărbie și hainele în dezordine. Micu Michael. Moștenitorii veniți din trupul ei. „Dacă el va veni vreodată acasă.”

Puse la loc cartea și înainta pas cu pas spre pat, cercetând de aproape enorma parte de mobilier, cuprinzând cu privirea cuvertura închisă la culoare, întrebându-se dacă este catifea - dacă se asorta cu draperiile din jurul patului. Puse jos lumânarea și întinse mâna, dorind să atingă patul. Dorind să simtă locul unde dormise el. Cuvertura nu era din catifea. Era blană. O blana moale, fină. „Bineînțeles.” își trecu palma peste material și ița imagină, pentru o clipă, cum ar fi fost să se întindă în acest pat, învăluită de întuneric și de blană. „Și de Michael.”

Era un ticălos, iar patul său era o aventură în sine. Blana moale îi făcea cu ochiul, tentând-o să se urce pe ea și să se tolănească în căldura, în decadența ei. La fel de repede cum îi apăru ideea, se mișcă deja, lăsând paharul să cadă pe podea, fără a-1 lua în seamă. Vă cățărându-se pe pat ca un copil care se suia pe rafturile cămării căutând dulciuri.

Era cel mai moale, cel mai fin lucru pe care îl simțise vreodată. Se rostogoli pe spate, desfăcându-și larg brațele și picioarele, iubind felul în care blana îi mângâia trupul, cufundând-o în ph cere pură, completă. Nici un pat nu ar trebui să fie atât de confortabil. Dar, bineînțeles, al lui era.

-Este depravat, spuse cu voce tare în cameră, auzind ecoul prelungit al cuvintelor în timp ce se stingeau în întuneric.

Își ridică brațele, care păreau mai grele decât de obicei, și atinse draperiile din catifea, unduindu-se mai adânc în cu vertură, înainte să închidă ochii, întorcând obrazul într-o parte și frecându-1 de blană. Suspină. Părea nedrept că acest pat va rămâne nefolosit.

Gândurile îi erau lente, de parcă i-ar fi venit de

undeva de sub apă, iar ea era profund conștientă de greutatea corpului ei, care se scufunda în somieră. .Această relaxare grozavă trebuie să fie motivul pentru care oamenii beau." în mod sigur o făcea mai deschisă la idee.

- Se pare că te-ai rătăcit.

Deschise ochii la auzul acestor cuvinte, rostite cu voce joasă și caldă în întuneric, și-și găsi soțul stând lângă pat, uitându-se în jos spre ea.

Dragă M.,
Pentru că n-am primit nici un răspuns de la tine în limba maternă, m-am gândit că poate mi-ai răspunde într-o altă limbă. Atenție! Urmează o frază în latină (cel mai probabil incorect scrisă).

Ecrivez, s'il vous plait Placet
scribes Bitte schreiben Sie Scrivimi, per favore
Ysgrifennwch, osgwelwchyn dda
Mărturisesc, la ultima, în galeză, m-am așezat pe o bancă, dar sentimentul e același.

Te rog, scrie-mi, P.
Conacul Needham, septembrie 1816 Nici un răspuns (în nici una dintre limbi)
*

Fiind coproprietar al celui mai luxos club de jocuri din Londra, Bourne nu era străin tentației. Era specializat în păcat. Era i > t unoștință intimă a viciului. Știa atracția plușului de smarald mtins pe o masă de biliard, înțelegea felul în care inima trepida

Li sunetul zarurilor zornăind în mână, știa prăpastia pe marginea

I .1 reia se balansa un jucător, în așteptarea acelei singure cărți care .tr construi - sau ar distruge - o avere.

Dar niciodată în viața lui nu experimentase o ispită atât de acută ca aceasta - chemarea către păcat și ticăloșie care răsuna ni capul lui, în timp ce o privea pe noua și virgîna sa soție .-v.ircolindu-se pe cuvertura lui de blană, în timp ce purta doar o rochie din in.

Dorința îl străfulgera cu intensitate, și se luptă să nu se aplece să-i sfâșie cămașuța, dezgolind-o pentru ochii, și mâinile, și gura lui, pentru tot restul nopții Pentru a o face a lui.

Furia persista, acum amestecată, într-o combinație năvalnic ,!, cu dorința, în timp ce ea clipea spre el, lent și languros, în lumina pâlpâindă a lumânării. Urma unui zâmbet pe l-^{Sarah Maclean} arunca și făcu să-și dorească s-o dezbrace complet și să se urce în ace! pat cu ea, să frece cuvertura de blană de pielea ei imaculată și să-i aratv exact cât de magnifică era depravarea. Ea clipi din nou, și el s<*> întări, pantalonii lui croiți perfect devenind, brusc, prea strâmți.

-Michael, șopti ea, cu o urmă de surpriză plăcută în ton, care nu-1 ajuta cu nimic să-și revină. Nu trebuia să fii aid.

Și totuși era, o vulpe strecurându-se în cotețul cu găini.

-Așteptai pe altcineva? Cuvintele îi răsunau dur în urechi, pline de un sens pe care ea nu îl înțelegea. Încă este dormitorul meu, nu?

Ea zâmbi.

-Ai glumit. Bineînțeles că este.

-Atunci de ce nu trebuia să fii aici?

Întrebarea păru să o deranjeze. Își încreți nasul.

-Trebuia să fii cu zeița ta. Își închise ochii și se legănă din nou învăluită de blană, gemând ușor de plăcere.

- Zeița mea?

-Îhâmmm. Alice mi-a spus că nu dormi aici. Se mișcă pentru a se ridica, blana și salteaua de puf îngreunându-i mișcarea, iar Michael văzu cum marginea cămășii de noapte îi alunecă, uimitor, minunat, peste colina unui sân dezvelit. Ești întotdeauna atât de tăcut, Michael. Încerd să mă intimidezi?

El încercă să-și domolească vocea.

-Te intimidez?

-Câteodată. Dar nu chiar acum.

Înaintă încet spre el pe pat, un genunchi trăgând în

jos de materialul cămășii de noapte, și Boume își dădu seama că se roagă ca materialul să cadă un centimetru mai jos... o jumătate de centimetru. Destul cât să dezgolească sfârcurile ei roz, perfecte. Alungă gândul. Era un bărbat de treizeci de ani, nu un băiețel

I- doisprezece. Văzuse destui săni la vremea lui. Nu avea nevoie M I poftescă la soția lui, care se legăna în fața lui *potându-se pentru un marchiz* -

■ '>.i cămășii de noapte și sănătatea Ivii psihică, în același timp. fnu adevăr, nu se întorsese dintr-un impuls de dorință. Se în- iHt'ti'se pentru că era mânios. Furios pe ea pentru că aproape se marltase. Pentru că nu îi spusese adevărul.

IM îi intră în gânduri, legănându-se, iar el o prinse de talie l'i ilru a o opri.

Îmi pare rău că nu sunt perfectă.

tn *momentul acesta, singurul lucru imperfect la ea era faptul că era îmbrăcată.*

Ce te face să spui asta?

Ne-am căsătorit astăzi, spuse ea. Sau poate că nu-ți mai itnintești?

îmi amintesc.

lia făcea realitatea imposibil de uitat.

- Sigur? Pentru că m-ai părăsit, îmi amintesc și asta.

Se întorsese, gata să consume mariajul. Gata să o facă a lui și să

■ li ni ine orice dubiu că ar fi fost căsătoriți, că Falconwell era al lui.

< A ea era a lui. A lui și nu a lui Tommy.

Miresele nu se așteaptă să fie părăsite în noaptea nunții i" i. Michael. El nu răspunse, și ea îl înfruntă în continuare,

< litându-și mâinile pe brațele lui, prinzându-1 prin straturile

• l*- haine. Nu ne place. în special când renunțați la o noapte cu pentru una dintre... frumoasele voastre cu părul negru ca pana corbului.

Nu avea sens ceea ce spunea.

- Cu dne?

Ea flutură din mână întotdeauna sunt brunete cele care câștigă...

Ce câștigă?

Ea nu se oprise din vorbit.

-... Nu contează dacă este brunetă sau nu, sincer. Contează iii>ar că există. Și nu-mi place.

- Înțeleg, spuse el.

Credea că fusese cu o altă femeie? Poate că, dacă ar fi fost cu o altă femeie, nu s-ar mai fi aflat aici, dorind-o pe ea atât de mult.

- De fapt, nu cred că înțelegi. Ezită, privindu-1 cu atenție. *Râ/i* de mine?

-Nu.

Sarați MacLean

Cel puțin, știa că *acela* era răspunsul corect.

-Vrei să îți mai spun ce altceva nu le place miresei în noaptea nunții lor?

-Te rog.

- Nu ne place să stăm acasă. Singure.

-Îmi imaginez că este același lucru cu faptul că nu vă place să fiți părăsite.

Ea se încruntă și își coborî mâinile, lăsându-se pe spate, destul cât el să-și întetească strânsoarea și să o țină nemișcată - să i simtă căldura moale de sub haine, amintindu-i de felul în care se mula pe mâinile lui... pe gura lui... pe restul trupului său.

- Mă iei în zeflema.

- Jur că nu o fac.

- Nu ne place nici să fim luate în zeflema.

El trebui să preia controlul, înainte să își piardă mințile.

- Penelopa.

Ea zâmbi.

- Îmi place cum îmi rostești numele.

El ignoră cuvintele și nuanța de flirt spontan din ele. Ea nu ști.i ce face.

- De ce nu ești în patul tău?

Ea își înclină capul, analizând întrebarea.

-Ne-am căsătorit din motive greșite. Sau din motive corecte... dacă vrei o căsnicie de complezență. Dar, în orice caz, nu ne-am căsătorit din pasiune. Adică, gândește-te. Nu m-ai compromis *cu adevărat* la

Falconwell.

Își reaminti, modul în care se zvârcolea, apăsându-se în palmei lui, în gura lui. Cum o simțise. Gustul ei.

- Sunt foarte sigur că am făcut-o.

Ea clătină din cap.

NU. Nu ai făcut-o. Să știi că știu destul cât să înțeleg mecanici procesului.

II! își dorea să exploreze aceste ~~onoștita în profunzimea înțeleg~~ -

Știu că este... *mai mult.*

Ultimele cuvinte ieșiră în șoaptă.

Mult *mai mult. Atât de mult, încât dorea să îi arate.*

Atât de mult, încât își plănuise să îi arate la întoarcerea lui

II iisă. Dar...

Ai băut.

Numai un pic. Oftă, uitându-se dincolo de umărul lui, în întunericul camerei din spate. Michael, mi-ai promis aventura. Așa este.

O *aventură pe timp de noapte.*

Degetele lui o strânsă de talie, trăgând-o spre el. Sau poate i .1 ea, pur și simplu, se balansa în acea direcție. Oricum ar fi fost, el nu opri mișcarea.

Ți-am promis o vizită la clubul meu.

Ea clătină din cap.

NU vreau în seara asta. Nu mai vreau.

Avea cei mai frumoși ochi albaștri. Un bărbat se putea pierde tu acei ochi.

- **Ce** vrei în schimb?

- **Ne-am căsătorit astăzi.**

Da. *Așa era.*

- **Sunt** soția ta.

EI o mângâie pe spate, până când degetele alunecară adânc în Iuiclele ei aurii, ținându-i capul și înclinându-o în poziția perfectă pentru a o putea poseda și a-i reaminti că el era soțul ei.

EI și *nimeni altcineva.*

SE aplecă, trecându-și buzele peste ale ei, ușor, tachinând-o. Iia suspină și se împinse mai aproape, dar el se retrase, refuzând .1 o lase să preia controlul. Se măritase cu el. îi dăduse șansa de

1 **ȘI** recupera numele și pământurile. Și în seara asta, nu-și dorea nimic mai mult decât să-i ofere accesul într-o lume de plăcere,

|| rept mulțumire.

- Penelopa.

Ochii ei se întredeschiseră.

-Da?

- Cât ai băut?

Ea scutură din cap.

-Nu sunt beată. Se pare că am băut destul cât să-mi găsești curajul de a cere ceea ce vreau.

Atunci, băuse prea mult. El știa, chiar în momentul în care cuvintele ei emanau o plăcere care îl străfulgera.

-Și ce îți dorești, draga mea?

Ea se uită direct în ochii lui.

-Vreau noaptea nunții mele.

Atât de simplu, atât de direct. Atât de irezistibil. El îi apucă din nou buzele, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, ca și cum nu ardea de nerăbdare să facă parte din ea. Să fie în interiorul ei. Să o facă a lui. Îi strivi cu dinții buza plină de jos, lingând-o și mângâind-o cu limba, până când un geamăt de plăcere răzbătu din fundul gâtului ei. Îi eliberă gura, sărutând-o pe obraz, în timpi ce șopti.

- Spune-mi numele.

-Michael, spuse ea fără ezitare, cuvântul vibrându-i în ureche, trimițând un fior de plăcere direct prin ființa lui.

-Nu. Boume. Îi apucă lobul unei urechi între buze și îl frământă, înainte de a-i da drumul și a rosti. Spune-l.

-Boume, schimbă ea tonul, apăsându-se în el, cerând mai mult. Te rog.

-După asta, nu mai e cale de întoarcere, îi promise, cu buzele pe tâmpla ei, iar mâinile descoperindu-i moliiciunea.

Ochii ei albaștri se deschiseră, incredibil de luminoși în întu neric, și ea șopti:

- Ce te face să crezi că aș vrea să mă întorc?

La auzul întrebării, el se opri, uimit de nedumerirea sinceră din cuvintele ei. Era băutura cea care vorbea. Trebuia să fie. Era de neconceput să creadă că ea nu înțelesese la ce se referea. Că ea nu vedea că nu era deloc ca bărbatul care o curta seră înainte.

Nu sunt bărbatul cu care îți planificaseși să se măriți.

Ai fi trebuit să o confrunți cu adevărul legat de Tommy. Dar -ii ilorea să rostească numele unui alt bărbat în acest moment, lit .tt est loc.

iia deja îl *făcea să fie slab.*

Nu avea timp să se gândească la adevărul din cuvinte, pentru că A <"i zâmbi, reținut și, poate, trist.

- Cu toate acestea, tu ești bărbatul cu care m-am măritat. Știi că HM ți i pasă de mine, Michael. Știu că te-ai însurat cu mine numai pentru Faiconwell. Dar este cam târziu să mă uit în urmă, nu? Iniferent cum ar fi, suntem căsătoriți. Și vreau să am parte ■ li noaptea nunții. O merit, după toți acești ani. Te rog. Dacă nu ie d~~o soție potrivită~~ *multu un marchiz* -

Mâinile lui se mișcă spre decolteul cămășii ei de noapte și, CU o smucitură puternică, sfășie materialul. Ea gemu, făcând m liii mari.

Ai distrus-o.

Boume scoase un mârâit auzind mirarea din cuvintele ei. I'hcerea din ele. Voia să distrugă mai mult decât veșmântul.

Îi trase cămașa de noapte în josul brațelor, până când mate- >i.itul i se strânse la genunchi, lăsând-o albă și goală în lumina lumânării. Lumina prea slabă a lumânării. Își dorea să vadă fie- i jre centimetru al ei... să privească felul în care pulsul îi creștea Li atingerea lui, modul în care fremăta când el îi mângâia inte-

I Iorul coapselor, modul în care se strângea în jurul lui, în timp ce

II penetra.

În *timp ce o posedă.*

O culcă ușor cu spatele pe blană, tânjind după felul în care cernea, cu spatele frecându-se de nurca moale, în timp ce învăța decadența pură a pielii mângâiate de blană. Se aplecă deasupra ei, ipucându-i gura până când mâinile ei se încurcă în părul lui

ea se împingea în el. De-abia atunci el își ridică buzele de pe ale ri și șopti:

-Voi face dragoste cu tine pe blana asta. O vei simți cu fie- i ,ire centimetru din corpul tău. Și plăcerea pe care ți-o voi oferi va fi mai mare decât ți-ai imaginat vreodată. Vei striga numele *meu* când o vei simți.

Apoi se despărțiră, scoțându-și hainele, aranjându-le cu grlJA într-o grămadă ordonată pe un scaun din apropiere, înainte să se întoarcă în pat, pentru a vedea că ea se acoperise, ținându ți fl

o mână pe sâni, iar cu cealaltă apăsând triumphiul de bucle care îi ascundea cele mai intime părți. Se întinse lângă ea, cu o mân i sprijinindu-și capul, iar cu

cealaltă mângâind curba moale a unri coapse, forma soldului ei, abdomenul ei rotunjit. Ochii ei erau strâns închiși, răsuflarea ieșindu-i în mici rafale rapide, și Bourne nu se putu abține:

- Ce ți-am spus să nu te ascunzi de mine?

Atunci ea clătină din cap, cu ochii albaștri mari și frumoyi închiși. *Sarați MacLean*

-Nu pot. Nu pot pur și simplu... să stau întinsă aid. Goală.

li ciupi din nou lobul urechii.

-Nu am spus nimic despre faptul că stai întinsă aici, drag.i mea. Ridică mâna care-i acoperea sânii și îi strecură un deget In gura lui, lingând delicat buricul degetului, înainte să îl muște încel cu dinții.

-O... suspină ea, cu privirea fascinată de buzele lui. Ești foarte bun la asta.

El scoase încet degetul din gură și se înclină pentru a o săruta* îndelung și îmbătător.

- Nu este singurul lucru la care sunt bun.

Pleoapele ei se zbătură la promisiunea erotică din cuvinte și spuse, încet:

-îmi imaginez că ai mai multă experiență decât mine.

În acel moment, nu conta că fusese cu alte femei. Tot ceea ce dorea era să o învețe pe Penelopa. Să fie cea căreia să-i arate plăcerea. Să fie cea pe care să o învețe să ia singură ce își dorea.

-Arată-mi unde mă vrei, șopti el.

Ea roși, strângând ochii și dând din cap.

-Nu aș putea.

El îi luă din nou degetul între buze, gustându-1 cu grijă, până când ochii ei se deschiseră, găsindu-1, diafan în lumina lumânării.

li |>ilvi mișcarea buzelor și momentul fu atât de intens, încât el

I AU că se va mistui acolo și atunci.

Arată-mi. Spune: „Te rog, Boume” și arată-mi.

Alună, curajul sclipi în ochii ei și el privi cu o plăcere insuportabilă cum acel deget, cel cu care făcuse dragoste, coborî |M ..inul ei, făcând cercuri în jurul vârfului său încrețit, întărit.

11₁. i trecu dosul unei mâini pe buze, în timp ce îi privea mișcarea, Miit.mdu-1 dincolo de orice imaginație. *O soție potrivită pentru un marchiz* -

Te rog... spuse ea stins.

lii își înălță capul.

Te rog, cine?

Te rog, Boume, zise ea, și el dori să o răsplătească pentru că n rostise numele - al lui și al nimănui altcuiva. Se aplecă, gustând i ii delicatețe, în timp ce degetul ei se muta la celălalt sân și ea iladu frâu liber unui lung și cutremurat: Da...

Mâna lui îi mângâie abdomenul, mai jos, din ce în ce mai jos, in.linte să o ridice și să apuce pielea fină de sub sânul ei.

Nu te opri acum, draga mea.

Ea nu o făcu, degetul ei coborând pe pielea moale a abdomenului ei rotunjit, în bucele care ascundeau acel loc magnific

• I in tre coapsele ei. El o privea, încurajând-o cu îndrumări șoptite, ni timp ce ea își explora corpul, își testa propria cunoaștere, propria pricepere, până când el simți că moare dacă nu ajunge in interiorul ei.

Apăsă un sărut prelung și lent pe pântecul ei, apoi pe încheie- tura ei întinsă, oprirea răsufării ei la atingere fiind o răsplată în ine. îi șopti întrebarea pe piele:

- Ce simți aid? Un deget alunecă pe dosul mâinii ei și zăbovi pe articulații. Când ea nu răspunse, el se uită în sus pentru a-i întâlni privirea, citind în ea stânjeneala.

Ea dădu din cap, cuvintele de-abia auzindu-se:

-Nu pot.

El îi întâlni degetele în căldura mătăsoasă și spuse.

-Eu pot.

împinse un deget în ea, răsucindu-1 adânc, în timp ce ea gemu datorită senzației.

-Ești umedă, draga mea... umedă și pregătită

pentru mina Pentru *mine*. Și pentru nimeni altcineva.

-Michael, șopti ea numele lui de botez, și plăcerea momem u lui simplu era aproape insuportabilă.

Cu un zâmbet timid, nesigur, ea își desfăcu coapsele și îl primi cu o încredere atât de mare, încât era aproape insuportabil. Se ml p că spre ea, capul neted al bărbăției lui legându-se spre deschiderea catifelată a corpului ei, și zăbovi acolo, sprijinindu-și greu tal «»a în mâini, uitându-se în jos, la fața ei - un amestec de relaxare plăcere, și uluire - și nu se putu abține să nu o sărute, limba lul mângâind-o cu măiestrie pe a ei, înainte de a se retrage. Era cal mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, oprindu-se la limit.» .1 ceea ce știa că va fi un moment remarcabil... mișcându-se delic.it, de-abia împingând în interiorul ei, înainte de a se retrage. Simți r4 ar putea muri de plăcere. Ochii ei se închiseră, și el îi șopti:

- Deschide ochii. Uită-te la mine. Vreau să mă vezi.

-Când îl ascultă, el se legănă delicat în ea, cât se putea <i> ușor. Ea inspiră scurt, durerea inundându-i privirea. El se opri, nedorindu-și să o rănească. Se aplecă, o sărută o dată - adânc pentru a-i capta din nou atenția.

- Ești bine?

Ea zâmbi, iar el recunoscuse efortul în zâmbetul ei.

-Sunt bine!

El dădu din cap, incapabil să zâmbească în timp ce rosti:

- Mintinoaso.

Întinse mâna acolo unde ea era atât de mică și strâmtă - minunat de strâmtă - în jurul bărbăției lui tari ca piatra. Îi g<v.i mugurele dur, întărit al miezului ei și își roti degetul acolo, prl vind cum ochii ei se îngustau de plăcere. Continuă mișcarea S» timp ce alunecă în

ea, lent și adânc, până când ea îl primi pe tot. Se opri, tânjind să se miște în ea.

-Acum? Ea respiră adânc și el se scufundă mai adânc, sur prinzându-se și pe el, și pe ea. își sprijini fruntea de fruntea ei. Spune-mi că este în regulă. Spune-mi că mă pot mișca.

Inocenta lui soție își strecură degetele în părul de la ceafa lui și șopti:

Te rog, Michael.

> i i' l NU se putu împotrivi micii rugăminți. îi captură buzele (t u un sărut păcătos, un mărâit răsunând adânc din gâtul lui în ft mp <> se mișcă cu atenție, retrăgându-se încet până când ieșise 4l“ i Mpe complet din ea, apoi legănându-se înapoi, delicat, degetul |i< nungâind-o iar și iar, oferindu-i plăcere chiar când el se întreit <ilară își putea ține propria plăcere în frâu.

Michael, șopti ea, iar el îi întâlne privirea, îngrijorat că ar ■u(<-n să o rănească. Se opri. lia își arcui spatele.

Nuteopri. Nute opri din mișcare. Erai chiar., „ochii ei aproape •« Itn liiseră și scoase un geamăt de plăcere când el se cufundă în tpr într-o singură mișcare lungă.

1 I crezu că își va pierde controlul la auzul aceluia geamăt, grav și frumos, din adâncul gâtului ei, dar nu se opri. Ea dătină din cap, *M,imile ei plimbându-se pe umerii și pe spatele lui, ajungând, în lin al, să se oprească pe fesele lui, apucându-l în același ritm cu mișcările lui, cu atingerea degetului lui.

Michael!

/ se întâmpla și lui.

NU se gândise nidodată atât de mult la sincronizarea exta- #ului său cu cel al partenerei Nu îl interesase nidodată să i > 111 < irtăsească experiența. Dar dintr-odată, nu se mai putea gândi li ,< Itceva decât s-o întâlnească pe Penelopa acolo, la limita plăcerii •I Llsând-o să se elibereze peste amândoi.

Așteaptă-mă, îi șopti în ureche, împingându-se în ea. Nu termina fără mine.

NU pot aștepta. Nu mă pot opri! li simți convulsiile în jurul lui, într-un ritm rapid, uluitor, numele lui pe buzele ei trimițându-l aproape într-o stare de in-KJiidență, sărind peste limită într-un climax zguduitor, plin de i' pasiune fără seamăn, care concura cu tot ce simțise vreodată.

Se prăbuși lângă ea, cu respirația sacadată de rafale intense, iircentuate, în timp ce-și îngropă fața în curbura gâtului ei și își permise plăcerea extraordinară de a se lăsa învăluit de o căldură . <■ nu semăna cu nimic altceva din ce simțise vreodată. Trecură

minute lungi, după care, de teamă să nu o zdrobească sub greui. t tea lui, Boume se rostogoli lângă Penelopa și o trase spre rl, ne fiind încă pregătit să îi dea drumul.

Doamne, Dumnezeule. Fusese cea mai incredibilă partidă de sex ;j# care o avusese în viața lui. Fusese ca o halucinație.

Fusese mai mult decât își imaginase vreodată că ar fi putut li Și însăși ideea că o astfel de experiență venise odată cu Penelop* îi dădea fiori reci de teamă, care îl străbăteau. Această femeie Această căsătorie. Această seară.

Nu însemnau nimic.

Nu puteau însemna nimic.

Ea era mijlocul prin care își atingea scopul. Calea către r,Y% bunarea lui.

Doar atât putea fi.

În viața lui, Boume distrusese tot ce avusese de valoare.

Când Penelopa avea să-și dea seama de asta... își va da se» ma că el era dezamăgirea, în toate formele sale, îi va mulțumi pentru că nu i-a permis să se apropie. Va fi recunoscătoare pen tru că a eliberat-o într-o lume liniștită, simplă, unde avea tot 10 își dorea... și nu trebuia să își facă griji pentru el.

„Nu o meriți.” Cuvintele lui Tommy îi răsunară în urechi - aci'lr cuvinte care îl trimiseseră acasă, la soția sa, pentru a-și demonstra 1.1 loail în viața ei. Pentru a-și demonstra că ea îi aparținea. Ca 11 putea stăpâni corpul ca nid un alt bărbat.

Dar el era cel care fusese stăpânit.

- Michael, șopti ea, cu capul pe pieptul lui, numele sunând c.m promisiune latentă pe buzele ei, în timp ce cu o mână îi mângâia torsul. Atingerea îndelungată, amplă, îi transmise încă o undă <le plăcere, urmată, mult prea repede, de dorință, când ea șopti, încet și adormită și ispititoare: A fost *splendid*.

Ar fi vrut să-i spună să nu se facă prea comodă în patul lui, Să nu se facă prea comodă în viața lui. Ar fi vrut să-i spună c.\ seara aceasta era doar un mijloc pentru a-și atinge scopul.

Că mariajul lor nu va fi niciodată așa cum își dorea

ea.

Dar ea deja adormise.

*

Dragă M.,

Îmi dau seama că se poate să nu dorești să-mi răspunzi la i*« ușori, dar plănuiesc totuși să le trimit în continuare. Timp de i"i an, doi, zece... Nu aș vrea să crezi că te-am uitat. Nu că ai ținuta crede așa ceva, nu-ți așa?

— O soție potrivită pentru un marchiz -
Săptămâna viitoare este aniversarea ta. Ți-aș fi brodat o Iuitistă, însă știi că nu mă pricep prea bine la lucrul cu acul.

Amintindu-mi, P.

Conacul Needham, ianuarie 1817

Nici un răspuns

*

În dimineața următoare, Penelopa intră în salonul de luat Hu'i.i, sperând să îl vadă pe proaspătul ei soț - bărbatul care

* 1 mnbase totul într-o singură zi glorioasă și o singură noapte

fi irioasă, bărbatul care o făcuse să-și dea seama că, poate, căsnicia »i .ir putea fi mai mult. Că, poate, căsătoria lor din dragoste Inventată ar putea fi mai puțin inventată și mai mult... ei bine... în .isătorie din dragoste.

Mai mult ca sigur, nimic nu era mai minunat decât felul în 'bin' o făcuse să se simtă în patul lui, noaptea trecută. Nu conta i n M mult că se trezise nu înfășurată în blana decadentă, ci în i i crnuturile ei albe imaculate, călcate perfect, în dormitorul care

ll fusese atribuit. De fapt, era destul de mișcată că era posibil să o fi mutat acolo noaptea, fără a o trezi. Era, în mod evident, un soț li iguț, grijuliu, iubitor, iar căsnicia care începuse într-un mod 'MI de dezastruos era destinată a fi ceva mult, mult mai mult.

Spera că i se va alătura atunci când luă loc la minunată masă lungă, în salonul lor elegant și luxos decorat, întrebându-se dacă Im prefera cămașii la micul dejun, așa cum o făcea când era (iurte mic.

Spera că i se va alătura atunci când primi o farfurie cu ou pi pâine prăjită (fără cămași) de la tânărul lacheu, care își bătu i|< âiele într-un mod foarte extravagant, înainte să-și ocupe din

NOU locul din colțul camerei. Spera că i se va alătura în tin i mânca încet pâinea prăjită. în timp ce își sorbea ceaiul can- *) răcea rapid. în timp ce arunca un ochi spre ziarul care era perfn l împăturit și așezat la stânga scaunului gol din capătul îndepAi l .il al mesei care, în curând, avea să devină mult prea lungă. Și, dtipl

o oră întregă de așteptare, Penelopa nu mai spera nimic. Nu avi să vină. Rămăsese singură.

Brusc, deveni conștientă de prezența lacheului în colțul < A merei, a cărui treabă era să afle imediat de ce avea nevoie stăp.ii și în timpul, să o ignore, iar Penelopa simți cum utf îmbujorează. Pentru că, în mod sigur, tânărul lacheu gândfl lucruri teribil de jenante.

Ea îi aruncă o privire. Nu se uita. Dar în mod sigur gândi ,i Michael nu va veni.

„Proasta, proasta Penelopa." Bineînțeles că nu va veni. Evenl mentele din seara trecută nu fuseseră magice pentru el. FuseserrA necesare. Oficial, o luase de nevastă. Și atunci, ca un soț bun <o era, o lăsase în plata Domnului. „Singură.”

Penelopa privi în farfuria ei goală, unde gălbenușul de IM. galben aprins al oului pe care îl mâncase atât de fericită se înt « rise, lipindu-se destul de grotesc de porțelan. Era prima zi între a din viața ei de femeie măritată și lua singură micul dejun. Ironic, ținând cont că întotdeauna văzuse micul dejun cu un soț earn de-abia o cunoștea ca pe o întrevedere într-adevăr singuratic.1. Dar acum, ar fi luat cu plăcere micul dejun cu soțul ei, dec.it singură, sub privirea vigilentă a lacheului prea tânăr, care făceft tot ce îi stătea în putință pentru a o nu vedea.

Pentru că se părea că, din dorința ei de a avea un soț care u dorea mai mult decât pentru ceea ce era, de obicei, necesara

o nevastă, descoperise că este măritată cu unul care nu o dorea nici măcar pentru atât.

Poate că făcuse ceva greșit noaptea trecută. Roșeața ajunși* se la urechi acum și simți că îi ard, probabil roșii ca trandafir îi, încercând să se gândească la ce făcuse greșit, la modul diferit în care s-ar fi putut desfășura noaptea nunții ei. Dar de fiecare dată când încerca să se gândească, își amintea de tânărul lacheu,

* H' ■ - acum roșea și el în colț, neștiind ce să-i spună stăpânei lui și, le probabil, dorindu-și să își termine odată micul dejun și să IAlIA din cameră.

Trebuia să părăsească această încăpere. Se ridică de la masă, »ti toată grația așteptată de la o marchiză și, disperată să ignore ■i 'injneala, se îndreptă spre ușă. în mod fericit, lacheul nu îi liiiiAlni privirea în timp ce ea se deplasă prin cameră, cu un pas im i putea fi descris numai drept cel-mai-apropiat-de-fugă-fără-a- (4 i u demn-de-o-doamnă-pentru-că-doamnele-nu-aleargă.

l >ar ușa se deschise înainte să poată ajunge la ea, și doamna V.'>i ih

intră, ceea ce o obligă pe Penelopa să se oprească brusc, (iihilitle rochiței ei de zi, de culoare galbenă, aleasă mai degrabă » uiru frumusețe decât pentru utilitatea ei în acea zi rece de Unurie, foșnind în jurul picioarelor ei când se opri.

Tânăra menajeră uluitoare se opri în pragul ușii, fără a-și lăsa ■Milițiile să se vadă, în timp ce făcu o reverență rapidă și spuse: Bună dimineața, milady.

Penelopa își înfrână pornirea de a face același lucru, prinzân- ilu i în schimb strâns mâinile în fața ei și spunând:

Bună dimineața și ție, doamnă Worth —
O soție potrivită pentru un marchiz —

I **recând** de politețuri, cele două femei se uită fix una la cealaltă ! ill > pentru un timp îndelungat, înainte ca menajera să spună: Lord Boume m-a rugat să vă informez că miercuri veți ilirge la un dineu la reședința Tottenham.

Așadar, trei zile.

O!

raptul că Michael îi trimisese un mesaj atât de simplu printr-o «**i vitoare o făcu să-și dea seama cât de greșite erau ideile ei ilr- pre evenimentele din seara trecută. Dacă nu putuse găsi un

■ **iminent** pentru a-i spune soției lui despre o invitație la cină, Iul i adevăr, nu prea îl interesa soția lui. Respiră adânc, dorind să tlniige dezamăgirea.

M-a rugat și să vă reamintesc că cina va fi prima la care veți l'iir tipica ca soț și soție.

Se părea că nu era nevoie să alunge dezamăgirea, pentru că, Mioape instantaneu, aceasta fu înlocuită de iritare. Atenția

Penelopei se concentrează asupra menajerei. Pentru un moment, s# întrebă dacă doamna Worth fusese cea care crezuse de cuvîința să facă o declarație atât de evidentă, de parcă Penelopa ar fi fowl imbecilă și nu își amintea evenimentele zilei trecute. De pairi uitase cumva că încă nu fuseseră prezentați în societate. Dar <■ privire aruncată spre ochii plecați ai doamnei Worth o făcu j»¹ Penelopa să fie absolut sigură de identitatea elementului iritant din această situație spedală - soțul ei, care se părea că nu prea avea încredere în capadtatea ei de a răspunde invitațiilor la citi.i sau de a înțelege importanța în sine a invitațiilor.

Fără a se gândi, ridică o sprânceană, întâlnește privirea menajeriit și spuse:

-Ce memento excelent. Nu mi-am dat seama că suntem căsătoriți de mai puțin de douăzeci și patru de ore și, în tot acesl timp, nu am părăsit casa. Sunt norocoasă, nu-i așa, că am un soț atât de dispus să-mi reamintească de cele mai simple lucruri? Ochii doamnei Worth se măriră la sarcasmul ce reieșea din cuvintele Penelopei, dar nu răspunse. Păcat că nu a putut să-nil reamintească el însuși, la micul dejun. Este acasă?

Doamna Worth ezită înainte să răspundă:

-Nu, milady. Nu a mai trecut pe acasă de la întoarcerea dumneavoastră din Surrey.

Nu era adevărat, bineînțeles. Dar ceea ce-i spunea Penelopei era că Michael venise târziu acasă și plecase imediat după interludiul lor.

Bineînțeles că plecase.

Mânia Penelopei devenea din ce în ce mai fierbinte.

Venise pentru a consuma mariajul și plecase din nou, aproape imediat.

Aceasta urma să fie viața ei. Venind și plecând după cum avea chef, împlinindu-i cererile, participând la dineuri atunci când invitația o includea și pe ea și așteptarea, în singurătate, atunci când nu o includea. Ce dezastru. Întâlni privirea doamnei Worth și percepu mila din ea. O detestă.

II **detestă** pe el, pentru că o făcea să se simtă atât de jenată, l • utru că o făcea să se simtă atât de nefericită. Pentru că o făcea •A alintă atât de *neimportantă*.

I >.ir aceasta era căsnicia ei. Fusese alegerea ei. Chiar dacă hiM'se a lui, o mică parte din ea o dorise. Aceea care credea că |nwte fi mai mult.

Naiva Penelopa.

Naiva, *sărmana Penelopa*.

Indreptându-și umerii, spuse: îi poți spune soțului meu că ne vom întâlni miercuri. Pentru (IIM la reședința Tottenham. *O soție potrivită pentru un marchiz*

Capitolul 11

Dragă M.,

Tommy *mi-a spus că v-ați întâlnit în oraș la începutul vacanței tale, dar abia dacă ai avut timp să vorbești cu el. îmi pare rău, și la fel și lui.*

Pippa a adoptat un câine cu trei picioare și (oricât de rău *sună asta*), când mă uit la el cum *șchiopătează pe lângă lac, mă gândesc la tine. Fără tine, eu și Tommy suntem un câine cu trei picioare. Doamne! Acesta este genul de metaforă la care trebuie să apelez dacă nu mai ești tu să mă ajuți; situația devine îngrozitoare.*

Cu disperare, P.

Conacul *Needham, iunie 1817*

Nici un răspuns

Problema cu minciunile era că erau prea ușor de crezut. Chiar dacă tu erai cel care le spunea. Poate *în special* pentru că tu erai cel care le spunea.

Trei zile mai târziu, Penelopa și Michael erau invitații tl« onoare la un dîneu ținut la reședința Tottenham - un eveniment care le oferea ocazia perfectă de a relata povestea elaborată cu grijă a căsătoriei lor din dragoste mai multor bîrfitori renumiți din înalta societate. Bîrfitori care erau foarte dornici să se ridi< « la înălțimea celebrității lor, dacă modul în care sorbeau fiecare cuvânt al Penelopei și al lui Michael era un indiciu. Ca să nu nul vorbim de *priviri*.

Penelopa nu le ratase... nu atunci când intraseră în cns*t familiei Tottenham, cu câteva minute mai devreme, pentru că planificaseră cu grijă sosirea, pentru a nu sosi nici prea devreme, nid prea târziu, și descoperind că și restul invitațiilor își planificaseră cu atenție propriile sosiri pentru a ajunge mai devreme - aparent pentru a se asigura că nu vor pierde nid o clipă din prinu seară în sodetate a marchizei și marchizului de Boume.

Nu pierduse nid privirile aruncate spre ei atunci când Michael își așezase cu grijă mâna mare, caldă, pe spatele Penelopei, con ducând-o în salonul de primire, unde invitații la cină așteptau SA fie serviți. Mâna fusese așezată cu atâta precizie, însoțită perfec t de un zâmbet atât de cald, unul pe care de-abia îl recunosc, încât Penelopa se strădui din răspuțeri să își ascundă admirația pentru strategia lui și plăcerea ei neașteptată provocată de ges tul neînsemnat.

Acele priviri fuseseră urmate, pe lângă fâșâitul evantaieloi din camera prea răcoroasă, de un amestec de șoapte pe care prelinsese că nu le auzea, în schimb uitându-se la soțul ei cu cee.i ce șpera a fi o privire potrivită pentru cineva care era îndrăgos tit nebunește. Probabil că reușise, pentru că el se aplecă aproape de ea și îi șopti cu o voce joasă, la ureche:

- Te descurd minunat, făcând-o să simtă un val de plăcere, chiar dacă jurase să facă față puterii pe care o avea asupra ei.

Se dojeni singură pentru sentimentul cald, extrem de mân găietor. își reaminti că nu-1 mai văzuse din noaptea nunții lor - cA el fusese destul de dar cu privire la faptul că orice interacțiune cu el în rol de soț era numai pentru spectacol, dar până în aed moment roșeața îi ajunsese în obraji, iar când întâlni ochii soțului

0 Î i v<*a să găsească în ei imaginea unei satisfacții supreme, Acesta »■ i plecădin nou:

Koșeața este perfectă, mica mea inocentă, cuvintele lui înte- HmI llăcările, ca și cum ar fi fost foarte îndrăgostiți și extrem de ili vntați unul celuilalt, când, de fapt, adevărul era că erau exact

■ uni rar iul.

Fuseseră separați pentru cină, bineînțeles, și provocarea «tl<rvirată

începuse. Vicontele Tottenham o escortase la locul

> i îngrămădind-o între el și domnul Donovan West, editor la il mă dintre cele mai citite ziare din Anglia. West era o persoană

1.1 mecătoare, cu părul auriu, care părea să observe totul, inclusiv pMintțile Penlopei. El păstră cuvintele numai pentru urechile ei.

Nu le da ocazia să te înțepe. O vor face rapid. Și se va zice

1 o dumneata.

Se referea la femei. Erau șase, împrăstiate în jurul mesei, cu IMIZI! la fel de încrețite și priviri disprețuitoare. Conversația lor, >|< -;tul de facilă, era împopoțonată cu un ton care făcea fiecare . uvAnt să pară a avea înțeles dublu, ca și cum, toate împreună, i n eau o glumă de care Michael și Penlopa nu aveau cunoștință. Iv tielopa ar fi fost iritată dacă ea și Michael nu ar fi avut și ei

11 grămadă de secrete. Era aproape de sfârșitul mesei, când con- 'mi isația ajunse la ei.

-Spune-ne, Lord Boume - cuvintele vicontesei Tottenham t 1, sunară de-a lungul mesei, prea tare pentru a fi intime - cum, Mlii exact, tu și Lady Boume ați devenit logodnici? îmi plac căsă- i oriile din dragoste.

Normal că îi plăceau. Căsătoriiile din dragoste erau cel mai bun motiv de scandal.

Devansate doar de compromiterea idilică.

Penlopa își alungă gândul ascuns, în timp ce conversația se

< '|>ri și cei adunați făcură liniște, așteptând răspunsul lui Michael

Privirea lui alunecă spre Penlopa, caldă și plină de înțelesuri.

-Provoc pe oricine să petreacă mai mult de un sfert de oră li» compania doamnei mele și să îmi spună dacă nu o adoră. (nvintele erau scandaloase - nefiind deloc lucrul pe care un membru bine-crescut, experimentat al aristocrației l-ar spune cu voce

tare, chiar daci asta ar fi crezut - și toți inspirară în același timp, subliniind amuzamentul și surprinderea. Lui Michael părea ::a nu-i pese, pentru că adăugă: Intr-adevăr, am fost norocos că m-a III aflat acolo, de Sfântul Ștefan. Și că ea era acolo - râsul ei amintin du-mi de toate felurile în care aveam nevoie să mă vindec.

Inima începu să-i bată mai tare la auzul cuvintelor și la felul in care colțurile gurii lui se ridicară, imitând un zâmbet. Era uimi toare puterea cuvintelor. „Chiar și a celor false." Nu se putu abțim* să nu-i răspundă cu

un zâmbet și nu trebui să simuleze modul în care își plecă ușor capul, jenată brusc de atenția lui.

-De asemenea, ce noroc că domeniul din zestrea ei se învii ează cu pământurile care aparțin marchizatului.

Cuvintele călătorii de-a lungul mesei, într-o izbucnire de beție a contesei de Holloway, o femeie abiectă, care își extxSfee > plăcerea din durerea altora, și pe care Penelopa nu o plăcuse niodată. Ea nu o privi pe contesă, concentrându-se în schimb pe soțul ei. Venise rândul Penelopei.

- O întâmplare norocoasă în special pentru mine, Lady Hollo way, spuse ea, cu privirea fixată asupra soțului ei. Pentru că, dacă nu am fi fost vecini din copilărie, sunt sigură că soțul meu nu m-ar (i găsit vreodată.

Ochii lui Michael scipiră de admirație, și ridică paharul în direcția ei.

-La un moment dat, mi-aș fi dat seama ce îmi lipsea, draga mea. Și aș fi venit să te caut.

Cuvintele îi merșeră la inimă, înainte să-și aducă aminte că era numai un joc.

Respiră adânc, în timp ce Michael preluă controlul, depănâm I povestea lor, asigurându-i pe cei prezenți că își pierduse capul inima și rațiunea în fața dragostei. Era arătos și inteligent, fermecător și amuzant, cu cantitatea potrivită de căință... ca și cum încerca să își schimbe vechile greșeli și era dornic să fac.i tot ce era omeneste posibil pentru a se reîntoarce în înalta societate - de dragul proaspetei sale soții.

Era perfect.

i * făcu să creadă că fusese acolo, în camera principală a casei |i ii filiale din Coldharbour, înconjurat de petrecăreți și coroane l' ilice de sărbătoarea Sfântului Ștefan. O făcu să creadă că îi IUAlnise privirea din cealaltă parte a camerei. Simți cum i se 11* • ftuge stomacul când își imaginează privirea lungă, serioasă, pe care I ti li aruncat-o, cea care o făcea să rămână fără aer și cu capul în (im i. cea care o făcea să creadă că era singura femeie din lume.

11 captivă cu vorbele lui frumoase. La fel cum îi captivase și I)' i eilalti.

... Sincer, nu dansasem un dans scoțian în viața mea. Dar ea oi ,i făcut să-mi doresc să dansez mai multe la rând.

KAsetele răsunară în jurul mesei, în timp ce Penelopa își ridică |Mti irul și sorbi puțin din vin, sperând ca alcoolul să îi calmeze m i vii din stomac, privindu-și soțul în timp ce încânta încăperea ptiu A de oameni cu povestea aventurii lor vijelioase de dragoste.

Presupun că era numai o chestiune de timp până când să MU in torc la

mariajul lor esto legitim. Și acum își petrecea nopțile departe de ea, cu Dumnezeu știe dne, făcând Dumnezeu știe ce. Își mănă demonstrativ crema de caramel, sperând ca domnul West să nu o preseze pentru a obține mai multe informații. Michael interveni, plin de farmec.

-Nu este adevărat, bineînțele. Sunt absolut nepriceput in rolul de soț, nu suport gândul ca ea să fie departe de mine; urăsc ideea ca alți bărbați să-i capteze atenția; și vă avertizez de acum, am să mă transform într-un adevărat urs când va veni vreme.i sezonului și va trebui să o las să danseze cu alți parteneri și diverși tovarăși de dnă. Făcu o pauză și Penelopa observă pricepere.» cu care folosi liniștea, ochii lucindu-i cu un umor pe care nu I mai văzuse de când era copil. *Umor care nu prea exista. Nu chiar*

luti -idevăr, vă va părea tuturor rău că am decis să șterg praful de (II Iul meu.

Deloc, interveni vicontesa văduvă, ochii ei de obicei red p hjiind de entuziasm, suntem feridți să te primim înapoi în

▶ tate, Lord Bourne. Pentru că într-adevăr, nimic nu poate fi
■ nu purificator decât o căsătorie din dragoste.

O soție potrivită pentru un marchiz —

(Yea ce, bineînțeles, era o minciună. Căsătoriile din dragoste f< i M andaluri în sine, dar Michael și Penelopa i-o luaseră înainte, fl invitația lor venea de la tânărul Tottenham, așa că bătrâna nu lirA avusese cum să controleze situația.

1 Otuși, Michael zâmbi la auzul cuvintelor, și Penelopa nu își jiiile dezlipi ochii de la el în acel moment. Totul la el se lumina nd.it i cu zâmbetul - o gropiță îi apăru într-un obraz și buzele sale ghMse, pline, se arcuiră, făcându-l și mai arătos. Cine era acest hi lut cu glume amuzante și zâmbete fermecătoare?

\$7 cum îl putea convinge să rămând?

Și căsătorie din dragoste trebuie să fie... privește cum mi- ta se agață de fiecare cuvânt al tău, interveni vicontele 1"ttrnham, evident manifestându-și susținerea, și Penelopa nu in imi să-și simuleze stânjeneala când Michael se întoarse spre #n, (u zâmbetul pâlindu-i pe buze.

1)ar vicontesa continuă, aruncându-i o privire încruntată fiului său:

Ei, dacă ai urma exemplul lui Boume și ți-ai găsi și tu o nevastă!

Vicontele râse ușor și se dădu în spectacol, clătinând demonul i .Uiv din cap, înainte să-și fixeze privirea asupra Penelopei.

Mi-e teamă că Bourne a găsit ultima mireasă ideală.

Are surori, Tottenham, adăugă Michael, simțindu-se tachi- n.t rea în tonul lui.

Tottenham zâmbi amabil.

Aștept cu nerăbdare să le întâlnesc, începu să înțeleagă. Acolo, la fel de ușor cum ai lua dulci-

i llr de la un copil, Michael aranjase terenul pentru ca Olivia să-

I

i unoască pe Lord Tottenham și, probabil, să se mărite cu el.

- Sarah Maclean -

Făcu ochii mari și se întoarse surprinsă spre soțul ei, c.u> trecu peste privirea ei, precizând imediat:

-Cred că acum, când sunt atât de înamorat de soția mea, mi mă pot abține să nu îi încurajez și pe cei din jurul meu să își cauir câte o soție.

Ce minciuni! Câtă șiretenie! Atât de ușor de crezut. Vicontes,i interveni:

-Ei bine, eu, una, cred că este o idee minunată. Se ridică tn picioare, bărbații prezenți urmând-o. De fapt, cred că îi vom lăși pe domni cu discuția lor.

Ceilalți participanți îi urmară exemplul, doamnele retrăgân du-se în alt salon, pentru sherry și bărfă. Penelopa nu se îndoi.> că va fi centrul atenției acestora. O urmă pe vicontesă cu pași grei, într-un mic salon drăguț, dar de-abia intră, când o mână man și caldă o acoperi pe a ei și vocea gravă, familiară a lui Michael răsună cu putere:

-Mă scuzați, doamnelor, dar am nevoie de soția mea pentru un scurt moment, dacă nu vă supărați. V-am spus, nu suport sA fiu fără ea.

Se auzi un oftat colectiv când Michael o trase pe Penelopa din cameră în hol, închizând ușa salonului în urma lor.

Penelopa își smulse mâna dintr-alui, uitându-se în stânga și în dreapta holului, pentru a se asigura că nu fuseseră văzuți.

- Ce faci? șopti ea. Așa ceva nu se face!

-Chiar mi-aș dori să nu îmi mai spui ce se face și ce nu, o dojeni el. Nu vezi că nu faci altceva decât să mă impulsionezi s.5 îmi doresc mai mult? O trase mai departe de ușă, într-o nișă slab luminată. Bârfă despre cât de mult te ador este tipul de bărfă pe care-l căutam, draga mea.

-Nu trebuie să-mi spui așa și o știi, șopti ea. Nu sunt draga ta.

El își ridică mâna și o așeză pe obrazul ei.

- Ești atunci când suntem în public.

Ea îi împinse mâna.

- Oprește-te. Făcu o pauză, apoi își coborî vocea: Ai impresia că ne-au crezut?

El îi aruncă o privire indignată.

De ce n-ar face-o, dragostea mea? Fiecare cuvânt e adevărat.

li.l se încruntă.

Știi la ce mă refer.

lii se aplecă, apropiindu-se, și șopti:

Știu că pereții din casele de genul acesta au urechi, dragoste.

Și apoi o linsese. Chiar o Unsese, o mângâiere minunată pe lobul " 11 < hii, care o făcu să-și încleșteze mâinile pe brațele lui la plăcerea im iț.teptată care îi străbătu trupul. Înainte să poată răspunde, Im ««le lui dispăruseră, iar el își pusese din nou mâna pe bărbia ei, im llnându-i fața spre fața lui.

Ai fost splendidă dincolo.

„Splendidă." Cuvintele răsunară în toată ființa ei, inundată

• t< plăcere, și el o sărută fierbinte pe locul în care pulsul îi bătea în netic, la baza gâtului.

Nu îmi place cum te judecă, șopti ea. în special Holloway.

Holloway e o cățea. Ea tresări la auzul cuvântului, iar el con- 1111 uă în urechea ei. Merită o bătaie la fund. Ce păcat că nobilul ei n< it este prea slab pentru a o face.

Plăcerea o străfulgeră pe Penelopa la auzul cuvintelor și nu se putu
abține să nu zâmbească *O soție*
privită pentru un marchiz

Se pare că ai o slăbiciune cu privire la plesnitul femeilor.

Nu mai când e vorba despre femeile care îmi plac.

El se opri și își înălță capul, privirea întunecată găsindu-i ochii în spațiul îngust. Penelopa încercă să ignore promisiunea din

■ uvintele lui. încercă să-și amintească de faptul că nu era real.

< t noaptea aceasta era de fațadă. Că acest bărbat ciudat nu i'i soțul ei. Că soțul ei nu făcuse altceva decât să o folo- Hr.iscă în scopuri personale. Doar că seara aceasta nu era despre r|, Era despre ea și surorile ei.

Mulțumesc, Michael, șopti ea în întuneric, știu că nu trebuia n.t onorezi această parte din înțelegere. Că nu erai obligat să le .i)»și pe surorile mele.

El tăcu o lungă perioadă.

- Sunt obligat.

Dorința lui de a-și ține cuvântul o surprinse, deoarece îi .unintea de înțelegerea lor.

-Bănuiesc că există onoare între pungăși, până la urmă. Ea ezită, apoi spuse: Și restul înțelegerii? Una din sprâncenele Im închise la culoare se ridică. Când mă duci în vizită?

- Înveți să controlezi o negociere dură.

- Nu prea am cu ce altceva să mă distrez, răspunse ea.

- Ești plictisită, nevastă?

-De ce aș fi plictisită? Este atât de fascinant să mă uit pe perr ții casei tale.

El chicoti la auzul cuvintelor, și sunetul trimise un val de căldură prin ființa ei.

-Destul de corect. De ce să nu ai acum parte de distracție?

- Pentru că acum încercăm să-i convingem că te-ai schimbat ;.i faptul că dispărem de la petrecere nu ne va ajuta.

-O, cred că dispariția cu soția mea cea cuviincioasă ar ajut.i foarte mult. Se înghesui mai aproape de ea. Mai mult decât at.ll, știu că îți va plăcea.

- Să mă ascund în holul reședinței Tottenham ca un hoț?

- Nu ca iui hoț. El trase cu ochiul pe lângă marginea ascunzi torii lor, înainte să-și întoarcă din nou atenția spre ea. Ca o doamnă care are o aventură clandestină.

Ea scoase un mic sunet de dezaprobare.

- Cu soțul ei.

-Să ai o escapadă cu soțul tău este... Vocea îi pieri, ochii întunecân du-i-se.

- Convențional?

Un colț al gurii lui zvâcni.

-Voiam să spun că este o aventură.

„O aventură.” Ea înlemni la auzul cuvântului, uitându-se în sus spre el, în timp ce el se aplecă deasupra ei, cu buzele arcuindu-se în ceva asemănător unui zâmbet afectat, cuprinzându i fața cu mâinile, totul la el, căldura lui, mirosul lui... el, înconjurând-o. Ar trebui să îl refuze. Ar trebui să-i spună că găsește noaptea nunții lor plictisitoare și neinteresantă ca și cina In reședința Tottenham. Ar trebui să-i pună la punct.

Dar nu putea. Pentru că îl dorea din nou. își dorea să o sărute și să o atingă și să o facă să simtă toate acele lucruri minunați- |MI i are le simțise înainte să o părăsească, de parcă el nu ar fi sim- (ii nimic.

conta. Tot ceea ce conta era bărbatul acesta. Sărutul acesta. Asta.

Se termină, și el își ridică încet capul, dându-i im sărut blând, stăruitor pe buze, înainte să întindă mâna și să-i desfacă brațele din jurul gâtului său. Îi zâmbi, cu urma a ceva amețitor în priviri iar ea își dădu seama că era prima dată când îi zâmbea - năms i ei - de când erau copii.

Era *magic*.

El deschise gura pentru a vorbi, și ea stătu ca pe ghimpi, imposibil să controleze anticiparea care o străbătu, în timp ce Sarah MacLean și ea se uitau la cuvintele.

-Tottenham.

Total confuză, Penelopa se încruntă brusc.

-De regulă, nu sunt de acord cu domniile care acostează doamnele în holul meu, Bourne.

-Dar ce părere ai despre soții care își sărută soțiile?

-Sincer? Vocea lui Tottenham era aridă ca nisipul. Cred că asta îmi place și mai puțin.

Penelopa închise ochii, simțindu-se inundată de stânjenală.

O păcălise atât de bine.

-Îți vei schimba părerea atunci când o vei întâlni pe cumnată mea, Olivia, fac pariu.

< nvintele o făcură să-și dorească să îl rănească. Practic. Fizic. Hiii I provoace răni.

O făcuse dinadins.

Totul fusese pentru ochii lui Tottenham. Pentru a continua i>i« Lu âtoria căsătoriei lor din dragoste. Nu pentru că nu-și putea ține mâinile departe de ea.

Chiar n-o să se învețe niciodată mințe?

Dacă seamănă vreun pic cu sora ei, îmi este teamă că va fi un |Mi lu pe care nu îl voi câștiga.

Michael râse, iar ea se înfioră la auzul sunetului, urându-1.

1 li .md falsitatea din el.

Bănuiesc că nu poți să ne lași un moment?

- Cred că sunt nevoit, altfel Lady Bourne nu mă va mai putea l'i ivi în ochi vreodată.

IVnelopa se uita insistent la pliurile lavalierii lui Michael. Im creă să își calmeze vocea, știind că relaxarea era prea departe ite ca.

NU sunt sigură că un moment va schimba asta, milord.

O folosise din nou.

Tottenham chicoti.

- Coniacul e în pahare.

Și apoi dispăru. Iar ea rămase singură. Cu soțul ei, care părea it ;i face un obicei din a o dezamăgi. Nu își luă privirea de la l«*N.\tura apretată de la gâtul lui.

Foarte bine jucat, spuse ea, cu o urmă de tristețe în voce.

Dacă el o remarcase, nu-i dădu oricum nici un indiciu. Când vorbi, păru că tocmai discutaseră despre vreme și nicidecum că ar li avut parte de un sărut devastator într-un colț întunecat.

Probabil că va fi nevoie de mai mult pentru a demonstra că t>> am căsătorit și din alt motiv în afară de Falconwell.

Aproape că o crezuse și ea.

Într-adevăr, părea incapabilă să-și învețe lecția. Nu era corect

Se simtă așa de supărată pe el. Așa de rănită. Prostia de căsătorie din dragoste fusese ideea ei, nu? Numai pe ea trebuia să dea vina pentru modul în care o făcea să se simtă.

leftină. Folosită.

Dar surorile ei se vor alege din asta cu perechi potrivite, I AU pată. Și asta va merita sacrificiul.

Trebuia să creadă asta.

Penelopa își îndepărtă tristețea.

-De ce faci asta? Sprâncenele lui se ridică întrebător și <,» continuă: De ce ești de acord cu această farsă?

El privi în altă parte.

- Ți-am dat cuvântul meu. –*Sarah MacLean*.

Ea clătină din cap.

- Nu te simți... ca și cum aș profita de tine?

Un colț al gurii lui se ridică, într-un surâs crispat.

- Eu nu am profitat de tine când m-am însurat cu tine?

Nu se gândise la asta într-un fel atât de extrem.

-Bănuiesc că așa ai făcut. Și totuși... „Asta este mult mai răif,

ar fi dorit să spună. „Simt că tot ce sunt, tot ce am, totul eslf pentru a-i servi pe alții.” Clătină din cap. Pare diferit. Și regrH, totuși, că ți-am cerut să faci asta pentru ele. Pentru mine.

Scutură și el din cap.

-Nu regreta niciodată.

- O altă regulă?

-Numai a ticăloșilor. În mod inevitabil, pariorii regretă.

Ea se gândi că el ar trebui să știe.

- Ei bine, cu toate acestea, regret.

-Nu este necesar. Am un motiv întemeiat pentru a mă a! ia cu tine în această farsă.

Ea înlemni.

-Ai?

El încuviință din cap.

-Da, am. Cu toții avem de câștigat ceva din acest joc.

- Și tu ce primești? Era tăcut, și neîncrederea o străpuse ca un fier încins. De la cine ai de primit? El nu răspunde, dar Penelop*i* nu era proastă. De la tatăl meu. Mai avea ceva. Ce este?

-Nu este important, spuse el, într-un fel care o făcu să simtă că era chiar foarte important. Ajunge să îți spun că nu ar trebui să regreți înțelegerea noastră ^{O soție} ~~potrivită pentru un marchiz~~ și eu am de câștigat din ea.

»i >nduc înapoi, la celelalte doamne, se oferi el, întinzând mâna I-, nim a o lua de braț.

,.i, Intr-un mod ciudat, ideea că el intrase în jocul lor pentru Ihipriul beneficiu o făcu să se simtă și mai rău. Ca și cum și ea fn . c victima minciunilor lui. Simți arsura trădării, fierbinte și l'iu i A, și se trase înapoi aproape violent la atingerea lui.

Nu mă atinge.

Sprâncenele i se ridicară la auzul cuvintelor, la supărarea •lin rle.

Poftim?

Nu îl voia în apropierea ei. Nu voia să i se aducă aminte că și ea lii'K 'c păcălită.

Poate că ne prefacem că trăim o poveste de dragoste pentru H, <lar eu nu sunt ei. Nu mă mai atinge. Nu dacă nu este un gest o» ■It pentru ochii lor. „Nu cred că pot suporta.”

III își ridică ambele mâini, dovadă că îi auzise cererea. Că îi ti "tda atenție. Ea se întoarse, fără a mai spune ceva. Înainte să-și ti Adeze sentimentele.

Penelopa.

O strigă chiar când ea păși în holul întunecat. Se opri, speranța vilu.ind adânc în ființa ei, speranța că poate își va cere scuze. (v poate îi va spune că s-a înșelat. Că într-adevăr ținea la ea. Și că

O dorea.

Asta este partea cea mai dificilă - cu doamnele - înțelegi?

Speranță falsă.

Voia să spună că trebuia să continue prefăcătoria. Că femeile

II VOF pune întrebări mult mai atente în particular decât o făcu- Irt A în public. Urma să fie o provocare. Dar faptul că el o numea <<M mai dificilă parte a serii era aproape amuzant, căci, în mod •l^ur, ea tocmai trecuse prin cea mai dificilă parte a serii.

Mă voi descurca cu doamnele, milord, după cum am stabilit. I'nă la

sfârșitul serii, vor fi sigure că noi doi suntem foarte îndrăgostiți și surorile mele vor fi pe cale să profite de un sezon n'marcabil. Tonul ei era tăios. Dar ai face bine să-ți amintești că mi ai promis un tur al clubului, care acum văd că nu era gene- «■ i. itate, ca plată pentru rolul meu în vicleșugul tău.

El se îndreptă de spate.

-Așa este.

Ea dădu o dată din cap, cu fermitate.

-Când? - Sarah MacLean.

-Vom vedea.

Se încruntă la aceste cuvinte, sinonimul universal pentru nu

- Da, probabil că vom vedea.

li întoarse spatele și intră în salonul doamnelor, cu capul sua, umerii drepți, în timp ce roti mânerul și împinse ușa pentru .1 «* deschide, alăturându-se celorlalte. Tremurând de furie, jurând ud rămână nepăsătoare.

Capitolul 12

Dragă M.,

Tommy a venit acasă de sărbătoarea numelui tău și am făcut

o petrecere pe cinste, chiar dacă î-am simțit foarte mult lipsa lui Michael al nostru. Cu toate acestea, ne-am îmbărbătat, am adunat murele târzii și am mâncat până ni s-a făcut rău, conform tradiției. Dinții noștri s-au făcut gri-albaștri - extrem de supărător - în urma acestui proces - ai fi fost mândru.

Poate că te voi vedea de Crăciun, anul acesta? Sărbătoarea Sfântului Ștefan din Coldharbour devine o petrecere grozavă, într-adevăr.

Ne gândim cu toții la tine și ne este dor de tine.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, septembrie 1818

Nid un răspuns

*

li ceruse să nu o atingă, iar el îi îndeplinise cererea. Ba chiar mersese puțin mai departe, lăsând-o complet singură.

O soție

(> I. ~~pot să singură și în~~ aceea noapte, după ce o condusesse înapoi

1 .»%.»Iadului, plecând apoi rapid, fără nid un cuvânt, ducându- .11 olo unde soții mergeau fără soțiile lor.

din nou, în noaptea următoare, când ea luă dna în salonul luat masa, enorm, gol, sub privirea vigilentă a unor lachei |M-inviți, prea tineri. Măcar ajunsese să se obișnuiască, și era iul de mândră de ea că nu roșea pe toată durata mesei.

‘, i clin nou noaptea următoare, în timp ce stătea la fereastra unitorului d ca o neroadă, cu privirea în direcția trăsorii i, < a și cum era prinsă cu o sfoară, văzând-o cum se îndepărtează. „ cum, dacă s-ar fi uitat îndeajuns de mult, el s-ar «întors.

(W i-ar fi oferit căsătoria pe care o dorea.

Fără ferestre, jurase ea, întorcându-se de la strada rece și întu-

• i ată și traversând încăperea, spre lavoar, pentru a-și cufunda in tinile în vas, privind cirm apa rece îi decolora și îi distorsiona diytele. Fără ferestre, repetă, în tăcere, când auzi o trăsură care in fața casei, ignorând bătăile inimii și tentația geamurilor.

In schimb, se șterse pe mâini cu un calm impresionant și se litu* spre ușa care dădea spre dormitorul soțului ei, apăsându-și «n e hea pe lemnul rece și ascultându-i sosirea. După minute lungi kt nu-i oferiră nimic altceva decât o durere destul de

enervantă

11 jțat, curiozitatea Penelopei ajunse la apogeu și hotărî să se îndrepte spre ușa dormitorului ei pentru a se strecura în hol și a Vedea dacă, într-adevăr, soțul ei se întorsese acasă.

Întredeschise ușa, mai puțin de doi centimetri, pentru a se iilla pe hol. Și ajunse fața în față cu doamna Worth. Sarah Machan. Avu o mică h< •Mărire și trânti ușa, cu inima bătându-i tare, înainte să-și dea •i'.ima că se făcuse de răs în fața tulburătoarei menajere a soțului său.

Respirând adânc, deschizând ușa cu un zâmbet larg.

Doamnă Worth, m-ai speriat.

Menajera lăsă capul în jos.

-Aveți un vizitator.

Sprâncenele Penelopei se ridicară.

Un vizitator? E trecut de ora unsprezece seara.

Menajera îi întinse o carte de vizită.

-El spune că e foarte important.

„El” Penelopa luă cartonașul. „Tommy,“

Fericirea o străbătu din cap până în picioare. Era prima p<-i soană care o vizita în această casă mare și goală, nu venise ni» l măcar mama ei, trimitându-i în schimb vorbă că o va vi/ii ■ „de îndată ce entuziasmul tinerilor căsătoriți avea să se mai domni-tească”. Sarah Mae Lenn. Mama ei habar n-avea că entuziasmul era străin căsnu irt fiicei sale.

Dar Tommy era prietenul ei. Și prietenii se vizitează. !!u incapabilă să-și ascundă zâmbetul de doamna Worth.

-Cobor de îndată. Dă-i ceai. Sau... vin. Sau... scotch. Clătm.i din cap. Dă-i ce beau oamenii la ora asta.

Închise ușa și se aranja puțin, înainte de a se năpusti pe scări ■ ■ î apoi în salonul de primire din față, unde el stătea lângă un șeminru mare din marmură, părând mic în camera luxos decorată.

-Tommy, strigă ea, ducându-se direct spre el, încântată •!> revedere. Ce faci aid?

El zâmbi.

- Sunt aici ca să te fur, bineînțeles.

Trebuia să fie o glumă, dar cuvintele implicau un subînțelm care nu îi plăcea și în acel moment își dădu seama că Tommy nu .11 fi trebuit să fie aici, că Michael va fi furios dacă l-ar găsi pe Tomi n v Alles în salonul lui de primire, împreună cu soția lui. Nu ar conta că Tommy și Penelopa erau prieteni de-o viață.

-Nu ar trebui să fii aici, spuse ea în timp ce el se întoaisr, luându-i mâinile într-ale lui și ridicându-i-le la buze. Va fi nej'.i 11 de supărare.

-Noi doi încă suntem prieteni, nu?

Ea nu ezită, sentimentul de vină pentru ultima lor întâlnim fiind încă proaspăt în sufletul ei.

-Bineînțeles că suntem.

-Și ca un prieten bun, sunt aici pentru a mă asigura că ești bine. La naiba cu el.

După ultima interacțiune pe care o avusese cu soțul ei, ar li trebuit să accepte strategia „la naiba cu el”, dar nu putea. Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, chiar ideea că stătea aici, în aceasU

ameră, cu Tommy, o făcea pe Penelopă să simtă că își trăda soțul și i Asnicia lor.

Clătină din cap.

Nu este o idee bună să te afli aici, Tommy.

Tommy se uită la ea, cu o privire neobișnuit de serioasă.

Spune-mi un lucru. Ești bine?

Cuvintele erau calde și pline de îngrijorare, și ea nu se aștepta la emoția care o săgetă la auzul lor, la lacrimile care izvo-

■im fără veste din ochii ei. Era aproape o săptămână de când se iu iritase printr-o ceremonie neînsemnată, zorită, în Surrey, și itlmeni nu se gândise să o întrebe cum se simțea. Nimeni, în afară de Tommy. *Nid chiar soțul ei.*

- Eu... Se opri, emoția înăbușind-o.

Ochii albaștri, de obicei prietenoși, ai lui Tommy se mlunecară.

Ești nefericită. Îl omor.

- Nu! Nu. Își scoase o mână din strânsoarea lui, punându-i-o la braț. Nu sunt nefericită. Nu sunt. Sunt doar... Sunt... respiră til. inc, spunând într-un final: Nu este simplu.

- Te-a rănit?

Nu! sări în apărarea lui Michaeli, înainte să cântărească prea hne întrebară. Nu... nu.

Nu în modul în care întreba el, dar Tommy nu o crezu. Își liurucișă brațele.

- Nu-1 proteja. Te-a rănit?

- Nu.

- Atunci?

- Nu îl văd prea des.

- Nu e o surpriză, spuse el, și ea simți înțepătura din cuvin- iflo lui. Emoția care venea odată cu prietenia pierdută.

Simțise i Ind Michael plecase. Când încetase să mai scrie. Când încetase să-i mai pese. Tommy tăcu pentru multă vreme, înainte să întrebe: îți dorești să îl vezi mai mult?

Era o întrebare cu un răspuns complicat. Nu voia să aibă nimic l a face cu o jumătate a lui Michael, cu bărbatul rece, distant, i are se căsătorise cu ea pentru pământ. Dar pe cealaltă jumătate,

bărbatul care o ținuse în brațe și căruia îi pasase de starea ei de bine și care făcuse lucruri delicioase, minunate, minții și corpului ei, nu i-a ~~o~~ soție fi părut rău să o vadă din nou *poartă pentru un marchiz*

Bineînțeles, nu îi putea spune asta lui Tommy. Nu îi putea explica cum Michael avea două părți și că, în același timp, fusese și furioasă, și fascinată de el. Nu îi putea spune, pentru că și ea de-abia era dispusă să recunoască.

-Pen?

Ea oftă.

- Căsătoria este un lucru ciudat.

- într-adevăr. De două ori chiar, dacă ești căsătorită cu Michael, bănuiesc. Știam că va veni după tine. Știam că va fi rece și fără inimă și că va găsi un mod de a se căsători rapid cu tine, pentru Falconwell.

Prea târziu, Penelopa își dădu seama că ar fi trebuit să pro testeze și să-i spună lui Tommy povestea lor bine ticluită, dai el continuă.

-Am încercat primul să mă însor cu tine... pentru a te scuti de căsătoria cu el.

Cuvintele lui Tommy din dimineața cererii în căsătorie H răsunară în minte.

-Asta ai vrut să spui. Voiai să mă protejezi de Michael.

-Nu mai este același om.

-De ce nu mi-ai spus asta?

El își înclină capul.

-M-ai fi crezut?

-Da. „Nu.“

El zâmbi, mai vag decât de obicei. Mai serios.

- Penny, dacă ai fi știut că vine după tine, ai fi așteptat. Făcu o pauză. întotdeauna a fost el.

Fruntea Penelopei se încreți. Nu era adevărat. Sau era?

O străfulgeră o amintire - o zi caldă de primăvară, ei trei în tr-un vechi turn normand care se înălța pe pământurile Falcon well. în timp ce explorau, o treaptă cedase sub Penelopa, iar ea rămăsese prinsă cu un nivel deasupra lui Michael și a lui Tommy. Nu era sus, un metru sau doi, dar îndeajuns de sus pentru Sarah MacLean ■—

• 1 ci să-i fie teamă să sară. Strigase după ajutor, și Tommy fusese primul care o găsisse. O îndemnase să sară, promițându-i că o va pi inde. Dar ea înghețase de frică. Și apoi venise Michael. Calmul, ni'infricatul Michael, care se uitase în ochii ei și îi dăduse putere.

■ -ari, Șasepenny. Voi fi plasa ta de siguranță." Iar ea îl crezuse. Respiră adânc la această amintire, care evoca timpul petrecut

• II Michael, modul în care o făcuse întotdeauna să se simtă în ij'.uranță. II privi pe Tommy.

NU mai este acel băiat.

NU. Nu este. Tatăl meu s-a asigurat de asta. Făcu o pauză, ipoi continuă: îmi doresc să-l fi putut împiedica, Pen. îmi pare foarte rău.

Ea clătină din cap.

-Fără scuze. Este rece și enervant atunci când vrea, dar a M'ișit să construiască atât de mult, și-a dovedit valoarea în- nccit. Căsătoria poate că este dificilă, dar îmi imaginez că așa sunt iproape toate, tu nu?

-A noastră nu ar fi fost.

-A noastră ar fi reprezentat un alt fel de provocare, Tommy. '. ții asta. Zâmbi. Poezia ta... este oribilă.

Asta este. Zâmbi scurt, apoi zâmbetul dispăru. El schimbă vorba: Mă tot gândesc la India. Se spune că acolo este o lume plină de oportunități.

-Ai părăsi Anglia? De ce?

El sorbi adânc din băutura, punând paharul gol pe o masă din .iproiere.

- Soțul tău plănuiește să mă distrugă.

Ea avu nevoie de un moment pentru a înțelege cuvintele.

Sunt sigură că nu este adevărat.

- Ba da. Mi-a spus-o.

- Când? întrebă ea, nedumerită.

-În ziua nunții voastre. M-am dus la conacul Needham pentru a te căuta, să te conving să te măriți cu mine, doar că .un aflat că era prea târziu și că deja plecaseși spre Londra cu el. Am venit după voi și m-am dus întins la clubul lui.

Michael nu spusese nimic.

- Și l-ai văzut?

-Destul de mult pentru ca el să-mi explice că are ^{O soție} planuri de răzbunare împotriva tatălui meu. Împotriva mea. Când va tor mina, nu voi mai avea de ales... va trebui să părăsesc Anglia.

Cuvintele nu o surprinseră. Bineînțeles că Falconwell nu ar l > fost de ajuns pentru soțul ei impasibil. Bineînțeles că își dorea sA se răzbune pe Langford. Dar Tommy?

-Nu va face asta, Tommy. Aveți un trecut. O istorie. Toți trei avem.

Tommy schiță un zâmbet crispat.

-îmi este teamă că trecutul nostru nu cântărește la fel de mult ca o răzbunare.

Ea clătină din cap.

- Ce ar putea să pîănuiască...

-Nu sunt... El trase adânc aer în piept. Știe... Făcu o pauza. Se uită în altă parte. Nu sunt fiul lui Langford.

Ea rămase cu gura căscată, iar vocea i se stinse.

- Nu se poate să vorbești serios.

El râse ușor,

-în mod sigur nu aș minți despre asta, Pen.

Avea dreptate, bineînțeles. Nu era un lucru despre cart¹ cineva putea minți.

-Nu ești...

-Nu.

-Cine...

-Nu știu. N-am știut că sunt copil nelegitim până acum câțiva ani, când tatăl... când Langford mi-a spus

adevărul.

Ea îl privi cu atenție, observând tristețea mută din ochii lui.

-Nu ai spus niciodată nimic.

- Nu este un lucru pe care să vrei să-l spui. Făcu o pauză. Fă toi ce poți pentru a ține secretul... sper ca nimeni să nu descopere.

Sarah 'MacLean ■—

Dar cineva descoperise.

Penelopa își stăpâni emoția, întorcându-și atenția spre imen sul tablou în ulei de pe perete, un alt peisaj, acesta de o sălbăticit- prea primitivă și neatinsă pentru a fi altceva decât Ținutul dt' Nord. își fixă privirea pe un bolovan mare dintr-o parte a operei de artă, și începu să înțeleagă.

Îl va distruge pe tatăl tău.

- Singurul lui copil - un bastard.

Privirea ei se întoarse spre el.

Nu îți spune așa.

Așa îmi va spune toată lumea, destul de curând.

Tăcere. Și în adâncul ei - recunoașterea absolută că Tommy »v«m dreptate. Că planurile lui Michael includeau distrugerea Iul *Scopul care scuză mijloacele*. El remarcă momentul în care ea Im unoscuse adevărul și făcu un pas spre ea.

Vino cu mine, Penny. Putem părăsi acest loc și viața asta și » i'iitem lua de la capăt. India. Americile. Grecia. Spania. Orientul Oriunde alegei.

lia făcu ochii mari. Era serios.

- Sunt măritată, Tommy.

U n colț al gurii lui se arcui în sus.

Cu *Michael*. Ai nevoie de o scăpare, la fel ca și mine. Poate ililiir mai mult, cel puțin distrugerea mea din mâinile lui va Vrui iute.

Chiar și așa, sunt măritată. Și tu... vocea îi pieri.

Eu nu sunt nimic. Nu după ce va termina cu mine.

lia se gândi la soțul ei, căruia îi jurase fidelitate și loialitate,

■ »rr luptase atât de mult timp să își reconstruiască averea, fără •lutorul numelui. El cunoștea importanța unui nume. A unei identități. Nu

îi venea să creadă că ar face asta. Clătină din cap.

Greșești. Nu ar...

Dar chiar când rosti cuvintele, știu că nu erau adevărate. Ar fi 11' ut orice pentru a se răzbuna. Chiar și să își distrugă prietenii. Imnmy își încleștă maxilarul și ea deveni nervoasă dintr-odată. f Iu il văzuse niciodată atât de serios. Atât de pornit.

NU greșesc. El are dovada. Și este dispus să o folosească.

I ut! lipsit de scrupule, Pen... nu mai este prietenul pe care l-am i
potrivită pentru un marchiz
unoscut odată. Era aproape de ea și îi apucă o mână cu mâinile amândouă. Nu te merită. Vino cu mine. Vino cu mine și nici unul din noi nu va mai fi singur.

O soție

Penelopa tăcu un moment îndelungat, înainte să spună •lomol:

- Este soțul meu.

-Te folosește.

Cuvintele, fiind adevărate, dureau. îi
întâlni privirea.

-Bineînțeles că o face. Tatăl meu, ducele de Leighton, ceilalți pețitori*, tu. Când el deschise gura pentru a nega, ea dădu dlti cap și ridică un deget. Nu, Tommy. Nu încerca să ne prostesti pe amândoi. Poate că nu mă folosești pentru pământ sau bani sau reputație, dar îți este teamă pentru viața ta, de îndată <• adevărul va ieși la lumină și crezi că eu ți-aș fi o tovarășă plăcui.», cineva care să-ți alunge singurătatea.

-Este chiar atât de rău? întrebă Tommy, disperarea strem rându-se în vocea sa. Cum rămâne cu prietenia noastră? Cum rămâne cu trecutul *nostru*? Cum rămâne cu mine?

Nu pretinse că nu auzise cuvintele - și ultimatumul din ele izvorâte din disperare. îi cerea să aleagă. Prietenul ei cel mai vet Itl și mai fidel, cel care nu o părăsise, sau soțul ei, familia și viața ei, Nu avea de ales.

-El este soțul meu! spuse. Poate că nu aș fi scris povestea asta, dar asta este povestea, nu am ce face.

Se opri, iritarea și frustrarea sufocând-o. Tommy o privi mull timp, cuvintele ei rămânând suspendate între ei.

-Și cu asta, basta. Ei zâmbi, trist.
Mărturisesc, NU sunt sui prins. întotdeauna l-ai plăcut
mai mult pe el.

Ea clătină din cap.

- Nu este adevărat.

-Bineînțeles că este. într-o zi îți vei da
seama. Sarah 'MacLean ■—

Ridică o mână spre obrazul ei, cu un
gest frățesc. Bineînțeles, aceasta era
problema, Tommy fusese întotdeauna mai mult frate
decât amoroș. Nu ca Michael. Nu era nimic frățesc la
Michael. Nu era nimic blând la el. Și chiar dacă îl alesese în
acest război ciuda i, trist, nu avea să-l susțină în timp ce îl
punea la pământ pe Tommy,

- Nu îl voi lăsa să te distrugă, îi promise
ea. Jur.

Tommy tăie aerul cu mâna, cu o neîncredere vizibilă.

- O, Penny... de parcă ai putea să îl oprești.

Cuvintele ar fi trebuit să o întristeze. Ar fi
trebuit să aud a adevărul din ele. în schimb, o enervară.

Michael o despărțise de familia ei, îi schimbase viața
într-o mie de feluri, îi înscenase farsa asta și îi amenințase
prietenul drag, *l tăcuse toate astea în timp ce o ținuse la o
distanță sigură, de parcă ar fi fost un lucru nesemnificativ,
pentru care nu trebuia

își facă vreo grijă. Ei bine, ar fi făcut bine să înceapă
să fie îngrijorat. își ridică bărbia, îndreptându-și umerii.

NU este Dumnezeu, spuse ea, cu vocea fermă. Ca o
sentință. M ii mult. Nu are dreptul să se joace cu noi de
parcă am fi niște «oldAței de plumb.

Tommy îi înțelese mânia. Zâmbi, trist.

- Nu face asta, Pen. Nu merit.

Ea ridică sprânceana.

NU sunt de acord. Și chiar dacă nu ai merita, eu merit.
.1 m-am săturat de el.

Te va răni.

Un colț al gurii ei se arcui într-un zâmbet arogant.

-Oricum este posibil să mă rănească.

Un motiv în plus să

lînfrent.

Se îndreptă spre ușa salonului de primire, trăgând de ea, pen- Jru a-1 lăsa să iasă. Când el se apropie, cu pantofii

- lui Hessian, tir un negru strălucitor, pășind ușor pe covor ~~potrivă pentru un crămășiz~~ *soție*

Îmi pare rău, Tommy.

El o apucă de umeri și o sărută tandru pe frunte, înainte să «pună:

Chiar îmi doresc să fii fericită, Pen, știi asta, nu?

- Da, știu.

Mă anunți dacă te răzgândești?

Ea încuviință.

-Te anunț.

Se uită fix la ea o lungă perioadă de timp înainte să se întoar-

<.1, O umbră brăzdându-i fața frumoasă.

Te voi aștepta. Până când nu voi mai putea să te aștept.

Ea ar fi vrut să-i spună să nu o facă. Voia să îi spună să plece.

I >ar de tristețe sau de teamă, sau știind că soțul ei era o corabie ce nu putea fi întoarsă din drum, îi spuse, în schimb:

-Noapte bună, Tommy.

El se întoarce și ieși pe ușa deschisă, în foaier, și Penelopa 11 urmări linia umerilor în timp ce el se îndrepta spre ieșirea din Casa ladului. Ușa se închise în urma lui, și ea auzi huruitul roților de trăsură pe caldarâm în liniștea din jur, care-i accentuă, încă o dată, izolarea. Din nou, era singură.

Singură în acest mausoleu de casă, plină cu lucruri care nu erau ale ei și cu oameni pe care nu-i cunoștea. Singură în această lume tăcută - Penelopa, așteptându-1 pe al ei Ulise.

Izbutni într-un scurt râs nervos, întinzând mâna pentru Sarah 'MacLean' - desena un cerc pe gheata care se strânsese pe fereastră, umplân du-1 până când își putu vedea reflexia în spațiul negru. întotdeauna își urâse tiza, crezând mereu că douăzeci de ani era prea mult pentru a-1 aștepta cuminte pe bărbatul pe care îl iubea. Sigur că goblenul interminabil ar fi făcut-o să moară de plictiseală cu mult înainte ca războinicul să se întoarcă acasă.

Se simți o mișcare în umbrele din capătul îndepărtat al foaierului, iar Penelopa știu imediat că era doamna Worth. Știa, la fel de bine, cui îi era loială menajera.

Penelopa rosti în întuneric.

-Cât va trece până va auzi că am primit un vizitator bărbat. În ora unsprezece noaptea?

Menajera apăru în lumină, dar tăcu pentru o vreme. Când vorbi, vocea ei era calmă:

-Am trimis vorbă la club despre sosirea domnului Alles.

Penelopa o privi pe frumoasa femeie, trădarea - deși aștepta tată - inundând-o ca un val fierbinte, întezindu-i focul mâniei.

-Ți-ai irosit hârtia.

Se îndreptă spre scara centrală a Casei Ladului și începu să urce. La jumătatea drumului, se întoarse din nou spre menajeră, care rămăsese la baza scării, privind-o cu părul ei perfect și cu piele.» ei

perfectă și ochii perfecți, ca și cum, dacă ar fi stat de pază, ar h putut să o împiedice pe Penelopa să mai facă vreun lucru care ar li putut să-l înfurie pe stăpânul ei.

Și asta nu făcu decât să o enerveze și mai mult pe Penelopa Brusc, se simți într-
adevăr nechibzuită. *O soție potrivită pentru un marchiz*

Unde este clubul?

Menajera făcu ochii mari.

Sunt sigură că nu știi.

-Ciudat, pentru că eu sunt sigură că știi.

Nu își coborâse vocea, lăsând-o să o mustre pe cealaltă femeie, fără remușcare. Sunt sigură că știi tot ce se întâmplă în casa asta. Cine vine și

i Ine pleacă. Și sunt sigură că poți să faci pentru un mare marchiz petrece toate zilele la clubul său, în loc să fie aiid.

O lungă perioadă, doamna Worth nu vorbi, și Penelopa se întrebă, fugitiv, dacă avea autoritatea să o concedieze pe insolenta și frumoasa femeie. In cele din urmă, flutură o mână, indiferentă, și începu din nou să urce.

-Cum dorești. Dacă e nevoie, voi chema o birjă și plec să

Il cnut.

- Nu îi va plăcea asta.

Menajera se ținea acum după ea, pe coridorul lung, până la

■ Inrmitorul Penelopei.

NU. Nu-i va plăcea. Dar cred că nu prea mă interesează ce li place și ce nu.

Intr-adevăr, lipsa ei de interes în astfel de lucruri era foarte

• liberatoare, începea să descopere. Deschise ușa camerei ei și iMversă spre garderob, din care scoase o pelerină largă. întor- rlndu-se, întâlni ochii mari ai frumoasei menajere. Și se opri. I'osite că asta era zeița lui Michael. Poate că doamna Worth era

i 'M care îi ținea ocupate inima și mintea și serile. Și în timp ce

• .» studia fața frumoasă, ca de porțelan, a menajerei, măsurând in.dțimea femeii, cum i-ar fi stat lângă Michael, felul în care PA s-ar fi potrivit mult mai bine cu el decât Penelopa, doamna Worth zâmbi. De fapt, nu era doar un zâmbet. Era un râs forțat I un, binevoitor.

Domnul Alles. El nu este iubitul dumneavoastră.

Ideea că o servitoare ar fi putut spune ceva atât de

nepo- it ivit o blocă pentru o clipă pe Penelopa înainte să răspundă, cu to.ită sinceritatea.

Nu. Nu este. Și, ca și cum mânușa fusese aruncată, continuă: , 11 u nu ești amanta lui Michael.

Surprinderea o făcu pe menajeră să vorbească fără gândească:

-Doamne Dumnezeule, nu, nu l-aș accepta, nici dacă m ar implora. Făcu o pauză. Adică... nu am vrut... este un om bun, milady.

Penelopa își schimbă mânușile ei albe, din piele de ied, cu unele din piele de căprioară, bleumarin. în timp ce își potrive m degetele în mânușă, rosti cu sinceritate.

-E un nenorocit. Și nu sunt foarte sigură că eu l-aș prinu dacă m-ar implora. Doar că eu sunt măritată cu el.

-Ei bine, vă rog să mă iertați, dar în mod sigur nu ar trebui să-l primiți până când nu vă imploră. Nu ar trebui să vă părăsească așa...

-Des? completă Penelopa propoziția, stabilind că, poate, o judecase greșit pe menajeră. Din păcate, doamnă Worth, nu cre-l că imploratul este în repertoriul soțului meu.

Menajera zâmbi.

-îmi puteți spune Worth. Așa mă strigă toți ceilalți.

- Ceilalți?

- Ceilalți parteneri de la înger.

Penelopa se încruntă.

- Cum de îi cunoști pe partenerii soțului meu?

-Am lucrat la înger, am frecat la vase, am curățat păsări d<- pene, orice era de făcut.

Deveni curioasă.

-Și cum ai ajuns aici?

Fața femeii se întunecă pentru o clipă.

-Am crescut. Oamenii începuseră să observe.

- Bărbații?

Nu era neapărat o întrebare. Penelopa știa adevărul. Un chip ca acela al lui Worth nu putea fi ascuns mult timp, nici chiar în bucătăria unei săli de jocuri.

-Angajații făceau tot ce puteau pentru a ține membrii la distanță, nu numai de mine, ci de toate fetele. Penelopa se aplecă în față, știind ce urma. Dezgustată de adevăr. Își dorea să fi putut șterge cuvintele înainte să fie rostite. Dar am fost neatentă. Bărbații puternici pot fi insistenți. Bărbații bogați pot fi otențtjie. Și cu toții pot fi foarte mincinoși atunci când vor.

Penelopa știa. Soțul ei era teribil de priceput la vorbe. Zâmbetul lui Worth era trist.

Bourne a dat peste noi.

Penelopa privi cum cealaltă femeie trecu cu degetul peste rama unei picturi imense în ulei, de pe perete.

A fost furios, spuse ea, știind imediat că, indiferent ce ilefecte avea, soțul ei nu ar fi acceptat niciodată un astfel de i * unportament.

Aproape că l-a omorât pe bărbat. Penelopa simți o undă de mândrie, în timp ce Worth continuă: În ciuda durității lui...

ii egoismului... este im om bun. Se dădu în spate, cercetând

ii tiele Penelopei. Dacă aveți de gând să vă duceți la înger,

va trebui să intrați pe la intrarea proprietarilor.

Este singura modalitate prin care puteți ajunge la etajul principal. Și veți avea nevoie de o pelerină cu o glugă mai mare dacă vreți să vă țineți țifa acoperită.

Penelopa nu se gândise la asta. Traversă camera, trecând în holul slab luminat de dincolo.

- Mulțumesc.

Va fi furios când veți ajunge acolo, adăuga Worth. Biletelul meu cu siguranță nu va fi de ajutor. Făcu o pauză. Îmi pare rău pentru asta.

Penelopa îi aruncă o privire lui Worth, în timp ce ajunseră la I.i., a scării.

Îmi rămâi datoare, spuse Penelopa, dar nu în seara asta. În seara asta, pur și simplu îți spun că mesajul tău a fost incomplet, intenționez să livrez restul în persoană.

*

Dragă M.,

Este din nou ziua mea de naștere și acesta este mai dificilă decât toate de până acum. Mama este gata să găzduiască un hal de prezentare în înalta societate, iar eu sunt licitată ca un vițel gras (nu este cea mai potrivită metaforă, nu?) Oricum, deja

face planuri pentru martie, dacă îți vine să crezi - sunt sigură că nu voi rezista iama asta.

Te rog să promiți că vei veni la fericitul eveniment... Știu că douăzeci de ani sunt mult prea puțini pentru ca tu să participi la baluri sau pentru a-ți păsa vreun pic de sezon, dar ar fi frumos să văd o față prietenoasă.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, august 1820

Nid un răspuns

*

-Ar trebui să fii acasă cu nevastă-ta.

Boume nu își întoarse fața din locul lui de la fereastra ^{cart*} domina parterul îngerului Căzut.

- Nevasta mea este bine învelită în patul ei. Doarme.

Știa cum ar fi arătat asta. Penelopa în cămașa ei de noapă din țesătură albă, imaculată, înfășurată în mai multe pături, așezată pe-o parte, cu părul ei blond răspândindu-se în valuri pe spatele ei, oftând dulce în somn, tentându-l, chiar și în fante; și i lui. Sau, și mai bine, în patul lui, pe blana lui, amețită și așteptând să fie descoperită.

Săptămâna trecută, de când îi ceruse să nu o mai ating, fusese interminabilă. Noaptea la familia Tottenham începu cu un singur obiectiv realizabil - acela de a pune bazele iubirii false dintre Boume și Penelopa pentru restul societății. Dar apoi ea reușise să rămâne neclintită în acea gaură de viperă din salonul pentru dîne, susținându-i povestea, simulând afecțiunea și devotamentul și, în cele din urmă, apărându-l în felul perfect, cultivat.

Oricât de mult și-ar fi spus că se dusese după ea pentru a-l convinge mai mult pe invitații lui Tottenham de fadnația lui pentru proaspăta sa soție, știa, în adâncul său, că nu era adevărul. Invitații erau ultimul lucru la care se gândea, și această fascinație îi fusese nădărmă departe o farsă. Trebuia să o atingă. Trebuia să fie aproape de ea. În momentul în care o sărutase, pierdu controlul situației, dorindu-și să fie oriunde în altă parte, dar mi acolo, în acel hol, în acea casă, cu acei oameni. Îi venise să-l

■ ■moare pe Tottenham pentru că îi întrerupsese, dar Dumnezeu îi ic ce s-ar fi putut întâmpla dacă viconte nu ar fi făcut-o, ținând mint că Boume se gândise serios să-i ridice poalele miresei sale, lăcându-se în genunchi și arătându-i exact unde îi putea duce la lăcrarea, când viconte îi dresese vocea - și îi limpezise mintea lui Boume.

Îi rămăsese statuie în brațele lui și, în acel moment, știuse că se gândea ce era mai rău despre el. Crezuse că totul fusese doar un filtru ochii lui Tottenham... și fusese -, dar Bourne nu se aștepta să ajungă atât de departe. Și nu ar fi recunoscut niciodată în fața ei că fusese luat de val, exact ca și ea.

Așa că îi spusese adevărul despre aranjament, știind că acele

- uvinte aveau să o doară. Știind că îl va urî și mai

mult pentru (A o înșelase. Și când îi spusese, cu toată măreția unei regine, că mi avea să o mai atingă vreodată, el știuse că era cel mai bine pentru amândoi.

Chiar dacă nu-și dorea nimic mai mult decât să o ducă acasă și uA o facă să-și retragă cuvintele.

Chase își relua ofensiva.

Ai fost aici în fiecare noapte de când te-ai întors.

De ce îți pasă atât de mult?

Cunosc femeile. Și știu că nu le place să fie ignorate.

Boume nu răspunse.

- Umblă vorba că încerci să o transformi pe una dintre fetele M. Irbury în Lady Tottenham.

Boume se încruntă.

Umblă vorba?

Chase ridică un umăr și zâmbi superior.

Am sursele mele.

Boume se întoarse cu spatele la fereastră, privind-1 pe I. Irbury de la depărtare, la masa de pichet.

Cele două tinere Marbury încă nemăritate sunt chiar astăzi în oraș. Asta îmi lasă la dispoziție câteva zile pentru a le asigura mir fesul vicontelui.

-Așadar, cina a fost un succes?

-Visez la invitații care vor curge în valuri mâine.

Chase râse.

-Sărmanul, nefericitul Boume. Forțat să recupereze singurul lucru pe care nu-l vrea, pentru singurul lucru pe care-l vrea. Boume îi aruncă o privire lui Chase, dar nu îl contrazise. (1 dai seama că acest club ți-a adus mai mulți bani decât ai putut cheltui vreodată și că nu ai nici un motiv să mai demonstrezi «>v* prin răzbunare, nu?

- Nu este vorba de bani.

-Atunci, despre ce, despre titlu? Despre modul în care el 1. t înjosit?

- Nu-mi pasă de titlu.

-Bineînțeles că-ți pasă. Ești exact ca toți ceilalți nobili - mii de tuit de puterea magică a titlului tău. Chiar dacă nu-ți convin. Chase făcu o pauză. Nu că ar mai conta acum. Te-ai însurat cu f. i. i

i și ești pe drumul cel bun spre răzbunare. Sau este renaștere?

Boume privi încruntat prin vitraliul roșu, care marca o flacăra din iad, prin care putea vedea, în depărtare, ruleta învârtindu-se în,

-Nu am planuri de renaștere. Voi face tot ce este necesar pentru a-l distruge pe Langford. Și odată ce am terminat, mă voi întoarce la viața mea.

-Fără ea?

-Fără ea.

Dar o dorea.

Sarah 'MacLean

Reușise și înainte fără lucrurile pe care le dorea. Supraviețuiești.

-Și cum ai de gând să îi explici asta doamnei?

-Nu are nevoie de mine pentru a duce viața pe care și-o rește. Poate locui undeva, cum vrea, pe pământul meu, cu bătăliile mele. Sunt fericit să las asta în seama ei.

El spusese și înainte, de mai multe ori, dar devenea din ce în ce mai dificil de crezut.

-Cum îți închipui că se va întâmpla asta? Chase vorbește gătat. Ești căsătorit.

-Cu toate acestea, există metode ca ea să fie fericită.

-Și asta îți dorești? Fericirea ei?

El analiză cuvintele, auzi surprinderea din tonul lui Chase, tu mod sigur, nu pornise în această călătorie cu gândul la ferita Penelopei. Și totuși - chiar dacă știa că asta l-ar fi făcut să fie un soț de cea mai joasă speță - ar fi sacrificat fericirea ei pentru

întrebarea lui. Dar nu era un monstru, dacă ar fi putut, ar fi vrut să-l facă fericită și l-ar fi distrus pe Langford.

»Iată dovada, avea să onoreze cererea ei de a nu o atinge. Pentru că plia destul de bine că, dacă își făcea un obicei din a o duce în

111 1 pe perfectă, neprihănită lui soție, ar fi făcut o greșală, pentru că era exact tipul de femeie care ar fi vrut mai mult. Mult mai mult decât avea el de dat. Așa că va sta naibii departe de ea.

(*hilar dacă o dorea mai mult decât putea spune în cuvinte.*

Am forțat-o să se mărite cu mine pentru o bucată de pământ. Atât pot să fac și eu, să mă gândesc la ce ar mulțumi-o pe dânașă, după ce căsătoria noastră își va fi atins scopul. O voi ține înapoi de îndată ce am dovada căderii lui Langford.

De ce?

Întru că merită mai mult.

Boume simulă dezinteresul.

1 am promis libertatea pentru un marchiz

Chase chicoti la auzul acestor cuvinte.

Îa? Sunt sigur că a fost încântată să accepte. A așteptat mult de la acea primă cerere în căsătorie - îndeajuns de mult «întru a-și da seama că cele mai multe căsnicii nu valorează nimic. Ir cât hârtia pe care sunt imprimante autorizațiile. Așa că îți w'i onora promisiunea?

Kourne nu își luă privirea de la parterul sălii.

1-0 voi face.

Vreo aventură?

Itoume întoarse capul.

I - Ce înseamnă asta?

Vreau să spun, din experiența mea, că doamnele care au fctiii" de libertate simt foarte... creative. Ești pregătit ca ea să HAIAiurească prin lume? Să-ți arunce banii pe frivolități? Să găz- niil.mă petreceri zgomotoase și să scandalizeze înalta sodetate? I» vi i'dsească un iubit?

Ultimul cuvânt fusese rostit cu indiferență, dar Boume știa că Chase îl lua peste picior intenționat.

- Poate să facă orice vrea.

-Așadar, dacă doamna ar alege, ai lăsa-o să îți pună coame?

Știa că i se aruncase momeala. Știa că nu ar fi trebuit să o apm <• Cu toate acestea, își încleșta pumnii.

- Dacă este discretă, nu este problema mea.

- N-o vrei pentru tine?

- Nu. „Mincinosule."

-A fost o experiență nesatisfăcătoare, așa-i? Atunci, mai bine îl lași pe altul să se ocupe de ea.

Boume rezistă impulsului de a-1 arunca pe Chase direct în perete. Ura chiar și ideea că alt bărbat ar fi putut să o atingă. Un bărbat care să-i descopere dorința, pasiunea - mai tentantă decât cărțile, decât biliardul, decât ruleta. Ea îi amenința controlul dorințele bine ținute în frâu, conștiința lui ascunsă de mult timp. Nu o putea face fericită. Și era numit Sarah. El era un bărbat care să-și dorească asta.

Era mai bine așa.

Pentru amândoi.

Ușa către apartamentul proprietarilor se deschise și Templu îl scuti pe Boume de continuarea conversației agasante. Silueta masivă a celui de-al treilea bărbat blocă lumina din spate, în timp ce traversă camera. Era sâmbătă seara, și Chase, Cross și Temple începuseră un joc de faraon.

Cross veni în urma lui Temple, amestecând un pachet de cărți. El întrebă, surprins:

-Boume joacă?

Boume ignoră tentația care apăruse la auzul întrebării. Voi să joace. Voia să se piardă în regulile simple, deschise ale jocului. Voia să pretindă că în viață nu mai exista altceva decât ai noroc. Dar știa mai bine. Norocul nu mai fusese de partea lui (le foarte mult timp.

-Nujoc.

Cei trei nu se așteptaseră cu adevărat ca el să se alăture, dar întotdeauna întrebau. Chase îi surprinse privirea.

----- O soție potrivită pentru un marchiz-----

Atunci, rămâi pentru un pahar.

Dacă ar fi rămas, Chase l-ar fi împins mai departe. I-ar fi cerut mu mult. Dar dacă ar fi plecat, Penelopa l-ar fi chinuit, făcându-l să se simtă ca un prost, într-o mie de feluri. Rămase.

Ceilalți își ocupaseră deja locurile la masa proprietarilor, (nu

numai pentru acest joc - Temple, Cross și Chase fiind ■I i i ^urii jucători. Bourne se așeza în alpatrulea scaun, întotdeauna

11 masă, niciodată pentru joc.

Temple amestecă pachetul de cărți, și Michael le privi cum luxură prin degetele uriașului o dată, de două ori, înainte să In>are pe masă, ritmul hârtiei netede pe abaua groasă fiind o Mutație în sine.

Jucaseră două mâini în liniște, înainte să apară întrebarea lui ' Inse, clară și fermă, peste masă.

Și când o să ~~vrea copii~~ *sotie potrivită pentru un marchiz*

Temple și Cross ezitară să-și cerceteze cărțile, întrebarea llud atât de neașteptată, încât nu se putură abține să nu-și manifeste interesul. Cross vorbi primul;

Cine să vrea copii?

Chase se lăsă pe spate.

Penelopa a lui Boume.

Lui Bourne nu îi plăcu formularea. Sau poate că îi plăcea |M<a mult.

„Copii.” Ei ar avea nevoie de mai mult decât un tată în Londra pi n mamă la țară. Ar avea nevoie de mai mult decât o copilărie l'i irecută în umbra unui club de jocuri. Și dacă ar fi fost fete,

ii fi avut nevoie de mai mult decât un tată cu o reputație sor- ■liiU. Un tată care distrugea tot ce atingea. Inclusiv pe mama lor. U dracuT

Își va dori copii, îl presă Chase. Este genul care își dorește.

TU de unde știi? întrebă Boume, iritat că ajunseseră la »i< est subiect de discuție.

Știu multe despre doamnă.

Temple și Cross își mutară acum atenția spre Chase.

Chiar așa? întrebă Temple, pe un ton plin de neîncredere.

- E urâtă? întrebă Cross. Boume spune că nu e, dar cred < A acesta e motivul pentru care el e aici cu noi, în loc să fie aca.\A, arătându-i cât de distractive pot fi experiențele nocturne al.- marchizei de Boume.

Iritarea se aprinse în Boume.

- Nu toți ne petrecem serile ca să ne împerechem ca porcii.

Cross se mai uită o dată la cărți.

-Prefer iepurii, spuse el indiferent, smulgând un

hohot găjm de la Temple, înainte să-l privească din nou pe Chase. Acum, sincer. Povestește-ne despre noua Lady Boume.

Chase decartă.

-Nu este urâtă.

Boume scrâșni din dinți. „Nu. Nu este.”

Cross se aplecă în față.

-E plictisitoare?

-Din câte știu eu, nu, spuse Chase, înainte să se întoarcă spre Boume. E plictisitoare?

Îi reveni în minte imaginea Penelopei plimbându-se prin zăpadă, în toiul nopții, cu un felinar, înainte să declare că se află în căutarea piraților de uscat, urmată de o amintire a ei goală, întinsă pe cuvertura lui din blană. Se foi în scaun.

- În nici un caz nu este plictisitoare.

Temple ridică o carte.

-Atunci ce e în neregulă cu tine?

Urmă o pauză, și Boume se uită de la un bărbat la altul, fiecare făcând ochii mai mari decât cel de alături.

-Sincer, sunteți toți ca femeile bârfitoare, iubitoare
<1<- scandal.

Chase ridică o sprânceană.

-Pentru asta, le voi spune. Urmă din nou o pauză, în timp ce ceilalți se aplecară, așteptând. Ceea ce este în neregulă cu el estică e hotărât să o izgonească pe doamnă.

Temple se uită în sus.

-Pentru cât timp?

-Pentru totdeauna.

Cross își țuguie buzele și se întoarse spre Boume.

-Din cauză că a fost virgină? Serios, Boume. Nu poți da vina pe ea pentru asta. Adică, Dumnezeu știe de ce, dar cei mai
Îți snobi aristocrați pun preț pe această însușire. Dă-i timp.

Va învăța,
Boume strânse din dinți.

-S-a descurcat foarte bine.

Temple se aplecă spre el, foarte serios.

O soție

- Nu i-a plăcut?
potrivită pentru un marchiz

Chase chicoti, și Boume se încruntă, mijindu-și ochii.

-Te distrezi, nu?

- Destul de tare.

-Ai putea să-i ceri lui Worth câteva sfaturi, propuse Cross,
■ ('cartând.

Chase ridică de jos cartea.

-Sunt fericit să-ți împărtășesc din experiența mea personală, >!..ică vrei.

Temple rânji, privind-și cărțile.

- Și eu.

Era prea mult.

-Nu am nevoie de sfaturi. I-a plăcut enorm.

- Am auzit că nu le place tuturor de la început, spuse Cross.

-Este adevărat, rosti Chase, cu un aer de expert.

- Este în regulă dacă nu i-a plăcut, bătrâne, spuse Temple. Poți încerca din nou.

- I-a plăcut.

Vocea lui Boume era gravă și tensionată și se gândi că era posibil să ucidă următoarea persoană care avea să vorbească.

-Ei bine, un lucru este sigur, spuse Temple, indiferent, și Bourne ignoră urma de dezamăgire că bărbatul enorm era, cel mai I trobabil, singura persoană de la masă pe care nu o putea ucide.

-Care este? întrebă Chase, decartând.

- Dacă vrea copii, cineva trebuie să facă treaba.

Dacă ea își dorea copii, el va face treaba.

Cross decartă.

- Dacă ești sigur că nu e urâtă, sunt fericit să...

Nu termină propoziția, pentru că Boume se și aruncă asupra lui și amândoi se răsturnară pe podea, într-un amestec de scaune rupte, râsete și sunetul de carne care lovește os.

O soție

Temple oțără aruncându-și cărțile pe masă.

-Jocurile astea de cărți nu se termină nicodată așa cum ar trebui.

-Credeam că un joc de cărți bun se termină întotdeauna printr-o încăierare, replică Chase.

Cross și Bourne se rostogoliră peste un scaun, răsturnându-l chiar în momentul în care Justin intra în apartament. Bărbatul cu ochelari îi ignoră pe Boume și Cross, care se prăbușiseră pe podea, și se aplecă pentru a le șopti ceva lui Temple și lui Chase. Atunci Temple interveni în luptă, un pumn rătădit ștergându-i pometele unui obraz, iar el scăpă o înjurătură groaznică, înaintea să-l smulgă pe Cross de pe Boume. Scoțând o batistă, Cross îi șterse sângele care-i curgea din tăietura de deasupra ochiului și u aruncă o privire lungă, plină de înțeles, lui Boume.

-Dacă ești atât de sensibil din prima ta săptămână de căsătorie, trebuie să o vâri pe nevasta aia a ta în patul tău sau trebuie s-o dai afară din casă.

Boume își șterse cu mâna buza umflată, știind că aceste cuvinte erau adevărate.

-Am nevoie de ea. Fără ea, nu pun mâna pe Langford. „Și dacă A O mai ating o dată, s-ar putea să nu-i mai dau drumul.”

Și apoi ar fi distrus-o, la fel cum distrusese întotdeauna tot ce avea mai valoros. Ochii lui Cross sclipiră, unul dintre ei umflându-se rapid, ca și cum ar fi auzit gândul lui Boume limpede pre cum cristalul.

-Atunci, asta îți limitează opțiunile.

-Boume, spuse Justin, atrăgându-i atenția, ai un bilețel de Li Worth.

O undă de neliniște îl străbătu pe Boume, în timp ce rupse sigiliul Casei Iadului și detă cele câteva rânduri de text, mângălite în grabă pe hârtie. Neîncrederea și furia îl inundară când detă cuvintele.

Tommy **Alles era în casa lui. Cu soția lui. Îl va**

**omori dacă o va atinge. S-ar putea să-l omoare
oricum.**

potrivită pentru un marchiz

O soție

Cu o înjurătură zdravă, Boume sări în picioare și se înclină spre ușă, ajungând la jumătatea camerei enorme, în timp

■ Chase spuse:

Mi se spune că ar fi o problemă și la ruletă.

La naiba cu ruleta, mârâi el, trăgând tare de ușa de la iertamentul proprietarilor.

Ei bine, ținând cont că nevasta ta este acolo, Cross poate că e dispus, dar...

Boume înghețea la auzul cuvintelor, neîncrederea și groaza lnmând stăpânire pe el, în timp ce observa zâmbetele răutăcioase ale partenerilor săi. De-abia stăpânindu-se, se duse la fereastră l' iitru a se uita la etajul cazinoului, atras imediat de o siluetă i iit pelerină, care stătea într-o parte a ruletei, o mână delicată iniinzându-se pentru a pune o singură monedă de aur pe dimia t h numere.

- Se pare că doamna are parte de aventura pe care i-ai promis-o, puse Chase, strâmbându-se.

„NU.“ Nu se putea să fie ea. Ea nu ar fi făcut ceva atât de pros- Irsc. Nu ar fi riscat reputația surorilor ei. Nu reputația ei. Acolo Jos i se putea întâmpla orice, în gaura viperelor, înconjurată de l .ubați care băuseră prea mult și pariaseră prea mult... bărbați îmbătați de câștigurile lor sau ambiționați pentru a demonstra că Ictin controlul, chiar dacă nu era câștigul lor. Înjură groaznic și -.Ari la ușă într-un suflet. Se auzi un fluierat ușor și cuvintele lui Cross urmară:

- Dacă fața este frumoasă pe jumătate cât curajul ei, aș fi fericit

te scap de ea.

Peste cadavrul lui.

Capitolul 13

Dragă M.,

Marchiza de *Needham și Dolby* este într-adevăr foarte mândră astăzi. Mi-am făcut debutul în societate, am fost

prezentată *la curte, am avut invitații la clubul Almack și fără îndoială mă bucur de un succes extraordinar.*

Asta n-ar trebui să fie o surpriză, din moment ce am fost oficial pe piața de căsătorii de aproape două săptămâni și nu am avut nici măcar o singură conversație interesantă. Nici măcar una, îp vine să crezi? Mama visează la un duce, dar nu sunt prea mulți, tineri și gata de însurătoare, disponibili.

Recunosc, am sperat să te întâlnesc - la vreun bal, sau un dineu, sau cu vreo afacere de rezolvat în acest weekend, dar ~~de fapt, nu am văzut pe nimeni~~ și tot ce mi-a mai rămas este o hârtie neghioabă. O soție

O descriere care mi se potrivește.

Nesemnată

Reședința Dolby,

martie 1820 Scrisoare

netrimisă.

*

Îngerul Căzut era magnific.

Penelopa nu mai văzuse vreodată ceva la fel de uluitor ca acest loc fantastic, luxos, plin de lumina lumânărilor și de cu loare, fremătând de lume care striga pariuri obscene și se tăvălea de răs, care își săruta zarurile și își blestema ghinionul.

Se anunțase discret, nedorind să-și dezvăluie identitatea, dar știind că, dacă nu le-ar fi spus numele ușierilor, aceștia nu i-ar fi permis să intre. Făcuseră ochii mari când se prezentase, numindu-1 pe soțul ei și zăbovind în umbrele de la intrare, așteptând ca ei să se hotărască dacă o credeau sau nu. Când unul dintre bărbații masivi zâmbi larg și ciocăni de două ori în ușa interioară a clubului, cu un pumn de mărimea unui jambon uriaș, ușii se întredeschise.

- Doamna lui Boume. Mai bine las-o să intre.

Doamna lui Boume.

Un fior de alertă o străbătu pe Penelopa la

auzul descrierii - una pe care nu o dorea și pe care încă nu o suporta. Una pe care își planificase să o folosească în avantajul ei în seara asta, în tdm|>

Îl punea la punct pe soțul ei. Dar atunci ușa se deschise larg, <i>oțând la iveală un carnaval de mișcare și sunet, și Penelopa uită miopul ei imediat.

Își strânse pelerina în junii ei, recunoscătoare pentru statutul lui Worth și pentru gluga mult prea largă, care o învelea în umbră, Iu timp ce îi privea pe cei din jurul ei cum se aplecau peste cărți, 4ri micuța bilă din fildes de la ruletă, turnări zarurile pe postavul verde, în timp ce se rostogoleau la voia întâmplării. Era aventura In forma ei cea mai pură. Și îi plăcea fiecare bucațică din ea.

NU era de mirare că Michael își petrecea atât timp aici; .H casta era zeița lui, frumusețea lui cu părul negru. Și nu îl putea i ondamna. Era o amantă magnifică.

Bărbații în hainele lor negre desăvârșite, și cu lavalieră perlei t apretate, valeții care forfoteau pe podeaua cazinoului cu tăvi pline cu scotch și brandy, și femeile cu corsetele lor sumare, imul mai strălucitor decât altul. Erau machiate și aranjate, coafate și i olorate, și Penelopa și-ar fi dorit să fie în locul lor. Pentru o clipă efemeră, să știe cum era să țină o avere în mâinile ei. Să arunce /irurile și să cunoască emoția acestui gest.

Dar vitraliul, masiv și de o frumusețe incontestabilă, fu cel

> .tre o făcu să-și țină răsuflarea. Un portret grozav, uluitor, al lui Lucifer, cu lanțul în jurul gleznei, înconjurându-i piciorul de

< louă ori, înainte să piară în abis, sceptrul lui, rupt pe jumătate, ilar pe care încă îl ținea într-o mână, iar în cealaltă, coroana, îngerul imens cădea, aripile lui nemaiputând să-l țină în zbor, ludreptându-se spre flăcările iadului.

Era frumos și, totodată, grotesc - fundalul perfect pentru ureastă viziună plină de vicii.

Își ținu capul în jos și se strecură prin mulțime, iubind felul în

i .tre corpurile o mișcau prin marea de suflete. Le lăsa să o ghideze ,< i își promise că se va opri la prima masă pe care o va găsi în

< leplasarea ei.

Se nimeri ca masa de ruletă să fie locul unde inima îi sări în uit, într-un amestec de recunoștință și exaltare. Știa acest joc. li

cunoștea regulile. Știa că era vorba de noroc pur, fără margini. „I
voia să-și încerce propriul noroc.

potrivită pentru un marchiz

O soție

Pentru că brusc se simțea, într-adevăr, foarte norocoasă,

întâlni privirea crupierului, care ridică o sprânceană și țîl flutură lopățica pe deasupra câmpului.

“Domnilor... doamnă, intonă el serios, pariurile dumne.» voastră, vă rog.

Mâna îi era deja în buzunar, jucându-se cu monedele de acolo. Scoase o liră de aur, strălucitoare, trecându-și degetul mare j>e fața ei, privind cum ceilalți de la masă făceau pariurile. Monedele erau aranjate pe plușul verde aprins, pe toată suprafața, și ochi) Penelopei fură atrași de un spațiu tentant, roșu, din mijlocul mesei: *Numărul douăzeci și trei.*

-Așteptăm pariul doamnei.

Ochii ei îi întâlnește pe cei ai crupierului și întinse mâna, într o doară, pentru a așeza moneda pe postav, iubind felul în care aurul scânteia în lumina lumânărilor.

-Nu se mai fac pariuri, vă rog.

Și imediat roata se puse în mișcare, bila învârtindu-s* pe margine, sunetul de fildeș pe oțel fiind o tentație în sine. Penelopa se aplecă în față, dornică să vadă cât mai bine, ținân du-și respirația.

- Se spune că ruleta e jocul lui Lucifer. Cuvintele se auziserA în spatele ei și nu putu să reziste tentației de a se întoarce spn- voce, chiar dacă era prea atentă să-și țină pelerina trasă mult pe față. Se potrivește, nu?

Străinul își puse mâna pe marginea mesei, destul de aproape pentru a o atinge, iar mângâierea prelungită era prea lentă pentru a fi o mișcare. Ea își trase mâna departe de atingerea

neplăcută.

-Fascinant, spuse ea, îndepărtându-se de tovarășul ei nepot tit, sperând că acest unic cuvânt va pune capăt conversației lor. Atenția i se întoarse la roată, care se învârtea minunat, în roșu și negru, prea repede pentru a o putea urmări.

O soție potrivită pentru un marciuz
-Este povestea unui francez, care a fost atât de atras de joc, atât de tentat de roată, încât și-a vândut sufletul diavolului, pentru a-1 învăța secretele lui.

Roata începea să încetinească, și Penelopa se aplecă, înțelegând tentația bietului francez. Bărbatul de lângă ea își trecu degetul peste partea exterioară a brațului ei, transmițându-i un fior de

■ lă/gust și atrăgându-i atenția.

Pe tine ce te-ar tenta să-ți vinzi sufletul?

Nu avu ocazia să răspundă sau să-i spună vecinului ei să-și ea nuna de pe ea, că acesta fu smuls brusc din locul în care stătea și azvârlit pe podea, la câțiva metri distanță. Ea se întoarse spre încăierare, descoperindu-l pe Michael apropiindu-se nervos de ea. Aibat, în timp ce acesta se retrăgea cu spatele, exact ca racul, alungând la picioarele unui grup de oameni care se oprise în mijlocul cazinoului, pentru a privi desfășurarea evenimentelor, 'oțul ei se aplecă și îl apucă pe bărbat de lavalieră, statura lui masivă acoperind fața bărbatului de jos.

Nu vei mai atinge vreodată vreo doamnă în acest club, mârâi oțul ei, ridicând pumnul într-o amenințare groaznică.

La naiba, Boume, cuvintele ieșiseră strangulate din gâtul bărbatului, în timp ce ridica mâinile spre încheieturile lui Michael. Dă-mi drumul. Nu este decât o...

Brațul lui Michael se înfășură în jurul gâtului celuilalt bărbat.

Termină propoziția, Densmore, și oferă-mi plăcerea de a te afla fără suflare, spuse el, cu vocea gravă și aproape de victima lui, dacă mai văd sau dacă mai aud că ai pus mâna pe vreo femeie

■ le aici, calitatea ta de membru nu va fi singurul lucru pe care îl vei pierde. Înțelegi?

-Da.

-Spune-o.

Părea gata să omoare, și povestea lui Worth răsună în mintea Penelopei.

- Da. Da, înțeleg.

Michael îl împinse din nou pe podea și se repezi la Penelopa,

• are se mișcă instinctiv pentru a-și trage pelerina la loc. El se întinse și o apucă de una din mâini, osoa împotrivă pentru un moment prea slab pentru a fi văzută de lume, apropiindu-se pentru a <' feri de privirile curioase.

- Și tu, șopti el, furia lui fiind evidentă. Ce naiba cauți aici?

Ea îi înfruntă privirea, refuzând să fie intimidată. Era momen-

I ul să își joace rolul - marchiza plecată în căutarea aventurii.

- Mă distram foarte bine până să apari tu și să fad o scenă.

Un mușchi al maxilarului i se încordă și degetele lui se strân

seră pe încheietura ei.

-*Eu am făcut o scenă? Jumătate din Londra este în camer.»* asta și tu crezi că o pelerină idioată te va ascunde de ei?

Ea își răsuci mâinile în strânsoarea lui, încercând să se elibereze. El nu îi dădu drumul.

-Chiar asta a făcut. Nu mă observase nimeni. El o împinse în perete, mai mult, în întuneric. Nimeni nu mă *recunoscuse*. Acum i, bineînțeles, se întrebă cu toții cine sunt.

- Probabil căștiu. Izbucni într-un râs sălbatic. Te-am recunoscut din momentul în care te-am văzut, femeie naivă.

O recunoscuse? Ea ignoră fiorul de plăcere care o străbătu și îi îndreptă umerii, refuzând să bată în retragere.

Crupierul ruletei apăru la marginea nișei.

- Boume.

Michael îi aruncă o privire peste umăr, o privire ce putea opt

o armată.

- Nu acum.

- Ei bine, ținând cont că sunt în vizorul a jumătate din Londra, așa cum te-ai grăbit să afirmi, care poate fi cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Întrebă ea.

- SS vedem, spuse el, cu vocea plină de sarcasm, ai fi putut fi răpită, jignită, *descoperită*...

Penelopa se crispă.

- Și cum ar fi fost asta mai rău decât felul în care mă tratezi tu? șopti ea, cu vocea destul de joasă pentru a o auzi numai el, știim I că îl împingea

dincolo de limite.

Ochii lui luciră.

-Ar fi mult mai diferit. Și dacă tu nu poți vedea asta...

-O, te rog! Nu te preface că îți pasă de mine sau de feridre.i mea. Ar fi aceeași celulă, cu un gardian diferit.

Dinții lui se îndeștară.

-Trei minute în particular cu acel porc de Densmore și ai li văzut că sunt un adevărat sfânt în comparație cu unii nenorociți Ți-am spus, nu trebuia să vii aici.

-----O soție potrivită pentru un marchiz -----

- Cred că nu mai vreau să mi se spună ce nu pot face. Respiră

> I mc, neștiind de unde venise curajul ei, dar sperând că nu o va |i irâsi acum, pentru că el părea foarte, foarte nervos.

Și, Își dădu ea seama, foarte răvășit. Lavaliera îi era cu totul l'otită, haina nu îi stătea drept pe umeri, iar una din manșetele Ini dispăruse sub mânecă.

NU era normal. Nu pentru Michael.

Ce ți s-a întâmplat? întrebă ea.

Boume.

A treia oară când crupierul îi rosti numele, Michael se răsuci.

-Fir-ar să fie. Ce este?

-Este doamna.

-Ce-i cu ea?

Penelopa se uita pe furiș, pe lângă Michael, trăgându-și gluga pi* frunte, asigurându-se că nu va fi recunoscută. Sprâncenele

11 npierului se ridicară, în timp ce schiță o jumătate de zâmbet.

-A câștigat.

Un șoc, după care Boume spuse.

-Ce ai spus?

-A câștigat. Crupierul nu-și putu masca surpriza. Numărul douăzeci și trei. Nemăsluit.

Privirea lui Michael alunecă spre masă, apoi spre roată.

-A câștigat?

Penelopa făcu ochii mari.

-Am câștigat?

Crupierul îi zâmbi nătâng.

-Ați câștigat.

-Trimite-i câștigurile sus, în apartament.

În câteva secunde, Michael o trase prin ușa bine păzită din apropiere. În timp ce urcau un șir lung, întunecat de scări, Penelopa își făcu curaj, pregătită să îl înfrunte. Dar mai întâi, lîrbuia să țină pasul cu el. Mîna ei era prinsă într-a lui și nu iheea nici un semn că i-ar fi dat drumul, în timp ce o trăgea |n* holul lung și, în cele din urmă, într-o cameră mare, care

ii fi fost complet în întuneric, dacă nu ar fi fost lumina de la

■ Ujul principal al cazinoului, care se răspândea prin peretele

----- *Sarah QAacLean* -

CU vitraliu dintr-un capăt al camerei - acoperind întregul spaț IM într-un mozaic de culori.

-Cât de grozav, șopti ea, fără să observe că îi dăduse drumul L mână, înainte să încuie ușa în urma lui. De jos, nimic nu îți dă <Je gândit că ar exista ceva în spatele sticlei.

-Asta este și ideea.

-Este nemaipomenit.

Se duse spre fereastră, întinzând mîna

pentru a atinge un panou din aur, care reprezenta o buclă din părul lui Lucifer.

- Ce faci aici, Penelopa?

La auzul întrebării, ea își trase brusc mâna, întorcându-se sptv el, aproape incapabilă să îl distingă printre umbre. Inima ei începu să bată puternic, și își aminti de ce plecase spre club.

-Trebuie să avem o discuție.

-Nu mai putea aștepta până când m-aș fi întors la Casa Iadului?

-Dacă aș fi crezut vreodată că te vei întoarce acasă, milord, aș fi putut aștepta, spuse ea cu asprime. Dar cum sunt nesi gură cu privire la planurile tale, am simțit că era mai bine să vin eu la tine.

El își încrucișă brațele pe pieptul larg, materialul hainei sate întinzându-se pe brațele puternice.

-Il voi concedia pe vizitiul care te-a adus.

-Imposibil. Am venit cu o birjă, zise ea și nu-și putu ascunde triumful din voce.

- Dacă Tommy te-a ajutat în vreun fel, îmi va face o plăcere foarte mare să-l distrug.

Ea își ridică bărbia.

- Și așa am ajuns la asta.

El făcu un pas spre ea.

- Nu îl vei mai vedea vreodată.

Ei nu îi păsa că se aplecase deasupra ei în întuneric, în mod dar fiind extrem de mâniaș. Pentru că și ea era furioasă.

- Nu sunt atât de sigură că voi respecta această poruncă.

- O vei face. O înghesui în ușă. Mai întâlnește-te o dată cu el și îl voi distruge. Depinde de tine.

lira introducerea pe care o așteptase.

Mi s-a spus că planifici să îl distrugi oricum. El nu negă, și nu fior de dezamăgire o străbătu. Clătină din cap. Este uimitor,

. itin continui să te cred mai bun decât ești. Se depărtă de el, <lu< Andu-se din nou la fereastră, uitându-se

spre parter. Ești l|>|itt de inimă.

Mai bine să-ți dai seama de asta acum, înainte ca mariajul n> i<:tru să avanseze prea mult.

Se roți din nou spre el, furioasă din cauza felului dur în care v< ii bea despre viața lor. Despre viața ei.

- Poate că minciuna asta de căsătorie nu va dura prea mult, oricum.

-Ce înseamnă asta?

Ea râse fără haz.

NU înseamnă decât că, în mod clar, nu îți pasă deloc de ea.

Prețiosul tău Tommy te-a rugat să fugi cu el, nu-î așa? t'u rândul ei să rămână tăcută. „Lasă-1 să creadă ce vrea.” El se ipiopie. Plănuiești să pled, Penelopa? Plănuiești să distrugi mariajul nostru și reputația ta și renumele surorilor tale, printr-o mj'ură alegere egoistă?

Ea nu se putu abține să nu-i răspundă.

EU sunt egoistă? Râse și trecu pe lângă el, spre ușă. Este unuzant, venind din partea ta - cel mai egoist bărbat pe care l-am ■ mioscut vreodată - destul de egoist încât să îți distrugi prietenii

i pe soția ta, pentru a-ți atinge scopurile.

Întinse mâna după mânerul ușii, icnind de spaimă când palma lut se strecură din întuneric, prinzând-o de încheietura mâinii.

Nu pleci până când nu terminăm. Până când nu îmi dai i uvântul tău că vei sta departe de Tommy Alles.

Bineînțeles că nu pleca nicăieri cu Tommy. Dar refuza să-i dea

ii isfacția de a ști asta.

De ce? Nu ți-ar fi mai ușor dacă aș pleca cu el? Atunci îți vei I n imi răzbunarea și libertatea dintr-o singură mișcare.

- Ești a mea.

Ea se întoarse spre el.

- Ești nechibzuit.

-Se prea poate. Dar sunt și soțul tău. Ai face bine să nu uiți asta. Și faptul că ai jurat să mi te supui.

Ea râse ușor, fără umor.

-Și tu ai jurat să mă *cinstești*, replică ea. „Și amândoi am jui u că ne vom iubi unul pe altul. Nici asta nu a mers.”

El înlemni.

- Crezi că te-am dezonorat?

-Cred că mă dezonozezi de fiecare dată când mă atingi.

Atunci el îi dădu drumul, atât de repede de parcă pielea ei i .tr fi ars.

-Ce înseamnă asta?

Ea ezită, nesigură, discuția mergând, subit, într-o direcție rti care ea nu se simțea tocmai comod.

-O, nu, milady, izbucni el, aproape scuipând titlul de respect Ea își dădu seama că îl jignise. Vei răspunde la întrebare.

Da. O va face.

-De fiecare dată când mă atingi, de fiecare dată când îmi arAți și cea mai mică atenție, este în interesul tău. Sunt scopurile tal<- Răzbunarea ta, la care nu doresc să iau parte. Nimic din toal<- astea nu are de-a face cu mine.

-Nu? Cuvintele răsunară cu sarcasm. Interesant, pentru că .r pare că ți-a plăcut atingerea mea.

-Bineînțeles că mi-a plăcut. Ai făcut tot ce-ai putut pentru .» te asigura că voi merge și în foc după tine, în acele situații. Ți .it folosit evidenta... - făcu o pauză, fluturând o mână în direcți t lui - evidenta pricepere în dormitor, pentru a-ți atinge scopurile. Cuvintele curgeau acum rapid și pline de furie. Și ai făcut o treabA remarcabilă. Mărturisesc, simt impresionată. Atât de strategia U inteligentă, cât și de performanțele tale impecabile. Dar plăcerca este trecătoare, Lord Bourne - atât de trecătoare, încât nu merii A suferința de a fi folosit. își puse degetele pe mânerul ușii, dornii să părăsească această cameră. Și pe el. Scuză-mă dacă nu suni dispusă să renunț la tot și să-mi amintesc de jurămintele melr. când tu ai *abuzat* de ale tale.

-Crezi că ar fi fost diferit cu prețiosul tău Tommy?

Ea își miji ochii.

Nu imi voi cere scuze pentru că țin la el. A fost un timp în

> m e și tu țineai la el. A fost cel mai vechi prieten al tău.

Al treilea din trioul lor. Ea lăsa dezamăgirea să se citească în limbul ei. Mânia lud în ochii lui.

Nu a fost deloc prieten când a avut ocazia să-și demonstreze
• .ilitățile.

lia clătină din cap.

Crezi că n-a regretat acțiunile tatălui lui? Greșești. A făcut-o. Im A de la început.

NU suficient. Dar va regreta când voi fi terminat cu el.

r tia deveni protectoare.

NU te voi lăsa să îți faci rău.

NU ai de ales. Dragul tău Tommy va fi distrus, împreună cu i ii Al lui. Am jurat că mă voi răzbuna, acum zece ani, și nu îmi va IU nimic în cafe. Și tu ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu

■ I nu te-ai măritat cu el, altfel te-aș fi distrus odată cu ei.

lia se încruntă din nou.

Dacă îl distrugi pe Tommy, îți promit că voi regreta fiecare
<lip.5 petrecută în mariajul meu cu tine.

El râse la asta, umorul lipsind din sunet.

Cred că ești deja pe cale să faci asta, draga mea.

Ea clătină din cap.

Ascultă-mă. Această vendetă nechibzuită - în cazul în care v r ■ i continua cu ea - va dovedi că tot ce ai fost vreodată, tot binele

■ lin tine... a dispărut.

El nu se dinți. Nici măcar nu dădea semne că ar fi auzit-o. Nu-i pAsa. Nici de Tommy, nici de ea. Sau de trecutul lor, iar adevărul litcepu să doară. Nu putu împiedica valul de cuvinte.

A fost devastat de pierderea ta. Ca și... se opri.

- Ca și... ? o îmboldi el.

- Ca și mine, scăpă ea cuvintele, urându-le chiar în dipa în care n ieșiră de pe buze, pe un val de amintiri, împreună cu durerea pe

i ne o simțise când auzise povestea ruinării lui Michael. I-a fost dor de tine, la fel ca și mie. Și-a făcut griji pentru tine, la fel ca și mine. Te-a căutat. A încercat să te găsească. „La fel ca și mine.”

Dar dispăruseși. Făcu un pas spre el. Crezi că *el* te-a părăsit /><■
tine? Tu ești cel care a plecat, Michael. Tu ne-ai părăsit pe *noi*,

Vocea ei tremura acum, cu toată mânia, și tristețea, și
frica i > care le simțise în toate acele luni, în acei ani în care Michael futir
se dispărut.

-M-ai părăsit *pe mine*, își puse mâinile pe pieptul lui, im pingându-
l cu toată puterea ei, cu toată mânia. Și mi-a fost a LAI de dor de tine.

El făcu mai mulți pași în spate, în liniștea camerei
întum» cate, și Penelopa își dădu seama că spusese
mai mult decât trebi IM spus - mai mult decât și-ar fi imaginat
vreodată că ar putea spune Respiră adânc, înghițind lacrimile care
amenințau să iasă, can erau atât de aproape. Nu va plânge. Nu pentru el. în
schimb, șoi ' > în ciuda nodului din gât:

-Mi-a fost atât de dor de tine. încă îmi este,
blestemat să fii

Așteptă acolo, în întuneric, ca el să spună ceva. *Orice*. Ca d să-și
ceară scuze. Să-i spună că și el îi simțise lipsa. Trecu un minut. Două. Mai
multe.

Când își dădu seama că nu avea de gând să vorbească,
se în toarse brusc, smulgând ușa, deschizând-o, înainte ca el să so miște,
mâna lui țâșnind din spatele ei, pentru a o închide din nou, Ea smuci de
mâner, dar el ținea ușa închisă cu o mână uriașă.

-Ești o brută. Lasă-mă să ies.

-Nu. Nu până când nu terminăm cu asta. Nu mai sunt act I
băietel.

Ea râse slab, fără umor.

-Știu.

- Și nu sunt Tommy.

-Știu și asta.

Își puse mâna pe gâtul ei, degetele atingându-i
mușchiul încordat de acolo, și ea știu că îi putea simți
pulsul accelerat.

-Crezi că nu mi-a fost dor de tine? Ea îngheță la
azul cuvin telor, ținându-și răsufllarea, disperată ca el să spună mai multe.
Crezi că nu mi-a fost dor de tot ce era legat de tine? De tot ce reprezentai?

Se apropie de ea, cu răsufllarea ușoară mângâindu-i tâmpla.

I î închise ochii. Cum se găsiseră aici, în acest loc, unde el era atât

-If dur și de distrus?

-Crezi că nu am vrut să vin acasă? Vocea lui se îngroșase de fizioție. Dar nu exista nici o casă la care să mă întorc. Nu era nimeni acolo.

Te înșeli, îl contrazise ea. Eu eram acolo. Eram acolo... și

ii »m... „Singură." Ea înghiți în sec. *Eu eram acolo.*

Nu, cuvântul ieși răgușit și cu asprime. Langford a luat totul. , i luitatul acela... cel de care îți este dor... l-a luat și pe el.

- Poate că așa este, dar Tommy *nu a făcut-o*. Nu vezi, Michael? Ii ivite numai un pion în jocul tău... ca și mine... ca și surorile mele. 11* -ți însurat cu mine, lor le vei găsi perechi. Dar dacă îl distrugi... nu le vei ierta niciodată. Știu asta.

■Greșești, răspunse el. Voi dormi bine. Mai bine decât am

iii U rnit într-un
deceniu, lia scutură din
cap.

Nu e adevărat. Crezi că răzbunarea ta nu va dura? Crezi că >n i te va dura inima la impactul pe care-1 va avea? Știind că ai ili-.lrus un alt om în modul sistematic, oribil, în care Langford

iii distrus pe tine?

Tommy *a fost* o victimă nefericită în acest război. După IUi.i de azi, după ce ți-a propus, nu sunt sigur că nu va merita l'i ik-apsa pe care i-o voi da.

Voi paria cu tine pentru asta. Cuvintele ieșiseră din gura înainte să aibă timp să se gândească la ele. Spune numele |i" ului și prețul. Voi juca. Pentru secretele lui Tommy.

El încremeni.

NU ai nimic din ce-mi doresc eu. lia urî cuvintele, la fel și pe el, pentru că le rostise. Se avea pe «Ine însăși. Avea viitorul lor, fără ca vreuna din ele să valoreze

- İ-V.İ pentru el. Și acesta fu momentul în care își dădu seama că Tommy avusese dreptate - că fusese întotdeauna Michael, acel b.itat puternic, sigur, pe care îl cunoscuse. Cel cu care răsese și di care crescuse, și pe care îl jelise prea mult. Cel care dispăruse.

lăsându-1 în locul lui pe acest bărbat dur, bântuit de trecut, caro era, în felul lui, la fel de tentant. Puterea o părăsise.

- Lasă-mă să plec.

El se împinse mai aproape, vorbindu-i în ureche.

-Mă voi răzbuna. Cu cât înțelegi asta mai repede, cu atât noul ușor va fi căsnicia noastră.

Ea rămase liniștită, făcând din tăcere împotrivirea ei.

-Vrei să pleci? Întrebă el, cu asprime.

„Nu. Vreau ca tu să vrei ca eu să vreau să rămân.”
De ce? De « trebuia să aibă efectul acesta asupra ei? Respiră adânc.

-Da.

El își ridică mâna de pe mâner și făcu un pas în spate, ei îi fu în du-i dor de căldura lui aproape în aceeași clipă.

-Atunci pleacă.

Ea nu ezită. Zbură în holul de dincolo, incapabilă să scape de gândul că tocmai se întâmplase ceva între ei. Ceva ce nu mai putea fi retras. Se opri, sprijinindu-se de perete, respirând adânc, fiind acoperită de întuneric și de zumzetul din cazii noi de alături. Își cuprinse trupul strâns cu brațele, închizând ochii la apariția gândului... a cuvintelor pe care tocmai le schimbaseră, a înțelegerii faptului că așteptase timp de opt ani o căsătorie care trebuia să fie mai mult decât avea, sau reprezenta ea, sau scopul pentru care fusese crescută, și asta doar pentru a se măiași cu un bărbat care se însurase cu ea pentru nimic altceva decît acele lucruri.

Mai rău, cu un bărbat despre care crezuse întotdeauna că era diferit. Bărbatul care nu existase niciodată. Nu se maturizase niciodată din băiatul pe care îl cunoscuse. Din băiatul pe care >1 iubit. Expiră adânc și răsă distonant în întuneric.

Soarta era crudă, într-adevăr.

-Lady Boume?

Tresări la auzul numelui ei - încă atât de străin pentru ea și se împinse cu spatele în perete, în timp ce un bărbat foarte înalt apăru din întuneric. Era foarte slab, cu un maxilar puternic, pătrat și expresia din ochii lui, un amestec de compasiune și altceva, ceva ce nu putea numi, o făcu să îl considere mai mult prieten

decât inamic. El făcu o reverență scurtă, de-abia perceptibilă.

- Sunt Cross. Câștigul dumneavoastră este la mine.

Scoase un săculeț negru, și Penelopei îi luă o clipă să înțeleagă |T «*ra - să-și amintească de faptul că venise aici în această seara l'utru distracție și aventură și plăcere, și pleca cu nimic altceva ilriAt dezamăgire. întinse mâna după el, greutatea monedelor •InAuntru surprinzându-o.

Bl râse, din tot sufletul.

Treizeci și cinci de lire este o sumă măricică, spuse el. Și la iiiiicti? Sunteți foarte norocoasă.

Nu sunt norocoasă deloc. „Cel puțin, nu în seara asta.”

Pauză.

Ei bine, poate că norocul dumneavoastră se schimbă.

„Mă îndoiesc.”

Poate.

Se așternu o liniște lungă, în timp ce el o cerceta, înainte să-și lili'ce capul într-un gest scurt de încuviințare și să spună:

Aveți grijă la întoarcerea acasă. Este o sumă destul de mare,

Il poate aranja pe un hoț pe un an de zile.

Se întoarse și ea trecu săculețul dintr-o mână în alta, testând jii rutatea monedelor din interior, sunetul pe care îl făceau în timp

• i' se loveau una de alta.

Și atunci, înainte să se mai poată răzgândi, ea strigă după el.

Domnule Cross?

Fl se opri, întorcându-se.

■ Milady?

Îl cunoașteți bine pe soțul meu?

Vorbise fără să vrea, în întuneric, și pentru o clipă îndelungată, Penelopa crezu că nu îi va răspunde. Dar îi răspunse.

La fel de bine cum îl cunoaște toată lumea pe Boume.

Penelopa nu se putu abține să nu râdă încet la auzul cuvintelor.

Mai bine ca mine, fără îndoială.

El nu răspunse la această afirmație. Nici nu trebuia.

Doriți să mă întrebați ceva?

Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le afle. Muli prea multe lucruri.

„Cine este el? Ce s-a întâmplat cu băiatul pe care îl cunosc» i < odată? Ce îl făcuse atât de distant? De ce nu voia să dea o șan*! acestui mariaj?” Dar nu putea întreba nimic din toate acestea.

-Nu.

— *Sarah MacLean*

El așteptă îndelung ca ea să se răzgândească. Cum nu o făcu, spuse:

-Sunteți exact așa cum mă așteptam.

- Ce înseamnă asta?

-Numai femeia care îl scoate din minți complet pe Bourur trebuie să fie, într-adevăr, remarcabilă.

- Nu îl scot din minți. Nu se gândește la mine în alt mod, decât legat de ce pot face pentru a-și atinge scopurile mărețe.

Regretă imediat cuvintele și tonul arțăgos pe care le rostise Una din sprâncenele lui Cross se ridică.

-Vă asigur, milady, că nu este deloc așa.

Numai de-ar fi fost adevărat.

Bineînțele că nu era.

-Se pare că, până la urmă, nu îl cunoști foarte bine.

El păru să înțeleagă că ea nu dorea să-l contrazică. În schinil >, schimbă subiectul.

-Unde este?

Ea dădu din cap.

-Nu știu. L-am părăsit.

Albul dinților lui sclipi în întuneric.

-Sunt sigur că i-a plăcut asta la nebunie.

El o forțase să plece.

-Nu prea îmi pasă cum s-a simțit.

Atunci, el izbucni în râs, cu un zgomot puternic și

prietenos.

-Sunteți perfectă.

Nu se simțea perfectă. Se simțea ca o idioată ciudată.

- Poftim?

-În toți acești ani de când îl cunosc pe Bourne, nu am cunoscut niciodată o femeie care să-l afecteze așa cum îl afectează dumneavoastră. Nu l-am văzut niciodată să se abțină față de cineva așa cum se abține față de dumneavoastră.

Nu se abține. Este dezinteresat.

O sprânceană roșcată se ridică.

Lady Bourne, în mod clar *nu* este dezinteresat.

El nu știa. Nu văzuse cum o lăsase Michael. Cum stătuse l'irte departe de ea. Cât de puțin îi păsa de ea. Nu voia să se i'kudească. „Nu în seara asta.“

-Crezi că ai putea să mă ajuți să toclesc o birjă?
Aș vrea să in.) duc acasă. — *O șotiepotrivită pentru un marchiz* ~

Hi clătină din cap.

Boume m-ar omorî dacă ar ști că v-am lăsat să vă
întoarceți A(isă cu o birjă. Așteptați să-l găsesc.

Nu! izbucnise ea înainte să se poată controla. își coborî I >ri virea în pământ. Nu doresc să îl văd.

„El nu dorește să mă vadă.“ Nu mai știa ce era mai important. Dacă nu vreți să vină el, vă voi escorta personal, atunci. Sunteți în siguranță cu mine.

Ha se încruntă.

- Cum știu dacă spui adevărul?

Un colț al gurii i se arcui.

Printre alte lucruri, lui Boume i-ar face o plăcere viscerală să m.\nstrugă dacă v-aș face rău.

Ha își aminti felul în care Michael îl aruncase pe Densmore pe l M
"leaua cazinoului, fără nici un pic de efort, mai devreme în acea "< iră; felul în care stătea deasupra bărbatului furios, cu pumnii

i r.înși și vocea tremurându-i de furie. Dacă era sigură de un lucru,

ii i-la era că Bourne nu ar fi permis niciodată ca ea să fie rănită. AN ta
dacă, bineînțeles, nu era el cel care o rănea.

Capitolul 14

Dragă M.,

Am auzit despre *Langford*, *bestia aceea de om*, și despre ce a făcut.

Este cumplit, bineînțeles. Nimeni nu credea că poate

Sarah 'MacLean

fi atât de plin de ură - nimeni în afară de *Tommy și de mine. Cât*

despre *Tommy... te-a căutat. Mă rog să te găsească. Rapid.*

Pentru totdeauna, P.

Conacul *Needham, februarie 1821*

Scrisoare netrimisă

Croșeu] de stânga al lui Temple fu groaznic și binevenit. Și mc ritat. Lovi falca lui Boume, dându-i capul pe spate și aruncându 1 într-un stâlp de lemn din marginea ringului de box de la subsolul îngerului. Boume se prinse înainte să cadă pe podeaua acoperita de rumeguș, ochii lui întâlnindu-i pe cei ai lui Chase, deasupra corzii de sus a ringului, înainte să se ridice și să se întoarcă, pentru a-și înfrunta partenerul bine antrenat.

Temple dansa de pe un picior pe altul, în timp ce Boume so apropie.

-Ești un prost.

Bourne ignoră cuvintele și adevărul din ele, dând un pumn care ar fi doborât un stejar.

Temple se feri și îl fentă, înainte să schițeze un rânjel.

- Ești un prost și îți pierzi îndemânarea. Poate

și cu doamnele, la fel?

Boume plasă o lovitură rapidă în obrazul lui Temple, bucurân du-se de sunetul pumnului în carne.

-Acum ce mai ai de spus despre îndemânarea mea?

-Un pumn aproape decent, replică Temple cu o grimasă, *potrivită pentru un marchiz*, fiindu-se la stânga, din calea celei de-a doua lovituri a lui Boume. Dar soția ta a plecat acasă cu Cross, așa că nu pot să confirm.

O soție

Boume înjură și pomi în urmărirea prietenului său, m.u înalt cu câțiva centimetri și mai lat în piept cu mai mulți, dar Boume compensând prin viteză și agilitate și, în seara asta, prin voință pură.

Atacă fără ezitare, pumnii lui, înfășurați într-o bucată de pânză, fiind dornici să lovească pieptul dezgolit al bărbatului

mai masiv. întâi stânga, apoi dreapta. Mișcările erau ritmate <le gemetele scurte ale lui Temple, înainte ca bărbatul masiv să retragă.

- Nu îl tachina, Temple, spuse Chase din afara ringului, răș- l' >ind o grămadă de hârtii, fiind atent numai pe jumătate la luptă. ■ așa are o seară destul de grea.

Dumnezeu știa că era adevărat. O lăsase să plece acasă.

I USESE cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Pentru că

< l'ea ce-și dorea cu adevărat era să facă dragoste cu ea pe podeaua «celui apartament, cu lumina din spatele vitraliului scâldând-o nitr-o mare de culori. Voise să demonstreze că nici măcar o dată nu intenționase să o dezonoreze. într-adevăr, ideea că o dezono- i.ise îl făcea să se simtă un nemernic în o mie de feluri.

Pumnul lui Temple îi întâlnește maxilarul, printr-un croșeu perfect de dreapta, și Boume se clătină în spate, pe călcâie.

-De ce nu te duci după ea? întrebă Temple, ferindu-se de pumnii lui Bourne și revenind, pentru a-i plasa o lovitură scurtă în piept. Du-o în pat.

Asta, de obicei, le face să simtă mai bine, nu-i așa?

Boume nu îi putea spune prietenului său că tocmai faptul că o dusesse pe soția sa în pat îi crease toate problemele.

-Atunci când o să ai și tu o nevastă, o să poți oferi ce sfaturi vrei.

- Până atunci, nu va mai fi nevoie. Tu vei fi alungat-o deja pe a ta pentru totdeauna. Se feri în spate. Îmi place fata.

Din păcate, și Michael o plăcea.

-Nid măcar nu o cunoști.

-Nici nu trebuie. Croșeul de dreapta al lui Boume ar fi dărmat un bărbat mai firav, dar lovitura nu avu nid un efect asupra lui Temple. Din păcate. El continuă, pur și simplu: Oricine te Hcoate din minți așa cum o face ea merită toată admirația mea. Mi-a câștigat loialitatea numai cu distrația din seara asta. Și îmi imaginez că Cross va fi pe jumătate îndrăgostit de ea până când ne întoarce.

Cuvintele erau menite să-l indte, și asta se și întâmplă. Cu un mârâit, Boume sări la Temple, care blocă doi pumni rapizi, înainte să trimită o lovitură bruscă în abdomen. Boume înjură și se sprijini de celălalt bărbat, cu respirația întretăiată pent I II

o secundă, două. Cinci. In cele din urmă, Temple se retrase ...i, înainte ca Boume să aibă șansa de a se mișca, bărbatul masiv îl lovi tare o dată, de două ori, trimițându-1 pe Boume clătinau du-se în corzi, cu sângele curgându-i din nas.

De data aceasta, nu mai fu la fel de rapid pentru a se agăța dn ele. Ateriza în genunchi.

-Gata runda, anunță Chase, și Boume înjură groaznic, în timp ce Temple se oferi să îl ajute să se ridice.

-Lasă-mă, izbucni el, ridicându-se în picioare și chinuindu *H* să ajungă la scaunul din colțul ringului, marcat cu o eșarfă verde Treizeci și opt de secunde, spuse el, smulgând pânza de pe stâlp, ținând-o la nas și dându-și capul pe spate. Îți sugerez să îți pre gătești următorul contraatac.

Temple primi o băutură de la Bruno, adjunctul lui, și sorbi cu sete înainte să se sprijine pe corzi, cu brațele desfăcute - fiecare etalând câte un tatuaj lat pe bicepsul masiv - acoperind aproape jumătate din suprafața ringului. Temple poate că se născuse aristocrat, dar acum acesta era regatul lui.

- Ce ți-a spus de te-a făcut atât de dornic să ieși ^{soție} bătăie? *potrivită pentru un marchiz*

Boume ignoră întrebarea. Explozia de durere din obraz nu îl făcea treaba, nu reușea să îi alunge toate gândurile cu privire la ce se întâmplase mai devreme cu soția lui. La felul în care ochii ei albaștri sclipiseră când îl acuzase că se folosisese de corpul ei pentru a-și urmări interesul. La felul în care își îndreptase umerii și îi apăraseră onoarea - când el ar fi trebuit s-o facă pentru ea. La felul în care îl privise, cu adevărul și lacrimile în ochi, și îi spusese că li fusese dor de el.

Cuvintele îl lăsaseră fără suflare... *ideea că imaculata, perfect.»* Penelopa se gândise la el, că își făcuse griji pentru el. Pentru că ții lui îi fusese dor de ea. îi luase ani întregi pentru a uita - ani care fuseseră șterși într-o clipă de sinceritate, când îl privise în ochi și îl acuzase că o părăsise. Că o dezonorase. Și acolo, în adâncul lui, încă nemascată de durerea provocată de bătaia primită

dc la Temple, era emoția de care îi fusese frică încă de la începutul ■- rnteii șarade. *Vina.*

AVUSESE dreptate. Abuzase de ea. O tratase mai rău decât meni .1
Și ea se apăraseră cu putere și mândrie. într-un mod remar- 1 Și chiar când
începea să o lase să plece, să o împingă departe tic el, știuse că o dorea. Nu
se păcălea singur să creadă că dorința i > i nouă. O dorise în Surrey, când
stătea în întuneric, cu nimic ♦li< i'va decât un felinar care să o protejeze.
Dar acum... dorința devenise ~~O soție potrivită pentru un marele~~ Mai
periculos. Acum,

■ ■ dorea pe ea - pe soția lui puternică, inteligentă, cu suflet bun,
t'im* devenea mai ispititoare cu fiecare zi ce trecea, în timp ce se m liimba
și înflorea, devenind dneva nou și diferit de fata pe care >< întâlnise în
acea seară întunecată din Surrey.

Și acum, era însurat cu ea, obligat de legile lui Dumnezeu și ale
mmduisăoia. Săoășeze pe pat și să o venereze. Săoatingâin toate i Iurile
păcătoase pe care și le putea imagina. Să o revendice.

Și ea nu voia să aibă de-a face cu el

Își strânse pumnul stâng, bucurându-se de durerea ascuțită de tub
benzile de pânză - senzația luptei pe care de-abia o dusese, l>i omisiunea
alteia ce urma să vină - și lăsă eșarfa jos. Nasul nu îi llțfti sângera.

l)acă ea nu s-ar fi hotărât să se depărteze de el astăzi, momentul nil
venit oricum, în cele din urmă - poate după ce ar fi fost prea i .11 .'iu, când
n-ar mai fi fost dispus să-i dea drumul.

Am nevoie de cineva care să o urmărească.

Chase se uită la el.

De ce?

Alles i-a cerut să fugă cu el, atund când îl voi târî prin noroi.

H. Irbații schimbară o privire, înainte ca Temple să spună:

Și vrei să plătești pe dneva pentru a te asigura că nu se va Ini
Ampla?

l ;;î dorea să creadă că nu se va întâmpla. Că l-ar alege pe el.

I i va lupta pentru el, la fel cum luptase pentru Tommy. O amin-

II I r-1 ugropată de mult veni nepoftită: tânăra Penelopa, cu mâinile
Intuise, la un picnic, jucând baba-oarba. Copiii erau răspândiți I" to tot,
strigând-o, iar ea mergea împleticit și sărea, râzând de jocul prostesc. El și
Tommy se furișaseră spre ea și îi șoptise n numele în același timp. Ea se
învârtise spre el, prinzându-l cu ușurință, mâinile ei așezându-se pe
obrajii lui, iar zâmbetul el devenind larg și fermecător.

- Michael, spusese ea ușor. Te-am prins.

El își frecă fața cu mâinile și se uită spre picioarele acoperiți¹ cu rumeguș.

- Cred că așa este mai bine.

Chase răspunse primul:

- Poate că nu este cel mai bun mod de a te face iubit de doamn.V Boume, dacă pui să fie urmărită.

O soție

El se ridică în picioare

- Simt deschis la idei mai puțin abominabile.

Temple zâmbi afectat și spuse.

-De ce nu părăsești ringul și nu te duci după ea? Spune i cuvintele pe care le așteaptă, du fata în pat și amintește-i de c® ești mai bun decât Alles, în toate privințele care contează? Se li gănă în corzi de câteva ori, într-o simulare grotescă a raportului sexual. O luptă diferită, dar mult mai plăcută.

Boume se încruntă și sări în picioare, scuturându-și mâinile ții testându-și greutatea pe picioarele obosite.

- De când nu ai mai dormit? Întrebă Chase.

- Dorm. „Nu prea mult.”

Făcu un pas spre centrul ringului, simțind cum camera se clatină puțin. Temple nu renunța. Nidodată. Era lucrul care îl făcuse un oponent atât de temut astăzi, când cineva nu dorr.i altceva decât uitare.

- De când nu ai mai dormit mai mult de o oră, când și când?

-Nu am nevoie de o mamă.

Chase ridică o sprânceană.

-Atund, poate, de o soție?

Bourne își dori ca și Chase să fi fost în nenorocitul de ring.

Sunetul făcut de Temple, în timp ce trasă o linie în resturile de lemn, în centrul ringului, răsună în camera întunecată, imensă.

Vino la linie, bătrâne. Hai să-ți dau bătaia pe care o meriți

■ In» plin. Te vom trimite acasă la marchiza ta, având nevoie -li .perată de îngrijire.

Boume se îndreptă spre centrul ringului, ignorând atât cuvin-

li'lc, cât și junghiul neplăcut dat de ideea că marchiza lui nu mai l i dispusă să-i ofere nici un fel de îngrijire.

După o altă rundă de box, Boume ieși din ring de-abia mai l-utand să zărească ceva cu ochiul stâng. Temple rămase în ring, intinzându-se pe corzi, privind cum Boume primi o bucată de i une crudă, din răcitorul de la picioarele lui Bruno, și se așeză

■liiar lângă Chase, lăsându-se pe spate și punându-și carnea pe i uiiiul ~~Sunt fierat~~ Minutele trecură - mai multe - înainte ca Chase '..1 rupă tăcerea.

De ce a plecat fără tine?

Boume expiră adânc.

- E furioasă pe mine.

-întotdeauna sunt, spuse Temple, începând să-și desfacă Imcata de pânză pe care o înfășurase pe degete înainte de luptă.

- Ce ai făcut? îl întrebă Chase.

Erau o mie de motive pentru care era furioasă. Dar numai unul conta, și îi apăru în minte rapid și dar, ca o lovitură cu l mmmul masiv al lui Temple.

- Sunt un măgar.

Boume aștepta un acord imediat din partea partenerilor și, așa că, atunci când nimeni nu vorbi, se întrebă dacă nu cumva il Lisaseră singur în cameră. Ridică bucata de carne de pe ochi și se 1111 ă în sus, pentru a descoperi că Chase, Temple și Bruno făcuseră loți ochii mari, privindu-l.

Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Chase își găsi primul cuvintele:

-Doar faptul că, în dnci ani de când te cunosc...

- Eu de și mai mult timp, interveni Temple.

-... nu te-am văzut nidodată să recunoști că greșești.

Bourne își mută privirea de la Chase la Temple și apoi din nou lit Chase.

-Lăsați-mă. Își puse din nou carnea pe ochi și se lăsă iar pe spate.
Nu îi pot da ce își dorește.

- Și anume?

Era mai ușor să le vorbească, fără a fi nevoit să se uite la ei.

- O căsnicie normală. O viață normală.

- De ce nu? Îl împunse Chase.

-Am succes numai când e vorba de păcat și de vicii. Iar ea este opusul acestor lucruri. Va dori mai mult. Va vrea... vocea îi pieri.

Dragoste. Singurul lucru pe care nu îl putea cumpăra pentru eu, Singurul lucru pe care nu putea risca să i-l dea.

Hârțiile lui Chase foșniră.

-Și de aici, frica de Alles.

Boume se îndreptă.

-Nu este frică.

-Bineînțeles că nu, se corectă Chase, cu un ton plin de amuzament. Răspunsul nu este să urmărești doamna, Bourn»* Este să îi dai lucrurile pe care și le dorește. Adică să fii soțul pe care îl merită.

Să-l ia naiba, își dorea să fie acel soț! Ea îl distrugea lent cu puterea și cu energia ei. Nu trebuia să fie așa. Ar fi trebuit să fie simplu: o răpire rapidă, o căsnicie simplă și o despărțire liniștită a drumurilor lor, benefică pentru amândoi. Doar că nimic la soțul lui nu părea simplu sau liniștit. Michael își flexă degetele, simții ul durerea din articulații, în urma bătăii.

-NU este chiar atât de ușor.

-Niciodată nu este, cu femeile, continuă Chase. Poți spurn cât vrei că o vei alunga după ce îți îndeplinești răzbunarea, dar nu vei putea. Nu complet. Încă veți fi căsătoriți.

-Doar dacă nu pleacă cu Alles, îl luă Temple în zeflema, din ring.

Michael scoase o înjurătură groaznică.

-NU are nevoie de Alles pentru viața pe care o dorește. I-o voi da eu. Tot ce își dorește.

-Totul? Întrebă Chase. Michael nu răspunse. Nu mai este vorba numai de pământ și răzbunare, nu? Ai sentimente pentru doamnă.

N-ar trebui. Pierduse toate lucrurile la care ținuse vreodată.

irusese tot ce era bun din ce atinsese vreodată. Sentimentele Ini prevesteau distrugerea ei. Dar ar fi provocat orice bărbat din A iy, l ia să petreacă o zi cu soția lui și să nu se îndrăgostească de ea.

- Cel puțin, o dorește, strigă Temple. Și nu îl puteți condamna,

l 11 r.ijul ei din seara asta ar tenta și un sfânt.

O soție

Chiar ~~potrivită pe sfântu răspuns Chase~~. Cross a condus-o

Michael se umplu de furie la auzul cuvintelor.

Cross nu o va atinge.

Nu. Nu o va face. Și nu pentru că nu ar fi tentantă, ci pentru

i.*l este Cross, spuse Chase.

- Și dacă nu ar fi fost, nu ar fi atins-o pentru că este a ta, adăugă

Temple.

Dumnezeu *să-l ajute, își dorea ca ea să fie a lui.*

Nu este a mea. Nu o pot avea.

„Nu vrea să aibă de-a face cu mine.” El distrusese orice șansă, U fel cum distrusese orice altceva care fusese bun și corect în vuța lui.

Dar, Boume, spuse Temple, *chiar o ai.*

Se așternu o liniște de nepătruns, cuvintele răsunând în în- i Apere. Nu erau adevărate, bineînțeles. Altfel, nu i-ar fi fost atât il-- icamă să se ducă acasă, la ea. Dacă ar fi avut-o, el nu s-ar mai fi •iHat aid, mirosind a transpirație și carne crudă. Dacă ar fi avut-o, VA nu l-ar fi părăsit.

În cele din urmă, spuse:

- Sunt însurat cu ea. Și nu este același lucru.

-Ei bine, este un început, aș zice eu. Chase sări în picioare, nrluând teancul de hârtii și adăugând: Este a ta, cumpărată și *< liitată. Și cum v-ați pricopsit unul cu celălalt - Dumnezeu să o etilic -, poate că este momentul să încerci ca această căsnicie să imi se termine la fel de groaznic cum a început.

Ideea - posibilitatea că ea, într-o zi, ar putea ține la el - că mir-o zi ar putea avea mai mult decât o glumă de căsătorie, îl i ' iila mai mult decât cărțile, mai mult decât ruleta. îl tenta să fie «oțul pe care ea îl merita.

*

Dragă M.,

DomniaSa, *ducesa de Leighton. Separe că nu au fost necesari prea multi duci tineri, buni de însurătoare. Unul a fost de ajuns, Ducele de Leighton și-a exprimat dorința de a mă curta, tatăl meu a fost de acord, iar mama debordează de fericire.*

Are numeroase calități, *- Sar ad Maclean -* bineînțeles. Este chipeș și inteligent, puternic și bogat, și, așa cum îi place mamei să-mi amintească de fiecare dată, este DUCE. Dacă ar fi un cal, ar alerga la Tattersalls, fără îndoială.

Fără îndoială că îmi voi face datoria. Aceasta va fi o căsnicie care va fi reținută de istorie. Este greu de crezut că voi deveni ducesă - *Sfântul Graal al celei mai mari fiice a unui nobil de seamă. Ural*

Nu mi-a mai fost de mult atât de dor de tine. Unde ești?

Nesemnată

Reședința Dolby, septembrie

1823 *Scrisoare netrimisă*

*

În dimineața următoare, Penelopa trimise un bilețel la reșr dința Dolby, pentru a le invita pe Olivia și pe Philippa să o însoțească în acea zi - prima zi când încetase să-l mai aștepte pr soțul ei și își luase viața de la capăt.

Se ducea să patineze. Avea foarte multă nevoie de o după-a miază cu surorile ei, pentru a-și reaminti că exista un scop pen tru care suporta certurile cu Michael și propria nemulțumiri', și pentru care continua această farsă prostească - pentru a se asigura că mariajul ei părea real și nu tragi-comedia care era dr fapt. Avea nevoie să-și reamintească de faptul că vor fi implicați în scandal într-o secundă dacă s-ar fi aflat, iar Philippa și Olivia meritau o șansă pentru o viață mai bună. Șansa la ceva mai mult.

Strânse din dinți la aceste cuvinte, la tot ce însemnaseră în l< noapte hotărâtoare, când își permisesese să fie atrasă în aven- iir.i căsătoriei... cu Michael. Alungându-și gândul din minte, dădu illn cap spre camerista ei, care o ajuta să se îmbrace, strângându-i nurul corsetului și legându-i fundele, încheindu-i panglicile (i nasturii.

Penelope știa că va fi analizată cu atenție dincolo de pereții ¹ r.oi Iadului și se îmbrăcase cu atenție pentru ochii tuturor londonezilor - cel puțin, pentru cei care locuiau în Londra în fobruarie - care urmau să o privească, căutând defectul din armura noii marchize de Boume.

Femeia ^{potrivită pentru un marchiz} despre care ei credeau că îi câștigase inima celui mai |iA< .Uos partener la conducerea îngerului Căzut, convingându-1 să i ,1 recupereze titlul și să se întoarcă în rândul lor. *femeia pe care el o evitase cu orice preț.*

Alesese o rochie din lână, verde-deschis, bănuind că era

< **Alduroasă** și elegantă pentru ieșire, și o asortă cu pelerina

I ■ 1■ **umarin** pe care o purtase în acea seară fatidică în care traversase i'.Amânturile Needham și Falconwell și îl întâlnise pe Michael, 4ium Boume, în noaptea rece și întunecată.

Ar fi putut fi un semn pentru acea seară, pentru momentul în ■ .ui' își făcuse acest viitor ciudat, pentru speranța că ar fi putut U i .i mai mult, în ciuda unui soț care nu voia să aibă de a face cu

< I Va avea parte de aventură în această pelerină, cu sau fără el.

O căciulă cu bordură îmblănită și mănușile îi completau rochia

• li' oraș, și într-un mod perfect; coborî scările centrale late ale |.i:iei Iadului, îndreptându-se spre sunetul sporovăielii surorilor H din foaierul de jos, conversația lor umplând spațiul gol, care pAiea a se găsi oriunde în casa soțului ei.

Casa ei, probabil.

În timp ce se grăbea, traversând primul etaj, dornică să ajungă

II **surorile** ei și să iasă din casă, ușa biroului privat al lui Bourne se (Ir.'ichise și el ieși, cu hârtii în mână, paltonul descheiat, cămașa lui albă de olandă bine întinsă pe pieptul lui lat. El tresări scurt la v«'< lerea ei și întinse imediat mâna pentru a se încheia la haină.

Ea se opri, ochii cercetându-i fața, observând pata de culoar** pestriță a unui ochi, tăietura groaznică de pe buza lui inferioai Făcu un pas spre el, degetele înmănușate ridicându-se spontan, fiindu-i imposibil să nu-i atingă fața umflată.

-Ce ți s-a întâmplat?

El se feri de atingere, cu privirea licărind.

-Unde te duci?

O soție

Devierea subită a conversației nu îi dădu șansa să se hotărască dacă voia ca el să audă adevărul.

- La patinaj. Ochiul tău...

-N-are nimic.

Ridică o mână, pipăind vânătaia.

-Arată îngrozitor. El ridică o sprânceană, iar ea clătină din cap. Adică... o, știi ce vreau să spun. Este ^{O soție} vânăt și galben. ^{potrivită pentru un marchiz}

- E dezgustător?

Ea dădu o dată din cap.

-Foarte.

-Exact asta speram. O tachina? Mulțumesc pentru grijă. Se făcu o pauză lungă, timp în care ea s-ar fi gândit că Michael se simte incomod, dacă nu ar fi știut mai bine. În cele din urmă, el adăugă: Ai văzut că am acceptat o invitație la balul familiei Beaufetheringstone.

Nu îți putu cenzura răspunsul.

-Am văzut. Știi că, de obicei, soția este cea care acceptă invitațiile sociale, nu?

-Când vom fi experți la primirea lor, îți voi lăsa cu plăcere* sarcina de a le accepta. Am fost surprins că ne-au invitat.

-Eu nu aș fi. Lady B este iubitoare de scandaluri mai mult decât majoritatea. În special dacă au loc în sala ei de bal.

Un amestec de râsete se auzi de la etajul inferior, scutind-o să mai dea un răspuns, și Michael se aplecă peste balustradă, pentru a se uita în foaier.

-Tineretele domnișoare Marbury, presupun?

Penelopa încercă din răspuțeri să își ia privirea de la tăietura de pe buza lui. Chiar încercase.

Faptul că nu reușise nu era de prea mare importanță.

S-au întors în oraș. Făcu o pauză, incapabilă să păstreze în mintea ei din tonul ei, când adăugă: Sunt sigură că își vor găsi perechea* destul de curând...

Își îndreptă din nou atenția spre ea.

Patinaj? întrebă, în cuvinte citindu-se o oarecare surprindere. Nu îți

amintești cum patinam pe lac atunci când eram

• tipii? Cuvintele ieșiseră înainte să le poată opri, și își dorea să It pus altceva... orice altceva... ceva care să nu-i amintească de Mu hael pe care îl cunoscuse odată. Pe care îl înțelesese cândva.

lira ca și cum el își ștersese amintirile cu ea. Ura felul în care o I.v ea să se simtă.

Am întârziat.

Se îndepărtă de el, îndreptându-se spre casa scării, fără a se inepta ca el să spună ceva. *poirvna pentru un marchiz* Era atât de bună la a rămâne tăcut, im At renunțase să mai creadă că ar fi vorbit fără un îndemn. Și ea ' -aturase să îl mai îndemne.

O soție

Așadar, când vorbi, ea rămase șocată.

Penelopa.

Sunetul numelui ei pe buzele lui o șocă. Se întoarse brusc.

Da?

- Pot să vă însoțesc?

Penelopa clipi.

Poftim?

lîi trase aer în piept.

La patinaj. Vă pot însoți?

Ea se încruntă.

De ce? Crezi că Lord și Lady Boume vor avea parte de un i lud sau două în ziare dacă suntem văzuți ținându-ne de mână,

I Mtinând prin Serpentine?

IU își trecu o mână prin buclele brunete.

Am meritat asta.

Nu se *va simți vinovată.*

Da, așa este. Și chiar mai mult.

Mi-ar plăcea să mă revanșez față de tine.

Păcu ochii mari. „Ce e asta?“ Probabil că o manipula, pe ea și viitorul ei, la fel de bine cum o făcuse în ultimele câteva săptămâni,

• Iar de data asta, va rămâne neclintită. Nu se va lăsa păcălită.

Avea destulă minte. Se săturase de durerea pe care o simt • * în piept ori de câte ori el era aproape - sau ori de câte ori nu <TA aproape. Se săturase de lupte, de jocuri, de falsitate. Se săturam de dezamăgiri.

Nu era posibil să-și imagineze că o mică ofertă de

a o însoți ar compensa tot ce făcuse... toate amenințările. Întărindu-se, | ■ sine și vocea ei, spuse:

- Nu prea cred.

El dipi.

-Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

După modul în care se despărțiseră seara trecută?

Da. Ar ti trebuit. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre scările c.n>^{O soție}
duceau jos, ^{potrivită pentru un marchiz} la surorile ei.

-Penelopa, o opri el rostindu-i numele, cu voce joasă, sunâtl minunat pe buzele lui.

Ea nu se putu abține să nu se întoarcă.

-Da?

-De ce este nevoie? Pentru a te însoți?

-De ce este *nevoie*?

- Care este prețul tău? El făcu o pauză. O după-amiază cu soț U mea, fără nălucile trecutului sau ale viitorului între noi. De < « este nevoie?

Ea răspunse fără ezitare, direct și serios:

-Nu îl distruge pe Tommy.

-Întotdeauna ceri pentru alții. Niciodată pentru tine.

-Și tu, întotdeauna o fad pentru tine, niciodată pentru alții

-Cred că prefer rezultatul. Era un om enervant. Se apropii*, șoptindu-i, făcând-o să fie vigilentă. De ce ar fi nevoie să te am pentru o după-amiază?

Respirația i se înteteți, în timp ce cuvintele evocau o varietate de imagini, care nu avea nimic de-a face cu patinajul sau cu surorile ei și aveau totul de-a face cu cuvertura din blană din dormitorul lui luxos. El întinse mâna și își trecu un deget pe gâtul ei.

-Spune-mi prețul.

Dumnezeu să o ajute, îi era atât de ușor să facă ce voia din ea,

O săptămână, spuse ea, cu vocea tremurândă. O săptămână fi» mguranță pentru el. „O săptămână pentru a te convinge că #><.icfîti. Că răzburarea nu este o soluție."

I I nu acceptă imediat, iar ea se forță să se întoarcă din nou la •I i i, dezamăgită de lipsa ei absolută de putere în fața lui. Când Buși' piciorul pe prima treaptă, Philippa o văzu.

Penny! strigă ea. Și Lord Boume!

IVnelopa privi înapoi spre Michael și șopti:

MU este nevoie să mă conduci. Te asigur că simt foarte

■ nobilă să găsesc drumul spre ușa din față.

Ne-am înțeles, spuse el încet, lângă ea. O săptămână, 'iicesul o străbătu prin toată ființa, îmbătător și incitant.

A| la baza scării, înainte să mai poată spună ceva, când

i Hlvla izbucni

Ați văzut *Foaia de Scandal* astăzi?

NU, îmi pare rău, răspunse Penelopa plictisită, prefăcându-se ■* MU observa că Michael era neliniștit de aproape, în spatele ei. i > I ir fă spumoasă ai auzit?

Nici O bîrfă *pentru* noi, replică Pippa, bîrfă *despre* noi... bine, •ilit i'i despre voi.

i (), nu. Cineva descoperise adevărul despre căsătoria lor. De- «l'H- (aptul că fusese compromisă la moșia de la țară.

Ce fel de bîrfă?

Cum că toată Londra este invidioasă pe căsătoria voastră Miiniinată, insuportabil de romantică! strigă Olivia.

AVU nevoie de un moment pentru a înțelege sensul cuvintelor.

Nu știam că v-ați întâlnit de Sfântul Ștefan, spuse Olivia, nici

• II i i ir nu am știut că Lord Boume fusese în Surrey de Crăciun! P'ippa întâlni privirea Penelopei, plină de seriozitate.

Nu. NU ne-am întâlnit.

Pippa nu era naivă, dar Penelopa se strădui să zâmbească.

- Citește, Pippa, porunci Olivia.

<Va mai tânără dintre surorile Marbury își împinse ochelarii *n,s, pe nas, și ridică ziarul.

O soție

, Februarie nu este întotdeauna perioada celor mai pârguite (im tr
ale bârfei, dar anul acesta, avem o trufanda delicioasă,

- Saraf\ 'MacLean

prin revenirea în înalta societate a marchizului de
Bourne!" Pr ivi în sus, spre Michael. Adică tu, milord.

-Cred că știe asta, spuse Olivia.

Pippa își ignoră sora și continuă.

-„în mod sigur, cititorii noștri cu discernământ" -
nu suni sigură că cititorii unei fițuici de scandal sunt
chiar „cu disu'r nământ", nu?

-Serios, Philippa. Citește în continuare!

-„în mod sigur, cititorii noștri cu discernământ au
auzii (A marchizul și-a luat o soție."

Philippa se uită la Penelopa, dar până să apuce să spunA ceva,
Olivia mârâi și îi smulse ziarul din mâini.

-Bine, voi citi eu. „Am auzit că Lord și Lady Bourne sunt atAl 1
de absorbiți unul de celălalt, încât rareori sunt văzuți singuri Și, o
completare delicioasă! Se pare că nu numai ochii lui Lorrl Boume o
urmăresc pe soția lui... ci și mâinile, și buzele! Chiar yl 1 în public, nici
mai mult, nici mai puțin!" Excelent!

-Ultima parte era părerea Oliviei, interveni Pippa.

Penelopa simți că va muri de stânjenea. Chiar
acolo. Pe lor.

Olivia continuă:

-„Nici nu ne-am fi așteptat la altceva din partea
lui Luni Boume - un soț sau nu, rămâne un ticălos! Și
un ticălos, oricuri; Il spui, este la fel de scandalos de
dulceT

-O, pentru numele lui Dumnezeu. Penelopa își
dădu ochii peste cap, uitându-se la Michael, care părea...
mulțumit. măgulit?

El își întoarse privirea inocentă spre ea.

-Nu ar trebui să fiu?

- Ei bine, adăugă Philippa gânditoare, orice aluzie la

Shakrrr peare trebuie să fie măcar un compliment *vag*.

-Exact, spuse Michael, răsplătind-o pe Pippa cu un zâmbet, care o făcu pe Penelopa mai mult decât puțin invidioasă pe sor.1 ei mai mică. Te rog, continuă.

-„Este suficient să spunem, dragi cititori, că suntem foaiti încântați de această poveste de iarnă...”

Crezi că se referă la al doilea calambur Shakespearean? tui n-rupse Philippa.

Da, răspunse Olivia.

Nu, spuse Penelopa.

-„... și nu putem decât spera că sosirea ultimelor două domnitoare Marbury...”

I'ippa își împinse din nou ochelarii pe nas și spuse: Astea suntem noi.

.va fi suficient de incitantă, pentru a ne ține de cald în

*<< ste zile reci." Nu este cel mai tendențios articol pe care l-ați ■4M. it vreodată? întrebă Olivia, și Penelopa se abținu să nu facă l**n Ațele ridicolul articol din ziar.

Nu ii trecuse prin cap că, poate, surorile ei nu știau adevărul.

Cri *mariajul lor era o farsă*.

Avea sens, bineînțeles. Cu cât erau mai puțini oameni care filau - cu cât erau mai puține tinere, cu înclinație spre bârfă, jbin- știau -, cu atât le-ar fi fost mai ușor să își găsească pereche, huurne își trecu brațul în jurul taliei ei. Surorile observară acel ln.iț, felul în care mâna lui se strecurase, cald și direct, spre corpul fl. Nprijinindu-se pe curba șoldului ei, de parcă acolo i-ar fi fost U ui. De parcă acolo ar fi fost locul *lui*.

De parcă ea îi aparținea.

Se îndepărtă de atingerea lui. Poate că fusese de acord să jumătate din lumea creștină, dar nu își va minți surorile.

pene hise gura pentru a nega articolul, pentru a le spune adevărul, ft opri. Căsătoria din dragoste poate că era o farsă,

poate că hael o luase de soție pentru propriile scopuri misterioase, dar IVuelopa avea un motiv. Avusese un motiv de la început. Surorile » i i i .iiseră în umbra distrugerii ei de prea mult timp. Nu avea să le tiMi supere. Michael vorbea deja, cu cuvinte meșteșugite:

După apariția acestui articol, veți avea nevoie de protecție împotriva mulțimii de pețitori care, mai mult ca sigur, se vor înghesui la ușa voastră.

Trebuie să vii cu noi! spuse Olivia, și Penelopa se abținu să nu țipe, văzând felul în care surorile ei se lăsau jucate pe degete mic <21.

Ochii ltd sclipiră spre ea, și ar fi vrut ca el să refuze, sA yl amintească ce-i spusese ea în capul scărilor.

- Mi-e teamă că nu pot.

Ea ar fi trebuit să fie mulțumită, dar lucrurile erau de multe ofi I pe dos atunci când venea vorba de soțul ei și, în schimb, descopăr \ că este surprinsă foarte plăcut de faptul că el îi respectase dorința, dar că și-ar fi dorit să fi acceptat să le însoțească. Ceea ce crâl ridicol, bineînțeles. Bărbații erau foarte enervanți,, într-adevAf, ! Iar soțul ei, mai mult decât majoritatea.

-O, haide, continuă Olivia, ar fi frumos să îl cunoaștem p<t I noul nostru frate.

Pippa interveni:

- într
-adevăr. V-ați căsătorit atât de repede... nu am avut ocazl*
să ne familiarizăm din nou unii cu alții. I

Privirea Penelopei o săgetă pe sora ei. Ceva se întâmpla. Pipp* știa. Trebuia să știe. El dădu din nou din cap.

- Îmi pare rău, domnișoarelor, dar nu am patine.

-Avem o pereche în plus în trăsura, spuse Olivia. Acum nu mai ai motiv să nu vii.

Penelopa deveni brusc suspicioasă.

- De ce ați avea o pereche în plus de patine în trăsura?

Olivia zâmbi, strălucitor.

-Nu se știe niciodată când poți întâlni pe cineva cu care nftj vrei să patinezi.

Penelopa își întoarse privirea surprinsă spre Michael, car« I părea că se chinuia să-și rețină un zâmbet. Ea ridică o sprânciM I nă, când

el spuse:

-Un proverb excelent. Se pare că nu am de ales, trebuie să (>• pe însoțitorul.

- Nu cred că ai fi cel mai bun însoțitor, Boume, spuse Penelopa printre dinți, din cauză că ești atât de *ticălos*.

El îi făcu cu ochiul. Chiar îi făcuse cu ochiul!

Cine era *bărbatul acesta*?

-Ah, dar cine este mai potrivit, dacă nu un ticălos, care trec* printr-o transformare, pentru a-i identifica pe cei asemenea lui?

I mărturisesc, mi-aș dori să am ocazia de a patina din nou cu «ițit) mea. A trecut prea mult timp.

. Minciună.“ Nu își amintea să fi patinat cu ea. Recunoscuse m. il devreme, la etaj. Nu credea că ar putea suporta o ieșire cu Iftțl. cu el atingând-o tot timpul, întrebând-o dacă se simte bine, Im Innând-o, *ispitind-o*. Nu după seara trecută, când fusese atât «Io puternică. Când fusese atât de sigură pe ea. Sigură de ce își •timi' j. Bruce, în timpul zilei, acest Michael mai drăguț, mai blând, IM km mult mai irezistibil. Iar acesta era, într-adevăr, vin lucru fiMtte rău.

Capitolul 15

Dragă M.,

Până *acum probabil că ai auzit știrile, chiar și acolo unde te afli. Sunt distrusă. Ducele a făcut tot ce a putut pentru a mă scuti de rușine, dar este vorba despre Londra, și un astfel de efort este, bineînțeles, ineficient. El s-a căsătorit imediat, într-o săptămână - din dragoste, nici mai mult, nici mai puțin. Mama este (deloc surprinzător) copleșită, văitându-se și jelind ca un cor de bocitoare.*

Este *greșit să mă simt de parcă mi s-a luat o greutate de pe inimă? Probabil.*

Mi-aș dori să fii aici. Tu ai ști ce să spui.

Nesemnată

Reședința Dolby, noiembrie

1823 *Scrisoare netrimisă*

*

Penelopa se așeză pe o bancă din lemn, privind spre lacul 'ii
ipentine care era înghețat, și pe care părea a forfoti jumătate
• lin Londra. Frigul neobișnuit al iernii produsese cea mai groasă

gheață din aproape un deceniu, umplând micul lac până la rețea* cu oameni dornici să-și petreacă după-amiaza patinând. Ceea <* însemna că nu putea scăpa de privirile vigilente ale lumii bune, După ce grupul lor de patinatori coborî din trăsura și travi-i *4 dealul ce cobora lin spre lacul Serpentine, se așezară pe n<> ! pentru a-și pune lamele din lemn și oțel pe tălpile cizme<l"> Penelopa aștepta cât putu de mult pentru a lua loc și a-și priiulu patinele, foarte conștientă de faptul că patinajul împreună i o Michael va fi o provocare, pentru că mai mult ca sigur, 1 v. ■ 1 să profite de ocazie pentru a le demonstra tuturor londonezi lu» cât de îndrăgostiți erau.

Pentru a suta oară, Penelopa blestemă farsa ridicolă și își privi surorile cum înaintează în josul dealului, mână în m.'m.l, amintindu-i de motivul mai important al frustrării ei. Zăpăceala ei o încurcă la prinderea patinelor și, după cea de-a treia încercam, Michael își lăsa propriile patine deoparte și se ghemui în fața ei, apucând-o de o gleznă, înainte ca ea să-și dea seama de intenții* lui. Ea își trase piciorul în spate, dezechilibrându-l și dându-l ;>o spate, el sprijinindu-și mâinile în zăpadă și atrăgând atenția unuia grup apropiat de tinere.

-Ce crezi că faci? șopti ea, aplecându-se în față, pentru că nu dorea să facă o scenă.

El se uită în sus spre ea, cu figura lui masculină arătoasă ;,i ochii prefăcut de inocenți, și spuse, simplu:

-Te ajut cu patinele.

- Nu am nevoie de ajutorul tău.

-Iartă-mă, dar se pare că ai. El își coborî vocea la un nivel 1 • care numai ea îl putea auzi. Lasă-mă să te ajut.

El nu o ajuta pentru ea. O ajuta pentru ei, pentru ceilalți care stăteau cu ochii pe ei și care ar fi savurat o scenă și, fără îndoia l i ar fi fugit cât ai clipi să le povestească prietenilor și familiilor despre cum marchizul de Boume fusese cel mai grijuliu, amabil, minunat bărbat care pășise pe malurile lacului Serpentine. Dar ci nu i-ar fi făcut plăcere. își va pune singură nenorocitele de patii -Sunt bine. Mulțumesc. Și își trase rapid drăcia din lemn ;jI oțel peste cizme, strângând cu atenție auzele, pentru a se asigura

Mi i ies din picioare. Gata. Se uită în sus la Michael, care o ■< IVIM CU atenție, cu un licăr ciudat și care nu putea fi identificat jir Ivire. Perfect.

Alunei el se ridică, aplecându-se pentru a o ajuta să se ridice, t 'el puțin, lasă-mă să fac asta, Penelopa, șopti el, iar ea nu țhihi rezista cuvintelor blânde.

l i puse mâinile într-ale lui. O ridică în picioare și o ținu, până lți i r răpătă echilibrul pe lame. *O soție potrivită pentru un marciuz*

l Mcă îmi aduc bine aminte, nu ai fost niciodată la fel de bună 1* mersul pe lame, așa cum erai la patinaj.

l \ clipi, cu ochii spre el, aproape răstumându-se din cauza înlm.Hii și apucându-l cu atenție de brațe, până își recăpăta

- • lilibrul.

Ai spus că nu îți amintești.

Nu, spuse el încet, conducând-o în josul dealului și spre lac. / H .ii spus că nu îmi amintesc.

Totuși, îți aduci aminte, î i ii colț al gurii lui se ridică într-un mic zâmbet trist.

Ai fi surprinsă de toate lucrurile pe care mi le amintesc, lira ceva în cuvinte, o blândețe străină lui, și ea deveni l'Umitoare.

De ce te porți așa? Se încruntă. O altă ocazie pentru a de

ll căsătoria noastră din dragoste?

(Vva îi sclipi în privire, apoi dispăru.

Demonstrez cu orice ocazie, spuse el, blând, apoi privi lm față.

l.î urmă direcția spre care se uita el, găsindu-le pe Pippa și

• <llvia, mână în mână, ajutându-se una pe alta, pe drumul spre gheață. Orice ocazie pentru a le găsi partide surorilor ei.

Ar trebui să mă duc lângă ele, spuse ea, ridicând capul spre el, im ihiindu-i frumoșii ochi căprui. De-abia atunci își dădu seama

• de aproape o ținuse și cum panta mică a dealului o adusese

ii îl de aproape lângă el, încât fețele lor erau aproape lipite.

o parte a gurii lui se ar cui.

- Obrajii tăi sunt ca niște cireșe.

fî,i își înfundă bărbia în gulerul de blană de la baza gâtului.

- E frig, spuse ea, apărându-se.

El clătină din cap.

-Nu mă plâng. Cred că sunt foarte fermecători. Te fac să pui

■

o zână a iernii.

- Nu prea semăn cu o zână.

El ridică o mână și îi apăsă cu degetul sprânceana. Scrieți MacLean

- Nu ai făcut niciodată asta. Nu erai așa de sarcastică.

Ea se depărta de atingerea caldă.

-Probabil că am învățat de la tine.

O privi îndelung, foarte serios, înainte să se aplece și s'i n șoptească la ureche

-Zânele nu ar trebui să fie cinice, dragoste.

Dintr-odată, nu mai părea atât de frig. Se trase înapoi, seu turând din cap.

- Ce păcat.

- Ce anume?

Își îndină capul spre ea, aproape atingându-i fruntea cu a Iul

-Sunt aproape sigur că roșești. Dar din cauza frigului, este im posibil de spus,

Penelopa nu își putu reține zâmbetul, plăcându-i tachinarr.i uitând, pentru un scurt moment, că nu era reală.

- Ce păcat că nu vei ști niciodată.

El îi ridică mâinile la buze, sărutând degetele acoperite cu piele de ied ale unei mâini, apoi pe celelalte, iar ea își dori să nu l< purtat mănuși.

- Gheața vă așteaptă, milady. Vă voi însoți de îndată.

Ea privi în spatele lui, spre lacul aglomerat, unde surorile ei n> alăturaseră celorlalți în cercuri, pe suprafața perfectă, netedă și, dintr-odată, să stea acolo cu el i se părea mult mai incitant dec Al orice altceva s-ar fi putut întâmpla pe gheață. Dar să stea cu el rn era o opțiune.

-Așa este.

Michael o conduse pe malul lacului, unde ea își luă avânt ;i dispăru în mulțime, găsindu-și repede surorile. Olivia o luă di braț pe Penelopa și spuse:

Boume este minunat, Penny. Spune-mi, ești extaziată? Oftă. fi extaziată.

ivuelopa se uită la picioare, privindu-le cum alunecau pe , IM .1(A, ieșind de sub rochie.

îxtaziată este un fel de a spune, rosti ea. „Frustrată și im- |MI *O soție*
ihil de confuză ar fi altele.”

1 'livia se prefăcu că se uită în jurul lacului.

Mă întreb dacă îl cunoaște pe vreunul dintre acești lorzi tinsuri?

1 i.ică era să îl creadă, jumătate dintre ei datorau bani | pg0rului.

Bănuiesc că îi cunoaște, da.

Kxcelent! adăugă Olivia. Bună treabă, Penny. Cred că va fi un intimat care își merită banii! Și arătos, nu? O! Uite-o pe Louisa Holbrooke!

l n u energie cu mâna fetei aflate de cealaltă parte a gheții și pi» .1 să se întâlnească cu prietena ei, lăsând-o pe Penelopa să •I"imA încet:

Da, este arătos, recunoscătoare pentru un moment în care nevoită să mintă.

I r ivirea ei se mută în locul de pe deal, unde se aflaseră acum fti-v.i clipe. încăstăeanemișcat acolo, cu toată atenția îndreptată I| hi> <a. Mâna ei vru să se ridice pentru a-i face semn. Dar ar fi |tt *tutesc, nu? Da, ar fi. în timp ce ea încă se mai gândea ce să facă, . l Ih.'i decizia. Ridică un braț lung și îi făcu cu mâna. Ar fi fost |))>< >liticos să îl ignore. Așa că îi răspunse, făcând și ea cu mâna.

l'.I se lăsă pe bancă și începu să își prindă patinele, iar Pene- |D| < l oftă încet, forțându-se să se întoarcă înainte să facă ceva și Ului prostesc.

S-a întâmplat ceva.

1 '<-ntru o clipă, Penelopa crezu că Pippa observase interacțiunile ciudate dintre ea și Michael. Cu mintea rătăcită, se întoarse • ii ktța spre sora ei mai mică.

[- Ce vrei să spui?

Castleton m-a cerut.

Penelopa făcu ochii mari la anunțul neașteptat și aștept, i « i Pippa să conștientizeze faptul că petrecuseră o mare parte <Hn dimineață împreună, iar Pippa de-abia se hotărâse să mențin neze cererea în căsătorie.

Când Pippa nu spuse nimic, continuând liniștită ca și cum AI fi discutat despre vreme și nu despre viitorul ei, Penelopa nu m putu abține: *- Sarați QAacLean*

-Nu pari foarte fericită.

Pippa își ținu capul plecat câteva minute.

- Este nobil. Pare destul de prietenos, nu îi pasă că urăsc danmil și are un grajd frumos, plin de cai.

Penelopa ar fi zâmbit la simplitatea cuvintelor, ca și cum c<*l« l patru afirmații ar fi fost suficiente pentru a forma o căsni< u satisfăcătoare, dacă nu ar fi fost tenta de resemnare din cU Penelopa se gândi că Pippa poate își alesese momentul de a anunț* cererea în căsătorie, din cauză că erau atât de mulți oameni In jur - atâția ochi care priveau și urechi care ascultau - prea mu 1(1 pentru a permite o conversație mai amănunțită.

Cu toate acestea, Penelopa apucă una din mâinile surorii H și o opri acolo, în mijlocul lacului.

-Nu trebuie să accepți.

-Va conta dacă spun nu? răspunse Pippa, zâmbind larg, > «t și cum ar fi discutat despre un eveniment amuzant petrec ul de dimineață și nu despre viitorul ei. Visurile ei. Nu va fi un tll bărbat care va încerca să pună mâna pe zestrea mea, pe ocolii??

Și după el, încă unul? Și altul? Până când nu mai am de il- Știe că sunt mai deșteaptă decât el și este dispus să mă lase conduc domeniul. Asta este ceva. O privi pe Penelopa în of I Știu ce ai făcut.

Penelopa întâlnește privirea plină de înțeles a surorii ei.

- Ce vrei să spui prin asta?

-Eram acolo de Sfântul Ștefan, Penny. Cred că aș fi observat ei înțelesul întoarcerea lui Lord Boume. La fel cum ar fi observat și jumai ei din parohie.

Penelopa își mușca o buză, întrebându-se ce ar trebui să spună. *O soție*
penelopa pentru un marchiz

Nu trebuie să-mi spui că am dreptate, o salvă Pippa. Dar im, când văd ce ai făcut, simt recunoscătoare.

Patinară împreună în liniște pentru o vreme, înainte ca Pene- Irijia să spună:

Am făcut-o pentru ca tu să nu fii nevoită să îl accepți pe i tleton, Pippa. Eu și Michael... povestea a fost pentru binele

■ I ru. Al tău și al Oliviei.

l'ippa zâmbi.

Și este foarte frumos din partea ta. Dar e o prostie să te uiești că ne vom căsători din dragoste, Penny. Ocazii din astea im »par în fiecare zi. Tu știi mai bine decât mulți.

l't'nelopei i se puse un nod în gât la auzul cuvintelor, care îi unmeau că propria căsnicie nădăcănuiește măcar nu se apropia pe departe tir o căsătorie din dragoste.

Alții se căsătoresc din dragoste, remarcă ea, aranjându-și mătreața și i e cu căptușeală din blană și uitându-se pe deasupra micuțului

l f (lândește-te la Leighton și la soția lui.

l'ippa îi aruncă o privire, cu ochii mari, ca de bufniță, din spa- n I. 'ichelarilor.

Doar atât poți? O căsătorie scandalosă de acum opt ani? *lira exemplul cel mai apropiat de inima ei.*

Numărul anilor nu contează. Nici scandalul.

lia bine că nu, spuse Pippa, stând în picioare și legându-și (Ai li ila sub bărbie. Un scandal ca acela ar înnebuni-o pe mama. Iar |X vi »i. ceilalți, v-ar face să fugiți.

Pe mine nu.

hppa analiză

cuvintele.

Nu, pe tine nu. Tu ai propriul soț scandalos.

I-i-nelopa se uită la soțul ei, aflat pe partea cealaltă a Iacului, bl h 11 ci zăbovind pe vânătaia imensă dintr-o parte a chipului său.

Iii însuși este un scandal.

1'ippa se întoarce cu fața spre ea.

Indiferent de motivul ^{Sarați OAcLean} căsătoriei tale, Penny... se pare că el îți P lă tine.

„Un talent actoricesc grozav, care lipsește de pe Drury Lane " MM I osti asta cu voce tare. Pippa nu trebuia să audă.

-Pot să mă mărit foarte bine cu Castleton, spuse Pippa. Îl v, < face fericit pe tata. Și eu nu voi mai fi nevoită să trec printr un nou sezon. Gândește-te la toate vizitele la croitoreasă pe care !<• pot evita.

Penelopa zâmbi la auzul glumei, chiar dacă ar fi vrut să dn chidă gura și să strige toate aceste nedreptăți. Pippa nu merii. i o căsnicie lipsită de dragoste mai mult decât meritau celelalti surori ale ei. Mai mult decât merita Penelopa. Dar aceasta er« societatea londoneză, în care căsătoriile lipsite de dragoste erau < < obișnuință. Suspină, dar nu spuse nimic.

-**NU** îți face griji pentru mine, Penny, spuse Philippa, trA gând-o din nou în mulțimea de patinatori, voi fi bine cu Castleton. Este un om destul de bun. Nu cred că tata ar fi perml« această uniune dacă nu era. Se apropie. Și nu îți face griji peni ni Olivia. Ea nu are nici o idee că tu și Lord Bourne sunteți.,, vocea îi pieri. Este prea concentrată să pună mâna pe un b.u bat arătos.

Penelopa nu era liniștită la ideea că o păcălise, poate, pe sora ei cea mai mică, să creadă că mariajul ei era din dragoste, bâ din contră, era foarte stânjenită. Olivia, *Foaia de Scandal*, restul societății, cei care credeau că Michael o iubea - că ea îl iubea j n- Michael - nu făceau decât să demonstreze ce era mai rău... (A Penelopa se pierdea în această șaradă.

Dacă surorile ei de-abia dacă puneau la îndoială sentimentele ei pentru Michael, de unde știa că nu va ajunge și ea în curâi n I să se amăgească? Atunci unde ar ajunge? Singură din nou.

-Penelopa?

Întrebarea Pippa o scoase din starea de reverie. Se forță să zâmbescă. Pippa o privi îndelung, părând a vedea mai mult decât își dorea Penelopa și își întoarse ochii de la privirea iscoditoare în cele din urmă, sora ei spuse:

- Cred că mă voi alătura Oliviei și Louisei. Vrei să vii?

Penelopa clătină din cap.

-Nu.

potrivită ventru un marchiz.

Pippa ridică din sprâncene.

-Vrei să stau cu tine?

Penelopa scutură din nou din cap.

Nu. Mulțumesc.

Pippa zâmbi.

Îți aștepti soțul? Penelopa negă imediat, și zâmbetul Pippa <> Mi s-a părut că o înțelegea. Cred că îți place de el, draga mea. Împotri va logica ta. Nu este nimic greșit în asta, să știi. Făcu o pauză, și spuse blând: Cred că ar fi foarte frumos ca o femeie să își găsească soțul.

Înainte ca Penelopa să poată răspunde, Pippa dispăruse. Fără să gândească, s-a aplecat să caute după Michael, care dispăruse din privirea ei de pe deal, unde îl văzuse ultima dată. Cercetă lacul și îl găsi, stătea la marginea gheții, conversând cu viconte de Tottenham.

El a privit o lungă perioadă, până când Michael se uită spre năpustă gheții, privirea lui serioasă găsind-o foarte repede, din cauza emoției o străbătută și se întoarse cu spatele, incapabil să aibă mâna neclintită cu o jumătate din Londra între ei. Își îngropă fața în guler și se depărta patinând, cu capul în jos, printr-un grup de oameni din apropiere, până la capătul îndepărtat al ului, unde ieși de pe gheață și se duse, împiedicându-se, spre un vâlc de castane, care își instalase taraba pe colina de acolo.

El a făcut un pas, când auzi șușoteliile.

Poți să crezi că Tottenham este dispus să-i acorde prezumția de nevinovăție?

Întrebarea venise din spatele ei, și Penelopa se opri, știind imediat o secundă că cineva vorbea despre soțul ei.

Nici măcar nu-mi imaginez cum Tottenham poate umbra cu

iluminarea ei.

Am auzit că Bourne mai conduce încă acel club scandalos. Înseamnă asta?

Nimic bun. Bourne e păcătos ca necuratul, la fel ca și bărbatul care frecventează acel club. Penelopa rezistă tentației de a se mîncă și a le spune

O soție

bârfitoarelor că, foarte probabil, erau

iii t.ite sau chiar căsătorite cu bărbații care și-ar fi dat și o mână [ti »ii
ru a avea o șansă să parieze la îngerul Căzut.

-Se spune că încearcă să obțină invitații
pentru sezon iii acesta. Se spune că e gata să
revină în înalta societate. Și c.\ eQ este motivul.

Penelopa se apropie mai mult, deoarece
vântul se întetise și cuvintele erau mai dificil de
Sarați QAacLean
auzit.

- Lady Holloway i-a spus verișoarei mamei mele că nu se
pul m abține să nu o atingă la cina de săptămâna trecută.

-Și eu am auzit asta... dar ați văzut Foaia de
Scanda1 <1* azi-dimineață?

- Poți să crezi? O căsătorie din dragoste? Cu
Penelopa Marburyt Aș fi putut jura că a luat-o pentru a-i salva reputația,
săraca.

-Și nu uita de Falconwell - a fost centrul
marchizatului, înainte.,.

Cuvintele se pierdură în vânt, dar Penelopa
oricum le auziafl „înainte să îl piardă."

-Te și miri cum cineva așa de imaculat ca
Penelopa Marbm y poate ține la cineva așa de păcătos, ca
marchizul de Bourne.

„Mult prea ușor", se neliniști Penelopa.

-Prostii. Uită-te la el. Întrebarea adevărată este
cum ar puit « cineva ca el să se aprindă după cineva anost ca
ea. Nu l-a pul ut păstra nici pe acel rece și plictisitor Leighton.

Cele două începură să chicotească, și
Penelopa își închise ochii auzind sunetul ascuțit.

- Ești groaznică! Biata Penelopa.

Doamne, ura acel nume.

-Chiar bine. Păcătos ca necuratul și de două
ori mai arătm, chiar și cu ochiul acela. Ce crezi că
a pățit?

-Am auzit că la club au loc bătăi. Lupte care

pot rivaliza cu cele ale gladiatorilor.

Penelopa își dădu ochii peste cap. Soțul ei putea fi numit în multe feluri, dar gladiator modern nu era.

-Bine, mărturisesc, nu aş refuza să-i îngrijesc rănilile... Voccc«* se pierdu într-un oftat.

Penelopa rezistă tentației de a le arăta acelor *soție* *potrivită pentru un marchiz* termei crude ce țî de răni îi pot fi cauzate cuiva.

Penelopa țî-ar putea da niște sfaturi - ai putea încerca să-l i* luzi pe unul din ceilalți membri.

Ușul lor crud se pierdu din cauza distanței. Se întoarse

I * Uî ru a le vedea plecând, cu pumnii încleștați, fiindu-i imposibil

II Ir recunoască de la spate. Nu că ar fi făcut ceva dacă le-ar I* n'funoscut.

Bineînțeles, povestea li se părea demnă de bârfă. Era amuzant <A IM și cu Michael erau o pereche ce se căsătorise din dragi • I f. Că mariajul lor ar fi putut fi ceva mai mult decât o tranzacție iii* .il aceri.

Că cineva ca el putea iubi pe cineva ca ea.

I .i acest gând, trase adânc aer în piept, înțepătura rece a aerului îndepărtându-i nodul de emoție care i se pusese în gât.

Lady Bourne.

'Ir întoarse spre acea formulă de apelare care încă i se părea ■ îndată, pentru a-l descoperi pe Donovan West la numai câțiva l> *, l. venind spre ea. Nu era nici un semn că le-ar fi auzit pe femei, il.»i Penelopa nu putu să nu se gândească la faptul că, poate,

U auzise.

Domnule West, spuse ea, alungându-și gândurile urâte și liil.ituindu-le cu un zâmbet. Ce surpriză.

Sora mea avea nevoie de compania mea, spuse el, arătând •jur un grup de fete, aflat la câțiva metri depărtare. Și mărturi- •«iii că am o slăbiciune pentru sporturile de iarnă. El îi oferi brațul țl ar.Uă spre vânzătorul din apropiere. Ați dori niște castane?

l .i îi urmări privirea, fumul care ieșea din căruciorul
cu castane

mizând figura negustorului.

Mi-ar plăcea foarte mult, vă mulțumesc. Se îndreptară
agale ipre chioșc, Penelopa împiedicându-se pe patine,
domnul West fiind prea bine crescut pentru a menționa
lipsa ei de coordonare. | l vu am surori.

‘If gândi la resemnarea ~~Simpli. Oa de Eizim~~ ei de a se
mărita cu CVI leton, în ciuda dezinteresului, din motive
complet greșite.

Dificile creaturi, nu?

lU se forță să zâmbească.

Fiind **și eu o soră**, mă văd nevoită să
mă abțin.

-Un motiv corect. Bărbatul cel blond se opri, adăugând un nic: îmi imaginez că o căsătorie cu Boume ar face orice sorA un pic dificilă.

Ea zâmbi,

Sarah 'MacLean –
- Considerați-vă norocos că nu sunteți fratele meu.

El îi plăti vânzătorului și îi înmână o pungă cu castane
CO.11¹ I • Penelopei, așteptând ca ea să încerce una, înainte să spună:

-Vă descurcați foarte bine.

Atenția ei se întoarse spre ochii lui căprui și ageri.

Știa.

Făcu tot ce era posibil pentru a părea indiferentă în timp < n vorbi, prefăcandu-se că nu îi înțelesese cuvintele

- Patinez de când mă știu.

El înclină capul, observând felul în care ea evitase răspunsul

-Ei bine, tehnica dumneavoastră indică mai multă pricepej decât ar fi de așteptat de la o doamnă.

Nu discutau despre patinaj, își dădea seama, dar acest bărlut se referea la bârfa despre ea și Bourne? Sau despre mariajul < > prefăcut? Sau despre ceva mult mai condamnabil?

Mușcă delicat dintr-o castană, savurând miezul dulce, în timp ce se gândea la răspuns.

- Sunt întotdeauna fericită să îi surprind pe cei din jurul meu

- Faptul că vă descurcați atât de bine sare necesită un control foarte bun.

Ea ridică o sprânceană și îl fixă pe nobil cu o privire fățișă.

-Am ani întregi de experiență.

Atunci, el zâmbi cu căldură.

-Într-adevăr, milady. Și îmi dați voie să spun cât de naroco» este Boume că, în cele din urmă, sunteți a lui. Aștept cu nerăbdare să vă întâlnesc în timpul sezonului, sigur veți fi cel mai renumit cuplu din Londra. Știu că editorii mei sunt deja încântați că sunteți în oraș.

Transparența cuvintelor veni peste ea ca o rafală de vânt înghețat.

- Editorii dumneavoastră.

El lăsă capul în jos, zâmbind secretos.

b'oaia de scandal este unul dintre ziarele mele.

Articolul de azi... vocea îi pieri.

Va păli în comparație cu cel despre calitățile dumneavoastră >!•■
patinatoare.

IU strânse din buze.

Atât de surprinzător.

1(1 izbucni în râs. Dar ea nu încerca să fie amuzantă.

Penelopa făcea cercuri pe gheață în jurul meu, încă de când •l< abia
puteam sta în picioare. *O soție potrivită pentru un marchiz*

Cuvintele lui Michael o făcură să tresară și se întoarse cu spre el,
surpriza de a-1 vedea punându-i în pericol echilibrul ir de pe patine și răsturnându-
o în brațele lui care o așteptau, li* parcă plănuiuse toată întâmplarea. Icnii ușor de
spaimă, în timp << rl o trase spre el.

După cum arată și grația mea extraordinară din acest mo- înrnt, rosti
Penelopa, provocând un hohot de râs cald din partea Iul Michael, care o tulbură
într-un mod mult prea plăcut.

IU se trase înapoi, pentru a-i vedea ochii. Iar el nu își luă privii «M de la ea,
în timp ce rosti:

liste unul dintre multele motive pentru care m-am căsătorit II HM. Sunt sigur
că nu mă poți condamna, West.

Cu un val de roșeală inundându-i obrajii, Penelopa se întoarse flur ziarist,
care își înclină capul și spuse:

tn nici tun caz. într-adevăr, este o însoțire plină de noroc,

II f AC u Penelopei cu ochiul. în mod evident, îți este credincioasă. A» mici
privi în depărtare, înainte să-și ridice pălăria și să facă

o ni urtă reverență în fața Penelopei. Mi-am neglijat prea mult |<i>a,
cred. Lady Bourne, a fost o adevărată onoare să patinez cu dumneavoastră.

IU făcu o mică reverență.

Plăcerea a fost de partea mea. După ce el se depărtă pati-

ii. îiui, ea se întoarse din nou spre Michael, coborându-și vocea ji ti I.I la o
șoaptă. Omul știe că mariajul nostru este mai mult decât .• i v.atorie din dragoste.

1 - I se aplecă, imitându-i tonul vocii.

Nu vrei să spui „mai puțin“?

Ea se încruntă.

- Eviți subiectul.

- Bineînțeles că West știe, spuse el indiferent.

Este unul dinii# cei mai inteligenți bărbați din Anglia.

Probabil cel mai inteligent bărbat din Anglia, și unul dintre cei mai de succes. Dar ne va păstra secretele.

-Este jurnalist, îi reaminti ea.

Atunci el izbucni în râs, un râs minunat, sincer, care îl (Am înzecit mai arătos.

-Nu trebuie să o spui ca și cum ar fi o insectă din insectar! ■.i < n

o pauză, privindu-1 pe omul în cauză fermecându-și sora și grupul ei de prietene. West are destulă experiență cât să nu publice nimic despre mariajul nostru.

Ea nu îl crezu. Adevărul despre mariajul lor ar fi fost un sc. in dai incredibil.

-Ce știi despre el?

- Îi place pericolul.

-Se pare că celui mai inteligent bărbat din Anglia nu i-ar pb cea foarte mult un joc de noroc.

- I-ar plăcea, dacă ar avea norocul diavolului.

- Nu pari îngrijorat că știe.

-Asta pentru că nu sunt. Cunosc prea multe dintre secretei* lui, pentru ca el să le dea în vileag pe ale mele.

- Dar le va da fericit în vileag pe ale lui Tommy, nu?

Michael îi aruncă o privire.

- Hai să nu vorbim despre asta.

Ea insistă.

-Încă mai ai de gând să îl distrugi?

-Nu astăzi.

-Atunci, când?

El oftă.

- După cel puțin o săptămână, după cum am promis.

Era ceva acolo, în felul blând, resemnat, în care vorbise, cev.i <« ea și-ar fi dorit să identifice. Era îndoială? Regret?

-Michael...

Am cumpărat și am plătit această după-amiază, nevastă.

I IM I ntinse mâna în punga ei cu castane și sparse una, întreagă, p itinți. Instantaneu, făcu ochii mari și trase adânc aer în piept, ■ml licrbinti!

9

f lu ar fi trebuit să-i facă plăcere durerea lui, dar îi făcu.

I t.ică ai fi cerut una înainte să iei singur ce-ți doreai, te-aș fi ♦K'lliv.at.

Kklică o sprânceană.

Nu întreba niciodată. Ia ce vrei să potrivești pentru un marchiz — ticăloșilor?

Hi iță plecă ușor capul, pentru a răspunde sarcasmului.

■ice parte din distracție.

I 'uvințele o tulburară, în timp ce în minte îi apărură o amintire - țkfilii v11 ată - a lui luând-o pe umăr în acea primă noapte... noaptea i> ni himbase totul.

Iți r idică bărbia, refuzând să se simtă jenată.

I >.i, am descoperit asta noaptea trecută, la clubul tău, când

I > v.tigatla ruletă.

'In Ancenele lui se ridicară și Penelopa se simți foarte mân- & ilr ea însăși. „Lovitură directă.” li): te un joc de noroc. Nu ai nevoie de nid o calitate.

Nici o calitate în afară de noroc, accentua ea ironic.

lii .-.imbi, mai frumos decât ar fi trebuit să fie un bărbat.

Vino, nevastă. Hai să dăm o tură pe lac.

II luă punga din mână, îndesând-o în buzunarul hainei lui, înain- ».i o îndrume spre gheață și ea să întoarcă discuția la secrete.

A;:a procedezi? Tranzacționezi secrete?

Numai când trebuie.

Numai ca să îți atingi scopurile, i nvintele erau mai mult pentru ea, decât pentru el.

;iiu că am lipsit din aristocrație timp de un deceniu, dar Hili'm încă în Londra, nu? Informațiile încă sunt cea mai

Hi marfă, nu?

Hânuiesc că da.

Nu îi plăcea cât de simplu era pentru el. Cât de dur era. Cât de Mm păstra secretele. Cât de ușor le folosea pentru a-i pedepsi

pe cei din jurul lui. Se forță să zâmbească, știind că toate I n dra vă privea. Nu îi plăcea să fie expusă.

-Și cum vei proceda în ceea ce vă privește pe tine ții (i# Langford?

Michael clătină din cap.

-Astăzi, nu vorbim nici despre Langford. Ne-am înțeleș.

-Nu am fost niciodată de acord.

-Faptul că nu m-ai aruncat din trăsură pe drumul până .iU I # fost un acord tacit, spuse el sec. Dar dacă ^{Sarafî-MacLean}vrei să fie oficial, îți v><i accepta talismanul, cu bună credință.

-Nu am un talisman propriu.

-Nu-i nimic, zâmbi el. îl poți împrumuta pe al meu.

Ea îl săgetă cu privirea.

-Vrei să spui că ți-1 pot returna pe al tău.

-Semantică.

Eanu își putu ascunde un mic zâmbet, în timp ce vârî mân* Ift buzunarul pelerinei, unde ținea guineea pe care i-o dăduse ar IIU câteva nopți, și scoase moneda.

- O după-amiază, spuse ea.

- Pentru o săptămână, conveni el.

Puse moneda în palma lui întinsă, privindu-1 cum o ascunsa fl) buzunarul hainei. Ea se întoarse, privind-o pe Pippa care iv I ■ în partea cealaltă a lacului, cu un grup de tinere femei.

-Lord Castleton a cerut-o pe Pippa.

El nu se mișcă.

-Și?

-Și ea a acceptat. El nu răspunse. Bineînțeleș că nu. Nu U|* țelega. Nu voia să înțeleagă. Nu se potrivesc.

-Este atât de ciudat?

„Nu.“ Nu, nu era. Dar nu trebuia să fie atât de crud cu pi IVM - la asta.

Ea începu să patineze mai repede.

-Merită șansa la mai mult.

- Nu ar fi trebuit să accepte.

Ea îl privi îndelung, dintr-o parte.

-Simt surprinsă că spui așa ceva. Nu vrei să se

mărite c;it MM poate de repede?

Itl Ijii feri privirea, concentrându-se pe patinaj
timp de câteva

, i li că da. Dar nu vreau să-i forțez mâna.

Numai mâna mea ai vrut să o forțezi?

I Vi u'l opa, începu el, ~~care ea i o luă înainte~~ patinând
mai repede, BMniIntl curentul rece pe obraji, dorindu-și să poată continua,
'Liiiiiii .;>i să poată scăpa din această viață ciudată, forțată, pe <i . ■ i r.ia. Trecu
pe lângă un grup mare de oameni și el veni din

Ungi ea, punându-i mâna pe braț, încetinind-o. Penelopa,

wtintî din nou. Te rog.

I Pi MI u că fuseseră cuvintele. Blândețea cu care fuseseră rostite.

(mdat în care răsunau din gura lui. Modul în care le
rostise, •D» i ■ i ■ c.»ea ar fi putut să îl ignore și el i-ar fi dat drumul.

I t.n ne opri, patinele ei lăsând un făgaș adânc în
gheață, când l| k 1111 m rse cu fața spre el.

* l'.ircă trebuia să ne oprim, spuse ea, știind că
era prea multă HfHiptli' in cuvintele ei. Parcă trebuia să o
facem pentru ca ele 41 ui 1,1 o soartă diferită. Căsătorii care se bazează mai
mult pe...

I >ccât pe o zestre frumoasă.

I i își feri privirea la avizul cuvintelor.

Ai trebui să aibă o șansă mai bună decât noi. Mi-ai dat t<lt*iiMnul tău.

§ 1 r el puțin una din ele va avea. El arătă spre capătul îndep ărtat il I ii
ului și ea urmări privirea lui, la capătul căreia Olivia și mliriiham stăteau de
vorbă, Olivia cu obrazii perfect îmbujorați, I mi l imham cu un zâmbet larg pe
față. El are avere și reputația I i'.ie destul de nepătată pentru a putea ajunge
prim-ministru <ttl' i • zi. Dacă se potrivesc, ar putea fi o pereche colosală.

'unt singuri? împreună? Ea începu să patineze din nou, către
A Michael, trebuie să ne întoarcem!

I I <' întinse spre mâna ei, încetinindu-i ritmul.

■ iVnelopa, nu sunt singuri într-un balcon la
un bal. Stau, fericiți, pe malul lacului, discutând.

Sans chaperone, spuse ea. Vorbesc serios. Nu fără însoțitoare,
H>I<ii ic să ne întoarcem!

-Bine, dacă o spui în franceză, atunci trebuie să fie foaiifl serios. își
întoarse fața de la ea, așa că ea nu putu să-și dea seam* exact, dar i se păru că o

tachinează. Este complet deplasat. Ii u# întinse și o apucă de mână, făcând-o să alunece într-o dim ț W diferită, chiar dacă ea încerca să scape. Îmi ești datoare cu o du pă-amiază, nevastă.

Când o apucă strâns, ea nu mai opuse rezistență, iar el se roll în jurul ei, până când ea nu mai avu de ales, decât să-l urmesfi stând tot timpul cu fața la el.

Și apoi el o trase în brațele lui, ca într-un dans, și patinară < n spatele, ca și cum ar fi simulat un vals, până când ajunseră la o distanță sigură, pentru a nu fi auziți de nimeni.

–Sarah ‘MacLean

- Se irită toată lumea la noi.

-Lasă-i să se uite. El o ținea strâns, șoptindu-i la ureche: Nu 11 amintești cum era să îți petreci acele prime minute, cu răsufiai im tăiată, fără prezența unui însoțitor?

-Nu. Încercă să se tragă înapoi. Michael, trebuie să 110 întoarcem.

Dintr-odată, nu mai simțea că trebuia să se întoarcă peni ci Olivia. O făcea pentru ea însăși. Pentru sănătatea ei mentală Pentru că, în brațele lui, așa, cu vocea lui în ureche, nu era bine pentru siguranța ei. El se răsuci, împreună cu ea, într-un mic cer<,

-Ne vom întoarce la ei în câteva minute. Dar acum, răspim de-mi la întrebare.

-Dar am răspuns. Încercă să se tragă înapoi, deși el o țim 1 strâns. Așa ceva nu se cuvine.

- Nu îți dau drumul. Dacă se uită cineva, pur și simplu îl ved* pe marchizul de Bourne iubindu-și nebunește frumoasa soții* Acum răspunde la întrebare.

Doar că nu o iubea nebunește. Nu era real, „Sau era?“

-Nu am fost curtată niciodată. Nu atât de intens, încât să nil pierd răsufierea.

Nu îi venea să creadă că recunoscuse asta în fata lui.

-Ducele tău nu a făcut tot ce-i stătea în putință pentru .1 te cuceri?

Penelopa nu se putu abține și izbucni în râs.

L-ai întâlnit vreodată pe ducele de Leighton? Nu are tocmai i- inperamentul care să te dea pe spate. Făcu o pauză, amintin- ilu și de duce care oprise un bal pentru viitoarea lui soție, înainte «Ir* i adăuga: **Cel puțin, nu cu mine.**

Și ceilalți?

Care ceilalți?

- Ceilalți pretendenți, Penelopa. Sunt sigur că unul dintre ei a -l ii tot ce avea mai bun pentru...

lia clătină din cap, uitându-se în jurul ei, căutându-și surorile

■ ii privirea, cu teamă, pentru a nu fi văzută. Philippa stătea cu un Kftip de fete, în mijlocul gheții strălucitoare.

Nid un pretendent nu mi-a tăiat vreodată răsufarea.

Nid măcar Tommy?

„Nu.“ Ar fi trebuit s-o spună cu voce tare, dar nu voia. Nu voia •\ Iși trădeze prietenul. Nu voia ca Michael să știe că fusese fo-

11 ■ 11 \ de toți... chiar și de Tommy.

Credeam că nu vorbim despre Tommy, îl iubești?

I n tonul lui se simțea tensiunea, și ea știa că nu va renunța r ni.i când nu îi va răspunde. Ea ridică dintr-un umăr. liste un prieten drag. Bineînțeles că țin la el.

(>chii lui se măriră, întunecați.

Nu la asta m-ar referit, iar tu știi foarte bine.

Nu pretinse că nu ar fi înțeles. In schimb, îi spuse adevărul, fi Hrid că mărturisirea avea să-i confere lui putere. Dar nu îi păsa,)i*ulru că își dorea ca măcar ceva în relația lor să fie adevărat.

Nid el nu m-a dat pe spate.

Un copilaș, nu mai mare de patru sau cind ani, trecu prin ilii'ptul lor, urmat de tatăl lui protector și de o mamă care râdea

■ -ire făcu o mică reverență spre ei. Penelopa zâmbi și răspunse I ' m 11 l r-o fluturare a mâinii, înainte să spună, încet:

Poate că, totuși, asta este problema. Poate că am așteptat («i-a mult să mi se taie respirația și am pierdut... ei bine... restul.

Cum el nu spuse nimic, ea se uită în sus, descoperind că el iinn.trea cu privirea aceeași familie la care se uita și ea. în cele din •>, o privi foarte

serios și ea nu își putu feri privirea, pentru

că se roteau și se roteau, într-un ritm de vals, fără ca vreunul dintre ei să se miște forțat, și cu toate acestea învârtindu-se fără oprire. Ceva plutea în aerul dintre ei.

-Sunt foarte fericit că nu te-ai măritat cu Leighton sau cu Tommy, sau cu vreunul dintre ceilalți pețitori patetici, Șasepenny

Nimeni altcineva, în afară de Michael, nu îi spusese Șasepenny, o poreclă nătângă pe care i-o pusese acum o viață, alături de Sarah MacLean, gurând-o că valora mult mai mult decât un penny pentru el. La acel moment, erau cuvinte dulci, o mică idee drăguță pentru ea se asigura că ea zâmbește, și răspunsul ei venise prompt.

Căldura se răspândi în toată ființa ei la auzul numelui, urmii de o întrebare mult mai serioasă decât numele.

-Acum ești sincer? Sau te prefaci? Cine ești acum? Tu cel real? Sau o încercare să fii bărbatul care vor ei să fii? Nu-mi spune că a nu contează, pentru că acum... în acest moment... contează. Vocea ei se auzi din ce în ce mai slab. Și nici măcar nu îi mi dau seama de ce.

-Este adevărul.

Și poate că era naivă, dar îl crezu. Stătură acolo pentru un moment îndelungat, ochii lui căprui cu nuanțe aurii și verzi fixând-o, ca și cum ar fi fost singuri pe lac, ca și cum toată Londra i n-ar fi forțotit în jurul lor, iar ea se întrebă ce s-ar întâmpla oai dacă Londra nu ar fi acolo. Dacă Londra nu ar conta. El se alia atât de aproape, căldura lui era atât de reală și de ispititoare, și ca crezu că o va săruta acolo. „Nu.“ Se trase înainte ca el să o săruta. Trebuia.

Nu suporta ideea ca el să o folosească din nou.

Zăpada începuse să cadă, așterându-se pe cozorocul beretei lui cu dungi fine și pe umerii hainei sale perfect croite.

-Ar trebui să mă duc la Olivia înainte ca ea și

Tottenham sA încerce să fugă. Se opri. Mulțumesc pentru după-amiază, zise ea.

Se întoarse și plecă, patinând, simțind profund pierderea lui. Era greșit că o putea face să îl dorească atât de mult, atât de repede, cu un singur zâmbet cald sau un cuvânt amabil. Era slaba atund când venea vorba de el. Iar el era atât de puternic.

Penelopa, o strigă el, iar ea se întoarse pentru a-l întâlni, țipând, ceva complet periculos strălucind în ochii lui căprui.

I Mi|>A amiaza nu s-a terminat.

jii, pentru un scurt moment, Penelopa crezu că i se va tăia i.Vuifiarea.

Capitolul 16

Dragă M.,

Nu aveam absolut nici o îndoială că acest sezon va fi oribil, ilar este mai rău decât am crezut. O, pot suporta bârfele, «aptele, modul în care am devenit invizibilă pentru acei burlaci i are obișnuiau să mă invite la dans, dar să-l văd pe duce și pe noua sa superbă ducasă... este foarte dificil.

Sunt atât de îndrăgostiți; nici nu par să observe bârfele care li înconjoară. Și apoi, ieri, am auzit într-un salon pentru femei (ă ea este însărcinată.

Este atât de ciudat să vezi pe altcineva trăind viața pe care ar fi t rebuît să o ai tu. Și la fel de ciudat să p-o dorești cu disperare >i în același timp să te bucuri de libertatea pe care p-o oferă ideea că ai scăpat de ea.

Nesemnată

Reședința Dolby, aprilie 1824

Scrisoare ne trimisă

*

Intr-adevăr, să îți curtezi soția îți dădea un sentiment ciudat.

II ar fi gândit că așa ceva ar implica lumina lumânărilor, un ilw mitor liniștit și o rundă sau două de șoapte lascive. Și totuși,

1- ii *m că seducerea soției lui le implica pe surorile ei, pe

mama ei imri'cum ridicolă, cinci dintre câinii de vânătoare ai tatălui ei și un Jti< de șarade. Era prima dată când juca șarade de când plecase din Surrey pentru a merge la școală, cu optsprezece ani în urmă*

-Nue nevoie să rămâi aid, să știi, șopti Penelopa, de lângă <'l, de pe canapeaua salonului din reședința Dolby.

Bl se lăsă pe spate, cu picioarele încrudșate.

-Apreciez o rundă bună de șarade la fel de mult ca oricare nil bărbat.

-Și, din experiență, știu că bărbații adoră jocurile de salon, spuse ea ironic. După-amiaza a trecut, să știi.

Cuvintele erau menite să-i amintească, într-o manieră nu foarte subtilă, că se achitase de datorie... că timpul lui expir,iun, El îi întâlni ochii albaștri.

-Este de-abia trecut de ora prânzului, Șasepenny. Își coboil vocea. După socoteala mea, mai am cel puțin cinci ore cu tine .1 până târziu în noapte.

Ea roși, și el rezistă impulsului de a face dragoste CU ea chi.it acolo,, de a o dezbrăca de tunica ei care îi venea prea bine și el< .■

o întinde, goală-goluță, chiar pe canapeaua pe care stăteau. M.»I mult ca sigur, familia ei nu ar fi aprobat gestul său. Nu era prim i dată în acea zi când se gândise să o dezbrace de toate hainele, n l <> măcar a zecea oară. Probabil că nu era nici măcar a o suta oară. So întâmplase ceva pe gheață, ceva pentru care el nu fusese pregaf 11

Se distrase. Îi plăcuse Penelopa.

li plăcuse să patineze cu ea, și să o tachineze, și să o urmăre i că stând cu surorile ei, fiecare fiind fermecătoare în felul propt 111 și fusese atât de tentat să se ducă la ea și să și-o revendice. t).u când încercase, ea plecase de lângă el - mânată de o putere gro zavă - cu capul sus, minunată, refuzând să accepte mai puțin decât ceea ce merita.

Fusese captivat când îl lăsase acolo, atât de mândru de ea, ju când traversa lacul Sertentine, și avusese nevoie de tot auto controlul de care era în stare pentru a nu o urma și a o ține acolo, în acel loc

care părea atât de îndepărtat de realitatea căsnicei
1<>» Savurase senzația trupului ei în brațele lui, în timp ce patinau, entuziasmat
de felul în care îi zâmbise atund când furase n castană din punga de hârtie, și
atund când îl întrebase, cu ocl in mari, despre adevăr - fusese fericit să îi răspundă
cu sinceritate.

O soțiejoîriviui *pentru un marchiz* —

lotuși, sinceritatea lui nu fusese suficientă. „O lecție bine IMV ii.it A.“ Ea se așteptase ca el să refuze invitația la jocul de șah- Mrle. știa, și cel mai probabil ar fi făcut-o. Dar i se păruse că nu (.ita să o părăsească - într-adevăr, descoperise că nu îi plăcea In i de a o mai părăsi vreodată. Așa că iată-1, într-un salon, |i| nîl șarade în sînul familiei.

Nurorile ei se năpustiră în cameră, Philippa ducând un castron «îhnc, plin cu bilețele, urmată de un câine mare și maro, care «AlIne pe canapea și se chinuia să își facă loc între el și Penelopa, iindu-se de două ori până să se așeze, cu botul pe coapsa

I* lopei și cu fundul sprijinit în șoldul lui Michael. El se mișcă,

lît And loc câinelui, în timp ce mâinile ei îi mângâiau încet urechile.

* 'im [i gelos atunci când câinele oftă și se gudură la atingere și Ifi .ltr.se glasul, iritat de această invidie canină, întrebând:

(' .lți câini sunt în casa asta?

IU își încreți nasul, gânditoare, iar el fu uimit de expresia U I* i 'i.de - un vestigiu al copilăriei lor, care îl făcu să își dorească

• t iulindă mâna și să își treacă degetul pe coama micuțului Alt» obraznic.

Zuce? Unsprezece? dădu ea din umeri, ușor și adorabil. Sincer,

«.ii știu. El este Brutus.

Se pare că te place.

I i zâmbi.

(i place atenția.

khael hotărî că, indiferent cât de prostesc suna, ar fi renun- I >1 ii*ricit partea lui din înger pentru a avea parte de mângâieri ti ii iii* iubitoare și de liniștitoare din partea ei.

Ai văzut ce înalt este Tottenham? Și atât de arătos! izbucni

I 'ii' apropiindu-se pentru a se așeza pe scaunul de lângă

Mi« luel, aplecându-se pentru a-i vorbi. Nu m-am gândit vreodată Amu umnat cu o reputație ca a ta ar putea cunoaște un potențial ml ii it de formidabil!

< ilivia! Marchiza de Needham și Dolby arăta de parcă îl venea Mint re în pământ de rușine. Nu se discută așa ceva cu un nobili N ici măcar cu un cumnat?

- Sarah (MacLean -

-Nici măcar cu el! Vocea lui Lady Needham se aseamăna cu câteva octave. O scuză nu ar fi deplasată!

Pippa își ridică privirea din locul în care așezase bolul mare < u indicii pentru șaradă și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

-Nu vrea să spună că reputația ta *eproastă*, milord. Doar ■

A

Michael ridică din sprânceană, întrebându-se cum va teri.....
propoziția.

-Sincer, Pippa. Nu este neghiob. Știe că are o reputație sc.ni* daloasă. Aș face pariu că lucrul acesta îl și distrează.

Ea îi zâmbi, etalându-și toți dinții, iar el hotărî că îi plac acont* fete. Erau amuzante, dacă nu cumva și mai mult de-atât.

-Bine. E de ajuns, interveni Penelopa. Jucăm?
Olivia, cftt prima.

Olivia părea mai mult decât dornică să înceapă jocul, așa < A se îndreptă spre șemineul masiv, pentru a-și interpreta rolul Alegând o bucățică de hârtie din bol, citi, țuguindu-și buzele tu timp ce-și făcea strategia. Cu toate acestea, în loc să mimeze dd ce scria pe hârtie, își ridică privirea și spuse:

-Crezi că Tottenham îmi va cumpăra un inel de logodii imens?

-*Nunta lui Figaro*, spuse Penelopa, simplu.

-Da! sări Olivia. De unde ai știut?

-De unde, într-adevăr, replică Penelopa.

- Ce fată inteligentă! declară marchiza.

Michael nu se putu stăpâni. Izbucni în râs, atrăgând atenți* soției lui, cu sprâncenele arcuite a mirare, de parcă ar fi fost mi specimen ciudat de plantă, pe care de-abia îl descoperise.

- Ce este? întrebă el.

-Nimic... eu doar... tu nu râzi prea mult.

El se aplecă, apropiindu-se cât de mult putea, cu câinii- între ei.

- Este nepotrivit?

Ea râse, cu un sunet melodios.

-Nu... eu... Roși din nou, iar el și-ar fi dat toată averea pent i» a ști gândurile ei din acel moment. Nu.

-Olivia, spuse Pippa. Încearcă din nou.

(Olivia) vârf din nou mâna în bol, dar nu înainte să se uite direct la Michael și să spună:

Mi-au plăcut întotdeauna rubinele, Lord Boume. Cred că îmi pui în valoare tenul. În cazul în care vine vorba. Când vorbești tu < Inc va.

Tottenham era, într-adevăr, în încurcătură.

O, sunt sigură că va veni vorba, spuse Penelopa, sec. Gândește-ți Ir ce discuții despre bijuterii și tenul doamnelor trebuie să aibă tu! (IM ții ca Boume și Tottenham).

Ai fi surprinsă, îi spuse el soției sale, cu toată seriozitatea, și nu* (Ase din nou. Mă voi strădui să îmi amintesc preferințele tale pentru rubine, Lady Olivia).

Ha zâmbi.

Așa să faci.

NU simt sigură că bijuteriile pun în valoare tenul, spuse h|.|i.i, cu abilitate. Este o glumă.

Philippa, l-am invitat pe Lord Castleton la prânz mâine, o iubită marchiză. Voi doi veți avea timp după-amiază de o plimbare, sper.

liste foarte bine, mamă. Atenția Pipsei nu fu distrasă. Când Hivlnte.

Tottenham n-a fost invitat, spuse Olivia, bosumflată.

NU ar trebui să vorbești, Olivia, spuse Pippa. Deși au fost și în cuvinte, așa că te felicit.

Michael zâmbi la replica inteligentă, dar observă lipsa de simțire din răspunsul cumnatei sale. Nu își dorea să se mărite cu Castleton. Și nici nu o condamna - Castleton era un idiot. h|Nivse nevoie de numai câteva ore pentru ca Bourne să descopere că Philippa era mai inteligentă decât mulți bărbați, iar Castleton nu# nu fost o partidă îngrozitoare. Bineînțeles, Castleton ar fi fost o lăudă îngrozitoare pentru oricine, dar Philippa, în special, ar fi

• imită că mariajul lor îi distruge spiritul. Și Penelopa l-ar fi urât pentru că nu îi pusese capăt. O privi pe soția lui, care îl urmărea

■ nu atenție. Se aplecă spre el.

NU îți place ideea logodnei lor.

Ar fi putu minți. Cu cât Philippa și Castleton se căsătoreau mul repede, cu atât Michael s-ar fi putut răzbuna mai repede, cu al ,11 mai repede ar fi putut să-și scoată viața din norul de mânie și furie care o umbrise în ultimul deceniu. Nu se schimbaseră nimic Doar că ceva era diferit. „Penelopa.” El dădu din cap.

-Nu îmi place.

Un licăr se aprinse în ochii ei albaștri și frumoși, ceva din care ar fi putut deveni dependent. Speranță. Fericire. Faptul că el era motivul ^{Samuel și Mrs. Leest} acestei străluciri îl făcu să se simtă de zece ori mai bărbat.

-Îi vei pune capăt?

El ezită. Oare îi va pune capăt?

Asta ar fi făcut-o fericită pe Penelopa.

Dar cu ce preț? Fu salvat de Philippa, care se întorsese cu f. t. i spre ei.

-Ce Dumnezeu?! Vedeți asta?

El nu fusese atent, dar acum Olivia mima alternativ o mișcă»»' cu biciul și se strâmba, își mijeia ochii, cu dinții expuși, degetele < < răsfirându-se de-o parte și de alta a gurii.

- Calmar înotând! Dai cu biciul în razele soarelui! strigă march) za, cu mândrie în ton, provocând râsul celorlalți din cameră.

-*Calmar înotând* este o piesă pe care aș dă-o cu plăcere, spuiM-Philippa chicotind, după care se întoarse spre Penelopa. Pem>\ serios. Avem nevoie de ajutorul tău.

Penelopa o privi îndelung pe Olivia, și lui Michael îi fu greu să-și ia privirea de la ea - atras de concentrarea ei. Se întrebă cum ar fi să fie destinatarul unui astfel de interes. Al unei astfel de «satisfacții. Gelozia apărură din nou, și el se dojeni. Nici un bărb.ii matur nu ar trebui să fie gelos pe câini sau pe cumnate.

- Îmblânzirea scorpiei.

Olivia se opri.

-Da! Mulțumesc, Pen. începeam să mă simt ridicol.

-Nu-mi imaginez de ce, spuse Pippa, sec. Nu cred că scorpii l<' simt oarbe, Olivia.

Și asta, venind din partea Philippei.

lîi, da. Aș vrea să văd dacă te descurci mai bine. Cine tiMiieftză?

li rîndul lui Penny. Ea a ghicit ultima.

I Vnelopa se ridică în picioare și își aranjă fustele, iar Michael o l*i ivi cum se îndreptă spre scena improvizată, scoțând o bucățică li li <rtie și despăturind-o. Ea se gîndi îndelung, înainte să aibă

■ ilii'C și fața să i se lumineze. El se foi la locul lui, dintr-odată ||ințindu-se incomod, dintr-odată dorind să o ia pe sus din Im »|x're și din casă, și să o ducă în căminul lor, în patul lui. Dar

Sarah 'MacLean —

• la incepuse, iar el trebuia să aștepte. Ea ridică trei degete și el

■ î imagineă senzația lor pe maxilarul lui, pe buze, pe obraji.

Trei cuvinte!

I i se îndreptă de spate și își salută surorile, apoi începu să !»<'> un pas de marș, țeapăn, în jurul scenei, sâni ei plini încor- I im Iu se în decolteul rochiei. El se aplecă, cu coatele pe genunchi, (i n ivi, savurând imaginea, i Hști în marș.

I "Soldați!

I i făcu un semn încurajator cu mâinile.

Napoleon!

I i simulă că trage cu pușca și atenția lui se abătu în locul în tțir umerii ei se întâlneau cu gâtul, adâncitura moale, umbrită, jn ■ «re tânjea să o sărute... locul pe care l-ar fi sărutat altădată și 4I11 mdeva, dacă ar fi fost căsătoriți și el ar fi fost un bărbat diferit.

I ' i el ar fi fost un bărbat pe care ea l-ar fi putut iubi. Dacă malului lor ar fi fost construit pe altceva decât pe răz bunare.

.Nu mă atinge." Cuvintele răsunară în capul lui, înfiorându-l, t M le urî. Urî ceea ce reprezentau ele - felul în care ea se gîndea In i'l. felul în care crezuse că ar trata-o. Felul în care o tratase. . ivi.] in care o trata încă."

Vânătoare!

I Tata!

Iata vî nându-1 pe Napoleon! încercarea absurdă a Oliviei o iltalrase pe Penelopa de la mimă, făcînd-o să izbucnească în rîs. |li< • I.«du din cap, apoi arătă spre ea însăși. Tata vî nându-te pe tine!

I'ppa o privi pe Olivia.

- De ce Dumnezeu ar fi asta în bolul pentru șarade?

- Nu știi. Odată, am avut „Peruca mîtușii Hester".

Pippa râse.

-Eu am pus-o acolo! Penelopa își dresе glasul. Corect. Seu. < \ Pen. Ce nu spuneai?

Penelopa arată spre propria persoană.

- Doamnă?

- Femeie?

Soție. Șotia lui.

- Fată?

-Fiică? *O soție potrivită pentru un marchiz*

-Marchiză!

Marchiza de Needham și Dolby exclamă prima ei încerc,11* cu o încântare atât de exuberantă, încât Michael crezu că VA cădea de pe canapea. Penelopa oftă și își dădu ochii peste < .i)>, înainte să întâlnească privirea lui, cu sprâncenele ridic.ii<\ de parcă i-ar fi cerut ajutorul. Ceva începând să semene cu mămii l| explodează în pieptul lin la solicitarea tacită - la ideea că ar putea nA I ceară lui ajutorul. Descoperi că își dorea să fie bărbatul la car'¹ A apeleze ea. își dorea să o ajute.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Bourne, e un joc de șarade”

-Penelopa, spuse el.

Ochii ei străluciră. Arată spre el.

-Penelopa? Ești parte din indiciu? Olivia părea sceptică. Poii* lopa începu să mimeze din nou. Coși? Ea se strâmbă și arată spr# Olivia, apoi mimă scoaterea rapidă a aței din ac. Descoși?

Ea arată spre Olivia, apoi spre ea, apoi mimă încă O dată cum coase și descoase, după care se uită la Pippa, în mod evident s< u A de la care se aștepta a fi capabilă să pună indiciile cap la cap. Dai «l| nu voia să câștige Pippa. Voia să câștige el. Să o impresioneze.

- Odiseea, spuse el.

Penelopa zâmbi, larg și frumos, bătând din palme și sărind dl bucurie, savurând triumful efemer, apoi mimă din nou cum traja! cu pușca și merge în marș în jurul micii scene. Penny se învârtii arătând direct spre Michael, cu toată atenția la el, iar el se simți ca un erou când ghici.

Războiul troian.

Da! exclamă Penelopa, răsuflând puternic. Foarte bine jucat, Mh hael.

I nu se putu abține să nu se laude: într-adevăr am jucat, nu?

Nu înțeleg, spuse Olivia. Cum s-a ajuns de la cusutul și it< ii< usutul mimat de Penny la războiul troian?

Penelopa era soția lui Ulise, explică Pippa. El a părăsit-o, iar
• < . a așezat la gherghef, cosând toată ziua și
stricând noaptea tot i litera. Timp de ani întregi.

De ce Dumnezeu ar face cineva asta? Olivia își încereț Sarah 'MacLean —

■ i .ui, alegând o bomboană de pe tava din
apropiere. Ani? Să fim «i i lușj!

II aștepta să vină acasă, spuse Penelopa, întâlnind
privirea Im Michael.

i ! a ceva plin de tâlc în acele cuvinte, iar el se gândi că era posibil •A
vorbească despre mai mult decât mitul grecesc. H aștepta și ea

iptea? îi spusese să nu o atingă... îl împinsese...
dar diseară,

>1 ii i s-ar duce la ea, l-ar accepta? Va urma calea aleasă de tiza ei?

Să sperăm că tu ai lucruri mai amuzante de făcut atunci când

II ,iți ești pe Michael să vină acasă, Penny, o tachină Olivia.

IVneiopa zâmbi, dar era ceva în privirea ei care lui nu îi plăcu, va
asemănător cu tristețea. Și se învinui pe sine pentru asta.

11 11 t e să apară el, ea zâmbea și râdea și se juca cu surorile ei,
fără pl aduce aminte de soarta ei nefericită.

"<<• ridică în picioare pentru a o întâmpina, pe când se apropia
ianapea.

Nu aș părăsi-o niciodată pe Penelopa mea timp de ani întregi, •jiuur el,
Mi-ar fi mult prea teamă că cineva mi-ar putea-o fura. 'o - II ra lui oftă zgomotos
din partea cealaltă a camerei, în timp >> noile sale surori râdeau. El ridică una din
mâinile Penelopei și n mită. Penelopa și Ulise nu au fost niciodată cuplul meu mitic
ffM'k'rat, oricum. întotdeauna mi-au plăcut mai mult Persefona Hades.

I'«-nelopa îi zâmbi și, dintr-odată, în încăperea se făcu cald.

< rezi că erau un cuplu mai fericit? întrebă ea, zâmbind.

El observă micul ei zâmbet, coborându-și vocea și rostind . u umor:

-Cred că șase luni de ospăț sunt mai bune decât douăzeci ani de foamete.

Ea roși, iar el rezistă pornirii de a o săruta acolo, în salon, f. \iA să-i mai pese de buna-cuviință și de sensibilitatea doamnelor. Fără să observe schimbul de priviri, Olivia exclamă:

- Lord Boume, cred că este rându-tău.

El nu își desprinsese privirea din ochii soției sale.

-Se face târziu, mi-e teamă. Cred că ar trebui să-mi duc soi i« acasă.

Lady Needham sări în picioare, răsturnând un câine mic din poală, cu un mic scheunat.

- O, mai stați. Ne bucurăm atât de mult de vizita voastră.

El o privi pe Penelopa, dorindu-și

să o ascundă din nou în infernul lui, dar lăsând-o să aleagă singură. Ea se întoarse spi. mama ei.

-Lord Boume are dreptate, spuse ea, trimițându-i un fu. i pe șira spinării. Am avut o după-amiază lungă. Aș vrea să nn*»j| acasă.

„Cu el. Victoria îl înfierbântă și rezistă impulsului de a o lua | >« umăr și de a o scoate așa din cameră. îl va lăsa să o atingă disearA îl va lăsa să îi taie respirația. Era sigur de asta. Mâine, nu se ț;i u dar diseară... diseară, va fi a lui.

Chiar dacă nu o merita.

*

Dragă M.,

Victoria și Valerie au fost căsătorite astăzi, printr-o ceremonie dublă, cu niște soți cu adevărat mediocri. Nu am nici

o îndoială

că alegerile lor au fost limitate de scandalul meu, și abia dacă pot să-mi ascund mânia ce-mi umple sufletul din pricina acestei nedreptăți.

Pare atât de nedrept că unii dintre noi au parte de o asemenea viață - plină de fericire, și dragoste, și prietenie, și toate

lucrurile *la care suntem învâțați să nu visăm pentru că sunt iitât de rare și în nici un caz nu sunt ceea ce te-ai aștepta de la o*

I timide obișnuită în înalta sodetate.

Știu că invidia este un păcat, dar nu mă pot abține să nu virau ceea ce au alții. Pentru mine și surorile mele.

Nesemnată
Reședința Dolby,
iunie 1825

Scrisoare netrimisă

*

îndrăgostea de
soțul ei. înțelese

surprinsă această
realitate atunci când el o ajută să se urce în trăsură, bătând de două ori în (k i iperiș, înainte să se așeze lângă ea, pentru a se întoarce acasă.

Se îndrăgostise de partea din el care patinase, și jucase șarade, și o tachinase cu jocuri de cuvinte, și îi zămbise că și cum ar fi fl"i singura femeie din lume. Se îndrăgostea de bunătatea care

nea sub învelișul lui exterior. Și era o parte din ea, întunecată

|| Ide ută, care se îndrăgostea de restul personalității lui. Nu știa mul să se descurce dacă se îndrăgostea de el pe de-ntregul. Era m.ri inult decât putea duce. Se cutremură.

Îți este frig? întrebă el, deja mișcându-se pentru a pune o MI ură pe ea.

Da, minți ea, trăgând lâna pe ea, încercând să-și aducă aminte H arest bărbat, bărbatul drăguț și grijuliu, care se interesa de Innlortul ei, era numai o parte efemeră din soțul ei.

I V irtea pe care o iubea.

Ar trebui să ajungem acasă destul de repede, spuse el, apropiindu-se și înconjurându-i umerii cu brațul - o fâșie de oțel fierbinte. Iubea atingerea lui. Ți-a plăcut după-amiaza?

(uvintele ridicară un val de fierbințele în ea, ca o promisiune, n uu și putu controla roșeața care îi inundă obrajii, chiar dacă I li IM tot ce putea pentru a se distanța de el și de emoțiile pe care I Ir provoca.

Da. Șaradele cu surorile mele sunt întotdeauna amuzante.

-Îmi plac foarte mult surorile tale. Cuvintele erau blânde, un sunet șoptit în întuneric. Mi-a plăcut că am participat la joc.

-Cred că ele se bucură că au un frate pe care îl plac, spuse ea, gândindu-se la cumnații ei. Soțul Victoriei și cel al lui Valerie sună mai puțin... ezită.

-Arătoși?

Ea zâmbi. *O soție potrivită pentru un marchiz*
Nu se putu stăpâni.

-E bine și așa, dar voiam să spun...

- Încântători?

-Și asta, dar...

- Foarte captivanți?

Sprâncenele i se ridicară.

- Foarte captivant, așa ești tu?

El se prefăcu jignit.

- Nu ai observat asta la mine?

Lucrul înspăimântător era că observase. Nu că i-ar fi spus lui una ca asta.

- Nu. Dar văd că ești infinit mai modest decât ceilalți.

Veni rândul lui să râdă.

-Trebuie să fie foarte dificili, într-adevăr.

Ea făcu o grimasă.

-Văd că îți cunoști limitele.

Tăcerea se așternu din nou, și ea fu surprinsă când el o întrerupse:

-Îmi place jocul de șarade. A fost ca și cum făceam parte din familie.

Cuvintele erau atât de cinstite și de neașteptate, încât lacri mile apărură, neinvitate, în ochii Penelopei. Ea clipi pentru a le întoarce din drum, spunând simplu:

-Suntem căsătoriți.

El îi caută privirea în întuneric.

-Este de ajuns? Doar un schimb de jurăminte în fața vicarului Compton, și o familie s-a născut? Cum ea nu răspunse, el adăuga: Aș vrea să fie așa.

Ea încercă să-și păstreze tonul calm.

Surorile mele te primesc cu brațele deschise, milord. Sunt cură că le va plăcea amândurora să-ți alăturez frate...
Cum

* inline cu prietenia ta cu Lord Tottenham și... Se opri.

Și? o îndemnă el.

lia trase aer în piept.

Și capacitatea ta de a o împiedica pe Pippa să devină Lady

i i utleton.

lii oftă, lăsându-se pe spătarul canapelei.

Penelopa... nu este atât de ușor.

K.î încremeni, apoi se trase din îmbrățișarea lui, răceala cuprin-
lAnd-o instantaneu.

Vrei să spui că nu este în interesul tău.

Nu. Nu este.

De ce contează cât de repede se mărită? El ezită, iar ea umplu Mi
«rea. Am încercat să înțeleg, Michael... dar nu-mi dau seama. Pire este
legătura? Deja ai dovada că Tommy este fiu nelegitim

ii brusca, înțelese. De fapt, nu o ai, nu?

1:1 nu își feri privirea, dar nid nu vorbi. Mintea ei se frământa, li*,
cercând să înțeleagă aranjamentul, cum fusese organizat, de ni ț ile care
fuseseră implicate, de logica situației.

Tu nu o ai, dar tatăl meu o are. Și tu îl vei plăti frumos pentru |4>
măritându-i fetele. Marfa lui preferată.

Penelopa, se aplecă el spre ea.

l ia se împinse în ușa trăsorii, cât de mult putea.

Negi?

l I înlemni.

-Nu.

Și iată, spuse ea cu amărădune, realitatea situației umplând jH" ni
spațiu din trăsură, amenințând să o sufoce. Tatăl meu și DM ni meu

conspiră să ne conducă viețile, și mie, și surorilor mele. NM schimbă nimic. Asta este alegerea, nu? Reputația surorilor n<|r (ontra celei a prietenului meu? Una sau alta?

I .a început era o alegere, cedă el. Dar acum... nu aş permite ca mi m ile tale să fie distruse, Penelopa.

IM ridică o sprânceană.

- Sarah 'MacLean

- Să mă ierți dacă nu te cred, milord, ținând cont de cât de mul I ai periclitat aceste rep ~~Oasă de pântec pentru un marchiz~~

-Fără amenințări. Vreau să fie fericite. Vreau ca tu să In fericită.

O putea face fericită.

Ea nu avea nid o îndoială. Absolut nid una. Acesta era un bărbat care-și urmărea cu îndârjire scopul, și dacă se hotăra să II ofere o viață plină de fericire, avea să reușească. Dar asta nu făcea parte din joc.

-îți dorești mai mult răzbunarea.

-Le vreau pe amândouă. Vreau totul.

Ea își luă privirea de la el, întorcându-se spre strada de dincolo de fereastra trăsurii, dintr-odată supărată.

-O, Michael, cine ți-a spus că poți avea totul?

Călătoriră în liniște, înainte ca trăsură să se oprească și Mich.x I coborî, întorcându-se pentru a o ajuta să coboare. în timp re stătea acolo, în umbrele întunecate ale trăsurii, cu o mână întinsă, ea își reaminti de acea noapte de la Falconwell, când el îi oferise căsătoria, și numele, și aventura, iar ea acceptase, gândindu se că era băiatul pe care-l cunoscuse cândva. Dar nu era. Nu mai avea nimic din acel băiat... acum era un bărbat cu două fețe un protector blând și un răz bunător plin de vicii. Era soțul ei.

Și, Dumnezeu să o ajute, ea îl iubea.

Așteptase atâta vreme acest moment, această surpriză, sigur# că îi va schimba viața și va face mugurii să înflorească și păsării# să cânte odată cu euforia momentului. Dar dragostea aceasta nu era euforică. Era dureroasă.

Și nu era destul.

Se dădu jos din trăsură fără ajutorul lui, evitându-i

mân * puternică, acoperită de mănușă, în timp ce coborî treptele și ini t₁ în foaietul casei, unde nu se vedea nici un servitor. El o urmă, dlfl ea nu ezită, în schimb se duse drept către scări și începu să urce

-Penelopa, o strigă el de la baza scării, și ea închise ochii « auzul numelui, a felului în care sunetul de pe buzele lui îi pin voca durere.

Nu se opri. El o urmă, lent și metodic, pe scări și pe coridorul lung, întunecat, spre d⁵ ~~servitorul ei~~. Ea lăsa ușa deschisă, știind

< .t el ar fi putut intra chiar dacă se încuia înăuntru. El închise Mja în urma lui, iar ea se duse spre măsuța de toaletă și își scoase mănușile, așezându-le cu grijă de un scaun.

Penelopa, repetă el, cu o fermitate care pretindea supunere.

Ei bine, ea nu mai era supusă.

-Te rog, uită-te la mine.

Ea nu ezită. Nu răspunse.

Penelopa... Vocea i se stinse treptat și, cu coada ochiului, îl

v. // .U trecându-și degetele prin păr, lăsând acolo o urmă de im- l" i fecțiune - atât de arătos, atât de neașteptat. Timp de zece ani nu dus această viață. Răzbunare. Pedepsă. Asta mi-a alimentat •fiii imentele, m-a hrănit.

Ea nu se întoarse. Nu putea. Nu voia ca el să vadă felul în care

ii emoționa. Cât de mult își dorea să țipe și să îl ia în brațe, și să

ii i)jină că viața înseamnă mai mult... mai mult pentru el... decât «'si scop blestemat. El nu ar fi ascultat-o.

■ Greșești, spuse ea, ducându-se spre lavoarul de la fereastră. M.il degrabă, te-a otrăvit.

Poate că așa este.

I i turnă apă rece, curată în vas și își scufundă mâinile, pri- le cum pălesc, într-o imagine distorsionată, pe fundalul de h>> ț'lan, apa denaturând adevărul. Când vorbi, se uită spre acele străine.

',il ii că nu va funcționa, nu? Cum el nu răspunse,

ea continuă: B11 < > odată ce vei obține prețioasa ta răzbunare, va mai fi altceva. ■liionwell, Langford, Tommy... și pe urmă? Ce va urma?

Viața. In cele din urmă, spuse el, simplu. Viața ieșită de sub •|i«'< i rtil acelu om și al trecutului pe care mi l-a oferit. Viața fără p*il« ipsă. Făcu o pauză. Viața cu tine.

Un» aproape când o spuse, mai aproape decât s-ar fi așteptat li fi iții ridică mâinile din apă și se întoarse, chiar dacă vorbele o #*, 11 .ui - chiar dacă îi provocau durere. Erau cuvinte pe care își ■Mim' cu disperare să le audă... încă de la începutul căsniciei lor... ■lli' chiar dinainte de asta. Poate de când începuse să-i scrie,

O soție potrivită pentru un marchiz

știind că el nu va primi niciodată scrisorile. Dar, indiferent de cât de mult își dorea să audă acele cuvinte, ea își dădu seama că nu îl poate crede. Și ceea ce conta era ceea ce credea - nu ade vărul. El o învățase asta.

El stătea la mai puțin de un metru de ea, serios și puternic, ochii lui căprui părănd negri în umbrele din cameră, și ea nu își putu înfrâna cuvintele, chiar dacă știa că nu îl va face niciodată să vadă adevărul.

-Te înșeli. Nu te vei schimba. În schimb, vei rămâne în întu neric, înconjurat de răzbunare. Făcu o pauză, știind că următoarele cuvinte erau cele mai importante, iar el trebuia să le audă. Și ea trebuia să le rostească. Vei fi nefericit, Michael. Și eu voi fi nefericită alături de tine.

Maxilarul lui se îndeștă.

-Și cum de ești atât de expertă? Tu, cu viața ta fermeca!A, ținută în puf în Surrey, fără să-ți asumi vreun risc, fără vreo pată pe numele tău perfect, decent. Nu știi nici cel mai mic lurrn despre mânie, sau dezamăgire, sau devastare. Nu știi cum este și ți se smulgă viața din tine și să nu-ți dorești nimic mai mult decât să-l pedepsești pe omul care a făcut asta.

Cuvintele șoptite răsunară ca un tunet în cameră, răsunând în jurul Penelopei, până când ea nu se mai putu abține.

- Ești... un egoist. Făcu un pas spre el. Crezi că nu înțeleg de/t măgirea? Crezi că nu am fost dezamăgită când i-am văzut pe |nțl din jurul mei, prietenii mei, surorile mele, căsătorindu-se? Cre|| că nu am fost devastată în ziua în care am descoperit că bărbfli ni cu care trebuia să mă căsătoresc era îndrăgostit de o altă femeitf? Crezi că nu am fost furioasă, în fiecare zi în care mă trezeam în cift tatălui meu, știind că era posibil să nu fiu niciodată mulțumit.v , și că s-ar putea să nu găsesc niciodată dragostea? Crezi că fUn ușor să fii o femeie ca mine, aruncată de la un bărbat la altul, cam să fie stăpân pe viața mea - tată, logodnic, iar acum soț?

Înainta spre el, forțându-1 să dea cu spatele în încăpere, j supărată pentru a se bucura că el se retrăgea odată cu ea.

- Trebuie să-ți reamintesc că niciodată, dar niciodată, nu am .ivut de ales în ceea ce privește direcția vieții mele? Că tot ce fac, tot ce sunt, este pentru a le servi altora?

-Asta este vina ta, Penelopa. Nu a noastră. Puteai refuza. Nu ți-a amenințat nimeni viața.

-Bineînțeles că m-au amenințat! explodă ea. Mi-au amenințat siguranța, securitatea, viitorul. Dacă nu era Leighton sau Tommy, sau tu, ce s-ar fi întâmplat? Ce s-ar fi întâmplat când tatăl (ucu ar fi murit și nu aş fi rămas cu nimic?

Atunci, el se îndreptă spre ea, apucându-i umerii cu mâinile.

-Doar că nu ai acceptat din instinct de

autoapărare, nu?

I 1 mânată de vină și de responsabilitate, și din dorința de a le

• >feri surorilor tale viața pe care tu nu ai putut-o avea.

Ea se încruntă.

- Nu îmi voi cere scuze pentru că am făcut ce era bine pentru ele. Nu suntem toți ca tine. ~~Michael, răsfățați și egoiști și.~~ —

Nu te opri acum, draga mea, rosti el târăganat, dându-i în imul și încrucișându-și brațele pe pieptul lat, tocmai ajungeai

II partea frumoasă. Cum ea nu răspunse, el ridică din sprânceană. I ,<to. îți place sau nu, tu ai ales, Șasepenny. Nimeni altcineva.

fl ura că îi folosise porecla în timp ce se certau.

Te înșeli. Crezi că l-aș fi ales pe Leighton? Crezi că l-aș fi ales)e Tommy? Crezi că...

Se opri... dorindu-și cu disperare să termine propoziția, să •pună „te-aș fi ales pe tine”. Vrând să-l rănească. Să-l pedep- JtMftcă pentru că făcuse totul mult mai complicat. Pentru că K use să-i fie imposibil să îl iubească pur și simplu. Dar el auzi,

■ ■ l tun, cuvintele.

Spune-o.

li* clătină din cap.

Nu.

De ce nu? Este adevărat. Și dacă aș fi fost ultimul bărbat 'li>> Anglia, nu m-ai fi ales niciodată pe mine. Eu sunt personajul ♦t* K it iv în această piesă, cel care te-a răpit din viața ta perfectă de ■i (riti'i, plin de răzbunare și de furie, mult prea dur și rece, și care n<' te merită. Care nu merită sentimentele tale. Compania ta.

-Tu ai spus-o, nu eu.

Doar că nu era adevărat. Pentru că, dintre toate lucrurile pe care le făcuse, dintre toate căsătoriile dintre care avusese de ales, el era singurul pe care îl dorise cu adevărat. El făcu un pas în spate, își trecu mâna prin păr și pufni scurt, amuzat.

-Ai învățat să-ți porți bătăliile, nu? Gata cu sărmana Penelopa.

Ea își îndreptă umerii și trase adânc aer în piept, promițân- du-și că și-l va scoate din minte, alături de

faptul că-1 iubea.

-Nu, acceptă ea în cele din urmă. Nu mai există sărmana Penelopa.

Ceva se schimbă în interiorul lui și, pentru prima dată de la nunta lor, ea nu puse sub semnul întrebării emoția din privire.» lui. Resemnare. *Sarah MacZean*

-Și asta-itot, nu?

Ea încuviință, fiecare centimetru din ea urând acele cuvinte, dorindu-și să țipe din cauza nedreptății din viața ei.

-Asta-i tot. Dacă insiști să te răzbuni, fă-o fără mine de pai tea ta.

Știa că nu avea să-și respecte ultimatumul, dar cuvintele lui toi veniră ca un tunet:

-Așa să fie.

Capitolul 17

Dragă *M.*,

Am fost la teatru în seara asta și ți-am auzit numele. Un grup de doamne discutau despre un nou club de jocuri și scandaloșii săi proprietari, iar eu nu m-am putut abține să nu ascult când le-am auzit vorbind despre tine. Este atât de ciudat să aud cum ți se spune Boume - un nume pe care încă îl mai asociez cu tatăl tău, dar presupun că a devenit al tău de vreo zece ani.

Un deceniu. Zece ani de când te-am văzut
ultima oară, de *când am vorbit. Zece ani de când s-a schimbat totul.*
Zece ani, iar mie încă mi-e dor de tine.

Nesemnată

Reședința Dolby, mai 1826

Scrisoare ne trimisă *- O soție potrivită pentru un marchiz*

*

Michael urca scările reședinței Dolby, o săptămână mai târziu, răspunzând convocării din partea soacrului său, care sosise la Casa lui în acea dimineață, când el stătea în birou și încerca să se împingă să nu se năpustească prin casă, pentru a pune stăpânire pe moșia lui și pentru a demonstra, o dată pentru totdeauna, că erau țara și că ea îi aparținea.

Se ajunsese la asta... adevărul jenant că el își petrecea cea mai frumoasă parte a timpului acasă, ascultând pașii ei de dincolo de ușă, născându-și că ea să vină la el, pentru a-i spune că s-a răzgândit, implorându-l să o atingă. La fel de mult cum își dorea el să îl atingă.

Te șase nopți, își petrecea serile acasă, evitându-și soția, întrucât dacă stătea lângă acea blestemată de ușă comună, ascultând turn servitorii îi umpleau vasul de baie și vorbeau cu ea, în timp ce ea aluneca în apă, sunetele mișcării ei în apă făcându-l să nu se simțea în siguranță. Plin de dorința de a-i înfronța cine era.

Experiența era tortură pură. Și o merita, pedepsindu-se prin Mimil de a intra în acea cameră, de a se ridica din vasul de baie fără să se întinde, dragăstos și plin de dorință, în patul ei, pentru a-i alina durerea. Întorcându-se de la ușa care îl tachina cu secretele pe care ascundea, simțea o umbră de regret. Ea devenea tot ce își închipuia el, și fusese întotdeauna mai mult decât merita el.

Noaptea trecută fusese cea mai rea - râdea cu camerista ei ceva, iar el stătea, cu o mână pe mânerul ușii, sunetul melancolic al ei melodios fiind ispititor ca o chemare de sirenă. Își pusese

fruntea pe ușă, ca un prost, și ascuitase îndelung, așteptând să se schimbe ceva.

În cele din urmă, se întorsese, arzând de dorința de a se duce la ea, observând-o pe Worth stând în capătul îndepărtat al carnetului chiar lângă ușa închisă.

Se simțise stânjenit și iritat.

- Nu se mai obișnuiește să se bată la ușă?

Worth ridică o sprânceană roșcată.

-Nu am crezut că este necesar, deoarece de foarte puține ori ești acasă la această oră.

-În seara asta sunt acasă.

-Ești de asemenea un idiot.

Menajera nu fusese niciodată genul de persoană care să vm bească pe ocolite. *Sarah MacLean* —

-Ar trebui să te dau afară pentru insolență.

-Dar nu o vei face. Pentru că am dreptate. Ce e în neregulă cu tine? E evident că ții la doamnă, iar ea ține la tine, în mod dar.

-Nu e nimic clar în asta.

-Ai dreptate, spuse menajera, așezând un teanc de prosoape lângă lavoar. Este complet de neînțeles - motivul pentru cari» amândoi vă petreceți prea mult timp în spatele acelei uși, și nându-vă unul pe celălalt.

Michael ridică din sprâncene.

-Și ea...

Worth ridică dintr-un umăr.

-Bănuiesc că nu vei ști niciodată. Se opri. La naiba, Bourner ți-ai petrecut prea mult din viața adultă protejându-i pe alții. Cine te va proteja de tine însuși?

El își întoarse fața de la menajeră.

-Lasă-mă.

În acea noapte, el ascultă atent, așteptând ca Penelopa să iasă din baie și să se apropie de ușa comună. Jură că, dacă prindea măr .11 vm semn că ea stătea de partea cealaltă, așteptând, va deschide ușa, și vor da cărțile pe față. Dar nu făcu decât să vadă cum lumina de dincolo de ușă se stinse, auzi foșnetul așternuturilor când ea se urcă în pat, și plecă grăbit spre înger, petrecându-și noaptea.»

În timpul, unde văzu cum zeci de mii de lire erau pariate și pierdute, Hui ni indu-i de puterea dorinței, de slăbiciune. Amintindu-i de

11- câștigase.

l 'fi ceea ce pierduse.

Ai'/tnd încă pe el haina și pălăria, Boume îl urmă pe lacheu kt tu labirintul reședinței Dolby - una dintre puținele moșii din

■ Mî inrul Londrei - și ieși într-un balcon imens, care dădea spre b' nu rile acoperite cu zăpadă ale proprietății. Se vedea un set 4 mi ine de om, care ieșeau din casă, înconjurată de mai multe

■ Hll' de animal. Ecoul unei puști răsună în liniște, și Michael se l<<i * i ai ;;e spre lacheu, știind că se aștepta ca el să urmeze sunetul. P>i ni zăpada proaspăt căzută acoperindu-i zgomotul pașilor - ■•< tocrulsău.

(> rafală aspră de vânt pomi dintr-odată și el încetini, întorcân- i|m ',ii capul din fața rafalei, dezgolindu-și dinții în fața frigului ■Irunzător. O pușcă de vânătoare răsună din spatele unui mic li il, yi se simți ușor agitat. Nu era dispus să fie împușcat de ■mu hizul de Needham și Dolby, cel puțin, nu *accidental*. Trecân-WM (ii In revistă opțiunile, se opri, își făcu palmele pâlnic și strigă: Needham!

[- Ura!

l In strigăt răzbătu din spatele crestei, accentuat de mai multe Un ii uri și urlete diferite. Boume îl luă ca pe o aprobare de a se fjiuipia. Se opri în timp ce urca povârnișul, uitându-se la întinde- ■ii enormă de pământ care ajungea până la Tamisa. Trase adânc ■i iu piept, plătându-i senzația aerului rece în plămâni, și își feiln-ptă atenția spre Needham, care își proteja ochii de soarele tlf illiuiineață.

1, 4 jumătatea pantei, Needham strigă:

Nu eram sigur că vei veni.

(ied că este de datoria oricui să răspundă la apelul socru- ■■■ ■■.

f lcedham râte.

In special când bărbatul în cauză deține singurul lucru pe <<<I**1 tl dorești.

Mit hael răspunse la strângerea fermă de mână a lui Needham.

-E al naibii de frig, Needham. Ce faci aici?

Marchizul îl ignoră, întorcându-se cu un „Hai” puternic trimitând câinii în desigur de la douăzeci de metri depart. Un singur fazan țâșni în aer. Needham își ridică pușca și trase.

- La naiba! L-am ratat!

Era un șoc, mai mult ca sigur.

Cei doi bărbații porniră spre tufisuri și Boume așteptu
14

bătrânul să vorbească primul.

-Te-ai descurcat foarte bine, ținându-le pe fetele mele depart! de noroi. Michael nu răspunse și Needham continuă: Castleton » cerut-o pe Pippa de soție.

-Am auzit. Îți mărturisesc că sunt surprins că ai fost dt acord.

Needham se strâmbă, în timp ce vântul sufla pe lângă el. Un câine lătră în apropiere, și Needham se întoarse.

-Haide, Brutus! Nu am terminat! Începu din nou să meargă. Câinele ăsta nu e bun de nimic, zise, iar Boume își stăpân **1** <**1** replică evidentă. Castleton e un imbecil, dar e conte, și asta o înflăcăută pe soția lui. Câinii stârniră un alt fazan, și Needham tr. iM și rată. Pippa este prea deșteaptă pentru binele ei.

- Pippa este prea deșteaptă pentru o viață cu Castleton.

Știa că nu trebuia s-o spună. Știa că nu trebuia să-i pese cu cin» se mărita fata, cât timp logodna s-ar fi terminat cu el obținând mijlocul prin care să se răzbune pe Langford. Dar nu putea să n se gândească la Penelopa și la felul în care logodnicul nepotrivit Pippei o supăra. Nu voia ca ea să fie supărată. O voia fericită.

Se înmuia.

Needham părea să nu observe.

-Fata a acceptat. Nu pot anula logodna. Nu fără un mntly serios.

-Și faptul că acest Castleton este un găgăuț?

- Nu este destul de bun.

- Dar dacă îți gădesc un alt motiv? Unul mai bun?

Sigur era ceva în dosarele de la clubul său - ceva ce îl pui* <(condamna pe Castleton și putea pune capăt logodnei. Needh.tm îi aruncă o privire.

Uiti că sunt foarte conștient de consecințele ruperii unei logodne. Chiar și cele cu un motiv bun pot distruge fetele. Și pe •Mi orile lor.

< um i se întâmplase Penelopei.

Dă-mi câteva zile. Voi găsi ceva. Dintr-odată, devenise esen-

ÎMI m Boume să găsească o modalitate de a o scoate pe Pippa din •pidna ei aranșată. Nu conta că putea simți gustul răzbunării, «i it de aproape și de dulce.

Needham elătină din cap.

Trebuie să accept ofertele care vin, altfel voi mai *O soție* avea o altă *neprivită pentru un marchiz -* IVnelopa în grijă. Nu-mi permit asta.

Boume scrâșni din dinți la auzul cuvintelor.

Penelopa este marchiză.

NU ar fi fost dacă tu nu veneai după Falconwell, nu? De ce ■r/i că am inclus domeniul în zestrea ei? Era ultima mea șansă.

Ultima ta șansă pentru ce?

liu nu am un fiu, Boume. Se uită spre reședința Dolby. Când ■il muri, această casă și conacul îi vor rămâne unui idiot de văr,

i Uia nu-i pasă de ele sau de terenul pe care se află. Penelopa e o (AIA bună. Face ce i se spune. Am fost foarte clar, în fața ei, că trebuie să se mărite pentru ca surorile ei să rămână valoroase. Nu putea hotări să rămână fată bătrână și să își petreacă t. tul zilelor ofilindu-se în Surrey. își cunoaște datoria. Știa că l'nlt onwell le va fi transmis copiilor ei și, odată cu el, și o parte illn moșia Needham.

1 Jn mic șir de fete blonde îi populară gânduri. Nu amintire. Vis. Copiii ei. Copiii lor. Gândul îl mistui, la fel și dorința care venise cu el. Nu se gândise niciodată la copii. Nu își imaginase ltl< lodată că își dorește. Nu se gândise niciodată că el ar fi genul dr i .ită pe care îl meritau.

Ai vrut ceva din trecut, pentru a-ți asigura viitorul.

Marchizul se întoarse spre casă.

O dorință pe care-o înțelege, fac pariu.

CAt de ciudat era că el nu se gândise niciodată la asta în acest fel. Nu până acum. Fusese atât de concentrat să recâștige Falconwell, li»' li nu se gândise la ce va face cu el. La ce va urma. La rine va urma.

În mintea lui, nu mai venea nimic după recuperarea domeniului Falconwell. Nimic, în afară de răzbunare. Doar că acum era ccv.i mai mult, dincolo de umbra uriașă a casei și a trecutului său. „Cev.i ce răzbunarea ar distruge." El își alungă gândul.

-Mărturisesc, când Langford a pus Falconwell ca miză în joc, am știut că vei veni după el. M-a bucurat că l-am câștigat, știirnl că te va invita.

Michael auzi mulțumirea de sine din cuvinte.

- De ce?

Needham ridică ușor dintr-un umăr.

-Am știut întotdeauna că se va mărita cu tine sau

CU Tommy Alles și, dintre voi, am sperat întotdeauna că vei fi tu - nu di ■ motivul evident - caracterul nelegitim -, deși asta a contribuit puțin, ci din cauză că te-am plăcut întotdeauna, băiete. Întotdeauna am crezut că ~~Serai~~ ~~Michael~~ de la școală și vei fi gata să iei titlul, și pământul, și fata. Când Langford te-a adus la sapă de lemn și eu am fost nevoit să umblu după Leighton, nu am fost nici un pi< încurcat, să știi.

Michael ar fi considerat amuzant egoismul discursului, dară nu ar fi fost atât de șocat de ideea că Needham îl dorise întotdeauna una pe el pentru Penelopa.

- De ce eu?

Needham privi în depărtare, spre Tamisa, analizând întrebarea. În cele din urmă, spuse:

- Tu erai cel căruia îi păsa cel mai mult de moșie.

Era adevărat. Îi păsase de pământ și de oamenii de pe el. At al de mult, încât, când pierduse totul, nu mai avusese curajul de a *sn* întoarce pentru a-i privi în ochi. „Pentru a o privi pe ea în oclu^M Dar acum era prea târziu pentru a repara acele greșeli.

-Asta, continuă Needham, și pentru că tu erai cel pe care îi plăcea cea mai mult.

Fiorul emoției îl săgetă la auzul cuvintelor și al adevărului din ele. 11 plăcuse cel mai mult. Până când plecase. Și rămăse^M singură. Și încetase să mai creadă în el. Avea dreptate să o fa< A, bineînțeles. El își expusese clar obiectivele și, primind singurul lucru pe care îl dorise vreodată, putea să o piardă pe ea. Ea «în

icrifidul pe care el planificase să îl facă încă de la început. Atunci,

„ ti era un sacrificiu nu prea mare - acum, era prea mare pentru a iu> mai gândi la el. Era de așteptat, bineînțeles - distrusese tot ce avuse vreodată de valoare.

Acum nu mai contează, continuă Needham, fără să știe ce > i.»în gândurile lui Michael. Te-ai descurcat bine. Ziarul de azi di- nmieată elogia calitățile căsnicei voastre... mărturisesc, sunt ut prins de cât efort ai investit în povestea ta - mâncatul de cas- i mc și valsul de pe gheață, și petrecerea după-amiezilor cu fetele *inele*, și alte prostii. Dar te-ai descurcat bine... și West pare să

le ti idă. Ziarele jură că voi v-ați căsătorit din dragoste. Castleton OU -ir fi făcut cererea dacă numele nostru ar fi fost pătat în vreun M de un mariaj scandalos.

„Tu ar trebui să fii cel care se opune căsătoriei, nu Castleton. i Tpi'i i-ar fi mult mai bine fără un bărbat care este jumătate

vi. Im.” Michael deschise gura pentru a rosti exact asta, când Nii'dham spuse:

Oricum, i-ai păcălit. Răzbunarea este a ta, după cum am foinvenit.

„Kâzbunarea este a ta.“ Cuvintele pe care le
aștepta de un ^{dt'i emu} ~~portivă pentru un marchiz -~~ O soție

Am scrisoarea în casă, pregătită pentru tine.

Nu vrei să aștepți până se logodește și Olivia? Iut rebarea ieșise înainte să o poată opri... înainte să se poată mii la faptul că îi reamintea socrului său că propria contribuție t*îrlegere nu se încheiase în mod ofidal.

'¹ dham își ridică pușca, arătând în direcția unui gard viu ttnd de pe malul râului.

Tottenham a invitat-o azi la călărie. Băiatul va ajunge Im ministru într-o zi; viitorul Oliviei pare strălucitor. Trase, *1 Il privi pe Michael. Și, în plus, te-ai descurcat bine cu fetele; lini (in promisiunile.

I'M nu se descurcase bine cu ele, nu? Philippa urma să se »llr cu un imbecil, iar Penelopa - Penelopa se măritase cu un Alint* Își strecură mâinile în buzunare, crispându-se din cauza lui, și se întoarse pentru a privi profilul reședinței Dolby.

- De ce mi-ai făcut promisiunea asta?

-Am cind fete și, chiar dacă mă fac să beau, dacă mi s-ar întâmpla ceva, aș vrea să știu că tutorele lor - bărbatul pe cărc l-am trecut în actul de proprietate - se va îngriji de ele, așa cum am făcut-o și eu. Needham se întoarse și porni spre casă, mergând înapoi pe urmele vechi. Langford a ignorat acel cod. Merită orice ai să îi oferi.

Michael ar fi trebuit să se simtă triumfător. Ar fi trebuit să simtă plăcere. Până la urmă, tocmai primise lucrul pe care îl dorea cel mai mult din lume. în schimb, se simți pustiu. Pustiit, cu excepția unui singur adevăr incontestabil.

Ea îl va urî pentru asta.

Dar nu la fel de mult cum se va urî pe sine însuși.

*

Biliard diseară.

O trăsură te va lua la unsprezece și jumătate.

Eloa

Micul pătrat bej-deschis, ștanțat cu o delicată femeie-înget. sosi imediat după prânz, fiind livrat de Worth cu un zâmbei atotcunoscător. Penelopa despături scrisoarea cu mâinile tre murânde și dă promisiunea întunecată, misterioasă de pe bilet Promisiunea aventurii. Ea privi pe deasupra invitației, îmbu jorându-se brusc, și întrebă menajera:

- Sarad 'Maclean

-Unde este soțul meu?

-A fost plecat toată ziua, milady.

Penelopa ridică hârtia.

- Și asta?

-A sosit acum nici cind minute.

Ea dădu din cap, gândindu-se la invitație și la implicațiile sale Nu îl mai văzuse pe Michael din ziua în care fuseseră să pațineKO și se certaseră, iar ea își dăduse seama că îl iubea. Plecase din dor mitorul ei în acea seară și nu se mai întorsese - chiar dacă CA așteptase, conștientă că nu trebuia să spere că el s-ar putea hoLrt să renunțe la căutarea răzbunării și să aleagă, în schimb, viața cu ea

Era posibil ca invitația să fie de la el? Gândul o făcu să își țină i i'.aflarea. Poate că eia. Poate că o alesese pe ea. Poate că îi oferea aventura și le oferea amândurora o nouă șansă la viață...Sau poate că nu.

Oricum, biletul era o tentație căreia nu îi putea rezista - își 'lorise o șansă ia aventură, Ia biliard, la o noapte petrecută la liberul Căzut- Și nu avea să mintă, își dorea șansa de a-l vedea

■ lin nou pe soțul ei. Soțul ei, după care tânjea, chiar dacă știa că 1111 are sens. Poate că jurase să îl evite, să păstreze distanța față de tentație, să se protejeze față de felul în care o făcea să se simtă, du nu i se putea opune. Tot ce putea face era să aștepte căderea

111 pții și apoi, în întuneric, să aștepte ora stabilită.

Se îmbracă cu atenție, dorindu-și să nu îi mai pese atât de ce

■ t putea crede el, de modul în care ar vedea-o, alegând o mătase

• >irai, complet nepotrivită pentru sfârșitul lui februarie, dar cu ti i uloare despre care crezuse întotdeauna că îi pune în valoare tunul alb, făcând-o să pară mai puțin plictisitoare și mai mult... *mul mult*.

Trăsura sosise la intrarea servitorilor din Casa Iadului, (i*^m trecea prin bucătărie, și doamna Worth veni să o anunțe, '■< lui sclipindu-i cu tâlc și

făcând-o pe Penelopa să roșească de tierAbdare.

Veți avea nevoie de asta, șopti menajera, în timp ce îndesă în m.tna Penelopei o mască de mătase simplă, neagră, împodobită

■ ii p.inglicistacojii.

Da?

Vă veți bucura mult mai mult de seara asta dacă nu vă faceți j| > 111¹ veți fi descoperită.

Inima Penelopei stătu potrivită pentru un mășcă să-i iasă din piept când atinse masca, l< O soție
mdu-i la nebulie senzația de mătase - fiorul promisiunii.

o mască, șopti ea, mai mult pentru ea decât pentru menajeră, hp.-i mțele înfloriră. Mulțumesc.

Menajera zâmbi, într-o tăcere plin de înțelesuri.

1 sie plăcerea mea. Făcu o pauză, privind-o pe Penelopa cum ' < i■ lică masca la ochi, legând-o la spate și privind mătasea pe

*|M Ancene. Pot spune, milady, cât de fericită sunt că v-a ales?

Fusese o replică obraznică și în nici un caz ceva ce ar fi trebuit să spună menajerele, dar Worth nu era deloc genul de menajeră obișnuită, așadar Penelopa zâmbi și răspunse:

-Nu sunt sigură că el ar fi acord cu tine.

Ceva străluci in ochii celeilalte femei.

- Cred că este numai o chestiune de timp până când să o facă.

Rostind cuvintele, Worth dădu din cap și Penelopa ieși pe ușă. urcând repede în trăsură care aștepta, cu inima bătându-i nebu nește, înainte să se mai poată întoarce. înainte să se poată opri.

Trăsură nu o lăasă la intrarea principală în club, ci la o intrare ciudată, nu foarte impresionantă, la care se ajungea pe niște alei strâmte, ce duceau spre grajdurile care se întindeau de-a lungul clădirii. Se ridică într-un întuneric aproape deplin, apucând mân.i vizitiului care venise să o ajute să coboare și care o îndrumă spre

o ușă din oțel înnegrit. începu să devină agitată. Se afla încă o dată la clubul lui Michael, de data aceasta, cu invitație, în ceea cv ea credea că era cea mai frumoasă rochie de seară a ei, pentru un joc de biliard.

Era extraordinar de palpitant.

Vizitiul ciocăni pentru ea și se îndepărtă, în timp ce o mic.» fantă din ușă se deschise și o pereche de ochi - negri ca smoala apărură. Din spatele ușii nu se auzea năd un sunet.

-Eu... am primit o invitație. La biliard, spuse ea, ridicând o mână pentru a se asigura că masca era bine prinsă, urând mișcarea și nodul din gât, și agitația ei.

Se făcu liniște, apoi fanta se închise, lăsând-o singură în înlu neric, la miezul nopții. La intrarea din spate a unui dub de jocm I din Londra.

Înghiți în sec. „Bine. Nu a mers așa cum mă așteptam.” Ciociml din nou. Micuța fantă se deschise încă o dată.

-Soțul meu este...

Fanta se închise.

-... șeful tău, vorbi ea spre ușă, de parcă ar fi putut să deschidă singură, cu formula potrivită.

Din păcate, rămase închisă. Penelopa își strânse pelerina în jurul ei și se uită peste umăr, la vizitiul din spate, care tocnu

■' .ișeza la locul lui. El observă situația neplăcută în care se afla ■■I, din fericire, și spuse:

- De obicei, este o parolă, milady.

Bineînțeles. Cuvântul ciudat, de la finalul invitației. Cine avea "evoie de o parolă pentru a face ceva? Parcă era într-un roman j'.nl ic. își dres glasul și se duse din nou în fața ușii enorme.

Ciocăni iar. Fanta se deschise cu un pocnet și Penelopa zâmbi în direcția ochilor.

Nici un indiciu de recunoaștere. *O soție potrivită pentru un vaarckiz*

Am o parolă! exclamă ea triumfătoare.

Ochii nu fură impresionați.

Eloa, șopti ea, fără a ști cum funcționa procesul.

Panta se închise din nou.

„Chiar așa?“ Ea așteptă, întorcându-se la trăsură și aruncân- -I» i i vizitiului o privire enervată. El ridică din umeri, de parcă ar fi <l'us: „Nu am nici o idee“.

, i chiar când era pe punctul de a renunța, auzi zgomotul unui In» »i descuiat și scârțâitul de metal pe metal... și ușa masivă se il* >< hise. Nu își putu masca bucuria.

!■ irbatul dinăuntru era enorm, cu pielea închisă la culoare și ț fiii negri, și cu o expresie imobilă, care ar fi trebuit să o sperie (k* iVnelopa, dacă nu ar fi fost atât de entuziasmată. Era îmbrăcat tu i' intaloni bufanți și o cămașă cu nasturi, a cărei culoare nu se ■utr.i distinge în lumina slabă, și nu purta vestă sau palton. Hi Ii vis despre el că este îmbrăcat necorespunzător, dar își aduse ppnle aminte că nu mai intrase niciodată într-un dub de jocuri ■i ii 11 r o ușă misterioasă, unde ți se cerea parola, așa că se gândi că fIM foarte puține despre codul vestimentar potrivit al ușierului, Hi M r.istă situație.

I « Mu tură hârtia care îi fusese adusă mai devreme, în acea zi.

Vrei să-mi vezi invitația?

Nu.

II ,c dădu la o parte pentru a o lăsa să intre.

<), spuse ea, ușor dezamăgită, trecând pe lângă el, în holul Bli, l'fivindu-l cum închide ușa în spatele ei, cu o bufnitură IIIH nlnțătoare.

El nu o privi; în schimb, se așeză pe un scăunel așezat lângă ușă, ridică o carte de pe un raft din apropiere și începu să ci teasc.1 la lumina unui sfeșnic de perete. Penelopa îl privi uimită. Se pan* că era un om de litere. Stătu tăcută câteva clipe, neștiind cari era următoarea mișcare. El nu părea a observa. Apoi, ea își dres glasul. El întoarse o pagină. în cele din urmă, ea spuse:

- Te rog să mă scuzi.

El nu ridică privirea.

-Da?

-Sunt Lady...

- Fără nume.

Făcu ochii mari.

-Poftim?

Sarah 'MacLean

-Aici nu se spun nume. Întoarse o altă pagină.

-Eu... se opri, neștiind ce să spună. *Aici? Bine, dar eu...*

-Fără nume.

Rămaseră tăcuți încă puțin, până când ea simți că nu mai suportă.

-Ai putea să-mi spui dacă voi sta aici toată noaptea? Dacă aș (i știut, mi-aș fi adus și eu o carte cu mine.

El ridică privirea, și ea se delectă cu felul în care ochii lui negri se măriră ușor, de parcă l-ar fi surprins. El îi făcu semn spre c.v patul îndepărtat al holului, unde o altă ușă se deslușea în întu< neric. Nu o văzuse mai devreme. Se duse către ea.

-La biliard ajung pe aici?

El o privi cu atenție, de parcă ar fi fost un specimen i microscop.

-Printre alte lucruri, da.

Ea zâmbi.

- Excelent. Ți-aș cere numele pentru a-ți putea mulțumi apf cum se cuvine, domnule, dar...

El se întoarse la carte.

- Fără nume.

-Exact.

Ea deschise ușa, lăsând să intre o rază de lumină din coridorul il>- dincolo. Se uită în spate, la ușierul ciudat, impresionată de |i ><:ul luminii aurii pe pielea lui închisă, și spuse:

- Ei bine, oricum îți mulțumesc.

El nu răspunde, și ea păși în holul bine luminat, închizând lîne ușa în urma ei, rămânând singură. Coridorul era lat și | lung, deschis în ambele direcții, și lumînările luminau fiecare

• ■ ntimetru al holului, într-o culoare vie, grație decorului aurit, Mi And ca întregul spațiu să fie cald și strălucitor. Pereții erau I hi nperiți cu mătase stacojie și catifea de culoare vinului, cu un model șerpuit, și Penelopa nu se putu abține să nu întindă mâna l"-ntru a le atinge, plăcându-i felul în care plușul se simțea sub «Ungerea ei.

O soție potrivită pentru un marcfiiz

Un hohot de răs feminin veni dintr-un capăt al coridorului, I fi t-a se îndreptă către el instinctiv, fără a ști ce va găsi, dar llmțindu-se, în mod ciudat, pregătită pentru orice ar fi urmat să •i întâmple. O luă pe marginea coridorului, cu degetele mângâind ■fetele, trecând de o ușă închisă, și alta, și apoi alta. Se opri în |* t(i unei uși deschise, care dezvăluia o încăpere în care nu se Mli decât o masă lungă, și păși înăuntru, gândindu-se să arunce |m pt ivire mai de aproape.

Încastrată în masă, la câțiva centimetri adâncime, era o ■■■■■.t din postav verde, brodată cu un fir deschis la culoare, de un ilb imaculat, cu un careu de numere care se întindea pe toată Itm^îmea și lățimea sa. Penelopa se aplecă pentru a cerceta textul IlmiI uz, lucrat cu grijă - misterioasa combinație de numere, fracții

• nvinte. întinse mâna, pentru a-și trece un deget, înmănușat, i lungul cuvântului *Noroc*, un fior de emoție străbătând-o, în i>l i ce urmărea curba lui O și unghiurile lui N.

Ai descoperit jocul de zaruri.

I MC tăie respirația de surprindere și se roti, cu mâna la gât, (il iu a-1 descoperi pe domnul Cross, stând în ușa camerei, un zâmbet pieziș pe chipul frumos. Ea înlemni, știind că Aphc prinsă.

-Îmi pare rău. Nu am știut unde... Nu era nimeni în... Vocea îi pieri, stabilind că tăcerea era o alegere mai bună decât să conștientizeze ca o netoată.

El râse și înaintă.

-Nu trebuie să te scuzi. Acum ești membru, și ești liberă să mergi unde vrei.

Ea își înclină capul.

-Membru?

El zâmbi.

- *Saraft 'Macleon* -

- Este un club, milady. Este necesară calitatea de membru.

-Sunt aici numai pentru biliard. Cu Michael? Nu îți dorim* să sune a întrebare.

Cross clătină din cap.

- Cu mine.

-Eu... se opri, încruntându-se.

„Nu cu Michael.” Invitația nu era din partea lui. Cross zâmbi, dar Penelopa nu se simți mai bine.

-Nu.

-El nu este aid?

Nid nu avea să-l vadă?

-Este pe aid, pe undeva. Dar nu știe că *dumneata* ești aid.

Fu cuprinsă de dezamăgire. „Bineînțeles că nu știa.” Nu eu interesat să își petreacă serile cu ea. Și în urma aceluia gând, ap.li« altul: „Va fi furios”.

-Era de la tine.

El își înclină capul.

- Era de la înțger.

Ea analiză cuvintele și misterul din ele. „înțger.”

- Este mai mult decât o invitație, nu?

Cross ridică un umăr, în haina lui perfect croită.

-Acum știi parola. Asta te face membru.

Membru.

Oferta era tentantă - accesul în imul dintre cele mai

lege

duhuri din Londra și toată aventura pe care și-o dorise vreodată. Se gândi la bucuria care venise odată cu invitația la biliard, la mirarea care o cuprinsese când pășise pe ușa spre holului calci

iii. tludtor al acestui dub misterios. La încântarea care o înfio- i awe când văzuse învârtirea ruletei, după prima ei vizită.

Dar crezuse că următoarea ei vizită - din seara asta - va fi cu *t|, Se înșelase. El nu voia o parte din ea. Nu așa. li amintea de asta

■ n i de câte ori se prefăceau că se iubesc. De câte ori o atingea jii'itru a se asigura de participarea ei la farsă. De câte ori ieșea •lin casă, în loc să își petreacă seara cu ea. De câte ori alegea i.ulmnarea în locul ei.

Iși îndepărtă nodul de emoție care i se pusese în gât. El nu îi va "I* ri căsnida...

Așa că, în schimb, ea trebuie să aleagă aventura.

Mersese prea mult pe această cale pentru a o putea părăsi, |>Anâ la urmă. Întâlni privirea liniștită, cenușie, a lui Cross și res- I>|. 1 adânc.

Biliard, atunci. Intenționezi să-ți respecti această promisiune?

O soție

Cross zâmbi și flutură mâna spre ușă.

Sala de biliard este în cealaltă parte a holului.

Inima ei începu -1 bată tare. Ți pot lua pelerina? Arăți grozav, îi spuse el simplu,

i And lâna neagră scoase la iveală satinul corai - rochia pe care și-o |>ic;ese pentru alt bărbat, unul care nu avea să o vadă, și căruia,

■ In,ir dacă ar fi văzut-o, nu i-ar fi ^{Serafi (Maclean)} păsăt cum arăta.

iși alungă gândul din minte și întâlnește privirea prietenoasă a hi Cross, zâmbind, când el scoase un trandafir alb, oferindu-i-1,

1. »i And un pas către ea.

Bine ai venit de Cealaltă Parte, spuse atund când ea primi ll" irea. Mergem?

f it îi indică holul de dincolo, și Penelopa o luă în față, părăsind pmera. Înainte să poată deschide ușa sălii de biliard, pe hol *i' auziră mai multe vod. Se întoarse, recunoscătoare pentru llr|/hi zarea ei simplă, în timp ce un grup de femei, cu măști rr mănătoare, se îndrepta în grabă către ei.

Când grupul trecu prin dreptul lor, femeile își lăsară capetele în |k» ții curiozitatea începu să o roadă pe Penelopa. Oare erau mem- lt<r .ile maltei sodetăți? Erau femei ca ea? În căutarea aventurii?

>'j *pe ele le ignorau soții lor?*

Clătină din cap la acest gând, rătăcitor și nepoftit, înainte ca una dintre femei să se oprească în fața lui Cross, ochii ei albaști i strălucind în spatele măștii roz.

—Cross... rosti ea târâgănat, aplecându-se pentru a-i dărui

o vedere excelentă asupra sânilor ei. Mi s-a spus că uneori ești i singur seara.

Penelopa rămase cu gura căscată. Cross ridică o sprânceană.

-In seara asta nu, draga mea.

Doamna se întoarce spre Penelopa, privirea zăbovind-i pe* trandafirul din mâna ei.

- Prima noapte? Poți veni cu noi, dacă vrei.

Ochii Penelopei se măriră la auzul cuvintelor.

-Mulțumesc, dar nu. Făcu o pauză, adăugând:

Totuși, surii

foarte, ^{potrivită pentru un marchiz -} flatată.

O soție

Părea lucrul corect de spus. Femeia își dădu capul pe spat< și râse, tare și fără ezitare, și Penelopa își dădu seama că nu gândise vreodată că ar putea auzi un râs sincer de la o femeie cu care nu era înrudită.

„Ce e locul ăsta?“

-Fugi, dragoste, spuse Cross, cu un zâmbet încurajator. Voi, frumoaselor, aveți o luptă de privit, nu?

Zâmbetul deveni o grimasă perfectă, și Penelopa rezista tentației de a încerca și ea expresia. Unele femei făceau ca flirtul să pară atât de simplu.

-Da, într-adevăr. Am auzit că Temple este în formă bună în seara asta. Poate că va fi singur după meci.

- Poate că va fi, spuse Cross într-un fel care o făcu pe Peru* lopa să creadă că nu era nîd o îndoială că Temple va fi singm după med.

Femeia cu mască ridică un deget la buze.

- Sau poate Boume... spuse ea gânditoare.

Penelopa se încruntă. „În nici un caz Boume.“ Numai ideea acestei femei împreună cu soțul ei o făcu pe Penelopa să vrea să l sfâșie masca de pe față și să îi dea o luptă de privit de aproape Deschise gura pentru a-i spune exact asta, când Cross interveni, părând a înțelege turnura pe care o lua conversația:

-Mă îndoiesc că Boume va fi disponibil în seara asta, draga mea. Vei pierde începutul dacă nu te grăbești.

Asta păru să o pună în mișcare pe cealaltă femeie.

-La dracu?. Trebuie să plec. Ne vedem la Pandemoniu?

Cross dădu din cap, cu grație.

-Nu îl voi rata.

Ea grăbi pașul și Penelopa o privi lung, înainte să se întoarcă «pre el.

O soție

-Ce ^{potrivita pentru un marchiz} este Pandemoniu!

-Nimic de care trebuie să te preocupi dumneata.

Ea se gândi să insiste asupra întrebării, în timp ce el întinse m.ina spre ușa sălii de biliard. Dacă cealaltă femeie avea de gând k participe la acest eveniment, voia și Penelopa, dacă nu din alt motiv, atunci pentru a-și găsi curajul de a o opri pe stricată.

Nu *că Penelopa ar fi fost cu mult diferită.*

Până la urmă, purta o mască și era pe punctul de a lua o lecție de biliard de la un bărbat care nu era...

Era și timpul să apari. Nu am timp să te aștept, pe tine și pe

■ li 'minele tale, în seara asta. Și de ce naiba jucăm aici? Chase ne va omorî dacă...

... *soțul ei.* Care se sprijinea de masa de biliard în cauză, cu tacul m mână, arătând foarte, foarte arătos. Și foarte, foarte nervos. Il îndreptă de spate.

Penelopa?

Și cam *gata cu masca.*

Aici le este mai ușor doamnelor să joace, spuse Cross, în mod

•vldcnt amuzat.

Michael făcu doi pași spre ei, înainte să se oprească, cu pumni lin Iceștați. Privirea lui o găsi pe a ei, sclipind verde în lumina lumânării.

Ea nu joacă.

Nu cred că ai de ales, spuse ea. Pentru că am o invitație.

Păru a nu-i păsa.

Scoate-ți masca aia ridicolă.

Cross închise ușa, și Penelopa întinse mâna pentru a-și șocate masca, simțind că a se demasca în fața soțului ei era mult mai dificil decât să se dezbrace complet în fața întregului parlament.

Cu toate acestea, ea își îndreptă umerii și își scoase masca, privindu-1 drept în față.

-Am fost invitată, Michael, spuse ea, auzind tonul de apărare din vocea ei.

-Cum? Cross ți-a oferit o invitație când te-a condus acasă în toiul nopții? Ce altceva ți-a mai oferit?
— Sarah Maclean -

-Bourne, spuse Cross, cuvintele răsunând ca un avertisment, în timp ce el înainta pentru a se apăra.

Pentru a o apăra pe ea. Dar ea nu avea nevoie de apărarea lui Nu greșise cu nimic.

-Nu, spuse Penelopa, vocea răsunând ca oțelul. Lord Bourne știe exact unde am fost și cu cine, pe toată durata mariajului nostru scurt și dezastruos. Înaintă spre Michael, faptul că fusese jignitA făcând-o mai îndrăzneată. Acasă, singură. În loc să fiu aici, unde, pare-se, femeile din jumătate de oraș își doresc parola pentru patul lui. Ochii lui se măriră. Aș aprecia dacă ai pleca, adăugă ea, aruncând masca și trandafirul pe masa de biliard. Vezi tu, de-abu am așteptat această lecție. Iar tu fad și să îmi fie foarte greu să m.l bucur de ea.

Capitolul 18

Dragă M.,

Aș vrea să am curajul să vin la clubul tău și să mă prezint drept vechea ta prietenă, dar sigur că nu-i am. Și probabil că este mai bine așa, pentru că nu sunt sigură de ce mi-ar plăcea mai tare să fac: să te lovesc sau să te îmbrățișez.

Nesemnată

Reședința Dolby, martie 1827

Scrisoare netrimisă

— *Sarah Maclean* -

*

Ea îl epuiza. Dispăruse soția blândă, dulce, de care credea că își avea parte, cu zăpada așternându-i-se pe bonetă, când li vorbea ilrapre pretenției din trecut, un fulg pribeag aterizând și lopindu-se aproape instantaneu pe vârful nasului ei, în timp ce IM îi zâmbea.

Și în locul acelei femei era o amazoană, stând în mijlocul

< lului lui, în inima Londrei întunecate, făcând pariuri la ruletă, în
văzul orașului, militând pentru ~~O soție potrivită pentru un marchiz~~ —

i MI reputația surorilor sale și planificând lecții de biliard cu unul dintre cele mai puternici și mai de temut bărbați din Londra.

Și acum, stătea în fața lui și, cu foarte mare îndrăzneală, îi MI);ora să o lase singură. Ar trebui să facă exact asta. Să o lase >i< u) și să pretindă că nu s-au căsătorit niciodată. Să o ducă înaltul în Surrey sau, și mai bine, să o trimită în Ținutul Nordic, l'i-ntru a-și trăi nou-descoperitele plăceri scandaloase departe de r I El avea Falconwell și subiectele răzbunării sale și era momentul ni o alunge din viața lui.

Dar nu voia să renunțe la ea. Ar fi vrut să o arunce pe umăr și NA o ducă acasă, în pat. La naiba! Patul nici măcar nu era necesar. A i fi vrut să o arunce pe malurile înzăpezite ale lacului Sertentine .ui pe podeaua salonului tatălui ei, sau pe bancheta prea îngustă

11 răsuri lui și să o dezbrace până la piele, lăsând-o fără protecție împotriva mâinilor și a buzelor lui, și aceea dorință nu se schimbă. Masa de biliard era destul de solidă pentru a-i ține pe iimându-i, garantat.

Nu plec nicăieri până nu îmi spui de ce ești aia, mârâi el, (na a avea încredere să se apropie de ea, nesigur de capacitatea 1111 de a sta lângă ea fără a o dojeni, fără a-i explica, foarte dar, că

ii «-sta nu era un loc potrivit pentru ea. Că nu era binevenită aici.

Că asta o va distruge.

Cel din urmă gând îl înnebuni.

Răspunde-mi, Penelopa. De ce ești aici?

Ea îi întâlnește privirea, ochii ei albaștri aruncându-i o privire abruptă.

-Ți-am spus. Sunt aici pentru a juca biliard.

- Cu Cross.

- Ei bine, ca să fii cinstită, am crezut că ar fi putut fi cu tine.

- De ce ai crede asta?

El nu ar fi invitat-o niodată aici.

- Invitația mi-a fost adusă de doamna Worth. Am crezut că tu ai trimis-o.

- De ce ți-aș trimite o invitație?

- Nu știu. Poate că îți dăduseși seama că ai greșit și nu voiai să recunoști asta cu voce tare?

Cross scoase un fornăit, încercând să-și înăbușe râsul, din poziția lui de la O soție ușa, și Michael se gândește să îi omorâre. Dar era prea ocupat să se descurce cu soția lui dificilă.

-Ai crezut greșit. Să nu îmi spui că ai închiriat din nou o birjă.

-Nu, spuse ea. A venit o trăsură să mă ia.

El făcu ochii mari.

-Trăsura cui?

Ea înclină capul, gândindu-se.

-Nu sunt sigură.

El crezu sincer că ar putea înnebuni.

-Ai acceptat să fii transportată cu o trăsură străină, la intrarea din spate a celui mai râu-famat dub de jocuri din Londra...

- Deținut de soțul meu, spuse ea, de parcă asta ar fi trebuit să facă diferența.

-Răspuns greșit, draga mea. El făcu un pas înapoi, forțându-se să se aplece peste masa de biliard. Ai venit aici cu o trăsură străină.

-Am crezut că tu ai trimis-o!

- Ei bine, nu am făcut-o! tună el.

- Ei bine, asta nu este vina mea!

Tăcură amândoi, replica ei furioasă răsunând în micuța ca meră, amândoi respirând greu și sacadat. Nu avea de gând să o lase să câștige.

-Cum naiba ai intrat aici?

Invitația mea conținea o parolă, spuse ea, iar el simți satisfacția din vocea ei - îi plăcea să-l uluiască.

Ba se apropie, și el fu atras de felul în care pielea îi strălucea în lumină.
Respiră adânc, spunându-și că trebuia să se calmeze,

• i ui că era disperat să îi simtă aroma delicată - ca violetele care

■ i oșteau vara la Surrey.

Te-a văzut cineva intrând?

Nimeni, în afară de vizitiu și de bărbatul de la ușă, cel care ■■■ .1 cerut
parola. *Saraf: 'MacLean*

Cuvintele nu îl făceau să se simtă mai bine.

NU ar trebui să fii aici.

NU am avut de ales.

-Serios? Ai fost obligată să părăsești casa noastră caldă, ¹ ufortabilă, în
toilul nopții, și să vii la biroul meu - un loc în care |i un spus în mod clar să nu vii
niciodată? Un loc care nu este ilrloc tipul acela de locuri în care ar trebui să stea
femeile de •umil tău?

IM înlemni, ochii ei albaștri sclipind dintr-o cauză pe care el nu

o locunosc.

Întâi de toate, nu este casa *noastră*. Este casa *ta*. Deși nu îmi |n>i imagina
de ce o ai, ținând cont de cât de puțin timp petreci nioto. Totuși, în mod sigur, nu
este casa *mea*.

Bineînțeles că este.

Despre ce vorbea? Doar era ca și cum îi dăduse ei casa.

Nu. NU este. Servitorii îți răspund ție. Poșta vine pe numele Iiti Pentru
numele lui Dumnezeu, nu mă lași nici măcar să Mhpund la invitațiile la baluri! El
deschise gura pentru a răspunde, In descoperi că nu are cu ce se apăra. Se
presupunea că suntem fii 'Horiți, dar nu am nici o idee despre cum se
administrează Imn.) aia. Cum trăiești tu. Nu știu nici măcar care este budinca li»
preferată!

(uvintele ieșeau mai repede și mai furioase acum.

Am crezut că nu vrei o căsnicie bazată pe budinca, spuse el.

NU vreau! Cel puțin, nu credeam că vreau! Dar cum nu știu iflutlc altceva
despre tine, mă mulțumesc și cu budinca!

-Budincă cu smochine, draga mea, o luă el în zeflema. Tu dl făcut să fie budinca mea preferată.

Ea se încruntă la el.

- Mi-ar plăcea să-ți dau cu o budincă cu smochine în cap.

Cross chicoti, iar Michael își reaminti că aveau spectatoii îi aruncă o privire partenerului său.

- Sarah Maclean —

- leși.

- Nu. El m-a invitat aici. Să rămână.

Cross ridică o sprânceană.

- Este greu să refuzi o doamnă, Bourne.

Îi venea să-l omoare pe slăbănogul cu păr roșcat. Și i-ar fi făcut plăcere.

-Ce treabă ai să îmi inviți nevasta, afară din casa ei, în toiul nopții? Întrebă el, incapabil să se stăpânească să nu facă un jun amenințător spre fostul lui prieten.

-Te asigur, Bourne, îmi place atât de mult să o văd pe soli» ta cum te joacă pe degete, încât îmi doresc să fi fost eu cel care 4 trimis invitația. Dar nu am fost.

-Poftim? interveni Penelopa. Nu tu ai trimis invitația? Dac A nu tu, atunci cine?

Bourne știa răspunsul.

-Chase.

Chase nu putea să nu se vâre în treburile altora. Penelopa NI* întoarse către el.

- Cine este Chase?

Cum Bourne nu răspunse, Cross o făcu:

-Chase este fondatorul îngerului, milady, cel care ne-a făcut pe toți parteneri.

Penelopa clătină din cap.

- De ce m-ar invita la biliard?

-O întrebare excelentă. Se întoarse spre Cross. Cross?

Cross își încrucișă brațele și se sprijini de ușă.

-Se pare că Chase crede că doamna are de recuperat o datori**.

Una din sprâncenele lui Boume se arcui, dar nu spuse nimic

Penelopa clătină din cap.

- Imposibil, Nu ne-am întâlnit, ^{Sarah MacLean}niciodată.

Michael se încruntă la Cross, care zâmbi și spuse:

- Din păcate, Chase este întotdeauna cu un pas înaintea

■ Hi i .tră, a celorlalți. Dacă aș fi în locul tău, aș accepta plata, pur și simplu.

Penelopa ridică din sprânceană.

În vizite la sala de jocuri?

Se pare că asta este oferta.

Ba zâmbi.

Ar fi nepoliticos dacă aș refuza.

Intr-adevăr, milady.

< I'DSS râse, și Michael disprețui familiaritatea din râsul lui.

Va accepta invitații la club din partea lui Chase sau a oricui altcuiva, peste cadavrul meu, mârâi el, și Cross păru, în cele din

* i u n.i, să își dea seama că vorbea serios. leși.

i YOSS privi spre Penelopa.

Voi fi afară, în cazul în care ai nevoie de mine.

Cuvintele îl enervară și mai mult pe Bourne.

Nu va avea nevoie de tine. „îi voi da eu tot ce are nevoie.”

Nu mai fu nevoie să o spună, pentru că Cross plecase deja, iar Penelopa începuse să vorbească.

Am avut de-a face cu mulți bărbați de-a lungul anilor, Michael, rtm .uportat logodna cu un bărbat căruia nu i-a păsat deloc de hint' și de reputația mea, și ruperea logodnei, care a făcut deliciul I n lilorilor din sălile de bal timp de două sezoane complete - în me ce logodnicul meu s-a însurat cu dragostea vieții lui, care I 11 >li'rit imediat moștenitori, și nimănui nu părea să-i pese.

1 i ținea evidența întâmplărilor pe degete, în timp ce vorbea, bfttînd spre el.

După asta, au urmat cind ani în care am fost curtată de

I >.iți care nu vedeau în mine nimic altceva în afară de numele arborele meu genealogic sau zestrea mea - nu că evitarea

■ />>r căsătorii m-ar fi ajutat vreun pic, pentru că se pare că m-am nl* ■ < u o căsnide care nu are nimic de-a face cu mine și totul de-a ■ < f cu legătura mea cu o bucată de pământ.

Cum rămâne cu Tommy, dragostea ta cea mare?

<)i hii ^{și scîmbară flăcări} ~~pentru un~~ marchiz -

O soție

-Nu este dragostea mea cea mare, și tu o știi. Nu a fost nici măcar logodnicul meu.

El nu își putu ascunde surprinderea:

-Nu a fost?

-Nu. Te-am mințit. Am pretins că este, pentru ca tu să ter mini cu planurile tale nebune de a mă răpi și de a mă forța să m.l mărit cu tine.

-Nu m-am oprit.

-Nu, nu te-ai oprit. Și până am ajuns în acel punct, deja nu prea mai aveam chef să îți spun adevărul. Ea se opri și își adun.1 gândurile. Și de ce aș fi făcut-o? Erai Ia fel ca toți ceilalți. Cel puțin, logodna cu Leighton implica un anumit aspect al caracterului meu - chiar dacă era partea plictisitoare, cuviincioasă.

Michael se abținu să spună ceva, în timp ce ea se apropia. Nu era nimic plictisitor sau cuviincios la această Penelopa, care stătea într-un club de jocuri de parcă ar fi fost al ei, absolut furioasă. Era plină de energie și splendidă, și el nu își mai doriM* niciodată ceva atât de tare, cum o dorea în acel moment.

Ea continuă:

-Ținând cont că ție nu îți pasă deloc de dorințele mele, am hotărât să îmi văd singură de propriile plăceri. Cât timp voi primi invitații la aventură, le voi accepta.

Nu o va face, nu fără el

Veni rîndul lui să înainteze spre ea, neștiind de unde si înceapă, împingând-o în spate, spre masa de biliard.

-Ți dai seama ce ți se poate întîmpla într-un loc ca

acesta? Ai fi putut fi atacată și lăsată să mori într-un șanț.

-Oamenii sunt rareori atacați și lăsați să moară într-un șanț, în Mayfair, Michael. Izbucni în râs. Un râs *adevărat*, și el sr gândi să o strângă de gât cu mâna lui. Cu excepția cazului în care riscam să fiu acostată de ușierul tău literat, cred că acest loc es<> destul de sigur, sinceră să fiu.

-De unde știi? Nici măcar nu știi unde ești.

-Știu doar că sunt în Cealaltă Parte a îngerului. Așa i-a spus omul de la ușă. Așa i-a spus Cross. Așa i-ai spus și tu.

- Ce parolă ți s-a dat?

- Eloa.

Bourne trase adânc aer în piept. Chase îi oferise un permis

■ <> mplet pentru vizitarea clubului. Acces în orice cameră, la orice ■veniment, la orice aventură își dorea, fără însoțitor.

Fără *el*.

- Ce înseamnă? întrebă ea, observându-i surprinderea, înseamnă că voi avea de discutat cu Chase

-Adică, ce înseamnă „Eloa“?

El se încruntă, răspunzându-i pur și simplu:

Este numele unui înger.

Penelopa înclină capul, gândindu-se.

- Nu am auzit niciodată de el.

- Nid nu aveai cum.

-A fost un înger căzut?

- Da, ea a fost. Ezită, nedorind să îi spună povestea, dar inca- l'ibil să se oprească. Lucifer a ademenit-o ca să cadă din cer.

Cum a ademenit-o?

El îi întâlnește privirea.

S-a îndrăgostit de el.

Ochii Penelopei se făcură mari.

El o iubea?

Așa *cum un dependent iubește dependența*.

În singurul fel pe care-1 cunoștea, lia clătină din cap.

- Cum a putut să o păcălească?

NU i-a spus niciodată numele.

Avu o tresărire.

Fără nume.

Nu, nu pe partea asta.

■ Ce se întâmplă pe partea asta? Ea se sprijini de masa de pllard, mâinile ei apucând marginile laterale.

Nimic din ce trebuie să știi tu.

Ha zâmbi.

Nu îmi poți ascunde, Michael. Sunt membru acum.

I >ar el nu voia să fie. Nu voia să fie atinsă de această lume.

.i* duse lent spre ea, incapabil să reziste.

- Nu ar trebui să fii.

-Dar dacă vreau să fiu?

Acum era aproape de ea, destul de aproape pentru a întinde mâna și a o atinge, pentru a-și plimba degetele pe pielea albă, delicată a obrazului. Când ridică mâna pentru aface asta, ea se feri, întorcându-se și mângâind postavul verde cu mâna înmănușată „Nu mă atinge.” Cuvintele răsunară în mintea lui și încetă să o mai urmărească.

- Michael? Numele lui îl scoase brusc din visare. Ce se întâmplă aici? Îi întâlni ochii albaștri.

-Aid este partea din club pentru doamne.

-Sunt femei și în partea cealaltă.

-Dar nu doamne. Acele femei vin cu bărbați... sau pleacă cu ei.

-Adică sunt amante.

Degetele ei găsiseră o bilă albă de biliard și o rostogoleau, încoace și încolo, sub palmă, iar el rămase încremenit, privind l.i felul cum se mișca mâna ei, apucând-o și dându-i drumul, rotind-o și oprind-o.

Își dorea acea mână pe propriul trup.

-Da.

- Și pe partea asta?

Acum era exact în fața lui, cu aproape doi metri de ardezie și postav între ei.

- În partea asta, sunt doamne.

Ea făcu ochii mari.

-Doamne adevărate?

El nu se putu abține și rosti pe un ton sec:

-Ei bine, nu sunt sigur cât de mult merită adjectivul,

dar da, Poartă titluri, în general.

- Câte sunt?

Era fascinată. Nu o putea învinovăți. Ideea că un numAr de femei aristocrate avea oricând acces la vicii și păcat era, într-adevăr, foarte scandaloasă.

-Nu multe. O sută?

- *O soție*
potrivită pentru un nărcik
O sută? Penelopa își nuse palmele desfăcute pe masă și se i»locă în față, iar ochii lui fură atrași de colinele sânilor ei, care i.ill au rapid sub marginea rochiei. Materialul era prins cu o lungică lungă, albă, capetele de mătase începând să se desfacă. Cum de rămâne un secret?

Bl zâmbi.

Deja ți-am spus, dragoste, facem comerț cu secrete.

Ea clătină din cap, cu o expresie de admirație.

- Uluitor. Și vin aici să parieze?

- Printre alte lucruri.

-Ce lucruri?

Tot ce fac și bărbații. Pariază, merg la lupte, beau peste măsură, mănâncă excesiv...

-Se întâlnesc aici cu iubiții?

Lui nu îi plăcu întrebarea, dar știa că trebuia să răspundă, l'i Mte că o va speria.

- Câteodată.

Ce incitant!

Să nu-ți vină idei!

Despre un iubit?

Despre orice. Nu te vei folosi de îngerul Căzut, Penelopa. Mu este pentru femei ca tine. „Și în mod clar, nu cu un iubit.“

Ideea altui bărbat atingând-o îi făcu poftă lui Michael să loveas- lAteva.

lia îl privi tăcută, pentru un moment, înainte să se miște, dând im oi mesei, spre el.

Tot spui lucruri ca acesta. „Femei ca mine.“ Ce înseamnă iila?

Erau atât de multe feluri de a-i răspunde la întrebare: Femei Iun' sunt inocente. Femei care se comportă perfect, cu un trecut [«I fect și cu o educație perfectă și cu o viață perfectă. Femei care

ii perfecte.

Nu vreau să fii atinsă de această viață.

De ce nu? Este și viața ta.

Nu este același iucru. Nu este pentru tine. „Nu este îndeajuns Ir bună pentru tine.”

-----Sarahi 'MacLean----- - Sarah TAacLean ---

Ea se opri la colțul apropiat al mesei, și el văzu suferința în ochii ei. Știa că o deranjează cuvintele lui. Știa, de asemenea, că era mai bine pentru amândoi dacă rămânea jignită. Și stătea departe de acest loc.

-Ce este atât de în neregulă cu mine? șopti ea.

Ochii lui se măriră. Și dacă ar fi avut la dispoziție

UN AN peni 111 a se gândi ce să spună într-o astfel de situație, ideea că ea .u percepe faptul că îi interzicea să vină la îngerul Căzut pentru c.l ar fi fost ceva în neregulă cu ea nu i-ar fi trecut niciodată prii» minte. Doamne, nu era nimic în neregulă cu ea. Era perfectă. Prea perfectă pentru asta.

Prea perfectă pentru el.

-Penelopa, pași spre ea, apoi se opri, dorind să spună ceea *io* trebuia.

Când era vorba despre orice altă femeie din Anglia, și ia ce să spună, dar se părea că nu știuse niciodată ce să-i spună ei. Ea dădu drumul bilei de biliard, lăsând-o să se rostogolească pe masă, lovind manta și mergând într-o direcție nou A Când se opri, ea se uită din nou la el, ochii ei albaștri strălucind in lumina lumânărilor.

- Dar dacă nu eram Penelopa, Michael? Dacă regulile se aplicau și în acest caz? Dacă, într-adevăr, nu ar fi existat nume?

- Dacă n-ar fi existat nume, ai fi fost într-un pericol adevărat

-Ce fel de pericol?

Felul care se termină cu încă un înger căzut.

- Nu contează. Există nume. Tu ești *soția* mea.

Buzele ei se arcuiește într-un zâmbet vag.

-Ironic, nu-i așa, că dincolo de acea ușă, o sută de soții, «celor mai puternici bărbați din Anglia iau ceea ce vor, cu cine vor, iar aici, nici măcar nu îmi pot convinge soțul să îmi arate ce s-ar putea întâmpla. ^{potrivit pentru un marșal} Soțul meu, care deține dubul. Care îl iubești, De ce nu-1 împărți cu mine? Cuvintele erau blânde și tentante și IUI era nimic în acel moment pe care Michael să îl dorească mai mult, decât să îi arate fiecare centimetru al acestei vieți decadente.

O soție

Dar o dată în viața lui, avea să facă tot ceea ce trebuia.

Așa că spuse:

Pentru că meriți mai mult. Ochii ei se măriră, în timp ce rătăcise în cealaltă parte a camerei, îndepărtându-se, cu spațiu în plus, de masă. Meriți mai mult decât o masă de biliard într-un

îi iubesc de jocuri, decât o masă de ruletă plină de bărbați, care cred că fii ei, în cel mai bun caz, amanta cuiva, și în cel mai rău, ceva mult mai puțin flatant. Meriți mai mult decât un loc unde, în orice moment, poate începe o încăierare, sau poate fi pariată o avere, m o inocență poate fi pierdută. Meriți să fii ținută departe de i'astă viață de păcat și viciu, unde plăcerea și distrugerea sunt <n roșu și negru, înăuntru și în afară. Meriți mai mult, repetă el. Iv cineva mai bun decât mine.

Continua să meargă, privindu-i ochii din ce în ce mai mari, iluziile lor fiind întunecat de teamă sau de emoție, sau de o hrm mai mult de-atât, dar nu se putu stăpâni să nu se apropie >1 mai mult.

NU a fost un singur lucru de valoare în viața mea pe care să tin I distrug când l-am atins, Penelopa. Și al naibii să fiu dacă voi unite să îți se întâmple și ție asta.

H i clătină din cap.

NU mă vei distruge. Nu ai face-o. Ii! își ridică mâna la obrazul ei, trecând degetul mare peste (iii)lca incredibil de fină de acolo, știind, chiar când o făcea, că îi va fi greu să o lase să plece. Clătină din cap.

NU vezi, Șasepenny? Deja am făcut-o. Deja te-am adus aici, i> un expus la această lume.

IU clătină din cap.

NU ai făcut-o! Am venit singură aid. Eu am făcut alege- i*m asta.

Dar nu ai fi făcut-o dacă nu eram eu. Și partea cea mai rea
Hi* -"

Ni* opri, nedorind să spună mai multe, dar ea ridică mâna și o
< > 1 «cri pe a lui, ținând-o pe obraz.

Ce este, Michael? Care este partea cea mai rea?

I 1 închise ochii la atingerea ei, la felul în care îl făcea să ardă. 91 o I n-
buia să fie așa. Ea nu trebuia să îl afecteze așa. El nu trebuia pt -11 li >rească
atât de mult. Nu trebuia să fie atât de atras de ~~Sarah~~ ~~Michelle~~ -aventurieră,
incitantă, în care se transformase femeia cu care se căsătorise.

Și totuși, era.

El își apăsă fruntea de a ei, tânjind să o sărute, să
o atingă, să o arunce pe jos și să facă dragoste cu ea.

-Partea cea mai rea este că, dacă nu te trimit
înapoi, voi vrea să te țin aici.

Ochii ei erau atât de albaștri, de încântători,
înconjuțați de gene dese, aurii, de culoarea grâului de
toamnă, iar el putu vedou dorința în ei. îl dorea.

Mâna ei se mișcă pe pieptul lui, zăbovind acolo
îndelung, înainte să alunece în sus și în jurul cefei lui,
degetele ei răsfiiriin du-se în părul lui, cu o atingere
minunată, de nesuportat. Timpul se opri în loc, în timp
ce el savură senzația ei sprijinită de ol, căldura ei în
brațele lui, senzația că ea îi stăpânea gândurile, știind
că ea era moale și perfectă și a lui în acel moment.

-Și mă vei urî pentru asta. El închise ochii și șopti:
Meriți mal mult. „Mult mai mult decât mine.“

-Michael, spuse ea, ușor. Nu este nimeni mai bun. Nu pentru mine.

Cuvintele îl săgetară, și ea își înclină capul, se
ridică pe vâri U rile picioarelor și îl sărută apăsat pe buze.

Era cel mai perfect sărut pe care îl trăise vreodată,
buzele «l apăsate pe ale lui, moi și dulci, și complet
fascinante. Tânjim după ea zile întregi, și ea îi cerea
asta cu finețe, luându-i bu/it de jos între buzele ei și îl
atinse o dată, de două ori, până câini eî deschise

gura și ea îi fură răsuflarea cu explorarea nesiguri 4 limbii ei alunecând mătăsoș pe a lui. El o înconjură cu brațrlo, trăgând-o strâns spre el, iubind felul în care o simțea, moale ac< t unde el era tare, mătăsoasă acolo unde el era oțel.

Când, în cele din urmă, ea se opri din sărut, buzele îi er.tu umflate și roz, și el nu își putea lua ochii de la ele, de la gura dul- > întredeschisă, înainte să se curbeze în jurul cuvintelor ei:

O soție

privită pentru un moment.
- Nu vreau să învăț biliard în seara asta, Michael.

Privirea îi tremură, urcând deasupra acelor buze, întâlnind» 1 ochii.

-Nu?

Ga clătină ușor din cap, mișcarea fiind o promisiune plină •I» păcat.

Mai degrabă aș învăța despre tine.

II sărută din nou, iar el nu îi putu rezista. Nu exista nici 'in bărbat viu care să poată. Mâinile lui se lipiră de trupul ei,

ii ij' ind-o aproape de el. Era o tentă posibilă pentru a înfrunghi, foi o tentație reîncarnată, rugându-1 să facă dragoste cu ea, h#|i.n .indu-și reputația și orice altceva pentru care muncise o viață in) reagă. Și el descoperi că nu îi pasă.

Întinse mâna pe lângă ea, apăsând un buton ascuns și dând lh o parte peretele, pentru a scoate la iveală o scară, cu treptele nllnzându-se în sus, spre o prăpastie de întuneric. Întinse mâna P< ea, cu palma în sus, lăsând-o să aleagă dacă voia să urce cu MI Nu dorea ca ea să creadă vreodată că o fortase să facă asta. ■I i > it ragă în această experiență. Totuși, se simți exact invers, ca și nun această femeie-explorator curajoasă îl ademenea pe el.

'i când își așează mâna într-a lui, fără ezitare, fără remușcări, ■mlnța îl străbătu ca un fior din cap până în picioare, rapid și Inmape insuportabil. O trase spre el, sărutându-l cu patimă, Oh ilnte să o conducă pe scara întunecată, închizând ușa în urma in yi afundându-se în întuneric.

I Michael?

li șopti numele și sunetul, moale și decadent în întuneric,

* chemarea unei sirene. El se întoarse spre ea, mâna strân- Itiil o pe a ei, trăgând-o pentru a o așeza pe prima treaptă, cu

i u ându-și loc spre talie, iubind felul în care corpul i se simțea lli mâinile lui, rotunjimea șoldurilor, moliciunea pântecelui ei. li ni ușor când o ridică pe treapta de deasupra lui. Buzele ei ><ii acum la același nivel cu ale lui, și el fură un sărut, mângâind-o Unt, iubindu-i gustul, un drog de care nu se mai sătura.

Ne retrase, numai puțin, și ea suspină, sunetul plăcerii ei făcân- » T i o vrea mai mult decât își imaginase vreodată. îi acapară

ll nou gura, și mâinile ei îi găsiră pletele, degetele mângâindu-i i< lele, trăgând de ele, făcându-1 să-și dorească să fie dezbrăcați,

i î-a Si ghidă gura acolo unde își dorea cel mai mult. El gemu când înțelese fantezia și se opri, apucându-i mâna într-a lui pi spunând:

-Nu aici. Nu în întuneric. Vreau să te văd.

Ea îl sărută, apăsându-și sânii pe pieptullui, tăindu-i răsufare.), făcându-1 disperat după ea, după pielea ei, după atingerea ei, du; >A micile gemete care îl făceau mai tare ca piatra. Când îl eliberă idln

mângâierea amețitoare, el simți că își pierduse răbdarea. O dore* acum. Imediat. Fără ezitare. Așa că o ridică în brațe și o duse în sus pe scară. Pe tărâmul decadentei. Al plăcerii.

CapitoCuf 19

potrivită pentru un ma

O soție

Dragă M.,

Astăzi, am împlinit douăzeci și șase de ani.

Douăzeci și șase de ani, și nemăritată - îmbătrânind și ofilindu-mă cu fiecare ceas care trece, în ciuda a ceea ce-i place mamei să spună în momentele ei bune.

Opt sezoane și nădăd măcar un pretendent acceptabil... un record umilitor pentru cea mai mare dintre fiicele casei marchizului de *Needham și Dolby*.
În dimineața asta, la micul dejun, am văzut dezamăgirea în privirile tuturor.

Dar, știind care au fost opțiunile mele, mi-am dat seama că n-am fost în stare să fiu de acord cu cenzura lor.

Sunt o fiică rea, într-adevăr.

Nesemnată

Conacul *Needham, august 1828*

Scrisoare netrimisă

*

Scara ducea către apartamentul proprietarilor.

Michael o lăsă în picioare chiar în pragul ușii secrete care nu deschidea în partea de sus a pasajului, înclzând-o bine în urm.)

lut, înainte să se îndrepte, cu o grație grăbită, spre ușa principală

ii M'/C, nedorind să piardă nici un moment din asta. Din el.

Sr gândise că o va duce spre pat - mai mult ca sigur, în acest Ini) imens, unde bărbații veneau pentru a explora slăbiciunile (i plăcerea, exista un loc unde el dormea. Unde ea ar putea să I' trmăcuel.

(Jnde ar putea face și alte lucruri, înainte să fie nevoiți să revină la i militate și să-și amintească toate motivele pentru care mariajul bn era un haos, iar viețile lor o apucaseră pe făgașul greșit.

< and încuie ușa și se întoarce la ea. De ce? Se opri, luminată 'If Urcările calde a trei șemineuri și de fereastra mare, aurie, care îlAilca spre parterul îngerului. Brusc, înțelese.

El *voia ca ei să... Aici.*

I Udu înapoi, instinctiv, iar el o urmă, încet și sigur, o promi- ■IMHO mătăsoasă licărind în ochii lui.

Unde te duci? întrebă, și ea rămase fără suflare auzind tonul A MV al vocii lui.

I '.ku un pas în spate.

Vom fi descoperiți.

lil clătină din cap.

Nu vom fi deranjați.

De unde știi?

lil ridică o sprânceană.

Știu.

I î îl crezu. își auzi inima în urechi, când el păși spre ea în încă- |M r«M uriașă, întunecată, îndreptându-se spre fereastră, intenția Almlu-i clară. O va poseda. Și va fi minunat.

Și dintr-odată, ea nu se mai feri de el din cauza emoției, de U ainA sau de jenă. Se feri pentru că era insuportabil de incitant (le urmărită de el. El era frumos și zvelt, și se mișca cu o grație ' ire bărbații inferiori duceau lipsă. Dârzenia era ceea ce o |h i|iM spre el, ceea ce îl făcea atât de ispititor. Hotărârea cu care uimirea lucrurile pe care și le dorea era neabătută. Și chiar acum, i< ilnrea pe ea.

Anticiparea îi dădu fiori și ea se opri. În următoarea clipa, ajunse lângă ea. Întinse mâna, punându-i palma pe obraz, încli nându-i capul spre fața lui, capturându-i privirea cu o atenții* extremă. O concentrare extremă.

Toată pentru ea.

Ea fu copleșită de bucurie când își dadu seama. Rămase fără suflare.

- La ce te gândești?

Degetul lui mare o mângâie de-a lungul liniei maxilarului* lăsând o urmă fierbinte.

- Felul în care mă privești, spuse ea, incapabilă să își ia ochii de la el. Mă face să mă simt... Vocea îi pieri, nesigură, și el ne aplecă pentru a o săruta la baza gâtului, unde pulsul stăl ■■ • să explodeze.

El ridică din nou capul,

- Cum te face să te simți, dragoste?

- Mă face să mă simt puternică.

Ea nu își dadu seama de ceea ce spusese până când nu ro .n cuvintele, și un colț al gurii lui se arcui, schițând un zâmbet, vârfurile degetelor lui plimbându-se pe pielea ei, pe deasupra 1 claviculei, mergând de-a lungul marginii rochiei din mătase f] făcând-o să tremure de plăcere.

- Cum așa?

Ea respiră adânc, copleșită de plăcerea pe care i-o provoca, <t« modul în care ochii lui urmăreau degetele pe pielea ei, și spuse: '

-Mă dorești.

Culoarea aurie a ochilor lui deveni brun-închis și vocea li deveni șoaptă:

-Te doresc.

-Mă face să mă simt de parcă aş putea avea orice.

El trase ușor de funda care îi ținea corsajul rochiei strâns pfl sâni, mișcarea slăbind panglica și făcând

materialul să se la*fl Degetul lui se strecură pe sub
tivil materialului, insinuatul, tachinând.

-Ți-aș da orice îți dorești. Orice îmi ceri.

„lubește-mă.“ Nu asta. Asta nu i-ar da. Dar înainte
să poată urmări gândul, el îi ridică mâinile și îi descheie nasturii mănușilor,
>rAgând ușor de ele, atingerea senzuală a pielii de ied pe pielea ei

■ onvingându-1 că ea nu va mai putea să se gândească la i-
titul de a-și pune sau a-și scoate o mănușă ca ia altceva decât un l sexual.

El își strecură o mână în corsajul ei larg, pe sub marginea imășuței, apucând
un sân și scoțându-l de sub material. Ea gemu, iar el se aplecă pentru a-i înăbuși
sunetul cu un sărut.

-Vreau să te întind în lumina îngerului și să fac dragoste

ii tine. Cuvintele erau accentuate de mângâierea degetului
*iUi mare pe deasupra sfârcului, și de mușcăături ușoare pe gât. ț-i < red că și tu vrei.

Ea dădu din cap, incontolabil. Și nu își putu înfrâna nid mărturisirea:

Vreau. „Atâta timp cât sunt cu tine.”

0 eliberă, întorcând-o cu fața spre vitraliul uriaș. Ea se uită iptr
parterul îngerului, înțesat de lume, în timp ce el îi descheia li.t'.l urii, unul câte unul.

Spune-mi ce vezi, șopti el, buzele lui fiind fierbinți și
moi de-a Intimul curbei umărului ei.

Sunt... bărbați... pretutindeni. Penelopa gemu și
strânse în l'm un materialul care se desfăcea rapid.

1 l îi apucă corsetul și desfăcu rapid șireturile,
eliberând-o din Millvia de balene și olandă. Ea gemu ușor, iar mâinile lui se
plim- l- ii .1 ție deasupra cămășuței din bumbac, mângâind pielea de dede- litt'i, își
sprijini o mână de geam, pentru a nu-și pierde echilibrul đin pricina senzației atât de
plăcute de pe pielea ei chinuită.

1 l păru să înțeleagă sunetul și o linse pe ureche,
mâinile ilmief .mdu-i pe sub rochie și corset, atingând-o, lăsând o dâră de Pilit* <*re în
urma lor.

l iată dragoste, șopti el, cuvintele lui simțindu-se la
fel de fin țfia ț coniacul cel mai scump. Ai fost neglijată.

, i .iț>a se și simțea. Era de parcă pielea ei tânjea
numai după ■Ungerea lui. După sărutul lui. După
mângâierile lungi și fierbinți Ml'1 II provocau o plăcere aproape
dureroasă.

-Numai bărbați? șopti el, readucându-i din nou
atenția spre încăperea uriașă, prin fereastra pestriță,

care înfățișa gâtul fru mos, încordat, al lui Lucifer,

Mâinile lui îi cuprinseseră sânii pe deasupra corsetului, ridicân du-i și modelându-i cu palmele lui fierbinți, înainte să apuce vârfurile întărite între degete și să le ciupească ușor, dar destul pentru a transmite un fior de plăcere prin toată ființa ei. Ea scoaw un geamăt.

-Osoție potrivită pentru un marchiz —

-Răspunde-mi, Penelopa.

Se forță să-și încordeze atenția, urmărind imaginea din fața t?i,

-Nu. Simt și femeii.

-Ce fac?

Se concentără asupra unei femei cu o rochie drăguță din m.V tase violet, cu părul lung și negru strâns în creștetul capului, buclele căzându-i pe umeri.

-Una stă în poala unui domn.

Atunci el se împinse în ea, legănându-și șoldurile și lipindu lo de posteriorul ei, iar Penelopa își dori să nu fie separați de atâtea straturi de haine.

-Ce altceva?

- Și-a petrecut brațele în jurul gâtului său.

El îi apucă mâna pe care o ținea sprijinită de fereastră și o petrecu, prin spatele ei, în jurul gâtului său, oferindu-și un acce.i mai bun la formele ei minunate.

-Și?

- Îi șoptește la ureche.

-Despre jocul lui de cărți?

Degetele o ciupiră din nou, și ea suspină, închizând ochii și întorcându-se spre el.

-Michael, șopti ea, dorindu-și să o sărute.

-Îmi place cum îmi rostești numele. Ești singura

Care îmi spune Michael, șopti el, înainte să-i dea ce-și dorea, limba lui mân gâind-o ușor și adânc, până când o făcu să se unduiască în brațele lui, împingându-și sânii în

mâinile lui magice.

- Parcă nu-ți plăcea, protestă ea.

—

Sarah 'MacLean—

- Mi-ai înfrânt rezistența, li supse delicat pielea delicată de pe f.'it. Spune-mi mai multe despre femeie.

Penelopa se întoarce din nou spre fereastră, luptându-se din tinu să-și concentreze atenția. O privi pe femeie cum se apleacă, l.'iKându-și partenerul să îi vadă decolteul în toată splendoarea lui. El zâmbi, aplecându-se și sărutând-o pe claviculă, înainte ca mâinile să-i alunece peste coapsă și de-a lungul gambei, dispărând, iu cele din urmă, sub marginea rochiei.

Penelopa își arcui trupul, sprijinindu-se de Michael. *O soție*
potrivită pentru un marchiz —
-O, o atinge...

Degetele lui încetiniră la auzul cuvintelor, cu o mângâiere abia perceptibilă, gingășia ei făcând-o pe Penelopa să își dorească i fi fost dezbrăcați amândoi în camera întunecată.

- Unde o atinge?

Pe sub... Făcu o pauză, căci mâna lui Michael se duse în |i >■;, spre locul unde îl dorea cu ardoare. Următorul cuvânt îl rosti ' uspinând, în timp ce degetele lui îi găsiseră esența, atingând-o tipor... fuste.

Așa?

În ciuda abundenței de material, genunchiul lui Michael își croi

iii iun printre coapsele ei, desfăcându-le mai mult, mâna alune-

i ilndu-i spre căldura de acolo, baza palmei frecându-se de ea.

Capul ei căzu pe spate, pe umărul lui.

Nu știu.

Dar ce crezi?

Pentru binele ei, sper că da, șopti ea, în timp ce el o mângâia.

lii râse, sunetul auzindu-se ca un bubuit îndepărtat, în spa- Iul* ei.

Și eu sper, pentru binele lui.

Ha își închise ochii, mâinile lui mișcându-se în tandem, una fei -;.Inul ei jucându-se, tentând-o, iar cealaltă între coapse, atin- H 11 ii I o cu o pricepere de maestru. Mângâierea continuă, făcând-o l>< ivnelopa să geamă, savurând senzația trupului lui lipit ea, liiijungându-se în spate, pentru a se potrivi cât mai bine cu el.

I l -ir mișca odată cu ea, șuierându-i la ureche:

-Dacă vei continua cu asta, draga mea, nu vei mai putea să-i privești prea mult timp.

- Nu mai vreau să îi privesc, Michael.

-Nu?

întrebarea veni plină de curiozitate la umărul ei,

unde dinții lui se jucau cu pielea. Ea scutură din cap, înclinându-se, pentru ca el să poată ajunge mai bine.

-Nu, mărturisi ea. Vreau să mă uit la tine. Degetele lui fă cură ceva minunat între coapsele ei și ea suspină: Te rog.

- Bine, spuse el, iar ea simți zâmbetul ațâțător în cuvinte. Dacă mă rogi atât de frumos...

O întoarse cu fața spre el, ochii lui zăbovind pe locul unde <M încă ținea în pumn materialul rochiei, la piept.

- Dă-i drumul rochiei, Penelopa, o rugă el, cuvintele răsunând ca în ceață, și ea își încleștă mai tare degetele.

- Dar dacă...

-Nu te poate vedea nimeni.

-Dar...

El clătină din cap.

-Doar nu-ți imaginezi că aş lăsa pe cineva să te vadă, drag.t mea minunată. Nu-mi pot imagina că aş permite așa ceva, fără să-i omor.

Cuvintele erau atât de posesive, încât ea nu își putu reține** fiorul de plăcere ce o străbătu prin tot corpul. Nimeni nu îi sp»i sese că e minunată. Nimeni nu păruse interesat câtuși de puțin în a o poseda. Dar în acest moment, Michael o dorea.

II privi cu atenție o dipă nesfârșită, iubind felul în care ocini lui o implorau să se dezgolească în fața lui, înainte să elibereze țesătura, lăsând-o să cadă pe podea, lăsând-o goală, numai Iq lenjerie, în lumina slabă din cameră... și în fața soțului ei.

El se opri, ochii rătăcindu-i pe corpul ei și fixându-se în final po chipul ei, după care spuse, plin de respect:

- Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Era la picioarele ei, scoțându-i ghetetele și pantalonașii, lăsând o doar cu dorapii. O atinse în sus, pe pidoare, insistând în locul

tu (are mătasea se unea cu pielea. Când ea gemu, ei îi linse pielea Ir acolo.

Am o slăbiciune pentru ciorapi, dragoste. Fmi și mătăsoși, în menea celei mai moi părți din tine.

Lîa roși, nedorind să recunoască că și ei plăcea cum se simțeau piele, nedorind să îi spună că, din noaptea nunții lor, savura

ii îngerea mătăsii pe picioare, prefăcându-se că ar fi fost atin- Hiuea lui.

Și ție îți plac, văd eu, o tachină el și ea îi simți buzele pe >'i.lipsă.

Îmi placii tu, șopti ea, așezându-și una dintre mâini pe ceafa Iul, cu degetele răsfrându-i bucelele moi.

I.Î atingere, el se opri, lăsându-i ciorapii pe ea, sărutând-o, •llkvitic și minunat.

Curbele tale sunt perfecte și pielea mătăsoasă, rosti el, o începând să o mângâie în sus, cu palma sub sânul ei, sunt .<.1 de pline și de frumoase.

i uvintele lui îi distrugeau echilibrul mental. Erau mai daună-

t chiar decât atingerea. Se arcui spre el, spre sărutul lui, și

#1 il captură răsufierea și cuvintele, și gândurile, buzele și limba Im m.tngându-le pe ale ei, promițând mai multă plăcere decât fi II fi putut imagina vreodată. Când se opri din sărut, ea gemu, l'H** ilnd să protesteze și privindu-l cum se dădea în spate, își scoase ■riimlc cu mișcări rapide și se așeză în fața ei, lumina din cazinoul lb «llncolo de fereastră transformându-l într-un mozaic de cu- ■MH- ;i textură, cu picioarele lungi și mușchii încordați, șoldurile li»- ;ii umerii lați și...

Nn. Nu ar trebui să se tute acolo. Nu conta că își dorea. Că era M irdibil de curioasă. „Doar o privire, rapidă. O, Doamne!”

Ptmclopă deveni timidă instantaneu, mâinile ei căutând să-i nipru' nuditatea.

N ii putem... nu am fost... Nu este cum m-am așteptat.

l A11 mei el zâmbi, un zâmbet formidabil de lacom.

I tti emoționată?

l n ,*t ia că trebuia să pretindă că nu este - probabil că el făcuse lltrt ■ n zeci de femei. Dar, era emoționată.

- Un pic.

El o ridică, ducând-o pe un divan scund aflat într-o parte .1 camerei, și o așază în poala lui pentru un sărut profund, explora tor, care îi opri respirația și îi alungă inhibițiile. Ea îi Unse buza ■ jos, sugând-o delicat, iar el se retrase gâfâind. Ochii ei se măriră.

Făcuse ceva greșit?

-îmi pare rău... buza. Urmele loviturilor lui Temple au tendința să persiste. *Sarah 'MacLean*

Ea se retrase, ridicând o mână pentru a-i da părul la o parte, ;l îi cercetă chipul, în căutarea altor răni.

-Nu ar trebui să-l lași să te lovească, șopti ea, sărutându l delicat lângă rană.

-Era singura modalitate să-mi iau gândul de la faptul că nu puteam să vin acasă și să te duc în pat. Își trecu mâna în josul l brațului ei, într-o mângâiere amplă, lungă. Mă înspăimânți. Buzei»' lui se arcuiră într-un zâmbet vag, în timp ce degetele atingeau yl tachinau pielea moale de pe încheietura, cotul, umărul ei.

-Cum este posibil?

- Nu pot să te gust pe bucățele, dragoste. Pot doar să te înghll cu totul. Ești irezistibilă. O sărută apăsător pe umăr, savurând < u limba pielea de acolo. Ești ca zornăitul zarurilor. Ca fâșâitul cărților. Mă chemi asemenea cântecului de sirenă până când tAn jesc de dorință după tine. Cuvintele erau respirație șoptită la baffl gâtului ei. Aș putea deveni foarte ușor dependent de tine.

Cuvintele îi făcură inima să tresalte.

-Și asta este rău?

El chicoti, hohotul de răs vibrând în trupul lipit de abdomenul și de sânii ei.

- Pentru mine, da. Foarte foarte rău. O sărută,

prelung și **lont** și pentru tine la fel. Mi-ai cerut să nu te ating. Am vrut să îți respect dorința.

Doar că ea nu asta își dorise. Nu chiar. Își dorise întotdeauna ca el să o atingă, chiar și atunci când îi spusese să nu o fad îl dorise întotdeauna, chiar dacă își spusese că nu era așa. El cu slăbiciunea ei.

Sarah 'MacLean

El o scuti să mai vorbească, atingând-o, degetele lui jucându-se pe culmea unui sân, până când ea gemu, degetele alune- i .Indu-i în părul lui. Se trase înapoi și îi întâlni ochii minunați, întunecați.

Michael, șopti ea.

Ii nu își luă privirea de la ea în timp ce îi schimbă poziția, **11** < I it ând-o ca pe un fulg, trecându-și mâna în josul unei coapse, • i illgând-o să își desfacă picioarele. Ideea în sine era un scandal. *Un vis.*

Ha ezită numai o fracțiune de secundă înainte să-i urmeze în ilrucciónile mute, înconjurându-l cu picioarele. Se simțea în .indrie **Q** *soție potrivită* vocea lui când spuse.

- frumoasa mea aventurieră...

li.» știa că e o exagerare. Nu era frumoasă. Dar în seara asta se linfra frumoasă, și nici măcar nu se gândi să îi ignore cererea. N"U.) poziție îi dădea acces complet la el. La brațele lui puternice, lut me, la pieptul lat care se ridica și cobora odată cu respirația lui, și nu se putu stăpâni, punându-și mâinile pe el, pe acest bărbat • l'• i i did, arătos, care era soțul ei.

I I gemu de plăcerea atingerii ei și o ridică până când sânii It i lunseră la nivelul gurii lui, și începu să sufle peste vârfurile

un jet lung, constant. Ea urmări direcția privirii lui, atât de

• MU intrată pe ea, privind cum sfârcurile i se întăreau - mai întâi (Hull, .ipoi celălalt - insuportabil de mult și de chinuitor.

Jp I dorea gura lui pe ea.

Atinge-mă, șopti.

IU era deja acolo, gustând-o, până când ea simți că îi vine să Miu ii.i din cauza plăcerii păcătoase, minunate. Mâinile ei își croiră

■ l prin părul lui, ținându-l apăsat pe ea, până când el se trase

fi HI iluse gura pe celălalt sân neglijat, mângâind cu atingeri lungi, i m i te, înainte să-și strângă buzele în jurul ei și să-i ofere exact lyl dorea.

I i ii vibra în brațe, în ritm cu mișcarea buzelor lui, cu atin- » <• i limbii, cu micile mușcăături. Doamne Dumnezeule! îi pro- » « plăcere ca un maestru, cu artă și pricepere. Și își dorea ca «li - f i urea să nu se termine vreodată.

În cele din urmă, el se retrase, ridicând-o mai sus, mai aproape de el, sărutând-o fierbinte pe pielea fină a trunchiului, înainte' să-o lase în jos, alunecând pe corpul lui, și să o sărute încă o dată pe gură. Genunchii lui se ridicară sub ea, ținând-o aproape dl pieptul lui, în timp ce degetele se jucau în părul ei și îi trimiteau fiori prin tot trupul, pierzându-și capul pe podeaua acestol odăi decadente.

Gura lui se mută pe gât, unde Unse pielea deUcată de deasupr.i pulsului, iar ea îi șopti

gemând numele, simțindu-se drogată d. plăcere. Despre existența căreia ea nu știuse înainte de el. Pe cai- nu ar fi găsit-o niciodată dacă nu era el.

-*Michael*, îi șopti gemând numele.

El zâmbi, mulțumit de sine, foarte masculin, mutându-și i> mână de pe spatele ei între trupurile lor. Ea își întoarse priviri'» spre acea mână păcătoasă, prădătoare, străfulgerată de mișcart .i sa, apoi degetele începură să o atingă, în miezul ei, atât de ușoi, de parcă ar fi avut suficient timp pentru a o explora. Nu își dorise ceva atât de mult niciodată în viața ei.

Degetele lui se mișcau în ea, iar ea se contorsiona în jurul li >i, una dintre mâinile ei alunecând de pe trunchiul lui pentru a M odihni, nesigură, pe partea despre care ea era atât de curioasă El trase adânc aer în piept când mâna ei se așază pe partr.i fierbinte, ca de oțel.

- Penelopa... nu trebuie să...

-Vreau, șopti ea, și era adevărat. își dorea să îl atingă, ;iA afle tot despre el, să îi ofere toată plăcerea pe care el i-o dăruia Arată-mi cum. Învață-mă.

Ochii lui deveniră negri de plăcere și își mișcă cealaltă mân* pentru a o ghida, arătându-i exact cum să atingă, cum să se mi;;t Când el gemu, lung și minunat, ea se aplecă și îl sărută delicat |" obraz, șoptindu-i pe piele.

-Asta este mult mai interesant decât biliardul.

El râse răgușit la auzul cuvintelor.

-Sunt foarte de acord.

-Ești atât de catifelat, spuse ea, atingându-i bărbăția, mi mi nându-se de felul în care îl simțea.

Atât de tare. El închisese ochii în timp ce îl atingea, iar ea îi i<lvi chipul, bucurându-se de plăcerea pe care o dtea acolo. își (if < ă un deget ferm de vâr f și el suspină, cu ochii întredeschiși.

Fă-o din nou.

O făcu, iar el o trase pentru a o săruta îndelung și profund, un timp ce ea își continuă explorarea, cu mâinile lui pe ale ei, " îi indu-i cum să se miște, unde să insiste, câtă de tare să apese.

¹ i pul lui căzuse pe spate și răsufla în rafale scurte, dureroase.

Este bine?

Bl gemu la întrebare.

Este perfect. Nu vreau să te mai oprești. Dar ea nici nu avea iii' gând. îi plăcea să îl vadă cum primește plăcerea, în cele din MI mă o îndepărtă de el, printr-o mișcare bruscă. Gata. Nu înainte

iii fiu din nou în tine. Cuvintele o făcură să roșească, și el râse, K< iv și minunat. Faptul că vreau să fiu în interiorul tău te stân- (f'turște, frumoaso?

Ea clătină din cap.

Pap tul că vreau să fii în interiorul meu mă stânjenește. | I > i '.nunele nu se gândesc la astfel de lucruri.

lil o sărută cu pasiune.

Să fad întotdeauna ce îți dictează gândurile tale murdare. I ii- fapt, vreau să îl aud pe fiecare în parte. Vreau să ți le înde- I plinesc pe toate.

Degetele lui se mișcau ferm, făcând lucruri minunate între I it>.i)sele ei, și ea gemu.

Michael. Mai mult.

Mai mult, frumoaso? Vârfurile degetelor lui alunecară spre 11"< ni unde ea îl dorea, mai mult tachinând decât atingând. Mai imilt aici?

lia suspină, și el se retrase, înainte ca ea să îi repete numele, «II/lud rugăminta din tonul ei.

Sau poate mai mult aici? Un deget lung alunecă adânc, iar ■|« i;-'mu.

Peste tot.

Cu ce femeie lacomă m-am însurat. O tachina, sărutând-o, I f -ind-o, ținând-o nemișcată în timp ce îi explora gura, în tot

acest timp, degetele lui mișcându-se în mici cercuri păcătoase', de-abia atingând-o. El ridică o sprânceană și un al doilea deget îl însoți pe primul într-o alunecare lentă, lungă, de plăcere. Aici?

- Da, oftă ea; se apropia.

-Aici, se mută el.

Mai aproape. Ea își mușcă buza. Închise ochii.

-Da.

-Aici?

Atât de aproape.

Ea rămase nemișcată. Ne dorin du-și ca el să se oprească.

-Îmi place să te ating aici, Penelopa, șopti el, în timp ce mân.» lui abilă o explora. Îmi place să îți descopăr forma, să te simt, cil de unedă resti pentru mine. Acele degete se mai mișcară o dat A șoaptele lui continuând. își răsuci mâna, încercuind, amenințând acel loc minunat. îmi place să te explorez.

-Găsește-1... șopti ea, incapabilă să tacă.

-Să găsec ce, dragoste? Părea un inocent. Un minciuni» păcătos.

Ea îi întâlni privirea, simțindu-se puternică.

-Știi tu ce.

El zâmbi ștreqăresc.

- Hai să îl găsim împreună.

Era prea mult. Ea întinse mâna între ei, apucând mâna lui n în cele din urmă, împingându-1 spre ea. Se aplecă deasupra lui, întâlându-i ochii, văzând plăcerea întunecată din el, nevul* ținută strâns în frâu. Degetele lui alunecară prin bucelele ei, de» părțindu-i pliurile secrete, făcând cercuri, ghidate de mâna • așezată pe încheietură. Degetul lui mare se mișcă îndelung și lent într-o buclă ademenitoare, care o făcu să-și piardă capul. El o privi cum se zvârcolea sub atingerea plăcerii, tachinând-o cu cuvin iris la fel de mult ca și cu degetele.

-Acolo, dragoste? Acolo se simte bine?

Se pierdu în fața cuvintelor lui păcătoase, încurajatoare țl a degetelor lui păcătoase, încurajatoare, și își șopti răspunsul, mișcându-se lipită de el. Și apoi o atingea exact cum își dorin#, prin cercuri perfecte, mângâind-o cu presiunea numai potrivii a.

i)s parcă el îi cunoștea corpul mai bine decât ea. Era ca și cum

■ < pt pul ei îi aparținea lui.

Și poate *că așa era.*

Unul din degetele lui minunat de lungi alunecă în interiorul

■ I, podul palmei lui atingând ritmic un punct care îi provoca o (tl Acere acută, aproape insuportabilă, și ea îi strigă numele, miș- i nidu-se odată cu atingerea lui, știind că urma să se întâmple

• eva incredibil.

O soție potrivită pentru un marchiz —

Michael, îi șopti numele, dorind mai mult. Dorind totul. Lira plină de dorință și de lăcomie, și își dorea să nu se mai l'IMMască niciodată din atingerea acelei părți secrete din ea. Partea bre acum îi aparținea lui.

Așteaptă-mă, îi șopti el, și atunci îi desfăcu picioarele. Se îm- tline mai aproape de ea, degetele părăsind-o, înlocuite de vârful lui neted, mare, și în timp ce ea se mișca în sus și în jos, el gemu Im lei ung la urechea ei, înainte să-i șoptească: Doamne, Penelopa... I ;ti ca focul. Ca soarele. Și nu mă pot stăpâni să nu te doresc, V'e.iu să fiu în tine și să nu te mai părăsesc nidodată. Ești noul meu vidu, dragoste... mai periculos decât orice alt viciu pe care I nm avut vreodată.

Alunecă mai adânc, strângând din dinți în timp ce vârful lui l> ițeză la intrarea în ea, unde ea se simțea atât de pustie... unde *ve.i nevoie de el. Se trase mai aproape de el, iubind senzația lui ||>lt de ea. Dorindu-l mai adânc.

ld se opri.

Penelopa. Ea deschise ochii, întâlnindu-i privirea întunecată

ti rioasă. El se aplecă și îi cuprinse buzele într-un sărut lung, ni, plin de promisiune. Îmi pare rău că te-ai simțit dezonorată, -li <f oste... în momentul acesta, nu este nimic la tine pe care eu să Mu I consider extrem de prețios. Să știi asta.

l ,» auzul cuvintelor, uluitoare și pline de adevăr, ochii ei se Umplură de lacrimi. Dădu din cap.

Știu.

l I nu își luă ochii de la ea.

v tii? Vezi cât de mult te prețuiesc? Simți? Ea dădu din nou <lin <ap, o lacrimă scurgându-i-se pe obraz, rostogolindu-se

și căzând pe pielea netedă a umărului lui. Întinse o mână p« obrazul ei, ștergând cu degetul mare dâra sărată. Te ador, șopti «l Aș vrea să fiu bărbatul pe care îl meriți.

Acum ea ridică palma pentru a o cuprinde pe a lui, pe obraz.

- Michael... poți fi acel bărbat.

La auzul cuvintelor, el închise ochii, trăgând-o spre el pent mi un sărut profund, cutremurător, apoi vârî mâna între ei pen tru a căuta, găsiind acel loc minunat unde plăcerea părea .1 izvorî din adâncul ei. Atinse și făcu cercuri lungi, iar și iar, într-un ritm perfect, aproape insuportabil, până când ea se împinse Iu el și îi putu simți plăcerea din ce în ce mai mare. El se oprii» înainte ca ea să-și găsească eliberarea, lăsând-o să revină cil I picioarele pe pământ, apoi se împinse încă o dată și se opri din nou. Ea țipă de frustrare.

-Michael.

-*Sarafî Mac Lean* -

El o sărută pe gât, șoptindu-i în ureche.

-încă o dată. încă o dată și te las să ajungi acolo.
Te las să inA l dud acolo.

De data aceasta, când ea atinse extazul, chiar când era gata • l treacă dincolo de dimax, el alunecă adânc în ea, printr-o singuri mișcare lungă, hotărâtă, desfăcând-o, umplând-o. într-o plăccr# minunată. Și ea se pierdu, în prăpastie, în siguranță în brațele lui, legănându-se împreună, ea strigându-i numele, implorând pent r u mai mult, și el oferindu-i, din nou și din nou, până când nu ma putu respira și nu mai putu vorbi și nu mai putu face nimic, decât să se prăbușească în brațele lui.

Oținu în brațe o eternitate, mâinile lui mângâind-o pe spat*' 1 cu o mișcare blândă și generoasă, și răbdătoare.

Nu va înceta niciodată să-l iubească.

Nu pentru plăcerea imensă pe care i-o oferise, ci pentru blăn dețea aproape insuportabilă pe care i-o oferea acum. Pentru felul în care o mângâia delicat și îi șoptea numele, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, în vreme ce el rămăsese complet în ea, tar* și nesatisfăcut. Așteptase ca ea să aibă parte de plăcere, dorind l41 fie sigur că avea să fie satisfăcută prima. Se chinuia atât de mul» să ascundă această parte a lui, dar iat-o, numai sensibilitate.

lubea acea parte. Îl iubea *pe el*.

O soție potrivită pentru un marchiz —

Și el *nu va accepta niciodată.*

Înghețată la acest gând, ridicând capul, fiindu-i teamă să-i întăinească privirea, îngrijorată că i-ar putea înțelege gândurile. Urâtele lui o cuprinsesă.

Te-am rănit?

Întrebarea era răgușită, de parcă nu putea suporta ideea.

lă clătină din cap.

'-Nu. - *O soție potrivită pentru un marchiz —*

Se mișcă sub ea, încercând să se desprindă de ea.

Penelopa... lasă-mă... nu vreau să te rănesc.

Michael.

ț>i atunci, din cauză că îi era prea teamă să vorbească - prea liumă că, dacă ar fi început să vorbească, i-ar fi putut spune ceva i« el nu voia să audă - se legână, deabia ridicându-se și lăsân- ilu «a din nou pe el, plăcându-i felul în care capul lui căzu pe I i! (*, cu ochii între deschiși, cu dinții strânși, gâtul tensionat, cu >ui rontrol ferm. Ea repetă mișcarea și șopti:

Atinge-mă.

l .a aceste cuvinte, el se relaxă și în sfârșit, în *sfârșit* se mișcă.

•imțind mișcarea, ea suspină și el intră adânc, minunat de sthnc, dăruindu-i plăcere și perfecțiune. Se mișcau împreună, (li mâinile lui pe șoldurile ei, ghidând-o, în timp ce palmele ei se « iseră pe umerii lui, iar trupul ei se legăna înspre el.

Mai mult... șopti ea, știind, cumva, neîndoielnic, că ei avea multe de dăruit.

'.' Îi dăruia în mișcări mai ample, mai adânci.

Frumoasa Penelopa... atât de fierbinte și moale, și superbă, li țopt i la ureche. Când te-am privit cum tremuri în brațele mele, ptn ' rezut că voi muri de plăcere. Ești frumoasă când ești în extaz. V'' ui să te duc din nou acolo... și din nou... și din nou.

Vin tele lui erau accentuate de atingeri, de palmele care o ni iti)'..iiau pe spate, pe umeri, din nou în jos, spre posterior, și it 11 (idau, minunat, în el.

Michael, eu...

i apoi mâinile lui erau pe ea, între ei, iar el o pătrunse atât iii' «Iane și ea nu își putu termina propoziția... din cauză că acea

plăcere ciudată, remarcabilă era din nou acolo, ridicându-se t» fața ei, și nu-și dorise niciodată ceva atât de mult, cum își do KM să o atingă.

-Spune-mi, șopti el răgușit, atingând-o mai tare, mai repedn, oferindu-i tot ceea ce ea nici nu știa că

își dorește. Că are nevoii'

Te iubesc.

Cumva, ea se opri să spună aceste cuvinte în timp ce se simi i străbătută de extaz. El sărise de pe culme odată cu ea, strigftiv du-i numele în încăperea întunecată.

- *O soție potrivită pentru un marchiz* —

CapitoCu[20

Dragă M.,

Sunt într-o dispoziție meditativă - au trecut șase ani de la ziua „Dezastrului *Leighton*” cum îi place tatălui meu să-I numească, și am refuzat trei cereri în căsătorie - fiecare mai pupn atrăgătoare decât precedentă.

Cu toate acestea, mama continuă să mă târască prin buticurile modistelor și pe la ceaiurile diverselor matroane, de parcă ar putea șterge trecutul cu câpva metri de mătase sau cu un parfum de bergamotă.

Asta nu poate continua la nesfârșit, nu-i așa?

Mai rău, continui să scriu scrisori unei fantome și să-mi imaginez că, într-o zi, răspunsurile vor sosi la poștă.

Nesemnată

Reședința

Dolby,

noiembrie 1829 *Scrisoare netrimisă*

*

-Crema de agrișe.

Penelopa nu își înălță capul de pe umărul lui Michael, părul <1 blond răsfirându-se în jurul lor.

Poftim?

Bl mișcă o mână caldă pe șira spinării ei, dându-i fiori de |iU:ere.

Cât de politicoș. Se aplecă peste marginea divanului, nedo- flul încă să se desprindă de ea, dar știind că ei i se va face frig in i a triera spațioasă, dacă nu va face ceva, își apucă redingota de muie o lăsase grămadă, pe podea, in graba de a-și poseda soția, și |lln'ii' haina bleumarin din lână peste amândoi.

lia se cuibări la pieptul lui, sub haină, și lui i se opri răsufflarea #lmțind-o, moale și mătăsoasă, peste el.

Budincă de agrise, ~~Cremă de~~ *Cremă potrivită pentru un marchiz* —

Nu e prea frumos să-ți numești soția așa, spuse Penelopa |li m mic zâmbet, fără ca măcar să-și deschidă ochii. Deși, după »'i 11? am făcut, este posibil să fiu topită după tine. Cremă cu ■rițte topită!

I'm incredibil de naivă, și Michael nu își putu stăpâni râsul.

I / >f când nu mai răsese de un lucru atât de naiv?

1 >o o viață.

Amuzantă fată, spuse el, strângându-și brațele în jurul ei. ptilitca de agrise este desertul meu preferat.

Auzind asta, ea stătu locului, degetele ei oprindu-se din mân- ■|« i părul de pe pieptul lui. îi luă mâna într-a lui și îi duse dege- |ii l i buze, sărutând-le rapid.

îmi place și crema de zmeură. Și de rubarbă, r i i; i înălță capul, ochii ei albaștri căutându-i pe ai lui, de parcă iii>i.i făcuse o mărturisire care avea să răstoarne lumea.

Iludincă de agrise.

IU nicepu să se simtă nătâng. Ei nu prea îi păsa de budinca lui (■ r.ită.

Lpa.

Atunci ea îi oferi un zâmbet, larg și minunat, și el nu se mai iji nătâng. Se simți ca un rege. își așeză capul pe pieptul lui din

i ..inii ei ridicându-se și coborând lipiți de torsul lui, într-un iu tentant.

A|j< >i ea spuse, simplu:

-Mie îmi place aceea cu melasă, și el simți că vrea să facă clin nou dragoste cu ea.

Cum era posibil ca o conversație despre deserturi să ail>i efectul unui afrodisiac?

Mâna lui începu din nou să se miște pe șira spinării ei, cupriti zând posteriorul rotunjit și trăgând-o deasupra lui, plăcându i l« nebunie să-i simtă trupul. îi sărută tâmpla.

-îmi amintesc asta.

Nu își amintise până când ea nu rostise cuvintele, când < imagine a micii Penelopa în bucătăria de la Falconwell, cu f rotundă acoperită de melasă, îi apără în minte rapid și cl.u El zâmbi la amintirea lipicioasă.

-Obişnuiai să ne convingi bucătarul să te lase să lin fi castronul.

Ea își ascunse fața la pieptul lui, stânjenită.

-Ba nu-i adevărat *O soție potrivită pentru un marchiz* —

- Ba da, așa făceai.

Ea scutură din cap, părul ei mătăsos agățându-se în părul aspru de pe obrazul lui neras.

-Lingurile, poate. Dar niciodată castronul. Doamnele nu lini castroanele.

El râse de predica ei cuviincioasă și amuzantă, hohotul sincel surprinzându-i pe amândoi. Era bine să stea acolo și să râdă împreună cu ea. Mai bine decât se simțise de foarte, foarte mult timp. Chiar dacă el știa că acest moment era singurul de c.m avea parte, ultimul moment liniștit înainte ca iadul să se dezl/m țuie și să distrugă puțina bunăvoință pe care ea o manifesta față de el. O înconjură și cu celălalt braț, ținând-o strâns lipită deci, tu timp ce gândul îi răsuna în cap.

Deocamdată, era a lui.

-Se pare că aventura ta a fost un succes.

Ea își înălță capul, așezându-și bărbia pe palmele ei puse utta peste cealaltă și uitându-se la el, ochii albaștri sclipindu-i jucăuy

-De-abia o aștept pe următoarea.

Mâna lui îi alunecă pe o coapsă, jucându-se cu marginea ciorapului ei de mătase.

De ce oare ezit să te întreb?

Vreau să joc zaruri.

> i o imagină pe Penelopa sărutând zarurile din fildeș, înainte i Ir arunce pe postavul verde aprins, într-una dintre sălile de I* parter.

Știi că nu poți câștiga la zaruri, lia zâmbi.

Așa se spune și despre ruletă.

Ii îi întoarse zâmbetul.

O soție potrivita pentru un marchiz -

Așa este. Pur și simplu, ai avut noroc.

Numărul douăzeci și trei.

Din păcate, suma zarurilor nu ajunge decât până la [n]t[]rezece.

Im ridică ușor din umeri, haina lui alunecându-i de pe umă- ful alb, perfect.

Voi insista.

I se întinse, pentru a săruta pielea dezvelită.

Mai discutăm despre zaruri. încă îmi revin după aventura rara asta, vulpițo. „Și mâine, îți vei reaminti toate moti- *i Ir pentru care nu mă vrei lângă tine.”

lia închise ochii și suspină la reamintirea plăcerii, iar sune- iil ll făcu să se miște sub ea, pentru a-și ascunde dorința ce se iviHi toșă. O dorea din nou. Dar se va controla.

Art rebui să se ridice. I i.ir nu îndura să se miște.

Michael? Când ochii ei se deschisera din nou, erau albaștri menea cerului de vară. Un bărbat s-ar fi putut pierde pentru i'l- mnaîn acei ochi. Unde ai plecat?

Unde am plecat... când?

i Uipă ce... ai pierdut totul.

Un lior de dezgust îl străbătu. Nu voia să îi răspundă. Nu voia

ii mai dea un motiv pentru a regreta căsnicia lor.

Nu m-am dus nicăieri. Am rămas în Londra.

■ < V s-a întâmplat?

Ce întrebare? Atât de multe se întâmplaseră. Atât de multe se schimbaseră. Atât de mult nu voia ca ea să știe. Cu atât mai mull nu voia ca ea să ia parte la asta.

Cu atât mai mult își dorea să nu fi luat parte la asta.

Trase adânc aer în piept, punându-și mâinile pe talia ei peni ■ 11 a o mișca, dând să se ridice.

- Nu vrei să auzi despre asta.

Ea se împinse deasupra lui, cu palmele desfăcute pe pieptul său, oprindu-i mișcarea.

-*Vreau* să aud. Se uita în jos la el, refuzând să îl lase tî se ridice.

Să îl lase să se retragă.

Se lăsă pe spate, resemnat.

- Cât de multe știi?

-Știi că ai pierdut totul într-un joc de *Sarah & Mordecai*

Era atât de aproape, iar ochii ei albaștri atât de atenți, înr. îl regretul îl înfioră. Detesta faptul că îi cunoștea greșelile. Ruși nea. își dorea să fi fost altcineva, pentru ea. Cineva nou. Cineva vrednic de ea.

Dar poate, dacă i-ar spune povestea, dacă ar afla totul, asta putea-o împiedica să se apropie prea mult. Poate că îl va împiedica să se așeze pe el să îi pese prea mult.

„Prea târziu.” își alungă gândul, ros tîni cu vîm șoptit abia perceptibil:

-A fost joc de douăzeci și unu.

Ea nu își mută privirea.

-Erai tânăr.

-Aveam douăzeci și unu de ani. Eram îndeajuns de m u. pentru a paria tot ce aveam.

- Erai tânăr, repetă ea, accentuat.

El nu o contrazise.

-Am pariat totul. Tot ce nu fusese moștenit direct. Tot ce im fusese adunat de generații. Ca un prost. El așteptă ca ea să fie <1* acord. Cum nu o făcu, continuă: Langford m-a împins să pariez nul mult și mai mult, întărâtându-mă, luându-mă în zeflema, pânăl când tot ce aveam era pe masă, și eu eram sigur că voi câștiga.

Ea scutură din cap.

De unde puteai ști?

Nu puteam, nu-i așa? Dar eram încins în noaptea aceea, lAytigasem mână după mână. Când ai un șir de succese, ești... #ul orie. Vine un moment când totul se schimbă, și rațiunea ■li |-ire, și crezi că este imposibil să pierzi. Cuvintele ieșeau liber

< iun, împreună cu amintirile pe care le ținuse încuiate pentru mult timp. Jocurile sunt o boală pentru unii. Și eu am avut-o.

(i Uamentul era câștigul. În acea noapte, nu mă puteam opri să

iii . 1 ig. Până când m-am oprit, și am pierdut totul. Ea îl privea, «li orbită. El m-a ispitit, convingându-mă să pariez mai mult și iiiij mult...

Dar de ce tu? între sprâncenele ei se formase o cută și în voce I « simțea furia, și Michael se întinse pentru a-i netezi pielea ii» rețită. Erai atât de tânăr.

Sari atât de repede să mă aperi, fără a avea toate infor- •H.iiile. Atingerea lui îi urmă linia nasului. El îl construise. I'Amântuirile, banii, totul. Tatăl meu a fost un om bun, dar când

■ murit, moșia nu era atât de înfloritoare pe cât ar fi putut să fie. I'u i'ra destul pentru ca Langford să o poată dezvolta, pentru a <i turc prosperă, și a reușit. Când l-am moștenit eu, marchizatul Valma mai mult decât propriile sale pământuri, și el nu a vrut să tt m .«pe din mână.

I .âcomia este un păcat.

I ii fel cum este și răzbunarea. El făcu o pauză, gândindu-se în la jocul de demult, pe care îl retrăise de sute de ori, de mii

ori, chiar.

Mi-a spus că îi voi mulțumi, în cele din urmă, pentru că mi-a lini lotul, spuse el, incapabil să-și ascundă zeflemeaua din ton.

I . 1 tăcu îndelung, cu ochii albaștri foarte serioși.

Poate că a avut dreptate.

Nu a avut.

fiU trecuse o zi în care Michael să nu urască chiar și aerul pe i#h* Il respira ducele de Langford.

lii bine, poate că recunoștința ar fi un pic prea mult. Dar |AMili'pte-te cum te-ai ridicat, în duda obstacolelor pe care ți le-a pus în cale. Gândește-te cum ai înfruntat șansele de izbândi. Cum le-ai învins.

În vocea Penelopei se simțea o neliniște presantă Și Michael o adora și o ura în același timp.

- Ți-am spus odată să nu mă transformi într-un erou, Penelopa. Nimic din ce am făcut... nimic din ce simt nu este eroid.

Ea scutură din cap.

-Te înșeli. Ești mult mai mult decât crezi.

El se gândi la hârțiile din buzunarul hainei, la planul pe car*' îl pusese în mișcare în acea dimineață.

La răzbunarea pe care ● aşteptase în toți acești ani. Va vedea, destul de curând, că nu este un erou.

-Aș vrea să fie adevărat.

„Pentru tine.” Gândul nu-i dădea pace. Ea se apropie mai mult, cu privirea serioasă și hotărâtă.

-Nu vezi, Michael? Nu vezi ce-ai devenit, mai mult decât .>< fi putut fi? Cât de puternic? Cât de rezistent? Dacă nu era aed moment, felul în care te-a schimbat, felul în care ți-a schimbat viața... tu nu ai mai fi aici. Vocea ei deveni o șoptă. Și nici eu.

El o strânse în brațe.

- Ei bine, asta este ceva.

Stă tură acolo îndelung, pierduți în gândurile lor, înainte ca Penelopa să schimbe subiectul.

-Și după joc? Ce s-a întâmplat atunci?

Michael se uită în tavan, amintindu-și.

-Nu mi-a lăsat altceva în afară de o guinee.

Ea își înalță capul.

- Talismanul tău.

El zâmbi.

Soția lui inteligentă,

- Nu am vrut să o cheltuiesc. Nu am vrut să iau nimic de la el Nu până când nu puteam să-i iau *totul*.

Ea îl privea cu atenție.

- Răzbunarea.

-Nu aveam nimic, decât hainele de pe mine și o mână <In monede în buzunar - Temple m-a găsit. Fuseserăm prieteni dm y< oală și el se bătea cu oricine l-ar fi plătit pentru med. In nopțile iu care nu boxa, jucam zaruri pe strada din Bar.

Sprâncenele ei se arcuiră.

Nu era periculos?

Văzu îngrijorarea din ochii ei și o parte din el tânji după lilAndețea ei, după farmecul ei. Prezența ei aid, în timp ce el își •punea povestea, era o binecuvântare. Era de parcă ea ar fi putut,

II temerile și cu grija ei, să îl salveze.

Doar că trecuse de mult vremea salvării, și ea nu merita viața ■ii casta, plină de păcat și de vidu. Ea merita mult mai mult. Mult m.ii bine. Ridică dintr-un umăr.

Am învățat rapid când să ne batem și când să fugim.

Își puse o mână pe fața lui și îi atinse ușor tăietura de pe buză.

Încă vă bateți.

Bl zâmbi și vocea îi deveni aspră.

Și nu mai fugim de foarte mult timp.

Privirea îi scânteie spre fereastră, unde noaptea
se lungea și lumânările din sfeșnicele de dincolo se stingeau.

Sarah MacLean

Și îngerul?

IU ridică o mână și luă o șuviță lungă de păr blond, răsfirând-o

11 între degete, iubind felul în care se prindea de el.

Patru ani și jumătate mai târziu, eu și Temple ne-am pertu tat afacerile... jocurile noastre de zaruri se mutau dintr-un Im In altul, în funcție de jucători, și într-o noapte, erau douăzeci și cinci de oameni, toți pariind pe rezultat. În mână aveam un teanc de bani și știam că era numai o chestiune de timp până trebuia să punem capăt jocului sau riscam să fim jefuiți. Îi dădu ilmmul șuviței de păr și îi mângâie obrazul cu degetul mare. Nu am știut niciodată când să mă opresc. întotdeauna am mai

vi ut un joc, o rostogolire a zarurilor.

Ai pariat la jocuri?

I I îi întâlni privirea, văzu dorința de a-i auzi cuvintele. Pro- miilunea din ele.

Nu am mai pariat de zece ani.

In ochii ei se citi aprobarea. Și mândria.

De când ai pierdut în fața lui Langford.

-Asta nu schimbă felul în care mă atrag mesele.

Nu face za rurile mai puțin tentante. Și când roata ruletei se învârte., întotdeauna încerc să ghicesc unde se va opri.

- Dar nu pariezi niciodată.

-Nu. Dar îmi place să îi văd pe alții când o fac. În acea seară, Temple spusese de mai multe ori că trebuie să plecăm. Că jocul se răcea, dar eu aș mai fi putut continua încă o oră, două și îl (ni amânam. încă o rostogolire a zarurilor. încă o rundă de pariuri încă un joe. Era pierdut în amintire. Au apărut de nicăieri și ai trebui să fim recunoscători că aveau băte și nu pistoale. Bărbații care dădeau cu zarurile au fugit la primul semn de conflict, dar n-ar fi pățit nimic dacă rămâneau.

-Te voiau pe tine.

Cuvintele Penelopei erau o șoaptă. El dădu din cap.

-Voiau câștigurile noastre. O mie de lire. Poate mai mult.

Mai mult decât ar trebui să aibă cineva pe o stradă din Temple Bar.

-Ne-am luptat cât de bine am putut, dar eram doi contra șase., parcă erau nouă. Râse, cu un sunet aproape mut. Nouăsprezece, mai degrabă.

Ea nu era amuzată.

-Ar fi trebuit să le dai banii. Nu merita să-ți dai viața.

-Soția mea deșteaptă. Dacă ai fi fost acolo. Fața ei se albi Michael își lipi gura de a ei, pentru un sărut rapid. Sunt aici. Biiși sănătos, din nefericire pentru tine.

Ea scutură din cap, implicarea ei făcându-i stomacul să s» strângă.

-Nici măcar nu glumi. Ce s-a întâmplat?

-Credeam că suntem ca și morți, când o trăsură a apărut, Dumnezeu știe de unde, și din ea a ieșit o armată de bărbați dl talia lui Temple, și chiar mai mari. Eî ne-au luat apărarea, i-au înfrânt pe ceilalți și, după ce tâlharii au fugit, cu cozile între picioare, eu și

Temple am fost aruncați în trăsură, pentru a ne cunoaște salvatorul.

Ea o luă înaintea poveștii.

-Chase.

Sarah 'MacLean

| ■ Proprietarul îngerului Căzut.

I -Ce voia?

Parteneri de afaceri. Cineva care să se ocupe de jocuri. Cineva

■ «re să se ocupe cu securitatea. Bărbați care înțelegeau atât străini irea, cât și punctele sensibile ale aristocrației, lia lăsă să-i scape un oftat lung.

Ți-a salvat viața. — *O soție potrivită pentru un marefiuz -*

Michael era pierdut în amintirea acelei prime întâlniri, când Ifl dăduse seama că ar fi putut avea o șansă pentru a recâștiga tot «r pierduse.

Într-adevăr.

Ha se ridică și îl sărută pe buza umflată, lingând vânătaia de ittilo.

Greșește.

Atenția lui reveni rapid la ea.

Chase?

Ha încuviință.

- Crede că are să-mi plătească o datorie.

Așa se pare.

Hu îi sunt datoare lui. Te-a salvat. Pentru mine.

(I sărută din nou, și el rămase fără suflare, spunându-și că «mo reacție la mângâierea ei, când de fapt cuvintele ei erau cele «ti >• ii amenințau rezistența. Mâinile lui se ridicară pentru a se •••«*« ura în părul ei, în timp ce îi savura recunoștința, destinderea fi hu A ceva pe care el nu îl identifică... o tentație minunată, l «'va despre care era sigur că nu îl merita, înfipse o mână în părul ei și se smulse din sărut, dorindu-și, Bijn*rat, să îl poată continua. Dar nu putu să o lase - nu putu H i a permită - un alt moment fără a-i reaminti exact cine era... || u*va.

Am pierdut totul, Penelopa. *Totul*. Pământ, bani, tot ce aveam ■i • .««A... în casele tatălui meu. Am pierdut tot ce îmi amintea «I Se așternu o lungă tăcere. Apoi, blând adăugă: Te-am pier- ftui pe tine.

I i își înclină capul, fixându-1 cu privirea.

Ai reconstruit. Ai dublat câștigul. Poate și mai mult.

El scutură din cap.

- Nu asta este partea cea mai importantă.

Ea se opri, de parcă ar fi uitat ce planuri avea.

Viitorul lor.

- Răzbunarea ta.

-Nu. Restul. Respectul. Locul în societate. Lucrurile pe care ai fi trebuit să fiu capabil să i le ofer soției mele. Lucrurile pe care ai fi trebuit să

fiu capabil să ți le ofer.

-Michael...

El auzi dezaprobarea în tonul ei, dar o ignoră.

-Nu ascultă. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Nu am fost niciodată acel bărbat. Meriți pe cineva care nu a făcut nici o dată greșelile pe care le-am făcut eu. Cineva care să te poali îmbrăca în titluri și respect, și decentă, și mai mult decât puțin perfecțiune. Făcu o pauză, detestând felul în care ea se crucea în brațele lui la auzul cuvintelor, opunându-se adevărului din ele. El o forță să îl privească în ochi, se sili să spună în continuare: Aș vrea ca eu să fiu acel bărbat, Șasepenny. Dar nusuni Nu înțelegi? Nu am nimic din aceste lucruri. Nu am nimic pentru a te merita. Nimic care să te facă fericită. „Și, Dumnezeu Ir, vreau să fii fericită. Vreau să te fac fericită.”

-De ce ai crede asta? Întrebă ea. Ai atât de multe... mult nu! mult decât așa avea nevoie vreodată.

„Nu este destul.” El pierduse mai mult decât ar fi putut recăștiga vreodată.

Putea avea sute de case, de douăzeci de ori mai mulți bani, toată bogățiile pe care le putea aduna, și nu ar fi fost niciodată suficient Pentru că nu își putea șterge trecutul, necugetarea, eșecul.

Nu îl vor face niciodată bărbatul pe care ea îl merita.

-Dacă nu te-aș fi forțat să te măriți cu mine... încep eu, dlf ea îl opri.

- Nu m-ai forțat să fac nimic. Eu te-am ales.

Nu se putea să creadă asta. El scutură din cap. Ea îi rosti *mum* îi cu un oftat.

- Chiar nu vezi, nu? Cât de deosebit ești. La auzul cuvintelor, 4) își feri privirea, din cauza minciunii din ele. Nu. Uită-te la mim' Cuvintele erau hotărâte, și nu putu decât să le asculte, privind

În ochii ei albaștri. Atât de sinceri. Crezi că, într-un fel, ai pierdut

• <i>respectul când ți-ai pierdut averea. Dar ce altceva era aceea <vere, dacă nu un amestec de bani și pământuri, adunate de <i> ncreații de alți bărbați? Era realizarea lor. Onoarea lor. Nu a ta. I u El auzi respectul din cuvinte. Văzu adevărul sentimentelor >I luându-i în ochi... ți-ai construit propria avere. Te-ai făcut altgîr bărbat.

Un sentiment minunat, romantic, dar greșit.

Vrei să spui un bărbat care și-a furat soția, în toată noaptea, i forțat-o să se mărite cu el, a folosit-o pentru a obține o moșie în i.v./bunare, și apoi... în seara asta... a dezbrăcat-o complet în

■ t'î mai legendar club de jocuri din Londra? Auzi disprețul din I**. >I iriile cuvinte și privi în altă parte, spre întunericul care acopere- MM I avanul înalt al camerei, simțindu-se de parcă locul lui era IM mlaștină.

Voia ca ea să se îmbrace și să fugă departe de el. i imne. Jur că nu te voi mai dezonora vreodată. Îmi pare atât I' i Au, Penelopa.

lia refuză să se lase intimidată. Punând o mână pe bărbia lui, îl fii ț A să se uite încă o dată în ochii ei.

Nu o face să sune așa de murdar. Eu am vrut. Mi-a plăcut. Nu unt un copil pe care să îl menajezi. M-am măritat cu tine pe Wfi(i), și asta... tu... toate reprezintă viața. Făcu o pauză și zâmbi, Iii aiuritor și minunat, iar plăcerea și regretul din acel simplu im bot reprezentau o lovitură fizică. Nu a existat un singur mo- Hi' "i in seara asta în care să mă simt dezonorată sau abuzată, l' • I apt, m-am simțit foarte... venerată.

O soție

I Asia era *potrivită pentru un marchiz* --
Asia era din cauză că el o venerase.

Meriți mai mult.

I a se încruntă. Se trase și se ridică de pe divan ca pasărea țtocnix, înfășurându-se în redingota lui.

TU ești cel care nu ascultă. Detest că mă pui undeva, sus, pe mu i il t înalt, unde ții lucrurile de valoare care nu vrei să se spargă, ttei nu vreau acel loc de onoare. Urăsc să fiu acolo. Urăsc felul în mi. mă lași acolo, de frică să nu mă rănești. De frică să nu mă IMi i'i, de parcă sunt vreo păpușă de porțelan, fără putere. Fără ■f(A morală.

El se ridică, mergând spre ea. Nu crezuse niciodată că nu ave» forță morală. Chiar așa, dacă ar fi avut mai multă forță moral.* , l-ar fi înnebunit. În ceea ce privește puterea, era Atlas. Un mic yl drăguț Atlas, îmbrăcat doar cu redingota lui.

Întinse mâna după ea și ea făcu un pas în spate.

- Nu. Nu o face. Nu am terminat. Am forță morală, Michael.

-Știu că ai.

-Chiar foarte multă.

Mai multă decât el își imaginase vreodată.

-Da.

-Nu sunt perfectă. Am renunțat la perfecțiune atund când mi-am dat seama că singurul lucrul pe care mi l-ar putea of oi i ar fi un mariaj singuratic, cu un soț la fel de perfect. Tremura dr furie, iar el se întinse spre ea, dorind să o tragă în brațele lui, dai ea se smua, refuzând să-i permită să o atingă. În ceea ce priveși • faptul că tu nu ești perfect, ei bine, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Am avut odată acces la o viață perfectă și a font *complet plictisitor*. Perfecțiunea este prea curată, prea simpla Nu vreau perfecțiunea, mai mult decât vreau să fiu

perfectă. Vreau imperfecțiune.

Vreau bărbatul care m-a aruncat pe umăr, în pădure, și m-a convins să mă mărit cu el pentru aventură. Vreau bărbatul care este rece și fierbinte, sus și jos. Cel care conduce un dub pentru bărbați și un dub pentru femei și un cazinou și orice altceva mai este acest loc incredibil. Crezi că m-am măritat cu tine, în dudu imperfecțiunilor tale? M-am măritat cu tine datorită imperfecțiunilor tale, prostițule. Imperfecțiunile tale superioare», insuportabil de enervante.

— Sarah MacLean —

Nu era adevărat, bineînțeles. Se măritase cu el pentru că ■■ avusese de ales.

Dar încă nu avea de gând să o lase să plece.

Nu după ce tocmai descoperise cât de minunat era să o aibă în brațele lui.

- Penelopa?

Ea lăsa mâinile jos, și redingota se desfăcu, dezvelind o față lungă, îngustă de piele, de la gât până la genunchi.

Ce este?

El ar fi râs de irascibilitatea din tonul ei, dacă nu ar fi fost ■■'lișit de felul în care arăta în ciorapi și haină și nimic altceva. El n-spiră adânc, materialul hainei lui amenințând să scoată la (vi)lă superbiei ei sâni.

Ai terminat?

Poate, spuse ea, rezervându-și dreptul de a spune mai mult. Poți fi foarte dificilă când vrei, să știi.

Una din drăguțele ei sprâncene blonde se arcui.

Bine. Dacă acesta nu e ciobul care râde de oala spartă, atunci

nu vi iu ce e.

El se întinse după ea și, de data aceasta, îl lăsa s-o prindă. El lăsa *A <> t ragă în brațele lui, unduindu-și corpul după trupul lui.

-■ Sunt prea imperfect pentru tine, îi șopti la tâmplă.

(iști perfect de imperfect pentru mine.

Nu avea dreptate, bineînțeles, dar el nu voia să se mai gândească la asta. În schimb, spuse

[iști goală într-un club de jocuri, dragoste.

Iteplica ei se auzi înfundat, în pieptul lui, și el mai mult simți Juvmele decât le auzi.

Nu-mi vine să cred.

1> mână de-a lui se mișca de-a lungul spatelui ei, pe deasupra i lîi liotei, și el zâmbi la ideea că îi purta hainele.

Mie da, doamna mea dulce, aventurieră. O sărută pe creștetul imd, strecurându-și mâna în interiorul hainei, pentru a lua în Inu un sân minunat, adorând fiorul care o străbătu la atingere. I M plăcea ca tu să fii goală, în hainele mele, în fiecare zi.

IU zâmbi.

O soție

Și ii că ^{potrivită pentru un marchiz --} sunt goală pe sub propriile haine în fiecare zi, nu?

I I mârâi.

N-ar fi trebuit să spui așa ceva. De acum încolo, cum am să

i pot face altceva, decât să mă gândesc la tine goală?

! se desprinsese rîzînd și începură să se îmbrace, Penelopa inind ușor mâinile lui Michael de câte ori se întindea să lîngă.

IV- ajut.

- Mă încurci.

își îndreptă micuța fundă crem din fața rochiei, în timp ce el iyl legă lavaliera, fără ajutorul unei oglinzi. S-ar fi îmbrăcat fericii ■ n ea în fiecare zi, până la sfârșitul lumii.

Dar nu avea să fie așa. „Nu când îți va descoperi minciunili*” Șoapta răsună în mintea lui.

- Este apă? Ea arăta spre un urcior care stătea în colț, lînjtA un spălător.

-Da.

Ea își turnă apă în vas și își scufundă mâinile, până la închein- turi. Nu le spăla, pur și simplu, le ținea în lichidul rece.

El o privi îndelung, în timp ce ea închise ochii și respiră adâfM i

Odată. De două ori. De trei ori.

își scoase mâinile și le scutură de apă, întorcându-se cu f.ițn spre el.

-Este ceva ce simt nevoia să îți spun.

în nouă ani de jucat zaruri și cărți și orice alt tip de jocuri tl« noroc care exista, Michael învățase să citească fețele.

învăț.i!»* să identifice emoția, și euforia, și trișatul, și mințitul, și furia, p| orice alt indiciu din spectrul emoțiilor umane.

Orice, în afară de emoția care umpluse privirea Penelopei • emoția care stătea în umbra emoției, și a plăcerii și a exaltării în mod ciudat, tocmai din cauză că nu o văzuse niciodată înaintai își dădu seama exact care era emoția.

— Sarah 'MacLean -

Dragostea.

Gândul îl lăsă fără suflare și se îndreptă de spate, copleșit, in același timp, de dorință și de frică, și de ceva la care nu voia să «f gândească. Ceva ce nu voia să recunoască. Ii spusese să nu creail® în el. O avertizase. Și, pentru propria lui siguranță, nu o puled lăsa să îi spună că îl iubește.

Își dădu seama că își dorea asta prea mult.

Așa că făcu ceea ce făcea el cel mai bine. Rezistă tentați» apropiindu-se de ea și trăgând-o în brațele sale pentru un șirul scurt - un sărut pe care era disperat să îl prelungească. Să îl s.wifl reze. Să îl transforme în ceva la fel de puternic ca emoția cari* Il străbătea din cap până în picioare.

Se face târziu, draga mea. Gata cu discuțiile în seara asta.

I)ragostea din privirea Penelopei fu înlocuită cu nedumerire, i >i el se detestă pentru asta. Din nefericire, și aceasta începea să 'l'-vină o emoție familiară.

»

In ușă răsună o bătaie, salvându-l. Michael privi ceasul; era aproape trei dimineața, mult prea târziu pentru vizitatori, ceea ce litricmna un singur lucru. *Vești. O sape*

lii travoșivă și plămădită se ușa, citind pe fața lui

• 11 >ss înainte ca celălalt bărbat să aibă șansa să vorbească.

Este aici?

Cross se uită peste umărul lui Michael, la Penelopa, apoi din tu ut la Michael, cu o privire cenușie și enigmatică.

■- Da.

lii nu se putu uita la ea. Era destul de aproape pentru a-i •mți mirosul delicat, pentru a-l lua în brațe, probabil pen

ii u ultima dată.

Cine este aid? întrebă ea, dar el nu vru să-i răspundă, chiar d *i .1 știa că ea trebuia să știe - și că, odată ce afla, avea s-o piardă tMmtru totdeauna.

II întâlni privirea, încercând din răspuțeri să fie calm și im- pl i. abil. Amintindu-și scopul unic pe care și-l stabilise cu un iln rniu în urmă.

Langford.

I i inlemni, în timp ce cuvintele răsunară în cameră. Scutură din i ap.

Michael. Te rog. Nu face asta.

I >ar el nu se putea opri. Era tot ce își dorise vreodată. Până să •(•.na ea.

*tai aid. Cineva te va duce acasă.

I 'Arăsi camera, sunetul ușii închizându-se în urma lui răsunând M MI foc de armă în holul întunecos, pustiu, de dincolo și, cu Mf u i' pas pe care îl făcea, se pregătea pentru ce avea să urmeze. P< umil ciudat, nu faptul că avea să dea ochii cu Langford, omul

" li furase viața, era cel pentru care avea nevoie de forță în plus.

■ |*i|Hul că o pierdea pe Penelopa.

- Michael! îl urmărise pe hol, și sunetul numelui lui pe buzele ei îl făcuse să se întoarcă, incapabil să ignore durerea din voal, Dorind disperat, inconștient, să o apere de această durere.

Să o apere de el.

Ea alergă spre el, rapid și nervos, iar el nu putu face altceva decât să o prindă, să o ridice în brațe, în

timp ce mâinile ei îl cuprinseseră chipul în timp ce se uita fix în ochii lui.

- Nu trebuie să faci asta, șopti ea, degetele ei mângâindu-1 po obraji, lăsând urme dureroase. Ai Falconwell... și ai îngerul... pl mai mult decât el ar putea visa vreodată. Mult mai mult decât mânia și dorința de răzbunare, și furia. Mă ai pe mine. Ii cercelâ privirea, înainte să îi spună, în cele din urmă, dureros de blând Te iubesc.

El își spusese că nu își dorea cuvintele, dar odată rostite, | i cerea care îl străbătu la auzul lor, de pe buzele ei, era insuportabil.* închise ochii și o sărută profund, dorindu-și să-și amintească gustul ei, senzația ei, mirosul ei - al acestui moment - peni tu totdeauna. Când îi eliberă buzele și o puse jos, făcu un pas lti spate, respirând adânc, iubind felul în care frumoșii ei ochi albași 11 străluceau atunci când o atingea. Nu o atinsese destul. Dacă s-*ir* li putut întoarce în urmă, ar fi atins-o mai mult. „Te iubesc.” Șoapld răsună în ființa lui, plină de tentație. El clătină din cap.

-Nu ar trebui.

Se întoarse, lăsând-o în holul întunecat, ducându-se să tyl înfrunte trecutul, refuzând să privească în urmă. Refuzând •-* recunoască ce lăsa în urmă. Ce pierdea.

Capitolul 21

Dragă M.,
Nu. Gata cu asta.
Nesemnată

Conacul *Needham*, ianuarie 1830

Scrisoare distrusă

Boume își imaginase acest moment de sute de ori - de mii de «*i I Derulase scena în mintea lui, intrând într-o sală privată tir jocuri de cărți, unde stătea Langford, singur și nervos, părând mArunt în comparație cu mărimea și puterea pură a îngerului, H iatul peste care domnea Michael.

Nid măcar o dată, în tot acest timp, nu își imaginase că ar |ni!ea simți altceva decât triumf în acest moment, când mânia

■ Irustrarea adunate timp de un deceniu ar fi avut, în sfârșit, ut) final. Dar nu triumf era ceea ce simțea Michael când des- ușaO soție apartamentului pprivatâ ptraflundapactâ de-etajul

11 mcipal al duhului, și întâlâni privirea lipsită de emoție a duș- hwnului său de atâția ani.

I .ra frustrare. Și mânie. Pentru că și acum, zece ani mai târziu, «t mii bărbat îl prăda din nou pe Michael. în seara aceasta, îi finise viitorul alături de soția lui. Și nu i se mai putea permite

< continue.

] .tngford îi păruse întotdeauna mareț în amintirea sa - piele lîi mizată, dinți albi, pumni mari - tipul de bărbat care lua tot tf voia, fără ezitare. Tipul de bărbat care distrusese vieți, fără a |i>ivt înapoi.

', . 1 acum, zece ani mai târziu, Langford nu se schimbase. Era te irl de sănătos și de voios cum fusese întotdeauna, cu părul un |tți mai cărunț, dar cu același gât gros și aceiași umeri lați. Anii flinr>eră blânzi cu el.

l'rivirea lui Michael scăpară către locul în care palma stângă

* Lui Langford stătea desfăcută pe catifeaua verde de pe masă. |{.< it minți felul în care acea mână se strângea și bătea în masă I" 111 r u a mai cere cărți sau pentru a sărbători o victorie. Când pil l< hael era tânăr, când de-abia se obișnuia cu mesele de joc, ■iivvi acea mână și invidia controlul său extrem.

Nr .ișeză pe scaunul aflat direct în fața lui Langford și așteptă IU* ni, Degetele lui Langford se răsfirară pe postav.

Obiectez că am fost adus forțat aid, în toiul nopții, de slugile laie.

-Nu cred că ai fi răspuns unei invitații.

-Crezi corect. Cum Michael nu răspunse, Langford ofi> Bănuiesc că m-ai chemat aici pentru a te da mare cu Falconwell?

- Printre alte lucruri.

Michael vârî mâna în buzunarul hainei sale, scoase dovadu nașterii lui Tommy, trecând hârtia printre degete.

-Mărturisesc, am fost surprins că te-ai umilit și te-ai însuMI cu tânăra Marbury, chiar și pentru FalconweE. Nu este tocmai un premiu. Făcu o pauză. Dar pământul a fost scopul, nu? liim lucrat. Scopul scuză

mijloacele, presupun.

Dinții lui Michael scrâșniră auzind aceste cuvinte, atât <U apropiate de cele cu care descriese el însuși căsătoria la începutul acestei călătorii. Detesta ecoul, care îi amintea că și el era o besliH la fel de crudă ca și Langford.

Nu face asta. Cuvintele Penelopei îl săgetară, o rugăminți arzătoare, și înlemni, simțind marginile învechite ale hârtiei pf buricul degetului mare. *Ești mult mai mult decât crezi.* Micha< l r.\ suci bucata de hârtie în mână, gândindu-se la cuvinte, la o<lii (albaștri ai soției sale, rugându-1 să fie mai mult. Mai bun. *Vredfth.*

„Te iubesc” - ultima ei armă împotriva răzburării lui.

Curiozitatea îl punea pe jar pe Langford.

-Haide, băiete. Ce este?

Și prin cuvintele scurte, tăioase, Michael avea din nou douiiv” t și unu de ani, înfruntându-1 pe acest bărbat, dorindu-și să-l zdrQj bească. Doar că de data aceasta, avea și puterea de a o face. Prin 11 «i răsucire din încheietură, el lăsă scrisoare să zboare pe masn, > u

o țintă perfectă.

Langford o prinse, o despături, citi. Nu își ridică privirea.

-De unde ai asta?

- Poți avea pământurile mele, dar nu ai puterea mea.

- Mă va distruge.

-Aceasta este speranța mea cea mai mare. Michael așteptă momentul de victorie. Așteptă surpriza și regretul străbâi.Ind figura celuiilalt bărbat, înainte să ridice ochii din hârtie și s.\ 1/t recunoască înfrângerea. Dar când Langford întâlni privirea lut

Mii hael, pe deasupra pergamentului îngălbenit, nu înfrângerea na cea care strălucea în ochii lui.

Era admirația.

- Cât ai așteptat acest moment?

Michael își feri privirea, forțându-se să se lase pe spătarului jMunul său, mascându-și surpriza.

. De când mi-ai luat totul.

De când ai pierdut totul în fața mea, îl corectă Langford. Atunci eram un copil, cu numai câteva jocuri în spate, spuse Hlchael, cu mânie crescândă. Dar nu mai simt. Acum știu că ai ■uțat jocul. Că mi-ai întins o cursă, m-ai lăsat să câștig până Iftud totul era acolo, într-un singur pariu enorm.

Crezi că am trișat?

Pi ivirea lui Michael nu se clinti.

I - Știu că ai trișat.

I O umbră de zâmbet, suficient pentru a dovedi că

Michael avea •I»-ptate, străbătu buzele lui Langford, după care își întoarse t|»nț ia la hârtia incriminatorie.

Așadar, acum știi. Copilul era plodul fratelui meu, făcut cu Olt >i unui fermier local. Femeia cu care m-am căsătorit eu era Itiut la - o zestre destul de mare, dar incapabilă să dea naștere tH"“i copil. Am plătit fata și i-am luat copilul, pentru a- l crește ca Ulmi al meu. Mai bine un moștenitor fals, decât fără moștenitor.

O soție

I Tommy ~~după ce era în tot de aunchi~~ diferit de acest bărbat, niciodată U I* I de rece, de calculat. Acum totul avea sens, și Michael des- »",wri că undeva, în adâncul lui, îngropată acolo unde nu credea poate fi găsită o emoție, simți compasiune pentru băiatul care odată, prietenul lui - băiatul care încercase din răspuțeri llr fiu pentru tatăl lui.

V I< ontele continuă: lirau numai o mână de oameni destul de apropiați ca să știe Hoția mea nu a născut niciodată. Ridică hârtia, cu un zâmbet [Im/e. Acum văd că nid măcar în ei nu trebuia să am încredere.

I oate că au stabilit că tu ești cel care nu a avut onoare.

Dna din sprâncenele lui Langford se arcui.

IIică mă mai învinuiești?

- Încă o meriți.

J

- Ei, hai, îl luă Langford în derădere, uită-te în jurul tău. Tu >i construit acest loc, ți-ai refăcut viața, averea. Ce ai face dacă ai (i forțat să renunți la ele? Să i le dai cuiva care nu a contribuit deloj la strângerea lor? La succesul lor? Spui că nu ai face exact acel.ițfl lucru pe care l-am făcut eu? Bătrânul puse hârtia pe masă. Ar 11 minciună. Ai la fel de puțină conștiință ca și mine, și iată dovad.i Se sprijini pe spătar. Păcat că m-am ales cu Tommy și nu cu tiu#, tu ai fi fost un fiu bun pentru mine, la cât de bine ai învățat lecțiile pe care ți le-am predat.

Michael rezistă impulsului de a se apăra de cuvinte, de alu/U că el și Langford erau la fel, chiar dacă recunoștea adevăiul Și îl detesta. Privirea i se abătu pe biletul de pe masă, greu tatea lui fiind imensă și, în același timp, nevalorând nimic. Un chile îi vâjâiau când își dădu seama de importanța a ceea ce făcu,nt A ceea ce făcea.

Străin de gândurile lui Michael, Langford spuse:

-Hai să trecem la afaceri. Eu încă am restul - tot ce ți-a l.Vial tatăl tău. Tot trecutul tău. Crezi că nu mă așteptam ca tu să I M \ așa ceva? întinse mâna în buzunarul hainei și scoase un teanc <!*» hârtii. Suntem croiți din aceeași stofă, tu și cu mine. Puse teanc pe masă. Douăzeci și unu încă este jocul tău? Trecutul meu eoni rft trecutului tău.

Și când Michael îl văzu acolo, așezat pe postavul verde cu 4 transparență calculată, înțelese totul. Revăzuse acea noapte falaU de sute de ori - de mii de ori - privind cărțile cum se întorceau |« față și cădeau pe postav, la locurile lor, numărând zece, paispi* zece, douăzeci și doi care marcase sfârșitul moștenirii și al lin»' reții lui. Și crezuse întotdeauna că acel moment marcase sfârșitd oricărui lucru bun care-i

aparținuse. Dar nu era așa.

Dar acesta ar fi.

Se gândi la Penelopa în brațele lui, la buzele moi peste* .il# lui, la tresărirea răsufării ei când îl implora să nu vină aici. SA «u facă asta. Felul în care îl privise, drept în ochi, și îl rugași' 4 nu renunțe la această ultimă șansă la o viață bună, la uit în ud ■•utigiu al decenței lui. Să nu lase setea de răzbunare să um- lirrască dragostea.

Întinse mâna după teancul de acte de pe masă, frunzărin- •I" Ic, împrăștiindu-le pe postav. Țara Galilor, Scoția, Newcastle, i 'i'von = o colecție de case, strânsă de generații de marchizi - odată 'i ii de esențiale pentru el... acum doar o adunătură de cărămizi ti mortar. Doar trecutul. Nu și viitorul.

Nimic fără Penelopa. Ce făcuse? Doamne Dumnezeule! O iubea. i i îțelegerea adevărului il izbi ca o lovitură, venită pur și simplu illn neant, mai puternică decât orice altceva. Și se ura pentru că Itti -tvusese șansa să îi spună și ei. Și, de parcă ar fi chemat-o cu fitil* r ea minții, dintr-odată ea era acolo, vocea auzindu-i-se din »>.i!'le ușii:

Poți încerca să mă oprești cu tăcerea și cu... enormitatea ta... 'Au poți să fii sigur de asta, voi intra în acea cameră!

Michael se ridică în picioare, pentru a vedea ușa camerei p i Itizându-se larg, scoțând la iveală un Bruno confuz și, chiar tu <|Mtele lui, o Penelopa scoasă din fire. Paznicul ridică mâinile, |H*>.ijutorat, imagine care l-ar fi amuzat pe Michael, dacă ar fi in altă zi și în alt loc. Bruno păru a nu înțelege ce să facă hi in castă femeie mică, ciudată, care avea puterea a zece bărbați. A illmăzod.

| i îl dădu la o parte și intră în cameră, cu bărbia ridicată,

în drepti, cu mânie și frustrare, și determinare pe chipul ei

. Și nu o dorise atât de mult în toată viața lui. Dar nu o

■ ill in preajmalui Langford. Se apropie de ea, trăgând-o deoparte fi io .Iind în șoaptă:

Nu ar trebui să fii aid.

I Nici tu.

| HI ::e întoarse spre Cross, care apăruse în pragul ușii, lângă J|>t| m>.

l'.ircă trebuia s-o dud acasă.

I Cross ridică ușor dintr-un umăr.

i Doamna este foarte... neascultătoare.

I lvtiebpa îi zâmbi bărbatului înalt, cu părul roșcat.
- Mulțumesc. Acesta ar putea fi cel mai draguț lucru pe cart* I .> spus cineva vreodată despre mine.

Michael avu impresia clară că toată această seară îi scăpa da sub control. înaintea să mai poată spune ceva, Penelopa trei u pe lângă el, înaintând în cameră.

-Lord Langford, îl recunosc ea, privindu-l pe bărbat de su .

- Penelopa, spuse bărbatul mai în vârstă, incapabil să-și ascimă să surprinderea din privire.

-Pentru dumneata, Lady Bourne. Cuvintele erau reci și IA ioase, și Michael era sigur că nu fusese nicodată mai frumoasă. Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să mi te adresezi în tot deauna cu respect, deși n-ai făcut-o.

Bătrânul se încruntă de iritare, și Michael simți impulsul rid neoprit de a lansa un pumn în fața vicontelui pentru acea privire. Dar nu era necesar. Soția lui era mai mult decât capabilă să îl poarte singură de grijă.

O soție

-Nu-ți place asta, vad eu. Ei bine, lasă-mă să-ți spun ce nu ții place mie. Nu-mi place insolența. Și nu-mi place cruzimea. Și, mult ca sigur, nu-mi place de dumneata. Este momentul ca tui doi să dăm cărțile pe față, Lord Langford, pentru că, deși poți că i-ai furat pământurile și banii, și reputația soțului meu, poți poate că ai fost un tată cu adevărat groaznic pentru prietenul meu, refuz, pur și simplu, să te mai las să iei ceva de la mim', bătrân mârșav.

Sprâncenele lui Michael se arcuiră la auzul cuvintelor. Trebuia să o oprească, știa.

Doar că, descoperi că nu voia.

-Nu sunt obligat să ascult asta. Langford se făcu roșu, o nuță de roșu pătată, neplăcută, și sări de pe scaunul lui, cu o iu încredere mândră. Îl privi pe Michael. Controlează-ți fenicU, înainte să fii forțat să o faci în locul tău.

Michael înaintă, furia fierbându-i în vene la auzul amenințării. H, Penelopa se întoarse pentru a-l înfrunta, înainte să poată ajungi la viconte, puternică la fel ca oțelul.

-Nu. Asta nu este lupta ta.

Împietri la auzul cuvintelor, deși n-ar fi trebuit să fie surprins; Mânia lui îl ținea într-o stare perpetuă de muțenie. Despre ce naiba i irbea? Asta era numai lupta lui. Și de parcă nu era de ajuns că n-ai răptat acest moment de un deceniu, Langford tocmai amenințase Mugurul lucru pe care îl prețuia. Se opri la acest gând. „Singurul lucru pe care îl prețuia.”

Era adevărat. Era Penelopa, apoi venea orice altceva. Tot pă-mântul, banii, îngerul, răzburarea... nimic din toate acestea MU valora nici măcar cât o părticică din această femeie. Această înieie minunată, care se întorsese din nou cu spatele la el.

Își înfruntă inamicul și flutură cu mâna spre ușa unde Bruno - fl acum și Cross - stătea, părând foarte serios și amenințător.

Ai vrea să încerci să scapi înainte să termini?

Michael nu se putu abține. Izbucni în râs. Era o prințesă și o boinică. Prințesa lui războinică.

Ai dus o viață prea lipsită de consecințe, Lord Langford făcându-ți liiar dacă te asigur că mi-ar face mare plăcere să pierzi tot la ce îți învredodată dintr-o singură lovitură, îmi este teamă că ar fi o l'U,1 prea mare pentru cei pe care îi iubesc.

Se uită la masă, observând hârtiile de acolo, înțelegând imediat situația.

»

Atunci va avea loc un pariu? Câștigătorul ia totul? îl privește Michael, cu ochii mari de emoție, timp de o fracțiune de secundă, înainte să își ferească privirea. Cu toate acestea, el o muncise - dezamăgirea. Aveai de gând să pariezi?

Ar fi vrut să îi spună adevărul, că hotărâse încă dinainte să lui ică ea că nu merita... că nimic nu merita să îi riște fericirea ei. Viliorul lor. Dar ea deja se întorsese spre ușă.

Sarah 'MacLean

Cross?

(Cross se îndreaptă de spate.

Milady?

Adu-ne un pachet de cărți.

Cross îl privește pe Boume.

Nu cred...

Hourne dădu o dată din cap.

Doamna dorește un pachet de cărți.

Cross nu mergea nicăieri fără cărțile lui, așa că traversă ca marea, scoțându-le și întinzându-i pachetul Penelopei.

Ea clătină din cap.

-Vreau să joc. Avem nevoie de un crupier.

Michael privește uimit la ea, în timp ce Langford rostește cu dispreț:

-Nu joc cărți cu o femeie.

Ea se așează pe un scaun dintr-o parte a mesei.

-De obicei nu joc cărți cu bărbați care jefuiesc copiii de moștenirea lor, dar se pare că această noapte este una de excepție.

Cross se uită la Michael.

-Este incredibilă.

Deveni posesiv, în timp ce se așează, cu ochii spre soția lui.

-Este a mea.

Langford se aplecă spre Penelopa, cu furie în privire.

-Nu joc cărți cu femeile. Și, în mod sigur, nu joc cu femeile care nu au nimic din ce vreau eu.

Penelopa întinse mâna în corsaj și scoase o

singură hârtie, punând-o pe masă.

-Din contră, am ceva ce vrei cu disperare. Michael se apleci în față, pentru a vedea mai bine hârtia, dar Penelopa o acoperi cu mâna. Când ridică privirea, ochii ei albaștri și red erau ațintiți asupra vicontelui. Tommy nu este singurul tău secret, nu-i așa?

Langford se încruntă, furios.

-Ce ai? De unde o ai?

Penelopa ridică din sprânceană.

O soție

- Se pare că vei juca cărți cu o femeie, până la urmă.

-Tot ce ai tu îl va distruge pe Tommy, în aceeași măsură.

- Cred că va fi bine dacă adevărul va ieși la iveală. Dar te asigur, tu nu vei fi. Făcu o pauză. Și cred că știi de ce.

Sprâncenele lui Langford se ridicară, și Michael recunoscă fruirea și furia de pe fața bărbatului, când se întoarse spre Cross.

- Fă cărțile.

Cross se uită la Michael, întrebarea din privirea lui fiind U fel de clară, de parcă ar fi rostit-o cu voce tare. Michael nu mai paria de un deceniu. Nu mai jucase nădăcar o mână, de parca ar fi așteptat în tot acest timp noaptea aceasta, acest moment

- tnd urma să parieze din nou împotriva lui Langford... și de data aceasta, să câștige.

Dar privindu-și soția, mândră și superbă, acceptând provocarea Iorbățului pe care își petrecuse o mare parte din viață urându-l, Iții dădu seama că dorința păcătoasă care îl chinase în ultimul

iii i eniu, ori de câte ori se gândea la Langford și la pământurile |tr> care i le furase dispăruse, împreună cu setea lui de răzbunare.

11 '.ite reprezentau trecutul lui. Penelopa era viitorul.

Dacă ar putea să o merite.

Doamna joacă pentru mine.

Ridică, dovada legitimității lui Tommy de unde se afla, în fața lui ?i o puse pe masă în fața ei. Ea își întoarse atenția spre el, cu <i>iii limpezi, și albaștri, și plini de surpriză, înțelegând sensul p tului său. Nu voia să îl distrugă pe Tommy. Ceva sđipi în 'lui ei... un amestec de fericire și mândrie și încă ceva, și, în acel el luă hotărârea să invoce această strălucire din nou, și

tllit nou, în fiecare zi. Expresia dispăru într-o dipă, fiind înlocuită tir o agitație bruscă.

Ai tot ce îți dorești, dragoste. E numai a ta. Ridică o sprânceană, t > ii dacă

aș fi în locul tău, nu m-aș opri. Ești într-o pasă bună.

Îi se uită la pariul lui Langford - trecutul lui Michael - și lui îi e atât de greu să o sărute pasional pentru emoția care se citea pe fața ei... și de dorință și dorința... dorința de a câștiga. Pentru el.

Li făcu semn cu capul lui Cross, care trecu rapid peste modurile (I) amestecând pachetul cu mișcări rapide, minime.

O mână de 21. Câștigătorul ia tot.

¹ Cross împărți cărțile, una cu fața în jos, una cu fața în sus. Michael îi trecu prin cap că acest joc nu era pentru doamne. Btși regulile erau înșelător de simple, probabil că Penelopa nu îl credea, și fără un noroc neașteptat foarte mare, ar fi fost învinsă de un jucător veteran ca Langford.

(Cross îi impuse ca Michael se gândea la această posibilitate - că, după

ce se întâmpla, ar fi fost atât de aproape să-l distrugă pe Langford și să se întoarcă înapoi terenurile marchizatului său, și ar fi dat greș - își amintea că în seama că prea mult timp considerase că aceste lucruri erau semnele izbăvirii lui. Acum însă, știa adevărul. Penelopa era izbăvirea lui.

În dreptul ei, cu fața în sus, stătea patru de treflă.

Se uită cu atenție când ea ridică cu grijă colțul celeilalte cărți, căutând un semn referitor la ce ar putea avea. Nimic impresionant, ghicește. Reveni la Langford, care avea în față un zece de inimă roșie, și palma stângă întinsă pe masă, ca întotdeauna.

Cross se uită la Langford, care bătu o dată în masă cu palma stângă.

-Stau.

O mână acceptabilă. Mai mult ca sigur că Langford ajunsese la aceeași concluzie ca și Michael - că Penelopa era începătoare și, asemenea oricărui începător, avea să depășească cifra.

Cross se uită la Penelopa.

- Milady?

Își mușcă buza de jos, atrăgând atenția lui Michael.

- Mai pot primi una?

Un colț al gurii lui Michael se arcui, schițând un zâmbet. Ai te de politicoasă, chiar și atunci când nu juca pentru proprietăți

o valoare mai mare de un milion de lire, în cel mai exclusivist ciul • de jocuri din Londra.

Cross dădu o altă carte, trei de inimă roșie. Șapte. Michael ai li dorit ca ea să se oprească, știind că următoarea carte o putea fi să depășească douăzeci și unu. Era cea mai simplă dintre greșeli, aceea de a paria pe o pereche de cărți mici.

-Alta, te rog.

Cross ezită; cunoștea șansele și nu îi plăceau.

-Fata a mai cerut una, spuse Langford, plin de îngâmfau*,

Nu trebuie să te distrug, până la urmă, mârâi el, în schimb, Ții| umori

(II) «t unei îl apucă de rever pe celălalt, învârtindu-l spre perete, i «'j. indu-l în zid cu toată forța, dorind să-l pedepsească

iar și iar pentru îndrăzneala de a o atinge pe Penelopa. Pentm îndrăzneala de a o răni. Il voia mort pe acest om. Acum.

- Crezi că mai sunt un băiat de douăzed și unu de ani? întreba el, trăgând de Langford și izbindu-l din nou în perete. Crezi < poți veni în clubul meu și să-mi ameninți soția fără repercusiuni t Crezi că te-aș lăsa să o atingi? Nu meriți nici să respiri aerul <1 în jurul ei.

-Michael! țipă ea din cealaltă parte a camerei, vinde Crosn 0 împiedica să intre. Oprește-te! El se întoarse spre ea, văzulacrin >il< care îi curgeau pe obraz și se opri, neștiind dacă să-l rănească JH Langford sau să o consoleze pe ea. Nu merită, Michael.

-Te-ai însurat cu ea pentru pământ, spuse Langford, trăgâi> disperat aer în plămâni. Poate că ai prostit restul Londrei. I >-> nu și pe mine. Știu că Falconwell înseamnă pentru tine mai mult decât orice pe lumea asta. Ea este mijlocul pentru a-ți atinjjt scopul. Crezi că nu văd asta?

„Un mijloc pentru a-și atinge scopul." Ecoul cuvintelor - repetate atât de des la începutul căsniciei lor - era o lovitură, | n< de-o parte, pentru că erau adevărate, dar în cea mai mare pm 1* pentru că erau atât de false.

-Nenorocitele. Crezi că mă cunoști? îl izbi din nou pe Langfnrtl în perete, forța emoției făcându-l mai furios. O iubesc. Ea est# singurul lucru care contează. Și tu ai îndrăznit să o atingi.

Langford încercă să vorbească, dar Michael îl împiedică.

-Nu meriți milă. Ai fost o rușine ca tată și ca tutore, și ca bfil bat. Faptul că vei putea în continuare să mergi îl datorezi mumțl generozității acestei doamne. Dar dacă te mai apropii de ea, la nul mult de un kilometru, sau dacă aud vreedată că o vorbești de r*Iu, îmi va face plăcere să te sfășii, bucățică cu bucățică. Este clar?

Langford înghiți în sec și dădu repede din cap.

-Da.

-Ai îndoieli că o voi face?

-Nu.

Îl aruncă pe viconte spre Bruno.

-Scapă de el. Și trimite după Thomas Alles.

Michael deja traversa camera, sigur că se va ține de cuvânt. ;d n strânse pe Penelopa în brațe. Ea își lipi fața de gâtul lui.

Ce-ai spus? șopti ea, cuvintele auzindu-se înăbușit, rostite

< 'i buzele lipite de pielea lui, cu vocea tremurându-i, în timp

lui o mângâiau pe spate, îmbrățișând-o. își înălță capul,

"* (iii ei albaștri strălucind de lacrimi, și repetă: Ce-ai spus?

Nu era așa cum el și-ar fi planificat să-i spună, dar nimic DU fusese obișnuit în căsnicia lor, și el își dădu seama că acest

nu ar trebui să fie diferit de altele. Așa că, stând acolo, în

'<il|locul. unei încăperi dintr-un dub de jocuri, el întâlni privirea Iptlivilui și ^{O soție}
îi zise: *potrivită pentru un marchiz* —

Te iubesc, ba dătină din cap.

Dar I-ai ales pe el.

Nu, replică el, sprijinindu-se de masa de joc, trăgând-o spre

■ I, pentru a sta între coapsele lui, luându-i mâinile în ale lui. Nu. I< Atn ales pe tine. Am ales iubirea.

I .i își înclină capul, căutându-i privirea.

Este adevărat?

:, t dintr-odată, adevărul conta mai mult decât și-ar fi putut Ijiiilgîna.

I 'oamne, da! E adevărat. îi cuprinse fața în palme. Te-am ales pe lit ii', Penelopa. Am ales dragostea în locul răzbunării; am ales viitorul

■ li n ul trecutului; am ales fericirea ta în locul a orice altceva.

lia tăcu îndelung, destul de mult pentru ca el să se îngrijoreze, ^ .isepenny? întrebă el, înfricoșat dintr-odată. Mă crezi?

! :U... începu ea, apoi se opri, și el știu ce urma să spună.

I>i dorea să o poată opri.

Nu știu.

CapitoCuf22

l'rndopa nu dormi în acea noapte. Nid măcar nu încercă.

I >e .it eea, când Tommy veni în dimineața următoare, nu contă > i i mult prea devreme, cu vreo oră, pentru vizitatori. El stătea

lângă șemineu, cu paltonul pe el, cu pălăria și bastonul în mână, când ea intră în salonul de primire.

El se întoarse, îi văzu ochii roșii și spuse, plin de tact:

- Doamne, Dumnezeule, Arăți la fel de rău ca și el.

Era picătura care umpluse paharul. Ea izbucni în lacrimi.

-O, Pen. Nu. Ah... fir-ar să fie! Nu plânge. Îmi iau cuvintele înapoi. Nu arăți deloc rău, spuse el venind spre ea.

-Mincinosule, îl dojeni, ștergându-și lacrimile.

Un colț al gurii lui se arcui.

-Deloc. Arăți bine. Nu semeni deloc cu o femeie fandosită.

Ea se simți ca o prostănacă.

-Nu mă pot abține, știi.

-Îl iubești.

Ea respiră adânc.

- Groaznic de mult.

-Și el te iubește.

Lacrimile amenințau din nou să apară.

- El spune că da,

-Nu îl crezi?

Ar fi vrut. Cu disperare.

-Nu pot... nu înțeleg de ce m-ar iubi. Ce anume la mine ar fi putut să-l schimbe. Ar fi putut să-l miște. L-ar fi făcut să m-iubească.

Ridică dintr-un umăr și se uită la picioarele ei, vârfurile papu dlor verzi de casă ieșind de sub marginea rochiei.

-O, Pen... oftă el, trăgând-o într-o îmbrățișare caldă, fr. l țească. Am fost un idiot. Și așa a fost și Leighton. Și toți ceilalți Ai fost mai bună decât oricare dintre noi. Dintre noi toți la un lot Se dădu în spate și o apucă de umeri, strâns, uitându-se drept m ochii ei. Și ești mai bună și decât Michael.

Ea trase adânc aer în piept, întinzându-se pentru

a-i netezi reverul paltonului.

-Nu sunt, să știi.

Colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet ironic.

-Și acesta este motivul pentru care nu te merită. Pentru că fl este un idiot notoriu, iar tu il iubești oricum.

-Îl iubesc, spuse ea bland. *O soție potrivită pentru un marchiz -*

-L-am văzut aseară, știi, după ce ai plecat. Ea ridică privirea. Mi-a dat dovada care putea declanșa scandalul meu. Mi-a spus că tu ai câștigat-o de la el.

- El mi-a dat-o, îl corectă ea. Nu a trebuit să pariez pentru ea. Nu avea de gând să te distrugă, Tommy. El i-a pus capăt.

Tommy clătină din cap.

- *Tu* i-ai pus capăt. L-ai iubit destul pentru a-i arăta că viața înseamnă mai mult decât răzbunare. L-ai schimbat. I-ai dat mcă

o șansă pentru a fi Michael pe care îl cunoșteam noi, în loc să fie durul și nemilosul Boume care devenise. Ai mutat muntele din loc. Ridică o mână pentru a o mângâia ușor pe bărbie. Te adoră. Oricine are ochi poate vedea.

„Te-am ales pe tine. Am ales dragostea.” Cuvintele pe care le derulase neîntrerupt în mintea ei, toată noaptea, dintr-odată

1 ipătară sens. Și, ca și cum s-ar fi aprins o lumânare, știu, fără dubiu, că erau adevărate. Că o iubea. Descoperirea o ameți.

-Mă iubește, spuse ea, la început încet, lăsând cuvintele să iisune în ea, verificând cum era să le rostească. Mă iubește, repetă, râzând, de data aceasta, pentru Tommy. Chiar mă iubește.

-Bineînțeles că te iubește, prostuțo, spuse Tommy cu un

■ flmbet. Bărbații ca Boume nu își declară dragostea fără motiv.

< oborî tonul vocii, până la o șoaptă conspirativă: Nu e chiar în ton

i (i caracterul său.

Bineînțeles că nu era. Marele, periculosul Boume, rece și crud, lurbatul care conducea un club de jocuri și răpea femei în toiul nopții și își trăia viața pentru răzbunare, nu era bărbatul care să «<» îndrăgostească de soția lui. Dar, cumva, o făcuse. Și Penelopa mia destulă experiență ca să nu mai petreacă nici un moment [11] trebând cum sau de ce... cândputea, pur și simplu, să își petreacă ii- itul vieții iubindu-1 și ea. îi zâmbi lui Tommy și spuse:

Trebuie să mă duc la el. Trebuie să îi spun că îl cred.

El dădu din cap, mulțumit, îndreptându-și paltonul.

Excelent plan. Dar, înainte să fugi pentru a-ți salva
mar iajul, || o clipă pentru a-ți lua rămas-bun de la un vechi prieten?

În înflăcărarea de a ajunge la Michael, ea nu înțelese cuvintele
imediat.

-Da, bineînțeles. Se opri. Stai. Rămas bun?

-Mă îndrept spre India. Vaporul pleacă astăzi.

-India? De ce? Se încruntă. Tommy, nu trebuie să pleci acum.
Secretul tău... este din nou al tău.

-Și pentru asta voi fi recunoscător pe vecie. Dar
am deja bilei și ar fi păcat să îl las să se irosească.

Ea îl privi cu atenție.

-Chiar îți dorești asta?

El ridică dintr-o sprânceană blondă.

- Chiar îl vrei pe Michael?

„Da. Doamne, da!” Zâmbi.

-Atunci, vom avea amândoi parte de câte o
aventură.

- Iar a ta va fi mai îndrăgănită decât a mea, din câte
îmi dau seama, zise el râzând.

- Îmi va fi dor de tine, spuse ea.

Tommy își plecă ușor capul.

- Și mie de tine. Dar îți voi trimite dulciuri pentru
copii din ținuturi îndepărtate.

„Copii.” Voia să îl vadă pe Michael. Imediat.

-Așa să fad, spuse ea. Și eu îi voi încânta cu
poveștile unchiului lor, Tommy.

- Lui Michael îi va plăcea asta, răspunse el, cu un hohot de râs. Mă aștept ca ei
să meargă pe urmele mele, devenind pescari tir elită și poeți mediocri. Acum, du-te și
ia-ți soțul.

- Cred că așa o să fac, rânji ea.

Michael urca scările Casei Iadului câte două odată, disper, să ajungă la
soția lui, dojenindu-se aspru că nu o încuiase într **11** cameră din dub noaptea trecută,
refuzând să o lase să iasă d* acolo până când nu credea că o iubește.

Cum era posibil să nu îl creadă? Cum de nu vedea că făcea rav. i gii în mintea și în corpul lui, că îi distrusese calmul și îl devasta»# cu iubirea ei? Cum de nu putea vedea că era disperat după ea?

Ușa se deschise încet chiar când el ajunsese pe ultima treap* tă, și obiectul gândurilor sale ieși valvârtej din casă, aproape iiarâmându-1 pe soări. Ea se opri în brusc, pelerina verde învâr-

i indu-se în jurul ei și atingând picioarele lui; se uitară unul la altul câteva minute bune.

Vederea ei îl făcu să-și piardă suflarea. Cum era posibil să o ti crezut vreodată simplă? Era o bijuterie în zloata rece, cenușie

• I C' februarie, cu obrajii rumeni și ochii albaștri, și buzele roz minunate, care îl făceau să vrea să o ducă în cel mai apropiat pat. în patul lor. Pentru că era momentul să aibă un pat comun. Avea de gând să dărâme peretele dintre dormitoarele lor, pentru

I NU mai fi nevoit să se uite vreodată la acea ușă blestemată, lia interveni în gândurile lui:

-Michael...

-Așteaptă. O opri, nedorind să riște să audă ceea ce avea de ■pus. Nu înainte ca el să îi spună partea lui. îmi pare rău. Hai înăuntru. Te rog.

Îl urmă înăuntru, sunetul masivei uși de stejar închizându-se tu urma lor răsunând în foaierul de marmură. Privirea ei se abătu

I Ț pachetul din mâna lui.

- Ce este acolo?

Uitase că o avea. Arma lui.

-Vino cu mine. O luă de mână, dorindu-și să nu fi purtat in.muși, dorindu-și să o poată atinge, pe piele, și urcă scările până 1i primul etaj al casei, trăgând-o în sufragerie și așezând pachetul înfășurat în hârtie de pergament pe masa lungă din mahon.

Este pentru tine.

lia zâmbi, curioasă, iar el rezistă impulsului de a o săruta, n(dorind să se grăbească. Nedorind să o sperie. Ea desfăcu hârtia

■ Il Țrijă, rupând exact atât cât îi permitea să tragă cu ochiul ii> Mintru. Privi în sus, cu sprâncenele arcuite de mirare, înainte «A desfăcă pachetul.

Este...

Stai.

Vâri mâna în buzunar, scoase o cutie de chibrituri și dădu foc obiectului.

lia râse, și el se relaxa puțin la acel sunet - muzică în camera HMro și goală.

Este o budincă cu smochine.

- Nu vreau să fie o minciună, Șasepenny. Vreau să fie adevărul. Vreau ca noi să ne fi îndrăgostit mâncând o budincă cu smochine, spuse el, cu vocea tremurândă. In tine văd inima mea, scopul meu... însuși sufletul meu.

Urmă un moment în care totul încremeni în jur, în timp ce ea își amintea de prima dată când el spusese acele cuvinte și Michael crezu, pentru o clipă, că poate a ajuns prea târziu. Că această stupidă budincă cu smochine era prea puțin.

Dar în secunda următoare, ea era în brațele lui, sărutându-l, și el își puse toată dragostea, toată emoția în acea mângâiere, iubind felul în care mâinile ei se ridicară pentru a se juca în buclele de pe ceafa lui, iubind micul ei oftat când el îi apucă buza de jos cu dinții. Se trase înapoi și deschise frumoșii ei ochi albaștri pentru a-i întâlni privirea, dar el nu era gata să-i dea drumul, și îi mai fură un sărut, după care îi făgădui:

-Sunt al tău, dragostea mea... al tău, să faci ce vrei cu mine. Când te-am răpit în toiul nopții și te-am revendicat, cum aș fi putut ști că acum - în seara asta - pentru totdeauna - voi fi eu cel revendicat? Că inima mea va fi cea furată? Știi că nu sunt demn de tine. Îmi dau seama că am dus o viață de degradare, pe care trebuie să o schimb. Dar îți jur, voi face tot ce pot pentru a to face fericită, dragostea mea. Voi munda în fiecare zi pentru a fi bărbatul care să te merite. Care să merite dragostea ta. Te rog... te rog, dă-mi această șansă.

„Te rog, crede-mă.” Ochii ei se umplură de lacrimi și, când clătină din cap, lui i se tăie răsufletul, incapabil să înfrunte eventualitatea că ea l-ar putea refuza. Că ar putea să nu îl creadă. Tăcerea se așternu între ei, și el era disperat să îi

audă cuvintele.

-Atât de mult am tânjit, șopti ea, cu degetele pe fața lui, d, parcă ar fi vrut să se convingă că era acolo. Am tânjit după mal mult, am visat la dragoste. Am tânjit după acest moment. Am tan jit după tine. o lacrimă se scurse pe unul din obraji ei minunați, iar el ridică mâna pentru a o șterge. Cred că te-am iubit de când eram copii, Michael. Cred că tu ai fost întotdeauna alesul. *O șole potrivită pentru un marchiz -*

El își puse fruntea pe a ei, trăgând-o spre el, vrând să o aibă aproape.

-Sunt aici. Sunt al tău. Și Doamne Dumnezeule, Penelopa, și cu am tânjit după tine. Atât de mult.

Ea zâmbi, atât de frumoasă.

-Cum este posibil?

-Cum să nu fie? întrebă el, cuvintele fiindu-i răgușite și vocea tremurându-i de emoție. Timp de zece ani, am crezut că

i Azbunarea era cea care mă va salva, și a fost nevoie ca tu - soția mea puternică, frumoasă - să-mi demonstrezi că m-am înșelat ,și că dragostea era salvarea mea. Tu ești izbăvirea mea, șopti el. Tu ești binecuvântarea mea.

Ea plângea acum de-a binelea și el îi sorbi lacrimile, înainte •IA-i cuprindă gura într-un sărut lung, pasional, punând toată ilragostea lui în mângâiere, atingând-o adânc, până când găfăiră mtmândoi după aer. El își înălță capul.

-Spune-mi că mă crezi.

- Te cred.

Închise ochii în fața valului de eliberare care îl inundă la .mzul cuvintelor.

- Spune-o din nou.

-Te cred, Michael.

-Te iubesc.

Ea zâmbi.

-Știu.

O sărută, adânc și rapid.

- Se obișnuiește ca doamna să răspundă sentimentului.

Ea izbucni în râs.

-Da?

Michael se încruntă.

Spune-mi că mă iubești, Lady Penelopa.

Pentru tine, sunt Lady Bourne. Îi cuprinse umerii cu brațele, îl își lăsă degetele să se încurce în părul lui. Te iubesc mult, Michael. Te iubesc cu o disperare fără seamăn. Și sunt foarte iritată că te-ai hotărât să mă iubești și tu.

- Cum aș fi putut să nu te iubesc? întrebă el.
Sarafî 'MacLean
Ești eroul meu.

I .ti pus la pământ pe Bruno și pe Langford.

Ba zâmbi timid.

-NU am putut pleca. Nu vreau să fiu îngerul tău căzut. Cred că te-aș fi urmat și în iad... dar numai pentru a te aduce înapoi. Cuvintele îl înmuiară.

- Nu te merit, spuse el. Dar îmi este teamă că nu îți pot da drumul.

Privirea ei serioasă și albastră nici nu clinti când întrebă:

- Promiți?

„Cu tot sufletul.”

- Promit.

O luă în brațe, odihnindu-și bărbia pe capul ei, înaintea să-și amintească de celălalt cadou pe care i-1 adusese.

-Ți-am adus câștigurile, dragoste.

Scoase hârtiile ce reprezentaseră miza jocului de cărți din seara precedentă și le așeză lângă budincă.

-Proprietatea ta.

O sărută apăsând pe gât și zâmbi, cu gura pe pielea ei, când soția lui oftă de plăcere.

-Nu a mea. A ta. Câștigată cu abilitate.

Ea clătină din cap.

-Din câștigurile de noaptea trecută, un singur lucru îmi doresc.

-Și anume?

Se întinse pentru a-1 săruta pe îndelete, lăsându-1 fără aer. -Tu.

-Cred că s-ar putea să regreti acest câștig, Șasepenny.

Ea clătină din cap, extrem de serioasă.

-Niciodată.

Se sărutară din nou, pierduți unul în celălalt, minute în șir, până când el deveni curios și își înălță capul.

-Ce aveai despre Langford?

Ea râse ușor și se strecură pe lângă el, pentru a ajunge la documente, răsfoind teancul pentru a găsi mica bucată de hârtii'. -Ai uitat să mă înveți cea mai importantă regulă a ticăloșilor.

- Și care este asta?

Ea desfăcu cu grijă hârtia și i-o dădu.

-Când ai dubii, mergi la cacealma.

Era invitația ei la clubul îngerului.

Surprinderea făcu loc râsului și apoi mândriei.

-Soția mea păcătoasă, parior de primă clasă.

Părea că aveai ceva cu adevărat îngrozitor.

Ea zâmbi, îndrăzneț și strălucitor, și el își dădu seama că vorbiseră destul. Așa că o întinse pe soția lui pe podeaua sufrageriei și o dezbrăcă complet, venerându-i fiecare centimetru superb de piele pe care o scotea la iveală. Și când râsetele ei se transformară în gemete, el îi reaminti din nou și din nou cât de mult o iubea. *O soție potrivită pentru un marchiz*

Timp de ani întregi, când copiii și nepoții întrebau despre ;emnul negru, rotund de pe masa din sufrageria Casei Iadului, marchiza de Bourne le spunea o poveste despre o budincă tu smochine care avusese un sfârșit nefericit... înainte ca mar-

i hizul să intervină spunând că, în opinia lui, sfârșitul fusese unul excelent.

Dragă Șasepenny,

Le-am păstrat pe toate, știi. Fiecare scrisoare pe care mi-ai trimis-o, chiar și pe cele la care nu ți-am răspuns vreodată, îmi pare rău pentru atâtea lucruri, dragostea mea: că te-am părăsit, că nu <EpiCog m-am întors acasă, că mi-a luat atât să înțeleg că tu erai căminul meu și că, dacă te aveam alături, nu mai conta nimic altceva.

Dar în cele mai întunecate ceasuri, când am simțit că am pierdut totul, încă mai aveam scrisorile tale. Și prin intermediul lor, într-o mică măsură, încă te mai aveam pe tine.

Te-am iubit atunci, scumpa mea Penelopa, mai mult decât mi-am putut imagina - *așa cum te iubesc și acum, mai mult decât ți închipui.*

Michael

Casa Iadului, februarie 1831

*

O săptămână mai târziu

Cross se trezi ca de obicei, pe un așternut improvizat în biroul său de la îngerul Căzut, între o bibliotecă înțesată de cărți și globul uriaș, înconjurat de hârtii.

Totuși, spre deosebire de alte dăți, la biroul lui stătea o femeia Ba nu. Nu o femeie. O doamnă. O doamnă tânără, cu părul bloiț și cu ochelari. Citea registrul contabil.

El se ridică în fund, ignorând faptul că nu purta cămașă și că în mod convențional, domnii nu salutau doamnele pe jumătate dezbrăcați. La naiba cu convenționalismul. Dacă femeia n-avol4 să-l vadă pe jumătate dezbrăcat, nu ar fi trebuit să năvălească.

noaptea în biroul lui. Faptul că majoritatea bărbaților nu obișnuiau să doarmă în birourile lor nu prea avea importanță.

-Vă pot ajuta cu ceva?

Ea nu își ridică privirea.

-Ai calculat greșit coloana F.

„Ce naiba?“ O soție potrivită pentru un marchiz

-Ba nu.

Ea își împinse ochelarii pe nas și își dădu după ureche o șuviță rătăcită de păr blond, complet concentrată asupra registrului.

-Ba da. Calculul corect ar trebui să fie o sută douăsprezece mii trei sute patruzeci și șase de lire și șaptesprezece penny.

„Imposibil.“ Se ridică în picioare, ducându-se să se uite peste umărul ei.

-Așa scrie.

Ea clătină din cap, punând vm deget lung pe rândul de tabel. Ii observă că vârful degetului era ușor curbat, îndreptat puțin u|*re dreapta.

Ai scris o sută douăsprezece mii trei sute patruzeci și *cinci*

■ **l' lire și șaptesprezece** penny. Ai... își ridică privirea spre el, cu in Itii ca de bufniță în spatele ochelarilor, când își dădu seama de iu îlț imea și de pieptul lui gol. Ai... ai pierdut o liră.

li! se aplecă deasupra ei, înghesuind-o în mod deliberat și luu itrându-se de felul în care respirația ei se opri din cauza *|>ropierii.

Acesta este un șase.

Ia își drese glasul și se uită din nou.

O. Se aplecă și verifică din nou numărul. Bănuiesc că, mai iabă, ți-ai pierdut aptitudinile caligrafice, spuse ea sec, și el |tili oți când ea se întinse după un creion și corectă cifra.

Il privi, absorbit la maxim, la vârful celui de-al doilea deget, i u n t e să îi șoptească grav la ureche:

liști o zână contabilă, trimisă în miez de noapte să îmi veri- |*< alculele?

I. t se lăsă pe spate, ferindu-se din calea șoaptei, și se întoarse UHru a-1 privi.

-Este ora unu după-amiază, spuse ea, fără emoții, iar el simți dorința arzătoare de a-i da ochelarii jos acestei femei și de a o săruta nebunește, doar pentru a vedea ce ar avea de spus această tânără ciudată.

își înfrână dorința. În schimb, zâmbi.

- Trimisă în miezul zilei, atunci?

Ea dîpi.

- Sunt **Philippa Marbury**.

El făcu ochii mari și un pas enorm în spate, lovind un cuier pentru pălării și întorcându-se pentru a-1 prinde, înainte să își dea seama că în nid un caz nu putea sta în acest birou, într-un club de jocuri, fără cămașă, cu cumnata lui Bourne. Cumnata *logodită* a lui Bourne.

Întinse mîna după o cămașă. Era șifonată și purtată, dar mergea. În timp ce căuta fără succes partea din față a obiectului vestimentar, se dădu din nou în spate. Mai în spate. Ea se ridică în pidoare și ocoli biroul, îndreptându-se spre el.

-Te-am supărat?

De ce cămașa asta nu avea nici o deschizătură? Ca ultimă soluție, el își puse îmbrăcămintea în față, ca un paravan pentru ochii ei enormi, atotevăzători.

- Deloc, dar nu obișnuiesc să am întâlniri dandestine cu surorile partenerilor mei, pe jumătate dezbrăcat.

Ea analiză cuvintele, înainte să-și aplece capul într-o parte și să spună:

- Ei bine, tu dormeai, așa că nu aveai cum să împiedici asta.

- Cumva, mă îndoiesc că Bourne va avea aceeași părere.

- Cel puțin, acordă-mi o audiență. Am venit până aici.

Cross știa că ar trebui să refuze. Știa, cu intuiția unui parior vechi, că nu trebuia să continue acest joc. Că nu avea cum să câștige. Dar era ceva la această tînără care nu lăsa să se oprească.

- Ei bine, dacă tot ai venit până *aici...* cu ce îți pot fi de folos,

Lady Philippa?

Ea trase adânc aer în piept. îi dădu drumul.

-Am nevoie să fiu compromisă. Și am auzit că tu ești expert lu această problemă.

— *Sarah MacLean* -